

ĐÌNH MẶC

Hãy nhắm mắt khi anh đến

daotieuvu.blogspot.com

AMUN® và SỞ VĂN HỌC

Hãy nhắm mắt khi anh đến

Tập 1

Chào anh, em đã đợi anh rất lâu rồi.

Em nhớ anh rất nhiều, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

Anh có nhớ em không, anh có nhớ em không?

ĐÌNH MẶC

Hãy nhắm
mắt
khi anh
đến
I

AMUN® v.h. NHÀ VĂN HỌC

Hãy nhắm mắt khi anh đến (Tập 1)

Tác giả: Đinh Mặc

Dịch giả: Greenrosetq

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 496

Ngày xuất bản: 01/02/2014

Giá bìa: 119.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Chụp pic: dangelpiglet

Type

hawang25: 1-9
luckyseven: 10-18
intheend: 19-27
ntm96: 28-34
pcy1127: 35-43

Beta: pychan

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn ebook: <http://www.luv-ebook.com>

STENT

Sách - Truyện - Ebook Ngôn Tình

Giới thiệu

Làm việc với một thần thám thông minh, cao ngạo, không hiểu nhân tình thế thái, lúc nào cũng cho mình là nhất...

Khi muốn cô làm trợ lý cho mình, anh nói: “Nếu tôi là cô, tôi sẽ không bày ra chuyện suy nghĩ vô vị mà sẽ đến ngôi biệt thự đúng tám giờ sáng mai.”

Khi khen ngợi cô, anh nói: “Đầu óc em cũng không đến nỗi chậm chạp...”

Khi muốn giữ cô lại, anh nói: “Hiện tại cô ấy là người của tôi.”

Khi định tỏ tình, anh nói: “Tôi có lời muốn nói với em.” khiến cô hiểu rằng: “Tôi có phát hiện mới về vụ án nên muốn nói với em”, hay “Hôm nay tôi ở nhà một mình nên rất buồn chán, tôi có chuyện muốn nói với em”.

...

Dù đôi khi cũng “cười ra nước mắt” nhưng cứ như thế... cô trở thành cầu nối giữa anh và thế giới sôi động ngoài kia. Còn anh dẫn cô bước vào một thế giới mới đầy đam mê và cuốn hút.

Tác giả

Đinh Mặc

- Quê ở Vũ Hán, Hồ Bắc, hiện đang sống ở Bắc Kinh.

- Một trong những tác giả được yêu thích nhất trên mạng Tấn Giang với thể loại truyện rất đa dạng: cổ trang, viễn tưởng, tội phạm, thương trường...

Các tác phẩm của Đinh Mặc do Dinhtibooks mua bản quyền:

- Hãy nhắm mắt khi anh đến.

- Kiêu sủng

- Dục vọng của người chinh phục

Mục lục

Chương 1	Chương 2	Chương 3	Chương 4
Chương 5	Chương 6	Chương 7	Chương 8
Chương 9	Chương 10	Chương 11	Chương 12
Chương 13	Chương 14	Chương 15	Chương 16
Chương 17	Chương 18	Chương 19	Chương 20
Chương 21	Chương 22	Chương 23	Chương 24
Chương 25	Chương 26	Chương 27	Chương 28
Chương 29	Chương 30	Chương 31	Chương 32
Chương 33	Chương 34	Chương 35	Chương 36
Chương 37	Chương 38	Chương 39	Chương 40
Chương 41	Chương 42	Chương 43	
Phụ lục 1			

Phụ lục 2

Chương 1

Bầu trời xanh xám bao phủ lên rừng núi phía xa xa. Lớp tuyết mỏng trải đầy trên lối đi nhỏ trong rừng cây. Không khí giá lạnh và trong lành khiến con người nhanh chóng cảm thấy cơ thể tựa hồ được lấp đầy bởi mùi của tuyết và cảnh thông, giá lạnh nhưng cũng rất dễ chịu.

Giản Dao xuống xe buýt ở bên đường cái, rẽ vào lối nhỏ trải đá, đi bộ hơn mười phút, cuối cùng cũng nhìn thấy ngôi biệt thự nhỏ kiểu châu Âu mái màu xanh xám nằm trên sườn núi phía trước.

Kể từ lúc Giản Dao có ký ức, ngôi biệt thự này đã nằm trên sườn núi ở ngoại ô thành phố. Hơn hai mươi năm trôi qua, dù nhìn từ góc độ thẩm mỹ của thời hiện đại, tòa kiến trúc tinh tế này vẫn không hề lỗi thời. Chỉ là nhiều năm qua, nơi đây không có người sinh sống, ngôi nhà nhỏ lẻ loi tọa lạc trên sườn núi, lúc nào cũng vắng lặng, tối tăm. Khi Giản Dao còn bé, có người dọa cô, đây là ngôi nhà ma. Sau này trưởng thành, cô có nghe nói, ngôi biệt thự là tài sản của một nhân vật tri thức "hải quy^[1]". Bởi vì người vợ ốm nặng qua đời, nhân vật tri thức đó lại đưa cậu con trai còn nhỏ ra nước ngoài.

[1] Hải quy (viết tắt của cụm từ hải ngoại quy lai) có nghĩa là: người từ nước ngoài trở về.

Hôm nay, ngôi biệt thự sáng đèn. Bức tường ngoài vốn loang lổ đã được quét sơn mới, bờ tường được bao phủ bởi màu xanh lục của dây thường xuân. Rêu xanh và cỏ dại mọc đầy ở cổng đã được dọn sạch sẽ từ lúc nào.

Giản Dao là sinh viên năm thứ tư khoa Tiếng Anh. Hôm nay, cô đến đây là vì thầy giáo thời trung học giới thiệu công việc dịch thuật cho cô. Công việc này thù lao không tồi, nhưng nghe nói chủ nhân ở đây rất khó tính, trước đó được giới thiệu không ít người nhưng anh ta đều không ưng ý. Vì vậy Giản Dao vừa bước vào kỳ nghỉ đông, thầy giáo lập tức tìm đến cô học trò tâm đắc.

Giản Dao tháo găng tay len, bước đến, gõ cửa. Ra mở cửa là người đàn ông trẻ tầm ngoài hai mươi. Anh mặc quần âu đen, áo len mỏng, thân hình cao gầy, diện mạo thanh tú. Nhìn thấy cô, người đàn ông khẽ cười, hỏi: "Em là Giản Dao?"

Gương mặt Giản Dao đông cứng đến ửng đỏ, hơi thở như khói trắng, đôi mắt ướt rượt. "Vâng, em là Giản Dao. Chào anh!"

"Vào đi em." Người đàn ông nghiêng người để Giản Dao bước vào nhà.

Trong nhà bài trí theo phong cách cổ điển châu Âu, rèm cửa sổ màu tím mờ viền vàng tầng tầng lớp lớp, sofa nhung hình vòng cung cỡ lớn, ghế dài với tay nạm sơn màu bạc, ngọn lửa cháy rực trong lò sưởi, tất cả tạo nên cảm giác vừa cổ kính vừa tinh mịch. Ngoài ra, còn có cầu thang gỗ màu nâu thẫm uốn lượn lên tầng hai. Tầng trên vô cùng yên tĩnh, giống như không có người. Điểm đáng chú ý duy nhất của ngôi nhà là tất cả cửa sổ đều được lắp lan can bằng kim loại, rèm cửa sổ đóng kín, không để lọt một tia sáng vào nhà.

Người đàn ông trẻ tuổi rửa tay bên bồn rửa mặt, xắn tay áo, pha cốc nước nóng cho Giản Dao. Anh ngồi đối diện cô, trên người thoang thoang mùi nhàn nhạt rất quen thuộc, nhưng Giản Dao nhất thời không nghĩ ra cô đã từng ngửi thấy ở đâu.

Người đàn ông nở nụ cười hòa nhã. "Xin tự giới thiệu, tôi tên là Phó Tử Ngộ, chủ nhân của ngôi nhà này tên là Bạc Cận Ngôn. Tôi là bạn của cậu ấy. Chúng tôi cần một người dịch tài liệu của cậu

ấy sang tiếng Trung.”

Giản Dao gật đầu. Hóa ra chủ nhân của ngôi biệt thự này là Bạc Cận Ngôn, không biết anh ta có quan hệ với chủ nhân của ngôi biệt thự năm đó không, hay là nhà đã đổi chủ.

Phó Tử Ngộ lấy ra một tập giấy và chiếc bút trên bàn uống trà, đưa cho Giản Dao. “Em bắt đầu đi. Tôi cũng xin nói thẳng, chúng tôi cần kiểm tra một chút, xem em có thể đảm nhiệm công việc này không. Em hãy dịch tập tài liệu tiếng Anh này trong nửa tiếng đồng hồ.”

Giản Dao lật tài liệu, ngẩng đầu hỏi: “Anh có máy tính không?”

Phó Tử Ngộ lắc đầu, mỉm cười, nói: “Cận Ngôn thích viết tay.”

“Được ạ!” Giản Dao cầm giấy bút, cầm cúi dịch. Phó Tử Ngộ đứng dậy, đi rửa tay rồi đứng tựa vào cửa sổ, uống trà.

“Nạn nhân bị hãm hiếp đến chết, chân tay có dấu vết bị trói chặt, thân dưới xuất hiện nhiều vết thương bị dập nát...” Vừa dịch vài câu đầu, Giản Dao cảm thấy hơi bất ngờ. Cô ngẩng đầu, nhưng vẻ mặt của Phó Tử Ngộ vẫn thản nhiên.

Trước đây, Giản Dao từng dịch nhiều tài liệu chuyên ngành nên cô cũng không quá kinh ngạc. Chỉ là một lúc sau, cô gặp phải từ ngữ lạ, hơn nữa, khi đọc lướt qua tài liệu, cô phát hiện có không ít từ rất hiếm gặp. Thế là cô hỏi: “Anh có từ điển chuyên ngành không?”

Phó Tử Ngộ cười cười, chỉ tay lên giá sách. “Em cứ sử dụng tự nhiên.”

Giản Dao nhanh chóng tìm mấy quyển từ điển, bắt đầu đối

chiếu rồi dịch tiếp.

"Sex hanges: làm ngạt thở để đạt khoái cảm. Parentiside. giết chết người thân..." Cô biết những từ này là những từ phái sinh.

Cuối cùng, Giản Dao cũng dịch xong chỗ tài liệu đó. Cô kiểm tra lại một lượt, mới hết hai mươi lăm phút. Phó Tử Ngộ có vẻ bất ngờ trước tốc độ dịch của cô. Anh nhận bản dịch, đảo mắt một lượt rồi nói: "Em đợi một lát, tôi cầm lên cho cậu ấy xem." Nói xong, anh quay người, đi lên cầu thang.

Thì ra Bạc Cận Ngôn đang ở tầng trên. Giản Dao ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, lặng lẽ chờ đợi.

Phó Tử Ngộ nhanh chóng xuống nhà. Anh đi đến chỗ bồn rửa, rút khăn tay lau sạch sẽ rồi mới ngồi xuống, đối diện Giản Dao. "Cậu ấy vẫn đang xem, chắc cần một chút thời gian."

"Vâng ạ!"

Hai người trò chuyện vài câu. Phó Tử Ngộ mỉm cười, hỏi: "Em đang học đại học ở thành phố B à?"

Giản Dao trả lời: "Vâng, sang năm em mới tốt nghiệp."

Phó Tử Ngộ gật đầu. "Không tồi, chúng ta nói chuyện lâu như vậy, em vẫn chưa biết tôi làm nghề gì." Anh dừng lại, nheo mắt nhìn cô. "Em thử đoán xem."

Anh lớn hơn Giản Dao vài tuổi, thái độ hòa nhã, lịch sự. Giản Dao có ấn tượng tốt về anh, cô cười, trả lời: "Bác sĩ."

Ý cười trong mắt Phó Tử Ngộ càng rõ. "Sao em có thể nhìn ra điều đó?"

Giản Dao không che giấu niềm vui khi cô đoán trúng, ánh mắt dừng lại trên đầu ngón tay thon dài, trắng trẻo của anh. "Em đoán bừa ấy mà. Em thấy anh rửa tay mấy lần, chứng tỏ anh là người ưa sạch sẽ. Trên người anh có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, hơn nữa ngón tay của anh... trông giống tay bác sĩ."

"Cảm ơn em! Tôi coi câu này của em như một lời khen ngợi." Phó Tử Ngộ nói. Mười đầu ngón tay vốn đang đan vào nhau nhanh chóng bay lượn, giống hai con bướm khéo léo nhảy múa, Giản Dao nhìn mà hoa cả mắt.

Sau đó, cuộc trò chuyện của hai người càng trở nên sôi nổi. Một lúc sau, họ quay trở lại đề tài về Bạc Cận Ngôn. Phó Tử Ngộ thở dài. "Vài ngày nữa tôi sẽ rời khỏi nơi này nhưng không yên tâm về Cận Ngôn. Nói thật, tính cách cậu ấy hơi quái gở."

Nghe anh nhận xét về vị Bạc tiên sinh chưa biết mặt, Giản Dao chỉ lịch sự cười cười, không đáp lời, cũng không hỏi lại.

Phó Tử Ngộ nói tiếp: "Cậu ấy về đây lâu như vậy mà vẫn chẳng có người bạn nào. Tôi dám đánh cược, bọn họ thậm chí không biết cậu ấy trở về từ bao giờ ấy chứ."

Giản Dao vẫn giữ nụ cười trên môi, không có ý định tiếp lời. Trong khi đó, Phó Tử Ngộ hồ hởi nhìn cô, tựa hồ chờ cô hỏi về Bạc Cận Ngôn. Thái độ nhiệt tình của anh khiến Giản Dao hơi ngạc nhiên. Nhưng cô không nghĩ nhiều về chuyện đó, lên tiếng thuận theo câu nói của anh. "Anh ấy về từ năm ngoái phải không ạ?"

Phó Tử Ngộ ngạc nhiên. "Sao em biết?"

"Năm ngoái em về nhà vào kỳ nghỉ, có đi qua nơi này nhưng không thấy cây thường xuân. Bây giờ, cây thường xuân ở ngoài

kia cao khoảng bốn, năm mét. Nhà em trồng cây này, một năm nó cũng cao cỡ đó.”

Hai người trò chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ. Phó Tử Ngộ cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mỉm cười. “Không còn sớm nữa, hãy là em về trước đi. lát nữa tôi và Cận Ngôn thương lượng rồi sẽ gọi điện cho em. Rất cảm ơn em hôm nay đã đến đây. Nếu câu ấy quyết định thuê em dịch, câu ấy sẽ ký hợp đồng làm việc với em. Em phải làm việc ở đây trong hai mươi ngày liên tục vì em cần hoàn thành tài liệu dịch ngay tại chỗ. Em không được phép mang tài liệu ra khỏi nơi này, phải giữ bí mật nội dung. Ngoài ra, gần đây câu ấy muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không thích bị người khác làm phiền. Vì vậy, chưa được câu ấy cho phép, em đừng bước lên tầng hai. Còn những việc khác, khi nào ký hợp đồng sẽ bàn cụ thể sau.”

Giản Dao rời khỏi ngôi biệt thự, trời đã về chiều. Ông mặt trời ló ra khỏi tầng mây, chiếu ánh sáng màu vàng xuống khắp núi rừng. Xung quanh đều là lá cây óng ánh và hoa tuyết trắng xóa.

Giản Dao tin tưởng vào khả năng dịch thuật của mình. Cô tin mình sẽ được nhận công việc này. Tuy chủ nhân chưa lộ diện, có vẻ rất thần bí và hơi kỳ quái nhưng dù sao đây cũng là công việc do thầy giáo giới thiệu nên tương đối đáng tin.

Lúc đi xuống dốc núi cách ngôi biệt thự hơn mười mét, Giản Dao bỗng quay đầu, cô hơi ngăn người khi bắt gặp một hình bóng bên cửa sổ ở tầng hai. Người đó mặc cộm lễ màu đen tuyền, dáng người cao lớn thẳng tắp, vô cùng nổi bật. Chỉ có điều, anh quay lưng về phía cửa sổ nên cô không nhìn rõ diện mạo của anh.

[©STENT](#)

Giản Dao vừa ra về, Phó Tử Ngộ liền đi lên tầng hai. Khác với phong cách ấm áp, trang nhã của tầng dưới, tầng này chỉ có một hành lang hẹp và dài, chạy thẳng vào căn phòng kín mít. Bốn bức

tường đều sơn màu trắng, không có bất cứ vật trang trí nào khiến căn phòng càng âm u và lạnh lẽo.

Cánh cửa gian phòng trong cùng khép hờ, Phó Tử Ngô đẩy ra, tựa vào cánh cửa. Anh không còn giữ bộ dạng nho nhã như lúc gặp Giản Dao mà hét lớn: "Fuck!"

Tiếng hét của anh vang dội trong không khí yên tĩnh, khiến người đàn ông đang cúi đầu đọc sách bên cửa sổ nhú mày liếc nhìn, sau đó tiếp tục đọc một cách chăm chú.

Phó Tử Ngô cũng chẳng bận tâm. Anh cầm tập tài liệu Giản Dao vừa dịch, ném vào lòng người đó. "Dịch rất chuẩn xác, văn phong mượt mà." Nói xong, anh lại rút từ túi áo một tờ giấy nhỏ màu trắng, bên trên có dòng chữ viết tay bằng mực đen.

Question 1: Nghề nghiệp của Phó Tử Ngô?

Question 2: Tôi dọn đến đây bao lâu rồi?

...

Đó là những vấn đề Phó Tử Ngô nói Giản Dao suy đoán khi hai người trò chuyện.

Phó Tử Ngô đập bốp tờ giấy xuống bàn. "Cô ấy đã phân tích đúng tất cả những vấn đề của cậu. Chắc cậu hài lòng về bản dịch lần này rồi chứ?"

Khóe miệng người đàn ông ở bên cửa sổ khẽ nhếch lên, nhưng anh không phủ nhận, cũng không khẳng định. Phó Tử Ngô sợ anh lại giở thói khắt khe, cất giọng chắc như đinh đóng cột: "Nếu còn chưa hài lòng, cậu hãy tự dịch đi. Còn nữa, tôi không phải trợ lý của cậu, vài ngày nữa tôi sẽ quay về thành phố B, cậu đừng trông

mong tôi tiếp tục làm chân chạy vặt cho cậu.”

Lúc này, người đàn ông mới buông cuốn sách, ngẩng đầu. Anh nhìn Phó Tử Ngộ bằng ánh mắt kỳ lạ, từ tốn đáp: “Thời gian của tôi không phải để làm những việc vô vị này.”

Phó Tử Ngộ á khẩu, anh hết cách nên chỉ có thể làu bàu: “Cậu là chuyên gia nghiên cứu các vụ giết người, cô bé đó chỉ là biên dịch viên nho nhỏ. Việc gì cậu phải khảo sát năng lực quan sát và tư duy của người ta? Hai tôi vòng vo tam quốc, có lẽ người ta nghĩ tôi là kẻ lảm điều cũng nên.”

Người đàn ông để lộ nụ cười đặc biệt ôn hòa. “Điều này cũng dễ hiểu. Tôi không thể để kẻ ngu xuẩn dịch tài liệu của tôi. Một người tư duy không nhạy bén và không tinh tế có thể dịch được ý của chữ nghĩa, chứ không thể lý giải sự tinh tế của từng chi tiết nhỏ và linh hồn đằng sau ngôn từ.”

Phó Tử Ngộ hết nói nổi, nhưng anh cũng đã quen với tính cách của bạn, thấy vừa tức vừa buồn cười. “Cô bé Giản Dao đó có thể hiểu linh hồn của cậu hay không?”

Người đàn ông ngẩn ra một lúc rồi lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách. “Không ai có thể hiểu.”

Chương 2

Trở về vào kỳ nghỉ, Giản Dao thường sống một mình ở ngôi nhà trong khu tập thể cảnh sát. Đó là ngôi nhà cũ của gia đình cô lúc bố cô còn sống. Sau khi mẹ cô tái giá, ngôi nhà này bị bỏ không.

Trời chạng vạng, nhiều căn hộ trong khu tập thể đã sáng đèn, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp không gian. Khá nhiều ô cửa sổ trên tòa nhà văn phòng của cục cảnh sát cách đó không xa sáng trưng, cảnh sát vẫn đang bận rộn làm việc.

Giản Dao mở cửa nhà, liền thấy em gái Giản Huyền đang nằm trên sofa xem tivi, miệng gặm dở quả táo. Nhìn thấy chị gái, Giản Huyền làu bàu: "Sao bây giờ chị mới về? Em đợi chị lâu rồi."

Giản Dao ném túi xách vào người em gái, ngồi xuống cạnh cô: "Chị đi phỏng vấn thử việc, vừa xong. Chiều nay em cũng mới về đến nhà phải không? Chị còn tưởng em ở bên đó ngủ một lúc."

"Bên đó" mà Giản Dao nhắc tới là căn hộ tập thể của bố dượng. Thực tế, phần lớn thời gian từ lúc còn nhỏ cho đến khi trưởng thành, hai chị em cô đều sống trong ngôi nhà đó. Quan hệ giữa hai chị em và bố dượng cũng rất tốt đẹp. Chỉ là căn hộ không rộng lắm nên sau khi trưởng thành, Giản Dao dọn về bên này. Nhiều lúc, Giản Huyền chạy đi chạy lại giữa hai nơi, nhưng vào những dịp lễ tết, cả gia đình lại sum vầy.

Giản Huyền đang học đại học năm thứ nhất ở tỉnh ngoài. Cô cũng vừa ngồi mười mấy tiếng đồng hồ trên ghế cứng tàu hỏa để về quê nghỉ đông nên người lơ đãng, mệt mỏi. Nhưng nghe chị gái nhắc tới việc "phỏng vấn", cô lập tức có tinh thần, ngồi bật dậy, hỏi: "Em nghe mẹ nói chị tới "nơi đó" thử việc?"

Giản Dao mỉm cười. "Ừ, chị tới "nơi đó"." Cô kể vắn tắt quá trình kiểm tra khả năng. Do yêu cầu bảo mật nên cô không nhắc tới nội dung tài liệu dịch thuật.

Ai ngờ thần sắc Giản Huyền bỗng trở nên khó đoán. "Vì vậy... chị chưa gặp vị Bạc tiên sinh đó?"

“Chưa.” Giản Dao nhìn em gái. “Sao thế?”

“Hừm...” Giản Huyền đột nhiên vỗ vai chị gái, nói bằng giọng điệu vô cùng nặng nề: “Chị, chị phải chuẩn bị tâm lý. Hình như em đã gặp người đàn ông đó, trông anh ta rất đáng sợ.”

Giản Dao ngẩn người. Theo phản xạ, trong đầu cô hiện lên bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông bên ô cửa sổ tầng hai của ngôi biệt thự.

Trông anh ta rất đáng sợ?

Giản Huyền lập tức kể lại ngọn nguồn câu chuyện. Hóa ra Tết Thanh minh năm ngoái, cô về qua nhà. Một lần cùng người bạn tới chỗ khe núi câu cá, tình cờ đi ngang qua ngôi biệt thự đó, cô nhìn thấy một người đàn ông đứng trên tầng hai. Lúc bấy giờ Giản Dao vẫn đang ở thành phố B nên không biết vụ này.

Đã gần 1 năm trôi qua, mặc dù không để ý kỹ nhưng bóng dáng người đàn ông đó vẫn hiện rõ trong ký ức của Giản Huyền. Cô hơi rùng mình. “Anh ta gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, hai mắt hõm sâu, da nhăn nheo, trông giống đầu lâu... không, giống yêu quái thì đúng hơn. Sau đó có lần, bạn em nói hình như gặp anh ta ở ngoài phố. Anh ta đeo khẩu trang nên không nhìn rõ mặt. Có lẽ anh ta cũng sợ bộ dạng của mình dọa người xung quanh.”

Nghe xong, Giản Dao trầm mặc hồi lâu. Giản Huyền vẫn hăng hái nói tiếp: “Tóm lại, đây là kiến nghị xuất phát từ lương tâm, nếu người đó chính là Bạc tiên sinh, sau này gặp, chị nhớ đừng nhìn mặt anh ta.”

Giản Dao phì cười. “Nghĩ nhiều cũng vô dụng. Đến đâu hay đến đó, anh ta chẳng dọa nổi chị.”

Hai chị em trò chuyện một lúc, Giản Dao xem đồng hồ, ngừng đầu dỗi mắt về tòa nhà làm việc của cục cảnh sát phía đối diện. Ở cửa sổ quen thuộc với cô vẫn sáng đèn. Cô nói: "Tối nay mình gọi Lý Huân Nhiên tới cùng ăn cơm."

Giản Huyền nói đã hẹn bạn, sau đó hứng khởi đi mất.

Giản Dao đến bên cửa sổ, gọi điện cho Lý Huân Nhiên: "Huân Nhiên, là em, Giản Dao. Em về rồi."

Người đàn ông ở đầu kia điện thoại im lặng vài giây. Sau đó, Giản Dao nhìn thấy một bóng hình thấp thoáng sau khung cửa sổ của tòa nhà đối diện.

"Hãy thò đầu ra ngoài để anh xem nào, anh có ống nhòm đây." Người đàn ông cất giọng từ tốn, giọng nói mang ý cười.

Ở đầu bên này, Giản Dao cũng mỉm cười.

Lý gia và Giản gia qua lại từ nhiều đời nay, Lý Huân Nhiên lớn hơn Giản Dao ba tuổi. Hai người chơi với nhau từ nhỏ, có thể coi là thanh mai trúc mã. Sau này, Lý Huân Nhiên thi đỗ vào trường cảnh sát nên họ ít có cơ hội gặp nhau. Sau khi tốt nghiệp, anh được điều tới ngoại tỉnh công tác, trong khi Giản Dao cũng học đại học nên càng khó gặp. Tính ra, hai người đã ba năm không gặp.

Lúc này trời đã tối mịt, từng ngọn đèn đường tỏa ánh sáng lung linh như hòn ngọc cho đến cuối con đường. Sắc đêm mờ lung và dịu dàng, Lý Huân Nhiên đứng tựa vào cột đèn ngoài cổng trụ sở cảnh sát. Dáng người anh cao lớn, nổi bật trong bộ cảnh phục. Anh như cười như không nhìn Giản Dao.

Giản Dao mỉm cười, đi về phía Lý Huân Nhiên. Đến trước mặt anh, cô vừa định lên tiếng thì anh đột nhiên tiến lại, giơ tay ôm

cô vào lòng.

“Lâu rồi không gặp em, Giản Dao.” Anh cất giọng nhẹ nhàng bên tai cô.

Giản Dao không ngờ anh lại ôm mình. Cô hơi sửng sốt nhưng cũng giơ tay ôm anh.

Hai người tìm một quán ăn nhỏ ở gần đó. Lý Huân Nhiên chọn vị trí bên cửa sổ. Nơi đó có một tấm bình phong chạm hoa ngăn cách với gian ngoài, tạo thành không gian độc lập và yên tĩnh. Anh giở quyển thực đơn, còn Giản Dao im lặng ngắm anh.

Lý Huân Nhiên không ngẩng đầu, vừa gọi món vừa nói: “Sao thế? Đại học Ngoại ngữ không có trai đẹp à?”

Giản Dao thành thật trả lời: “Chính xác.”

Nơi khoe miệng Lý Huân Nhiên thấp thoáng ý cười.

Lý Huân Nhiên có diện mạo sáng sủa, tuấn tú, lông mày và mắt đen, môi đỏ, răng trắng. Ai nhìn thấy anh cũng có cảm giác chàng thanh niên này rất đẹp trai và tràn đầy sức sống. Nhưng từ nhỏ anh đã là người rất kiêu ngạo, không dễ tiếp cận. Giản Dao có cảm giác sau mấy năm làm cảnh sát, khí chất đó của anh càng biểu hiện rõ rệt, trông anh chừng chắc, mạnh mẽ và lạnh lùng hơn trước kia.

Sau khi gọi món, một tay Lý Huân Nhiên vắt lên thành ghế phía sau, một tay gõ xuống mặt bàn. Ngắm Giản Dao một lúc, anh mỉm cười, nói: “Mấy hôm nữa anh đưa em đi câu cá.” Hồi nhỏ, hai người thường cùng nhau leo núi, câu cá, hái rau rừng rất vui vẻ.

“Được ạ!” Giản Dao chống hai tay lên cằm, nhìn anh. “Em có tham gia câu lạc bộ câu cá ở trường, kỹ thuật của em bây giờ tương đối lợi hại, anh cần chuẩn bị tâm lý đấy!”

Lý Huân Nhiên cười ha hả. Một lúc sau, anh lại hỏi: “Em đã có bạn trai chưa?”

“Chưa. Anh thì sao?”

“Anh bận chết đi được, thời gian đâu mà kiếm bạn gái.”

Đang ăn cơm, điện thoại của Lý Huân Nhiên đổ chuông. Anh bắt máy, nói vài câu, sắc mặt trở nên nặng nề. Sau khi cúp điện thoại, anh cầm áo khoác, rút ví tiền. “Trông cục có việc gấp, anh phải đi ngay. Em cứ ăn thong thả. Phục vụ, tính tiền.”

Giản Dao cũng rút ví tiền. “Để em trả cho.”

Lý Huân Nhiên cười cười. Nhân viên phục vụ đi đến, Giản Dao vừa định rút tiền, anh liền nắm tay cô. Tay anh rất khỏe, cô không thể động đậy. Trong lúc nhân viên phục vụ tìm tiền lẻ thối lại, Lý Huân Nhiên bỗng nhớ đến vụ án, anh vẫy tay ra hiệu cho Giản Dao ghé đầu lại gần rồi nói nhỏ: “Gần đây ở thành phố chúng ta nhiều khả năng có một nhóm chuyên bắt cóc thanh thiếu niên hoạt động. Em và em gái em tuy đã quá độ tuổi nhưng vẫn nên cẩn thận một chút. Bọn anh còn đang điều tra vụ án này, chưa công khai trước dư luận.”

Giản Dao ngẩng người, lại nghe anh nói tiếp: “Vụ này cũng do anh phát hiện. Tháng trước, trong lúc sắp xếp lại hồ sơ các vụ án, anh mới phát hiện năm ngoái, trong thành phố và các huyện lân cận có tổng cộng chín người mất tích. Con số này cao hơn các năm trước.”

Giản Dao chau mày, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh tiến hành thống kê. Trong số chín người bị mất tích, có tới tám người là thanh thiếu niên ở độ tuổi từ mười ba đến mười tám, hơn nữa địa điểm mất tích đều trong phạm vi nội thành. Vụ này rõ ràng không bình thường.” Lý Huân Nhiên hạ giọng: “Dựa vào ghi chép của cục và những điều anh hỏi thăm được từ người cảnh sát kỳ cựu, mấy năm gần đây đúng là có tổ chức bắt cóc trẻ em hoạt động ở khu vực phụ cận. Bọn trẻ có khả năng bị bắt đến những “nhà xưởng đen”^[1].”

[1] Nhà xưởng đen: là nhà xưởng bất hợp pháp, trong đó có trường hợp sử dụng sức lao động tuổi vị thành niên.

Giản Dao càng nhú mào. Lý Huân Nhiên vỗ vai cô. “Yên tâm đi, bọn anh sẽ phá được án.”

Giản Dao tiến anh ra cửa quán ăn. Lý Huân Nhiên đi một đoạn lại quay đầu, phát hiện Giản Dao vẫn đứng yên một chỗ, lặng lẽ dõi theo mình. Lúc này, trời đã tối muộn. Ánh trăng và ánh đèn đường như hòa vào nhau, người đi đường thưa thớt. Lý Huân Nhiên nhìn Giản Dao, cô mặc áo len màu vàng nhạt, quần sẫm màu, mái tóc đen xõa xuống bờ vai, làm nổi bật làn da trắng trẻo và thân hình mảnh mai.

“Em vào trong đi!” Lý Huân Nhiên lớn tiếng nói. Giản Dao gạt đầu. Anh quay người, xoa hai tay, hà hơi, sải bước đi về phía cục cảnh sát.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Buổi tối, Giản Dao nhắc lại lời dặn dò của Lý Huân Nhiên với em gái. Giản Huyền tỏ ra căng thẳng, nói ngày mai sẽ đi mua dụng cụ phòng thân. Hai chị em tâm sự đến nửa đêm. Trước khi chìm vào giấc ngủ, Giản Dao nghĩ, cảnh sát hình sự vô cùng bận rộn, cuộc hẹn đi câu cá với Lý Huân Nhiên chỉ e sẽ phải hoãn vô

thời hạn. Lại nhớ đến buổi phỏng vấn lúc ban ngày, cô nghĩ, làm tốt công việc này mới là điều quan trọng nhất.

Sáng sớm hôm sau, Giản Dao còn đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp thì nhân viên chuyển phát nhanh mang bưu phẩm đến nhà. Giản Huyền ký nhận thay cô: "Người gửi cùng thành phố."

Giản Dao mở ra xem, quả nhiên là hợp đồng làm việc do Phó Tử Ngộ gửi tới. Cô xem xét kỹ lưỡng, hợp đồng không có vấn đề gì. Giản Dao có chút ngáy người khi lật đến trang cuối cùng.

Bên A đã ký tên: "Bạc Cận Ngôn".

Giản Huyền hiếu kỳ ngó nghiêng. "Yêu quái gửi đến đây à? Chữ ký của anh ta thế nào?"

Giản Dao đáp: "Nét chữ như chủ nhân. Dù anh ta có là yêu quái, cũng là yêu quái có khí khái."

Giản Huyền buông một tiếng: "Hừm..."

Giản Dao rút cây bút bi từ túi xách để ký tên. Nhưng đầu bút vừa chạm xuống mặt giấy, cô chợt dừng lại. Cô lấy một tờ giấy trắng, luyện mười mấy lần cho đến khi ký thành thực. Sau đó, cô ký tên mình bên cạnh tên người đàn ông đó.

Chương 3

Thành phố Đồng nằm bên bờ một nhánh sông Trường Giang,

núi non trùng điệp bao quanh, giao thông bất tiện. Trước đây, đó là khu vực tương đối lạc hậu. Mãi tới năm 2000, khi có đường cao tốc, sự phát triển của thành phố Đồng giống như ngồi trên chuyển tàu cao tốc, một khi bùng phát thì không thể kìm hãm. Bây giờ, thành phố nghiêm nhiên trở thành nền kinh tế trọng điểm của tỉnh. Cũng giống như những thành phố mới nổi khác, người dân bản xứ muốn đi xa, tìm kiếm cơ hội ở những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, trong khi người ở các vùng xung quanh lại muốn đến thành phố Đồng lập nghiệp.

Từ hồi vào đại học, mỗi lần về nhà, Giản Dao đều có cảm giác quê nhà mỗi năm một khác. Những tòa kiến trúc cũ kĩ lần lượt biến mất, thay vào đó là những tòa nhà thương mại mới xây dựng, đường phố ngày càng đông đúc. Tất nhiên, cũng có những thứ không thay đổi, ví dụ dòng sông uốn lượn quanh thành phố, ví dụ đài tưởng niệm các anh hùng nhân dân ở trung tâm thành phố, ví dụ ngôi biệt thự tĩnh mịch tựa hồ không vương chút bụi trần và thời gian đang ở ngay trước mắt cô.

Đúng tám giờ sáng, Giản Dao có mặt ở ngôi biệt thự như đã hẹn. Vừa gõ cửa, cô phát hiện cửa đã mở sẵn. Bên trong vô cùng vắng lặng, chỉ có ánh nắng chiếu sáng tấm thảm màu nâu trên sàn nhà. Trong nhà hình như không có người.

Hôm qua, Phó Tử Ngộ gọi điện cho cô, nói anh sẽ nhanh chóng quay về thành phố B. Anh dặn trong thời gian làm việc ở ngôi biệt thự, ngoài căn phòng khóa trái cửa, cô có thể tùy ý sử dụng tầng một. Xem ra, đây chính là sự khởi đầu của việc "tùy ý" mà Phó Tử Ngộ nhắc tới.

Phòng khách vẫn được bài trí như lần đầu tiên Giản Dao đến đây. Điểm khác biệt duy nhất là gần cửa sổ xuất hiện chiếc bàn vuông sơn màu trắng và một cái ghế. Trên bàn đặt laptop và một tập tài liệu cũ kĩ, ố vàng. Theo nội dung trong bản hợp đồng, khối lượng công việc của Giản Dao tương đối lớn nên cô sẽ dùng máy tính để dịch tài liệu.

Giản Dao ngồi xuống trước bàn làm việc. Ngoài cửa sổ, dải núi phía xa xa nhấp nhô, được phủ lớp tuyết mỏng, trông như dải lụa trắng. Rừng thông ở gần hơn cũng bị phủ một màu trắng xóa, ánh nắng chiếu xuyên qua kẽ lá nhọn sạch sẽ như mới. Không tồi, điều kiện làm việc tương đối thoải mái. Khi mở laptop, Giản Dao phát hiện có một file txt, tiêu đề là địa chỉ email, nội dung trống không.

Giản Dao đứng dậy, đi dạo một vòng quanh ngôi nhà.

Bên cạnh phòng khách là phòng ăn. Giản Dao ngửi thấy thoang thoang mùi khói bếp. Cô đoán, bình thường chắc Bạc tiên sinh cũng nấu nướng ở nhà. Cô bỏ hoa quả cô mang đến vào tủ lạnh. Tủ lạnh gần như trống không, chỉ có nửa bát canh cá. Bên cạnh phòng ăn có một cánh cửa thông ra hành lang. Giản Dao bước tới vài bước, bất ngờ nhìn thấy một chiếc cần câu cá dựng ở góc tường.

Thành phố nhỏ này lắm sông ngòi, nhiều cá, các gia đình sắm cần câu là chuyện hoàn toàn bình thường. Điều Giản Dao cảm thấy bất ngờ là chiếc cần câu trước mặt cô chính là "Daiwa Hồng Hồ^[1]", một trong những loại cần câu đắt nhất và tốt nhất trên thế giới, còn là loại số lượng có hạn, "vũ khí thần" trong lòng nhiều người mê câu cá.

[1] Tên một dòng cần câu loại sang, số lượng có hạn của thương hiệu nổi tiếng Daiwa dành riêng cho thị trường Trung Quốc.

Giản Dao dừng chân ngẫm nhìn một lúc, cô rút máy di động chụp hai kiểu rồi tiếp tục đi về phía trước. Gần đến cuối hành lang, cô bất giác dừng lại. Trước mặt cô là không gian nhỏ, tấm rèm rất dày che kín cửa sổ ở hai bên, giống như bit kín mít, không một chút ánh sáng lọt vào. Không gian âm u, tối mờ mờ, chẳng có thứ gì ngoài hai cánh cửa khép chặt. Giản Dao đi vào, đến trước một cánh cửa. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa nhưng cánh cửa đã bị khóa chặt. Giản Dao quay về phòng khách. Cô pha cho mình

một tách cà phê, bắt đầu cầm cúi làm việc. Buổi sáng nhanh chóng trôi qua, Giản Dao ngồi yên một chỗ, tựa hồ không hề nhúc nhích.

Lúc cô tập trung dịch tài liệu, Phó Tử Ngộ đang ngồi trong một phòng đóng kín trên tầng hai, trước mặt là màn hình camera giám sát cỡ lớn. Anh chăm chú quan sát dáng vẻ im lặng của Giản Dao trên màn hình, sau đó quay đầu nói với Bạc Cận Ngôn: “Cô gái này có vẻ an phận và thật thà. Tôi cũng thấy yên tâm, ngày mai tôi sẽ quay về thành phố B.”

Bạc Cận Ngôn ngồi ở sofa đơn, hai chân bắt chéo, gác lên chiếc ghế nhỏ. Tay áo sơ mi của anh xắn lên một nửa, trong tay là một đĩa cá bạc vừa nướng xong. Anh từ tốn bỏ từng con vào miệng. Nghe câu nói của bạn, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn, liếc qua màn hình, giọng nói trầm thấp, âm áp không chút xao động: “Vô vị, giống như khúc gỗ.”

Phó Tử Ngộ phì cười: “Cô bé đó là do cậu đích thân chọn đấy!” Vừa ngoảnh đầu, anh phát hiện đĩa cá trong tay Bạc Cận Ngôn vừa nảy vẫn còn đầy, giờ đã trống không.

Im lặng vài giây, anh không kìm được, bỗng làu bàu: “Nếu không ăn cá, cậu sẽ chết hay sao?”

Bạc Cận Ngôn liếm sạch vụn cá còn sót lại trên đầu ngón tay: “Không chết. Nhưng nếu không thỏa mãn nhu cầu, tôi sẽ rất bứt rứt, khó chịu.”

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Sau hôm ăn cơm với Giản Dao, Lý Huân Nhiên vô cùng bận rộn. Ngoài chuyên giải quyết công việc của cục, anh còn bận điều tra vụ thanh thiếu niên bị mất tích. Nhưng vụ án này gặp không ít khó khăn. Thanh thiếu niên bị mất tích đến từ các huyện và khu vực khác nhau, thời gian mất tích cũng không cố định. Lý Huân

Nhiên không tìm ra được chứng cứ trực tiếp chứng minh sự tồn tại của kẻ bắt cóc. Tuy cục trưởng rất coi trọng phát hiện của anh nhưng vì không có chứng cứ, cảnh sát không thể chính thức điều tra vụ án, cũng không thể điều nhiều nhân lực.

Hôm nay, hết giờ làm việc, Lý Huân Nhiên mời một cảnh sát hình sự lâu năm trong nghề đi ăn cơm. Bây giờ là giữa mùa đông, thời tiết giá lạnh, hai người ngồi trong quán ăn nhỏ, trước mặt là nồi lẩu bốc khói nghi ngút. Ba chén rượu vào bụng, Lý Huân Nhiên bắt đầu thỉnh giáo người kia. Người cảnh sát liếc anh. "Lý Huân Nhiên, cậu đúng là tự nhiên lại bày ra việc để làm."

Lý Huân Nhiên cười cười. Đúng là đang yên đang lành, tự dưng anh lại bày ra việc, nhưng anh sẽ không bỏ cuộc. Anh châm một điếu thuốc lá vừa hít một hơi vừa nói: "Cháu tin vào trực giác của cháu. Những vụ án này chắc chắn do một nhóm người gây ra. Người khác không điều tra, nhưng cháu không thể. Cháu chỉ sợ một khi bỏ cuộc, sẽ lại có trẻ em bị mất tích."

Người cảnh sát im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: "Vụ này không dễ điều tra, nước ta rộng lớn như vậy, cậu biết bọn chúng đến từ nơi nào không? Bọn trẻ rơi vào tay chúng, sẽ bị sang tay mấy lần? Chúng lại chẳng để lại bất cứ dấu vết gì. Cậu muốn phá án thì chỉ có hai cách. Thứ nhất là tìm đến chuyên gia phá án. Những vụ án kiểu này, loại phạm phụ tục tử như chúng ta không thể giải quyết được. Có điều, chuyên gia bây giờ toàn vớ vẩn, tối sống hơn nửa đời người mà chưa từng gặp chuyên gia phá án gì đó. Vì vậy, khả năng này gần bằng 0. Cách thứ hai là học tập lão Giản năm đó. Đầu thập niên 90, những kẻ buôn bán trẻ em bây giờ nhiều hơn gấp mấy lần. Cậu có biết lão Giản phá án thế nào không? Ông ấy đóng giả làm kẻ ăn mày, châu chực ở đầu đường, xó chợ, bến xe suốt hai tháng trời. Cuối cùng, có một tên buôn bán trẻ em nhờ ông ấy "chuyển hàng". Ông ấy liên tục bắt được nhiều tội phạm, lập công lớn. Đáng tiếc, lão Giản chết quá sớm, quá thảm khốc. Tuy nhiên, bây giờ dùng lại chiêu đó cũng chưa chắc có tác dụng, bởi thành phố lớn hơn, người đông hơn, tội phạm cũng thông minh hơn ngày trước."

Lý Huân Nhiên nghe xong, cầm ly rượu, lẳng lẽ uống cạn. Người cảnh sát lâu năm chuyển sang chuyện khác: “Đúng rồi, người đi cùng cậu hôm trước là Giản Dao phải không? Cô bé trông không tồi, càng lớn càng xinh đẹp. Cậu đừng cà lơ phất phơ nữa, làm cái nghề cảnh sát hình sự, tìm người thích hợp không dễ dàng. Cậu hãy đối xử tốt với người ta, sớm kết hôn mới là hành động đúng đắn.”

“Kết hôn cái gì chứ? Cô ấy là em gái cháu.” Lý Huân Nhiên đáp.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Mỗi buổi chiều, Giản Dao đều gửi bản dịch đã hoàn thành đến địa chỉ email trên laptop và nhận được tin nhắn trả lời tự động là đã mở tài liệu, nhưng Bạc tiên sinh chưa từng trả lời email, cũng không hề lộ diện.

Không có tin tức có nghĩa là tin tốt lành.

Chỉ là thỉnh thoảng liếc nhìn chiếc cần câu cực phẩm trong ngôi biệt thự, Giản Dao lại nổi cơn thèm câu cá.

Làm việc liên tục một tuần liền, Giản Dao chọn một ngày đẹp trời để nghỉ ngơi. Hôm đó Chủ nhật, ông mặt trời vừa ló dạng, cô liền gọi điện cho Lý Huân Nhiên. Lúc nhận được điện thoại của Giản Dao, Lý Huân Nhiên đang khoác bộ đồ “cải bang” hồi rình, mặt mũi nhem nhuốc, ngồi ở một xó xỉnh nào đó tại phía nam thành phố, lẳng lẽ quan sát người qua đường. Gần đây, mỗi khi rảnh rỗi, anh đều đến đây theo dõi, đã mấy ngày nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

“Câu cá? Anh đang bận trực.” Lý Huân Nhiên lơ đãng trả lời. “Vây đi, chiều nay gặp em ở “kho bí mật”. Anh cũng không biết chắc là mấy giờ.”

Lý Huân Nhiên nói xong, liền cúp máy. Giản Dao cười cười, tiếp tục chuẩn bị đồ dùng câu cá. Nhớ đến "kho bí mật" Lý Huân Nhiên vừa nhắc tới, Giản Dao hơi ngẩn người. Đó là nơi câu cá rất tuyệt vời mà Giản Dao và Lý Huân Nhiên phát hiện lúc hai người còn bé, chỗ một con suối nhỏ hòa vào dòng sông. Nơi đó có cây cối rậm rạp, kín gió, lại nhiều ánh nắng, có rất nhiều cá. Tuy nhiên, vị trí đó hơi hẻo lánh, người ta thường không để ý. Hồi nhỏ, Lý Huân Nhiên đặt biệt danh cho nơi đó là "kho bí mật". Nguyên nhân khiến "kho bí mật" ít người lai vãng là nó nằm ở phía dưới sườn núi có ngôi biệt thự trong truyền thuyết, cách ngôi biệt thự không xa. Ngôi biệt thự bị coi là nhà ma nên rất ít người qua lại chỗ đó. Bây giờ Bạc Cận Ngôn đã trở về, từ cửa sổ phòng khách nhà anh có thể nhìn thấy rõ "kho bí mật". "Kho bí mật" đã không còn là nơi bí mật, nhưng vẫn là ký ức đẹp đẽ của Giản Dao.

Sau bữa trưa, Giản Dao liền xuất phát. Bây giờ là thời gian ấm áp nhất trong ngày, ánh nắng chiếu xuống lối đi nhỏ yên tĩnh trong khu rừng. Giản Dao đi qua ngôi biệt thự, xuyên qua con đường nhỏ, hai bên cây cối mọc đầy. Tâm mắt bắt đầu mở rộng dần, giữa những phiến nham thạch màu nâu đen xuất hiện dòng nước chảy đến tận con sông phía xa xa. Đây chính là "kho bí mật".

Xung quanh vắng lặng như tờ, Giản Dao tìm một cái cây lớn rồi ngồi xuống. Câu cá một lúc, cô đột nhiên nhìn thấy dưới gốc cây ở phía đối diện cắm một chiếc cần câu, nhưng không thấy người đi câu. Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông. Là Lý Huân Nhiên gọi, anh cất giọng dứt khoát: "Anh có việc nên không đi được."

Giản Dao nói: "Lý Huân Nhiên, em đã đến nơi rồi."

Lý Huân Nhiên mỉm cười. "Thế thì em tự chơi đi, "kho bí mật" thuộc về em. Em hãy chú ý an toàn, có việc gì thì gọi điện cho anh. Anh cúp máy đây."

Giản Dao thở dài . “Chào anh.”

Sau khi cúp máy, cô ngồi một lúc rồi đứng dậy, đi xem chiếc cần câu không có người điều khiển kia. Giản Dao hơi bất ngờ khi thấy đó là chiếc cần Daiwa Hồng Hồ nổi tiếng. Cô ngẩng đầu ngó nghiêng, nhưng xung quanh vô cùng tĩnh mịch, không một bóng người. Cô quay người, vừa định bỏ đi thì nghe thấy tiếng quả chuông trên chiếc cần câu phát tiếng kêu khẽ mà dồn dập, báo hiệu cá đã cắn câu. Giản Dao kéo chiếc cần, đem con cá chép dài gần một thước^[2] bỏ vào xô nước ở bên cạnh. Nhìn chiếc cần câu không có mồi, cô ngẫm nghĩ rồi cắm nó xuống đất, tìm hộp đựng mồi, móc vào lưỡi câu rồi thả xuống nước như cũ. Có lẽ do uy lực phi phàm của chiếc cần Daiwa Hồng Hồ, cũng có lẽ do thời tiết ẩm áp hiếm thấy mà lũ cá hoạt động tích cực. Giản Dao còn chưa quay về chỗ của mình, chiếc cần kia lại báo hiệu có cá cắn câu. Chỉ nửa tiếng đồng hồ, cô đã câu được sáu con cá lớn giúp chủ nhân của chiếc cần.

[2] 1 thước= 33,33cm.

Nhưng Bạc tiên sinh vẫn biệt tăm biệt tích.

Giản Dao đoán anh có việc gấp phải rời đi. Tuy nhiên, cũng không thể tùy tiện cắm chiếc cần câu trị giá mấy vạn tệ bên bờ suối, may mà cô tình cờ có mặt ở đây. Sau đó, Giản Dao quyết định xách cần câu sang bên này. Cô còn tự động thay mồi nguyên thủy và đơn giản nhất của chủ nhân chiếc cần là con giun đất thành mồi độc mà cô đặc biệt chế biến. Chiếc cần câu đẳng cấp cộng thêm mồi câu đẳng cấp quả nhiên vô địch. Đến lúc trời gần tối, Giản Dao đã câu được đầy một xô cá, câu nữa cũng không có chỗ chứa. Cô ị ạch xách xô cá về ngôi biệt thự, để chiếc cần câu vào chỗ cũ. Giản Dao ngẫm nghĩ rồi gửi email cho Bạc Cận Ngôn: “Bạc tiên sinh, tôi tình cờ nhìn thấy chiếc cần câu của anh bên bờ suối, cũng không rõ anh có quay về hay không nên tôi mạo muội cầm về nhà cho anh. Ngoài ra, còn có cá tôi câu được. Nếu có gì không thỏa đáng, mong anh thông cảm.”

Xong xuôi, Giản Dao cầm mấy con cá về nhà. Buổi tối, điện thoại di động của cô báo hiệu có email mới. Cô mở ra xem, lần đầu tiên Bạc Cận Ngôn trả lời email: "Cá rất ngon, cảm ơn."

Ngày hôm sau, Giản Dao tới ngôi biệt thự, trong nhà vẫn không có người. Cô chẳng để ý chuyện ngày hôm qua, tập trung vào công việc dịch thuật. Lúc nghỉ ngơi, cô đi rửa hoa quả. Vừa vào phòng bếp, cô liền ngửi thấy mùi thơm của cá. Cô mở tủ lạnh, lập tức ngăn người. Tủ lạnh hôm qua vẫn còn trống không, hôm nay đã chất đầy các món cá. Nào là cá xốt, cá hấp, đầu cá om hạt tiêu, thịt cá cắt lát, canh cá... Tất cả đều là đồ ăn không hết. Giản Dao đóng tủ lạnh. Cô đột nhiên thấy buồn cười. Một người nửa đêm nửa hôm bày nhiều món như vậy, chắc hẳn Bạc tiền sinh đó rất thích ăn cá.

Vài ngày sau, gặp thời tiết tốt, Giản Dao rủ em gái cùng tới "kho bí mật". Lý Huân Nhiên vẫn không thấy bóng dáng, Giản Dao cũng không làm phiền anh.

Đến bờ suối, Giản Dao lại nhìn thấy chiếc cần Daiwa Hồng Hồ quen thuộc. Nhận ra nhãn hiệu này, Giản Huyền trở mắt kinh ngạc. "Chiếc cần câu của ai mà vô tư thế?"

Giản Dao cũng hơi ngạc nhiên. Sao người đó lại vứt chiếc cần ở đây?

Giản Huyền nhắc cần câu lên khỏi mặt nước. "Chị, không có mồi câu, bị cá ăn hết rồi sao? La thật đấy, cá đâu rồi? Cá khó thoát khỏi loại lưỡi câu này mới đúng."

Trong đầu Giản Dao vụt qua một ý nghĩ. Cô cúi đầu tìm kiếm, phát hiện trên mặt đất không có hộp mồi câu, chỉ có mồi chiếc cần cắm ở đây.

Giản Huyền cũng nhận ra điều đó, cô cất giọng nghi hoặc:

“Chủ nhân của chiếc cần câu này là Khương Thái Công, định chờ cá tự cắn câu hay sao^[3]?”

[3] Tích Khương Tử Nha câu cá, ông dùng lưỡi câu thẳng như cây kim, khi gặp Cơ Xương (sau là thủ lĩnh bộ tộc Chu), ông nói rằng: “Nếu vậy, lão cũng nói thật lòng của lão cho cậu nghe. Lão thả được những gì trong ngay thẳng, chú không bao giờ đi tìm những gì trong quanh co. Lão nào chú ý đến những con cá bạc dưới suối kia mà chỉ nhắm câu Vương và câu Hầu mà thôi.”

Giản Dao đã hiểu ra vấn đề, mỉm cười trả lời: “Người đó không phải đợi cá.”

Mà là đợi cô.

Chương 4

Xét về ngoại hình, Giản Dao là cô gái vô cùng dịu dàng, thanh tú. Cô có mái tóc dài, thân hình mảnh mai, làn da trắng ngần, ngũ quan sáng sủa. Đặc biệt là đôi mắt đen long lanh như có ánh nước, càng khiến khí chất của cô thêm phần xuất chúng. Phong cách trang điểm, ăn mặc của Giản Dao cũng không qua loa, đại khái. Cô rất biết cách phối đồ. Bộ quần áo nhãn hiệu bình thường được khoác lên người cô liền trở nên mới mẻ và nổi bật. Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mềm mại, không dài dòng. Cô có nụ cười thoải mái, hồn nhiên, còn cử chỉ và động tác lại toát lên vẻ duyên dáng, nữ tính.

Khí chất của Giản Dao được di truyền từ người mẹ hiền thực và dịu dàng. Nhưng trong cốt tủy của cô vẫn có sự phóng khoáng của bố. Mặc dù bố cô chỉ ở bên cô sáu năm nhưng Giản Dao có ấn tượng sâu sắc trước những câu ông từng nói. Ví dụ: “Đại trượng

phu hành sự đầu đội trời chân đạp đất, lòng không hổ thẹn”, “Đời người nên tận hưởng niềm vui”, “Sự giao thiệp giữa những người quân tử nhạt như nước”...

Vì vậy, dưới ánh chiều tà của ngày hôm nay, sau khi kết thúc buổi câu cá, Giản Dao bỏ lại cây Daiwa Hồng Hồ và mười mấy con cá bên bờ suối. Lúc cô gọi em gái ra về, Giản Huyền tỏ ra hết sức nghi hoặc: “Chị để hết ở đây sao?”

“Ừ. Anh ta sẽ tự mang về.”

Về đến cửa nhà, Giản Huyền đột nhiên nhớ ra một vấn đề quan trọng: “Chị, chị câu giúp anh ta nhiều cá như vậy mà anh ta không có biểu hiện nào khác sao? Chỉ gửi email nói một câu “cảm ơn” thôi sao?” Bình thường Giản Huyền không phải là người hay so đo, cô chỉ sợ chị gái có tính rộng rãi, phóng khoáng nên người khác thừa dịp lợi dụng.

Giản Dao chưa từng nghĩ đến điều đó. Ngược lại, hành động của Bạc Cận Ngôn ngày hôm nay khiến cô cảm thấy anh là một người thẳng tính đáng yêu. Giản Dao mỉm cười với em gái: “Em không thấy thú vị sao?”

Giản Huyền bĩu môi: “Em chỉ thấy chị đối xử với tên yêu quái đó quá tốt. Đúng là yêu quái cũng có mùa xuân.”

Giản Dao phì cười. “Nói linh tinh.”

Giản Dao không ngờ, ba ngày sau, cô nhận được “biểu hiện” của Bạc Cận Ngôn.

Vừa về nhà cô liền nhìn thấy trên bàn đặt một chiếc hộp lớn, Giản Huyền đứng cạnh ngó nghiêng, xem ra em gái cô đã nghiên cứu nó hồi lâu.

“Người gửi là Phó Tử Ngộ ở thành phố B.” Giản Huyền hiểu kỳ hỏi: “Chẳng phải anh ta là bạn thân của tên yêu quái kia sao? Tại sao anh ta lại gửi đồ cho chị?”

Giản Dao cũng không đoán ra, Phó Tử Ngộ chưa từng nhắc với cô chuyện gửi đồ. Cô lập tức mở hộp quà, vô cùng bất ngờ khi thấy bên trong là một chiếc cần câu Daiwa Hồng Hồ mới tính, giống hệt chiếc cần câu của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao lập tức gọi điện thoại cho Phó Tử Ngộ.

Tại thành phố B, Phó Tử Ngộ đang mặc áo blouse trắng ngồi trong văn phòng xem hồ sơ bệnh án. Giọng nói của anh vẫn thoải mái, ôn hòa như thường lệ: “Giản Dao, em cứ nhận đi, là Cận Ngôn nhờ tôi mua tặng em, coi như cảm ơn những con cá của em. Em cũng biết đấy, cậu ấy rất thích ăn cá, chứ không có ý gì khác.”

Giản Dao đương nhiên không chịu: “Món quà này quá quý giá, em không thể nhận.”

Phó Tử Ngộ mỉm cười: “Cậu ấy đã có một chiếc cần câu, tôi lại không câu cá. Em trả lại cho chúng tôi, chiếc cần câu đó sẽ thành vô dụng đấy!”

Giản Dao vẫn không đồng ý. “Phó tiên sinh, em chỉ nhân tiện câu cá hộ anh ấy...”

“Đây là ý của Cận Ngôn, nếu muốn trả lại thì em hãy trả cho cậu ấy, tôi không biết đâu.” Phó Tử Ngộ cắt ngang lời Giản Dao. “Nhưng với tính cách của cậu ấy, cậu ấy sẽ vứt bỏ đồ không dùng đến. Có lẽ ngày hôm sau em sẽ phát hiện chiếc cần câu Daiwa Hồng Hồ đáng thương nằm trong thùng rác.”

Cuối cùng, Giản Dao hết cách, đành bày tỏ ý kiến: cô có thể nhận chiếc cần câu nhưng sẽ không nhận thù lao dịch tài liệu. Đó

cũng là một khoản tiền lớn. Thấy thái độ của cô kiên quyết, Phó Tử Ngộ đành nói tùy cô.

Cúp máy, Phó Tử Ngộ nhớ lại cuộc điện thoại với Bạc Cận Ngôn hai ngày trước. Anh không nói dối, mua chiếc cần câu Daiwa Hồng Hồ là quyết định của Bạc Cận Ngôn. Tuy nhiên, ý kiến tặng quà là do anh đề xuất.

Hôm đó, Phó Tử Ngộ gọi điện cho Bạc Cận Ngôn hỏi thăm tình hình gần đây, thuận miệng hỏi: "Bạn đã ăn hết số cá mua lần trước chưa? Tôi sẽ đặt hàng cho cậu." Anh nghĩ gần đây thời tiết giá lạnh, ở một thành phố nhỏ khó mua được cá tươi.

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn bình thản trả lời: "Tôi có rất nhiều cá rồi."

"Ở đâu ra? Cậu tự đi mua à?" Không thể là cá câu được, Phó Tử Ngộ hiểu rõ kỹ thuật của Bạc Cận Ngôn. Hơn nữa, anh không có lòng kiên nhẫn, thường cầm cần câu ở bờ sông, bờ suối rồi bỏ đi chỗ khác.

Bạc Cận Ngôn trả lời rất tự nhiên: "Giản Dao câu cho tôi."

Phó Tử Ngộ ngạc nhiên: "Tại sao cô ấy lại giúp cậu câu cá?"

"Tôi không quan tâm đến điều đó." Bạc Cận Ngôn đáp.

Phó Tử Ngộ hết nói nổi, quả nhiên là câu trả lời kiểu "Bạc Cận Ngôn" điển hình. Tuy nhiên, Bạc Cận Ngôn nói "rất nhiều cá" thì chắc chắn là rất nhiều. Phó Tử Ngộ hỏi tiếp: "Trước đó cậu còn nói người ta giống khúc gỗ... Vậy cậu định cảm ơn cô ấy thế nào?"

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây mới trả lời: "Cậu thay tôi trả

thù lao gấp đôi cho cô ấy.”

Phó Tử Ngộ vừa định nói “được”, nhưng đột nhiên anh nghĩ lại. Bạc Cận Ngôn hiếm có dịp kết giao bạn bè. Cô bé Giản Dao có vẻ không tồi. Nếu cho cô bé đó tiền bạc thì hơi lạnh lùng. Anh nói: “Cậu nên tặng cô ấy một món quà.”

“Được. Việc này giao cho cậu xử lý.”

“Bạc Cận Ngôn! Tôi đâu phải mẹ cậu!” Phó Tử Ngộ gầm lên. “Tôi chẳng hiểu gì về cô ấy, biết tặng gì chứ? Cậu tự nghĩ đi!”

Bạc Cận Ngôn nghĩ ngợi vài giây. Sau đó, anh mỉm cười, nói với Phó Tử Ngộ: “Cậu đi mua cho cô ấy một chiếc cần câu giống của tôi. Như vậy mỗi sáng tôi khỏi cần đi cắm cần bên bờ suối, buổi tối lại phải ra lấy về.”

[©STE.NT](#)

Ngày thứ hai sau khi nhận được món quà, Giản Dao mang một chai rượu đến ngôi biệt thự. Đó là rượu của bố Giản Dao cất giữ lúc sinh thời. Ông là người có tính cách “Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến^[1]”. Vì vậy, sau khi ông qua đời, Giản Dao và mẹ không lưu giữ rượu của ông. Phần lớn số rượu đó đã bị Lý Huân Nhiên uống, trong nhà chỉ còn lại vài chai. Rượu không phải thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, mà do một xưởng rượu lâu năm của thành phố sản xuất từ thập niên 80, bây giờ ngoài thị trường không bán, cũng coi như vô giá. Sau khi để chai rượu ở ngôi biệt thự, Giản Dao gửi email cho Bạc Cận Ngôn: “Cá ngon nên đi kèm rượu ngon, xin vui lòng nhận lấy.”

[1] Một câu trong bài Thương tiễn tửu của Lý Bạch. Chỉ con người luôn có thái độ lạc quan và lòng tin dù gặp khó khăn, trắc trở.

Bạc Cận Ngôn không trả lời. Nhưng ngày hôm sau đến ngôi

biệt thự, Giản Dao thấy chai rượu được đặt trên tủ bếp, rượu trong chai với đi một chút.

Từng ngày trôi qua, sắp đến Tết âm lịch, công việc dịch tài liệu của Giản Dao cũng gần kết thúc. Giản Huyền bày tỏ sự tiếc nuối: "Sắp kết thúc mà chị vẫn chưa lần nào gặp vị đó của chị ư?" Bây giờ Giản Huyền dùng cụm từ "vị đó của chị" thay cho cách gọi "yêu quái".

Nói không hiểu kỳ là nói dối, Giản Dao cũng có chút chờ mong. Nhưng cô không ngờ mình lại gặp được Bạc Cận Ngôn vào tối hôm sau khi Giản Huyền hỏi câu đó.

Ngày hôm ấy thời tiết rất đẹp, nhiệt độ tăng cao. Giản Dao mặc áo khoác cotton mỏng ra ngoài. Ngồi biệt thự vẫn tĩnh mịch như thường lệ. Bởi vì công việc bước vào giai đoạn cuối cùng nên Giản Dao muốn hoàn thành sớm. Cô dịch một mạch cho đến khi trời chạng vạng. Lúc cô thu dọn đồ, bên ngoài cửa sổ nổi trận gió lớn, sấm chớp đi đùng, mưa rơi lộp độp. Không thể đi đường núi trong thời tiết tệ hại như thế này, Giản Dao đành ngồi ở sofa chờ đợi. Cô gọi điện về nhà báo tin, dặn người nhà không cần đi đón.

Giản Dao ở lại ngôi biệt thự cho đến khi trời tối hẳn. Lúc này trong nhà bật đèn sáng trưng, khiến đồ gia dụng kiểu cổ đẹp để càng bóng loáng như gương. Bên ngoài, mưa tuôn xối xả, làm ngôi nhà rộng lớn càng trống trải, lạnh lẽo. Nguồn điện của thành phố nhỏ không ổn định. Giản Dao từng nhiều lần trải qua tình huống bị mất điện trong đêm mưa bão. Cô thầm cầu nguyện: "Xin đừng mất điện". Ý nghĩ vừa vụt qua trong đầu, Giản Dao chợt nghe thấy tiếng "xoet xoet" nhẹ nhẹ. Ngay sau đó, đèn điện vụt tắt, trước mắt cô tối đen.

Giản Dao ngồi yên mấy giây rồi bật đèn pin trên điện thoại di động. Dưới ánh sáng mờ mờ, xung quanh mang một màu u ám. Bên ngoài cửa sổ đột nhiên có tia chớp lóe sáng, khiến một góc nhà tối tăm bỗng trắng toát. Giản Dao chậm rãi đi đến đầu cầu

thang, lên tầng hai. Cô lớn tiếng gọi: "Bạc tiên sinh! Bạc tiên sinh!"

Không có tiếng trả lời.

Giản Dao đi lên, đến tận cùng cầu thang, cô bất giác ngẩn người. Bởi ở đầu cầu thang trên tầng hai xuất hiện một cánh cửa sắt đen sì, âm u thâm nghiêm. Giản Dao run run nhưng vẫn tiến đến, gõ nhẹ vào cánh cửa sắt, gọi hai câu.

Bên trong vẫn không có động tĩnh.

Trên cánh cửa sắt có một lỗ nhỏ bằng bàn tay, Giản Dao kiễng chân nhìn vào bên trong. Nhờ ánh chớp, cô nhìn thấy một hành lang dài tối mờ mờ và mấy cánh cửa phòng đóng chặt. Giản Dao đã ở một mình trong ngôi biệt thự này một thời gian khá dài, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy sợ hãi. Cô quay người đi xuống. Ai ngờ vừa đến chiếu nghỉ ở cầu thang, cô liền nghe thấy tiếng bước chân không nhanh cũng không chậm trên tầng hai. Giản Dao nắm chặt tay vịn cầu thang, đứng bất động.

Trong đêm tối mưa to gió lớn, tiếng bước chân của người đó vang lên, như có như không. Đột nhiên một tiếng "cạch" phát ra, cánh cửa sắt bật mở, một người đàn ông cao lớn đi ra ngoài.

Xung quanh tối mờ mờ, Giản Dao không nhìn rõ diện mạo của người đàn ông đó nhưng dáng người anh rất cao, ít nhất phải trên 1m85. Cô có cảm giác người đàn ông cao lớn nhưng không cường tráng, vạm vỡ mà hơi gầy. Mặc dù trời tối nhưng Giản Dao vẫn lờ mờ nhận ra anh mặc áo choàng tằm màu trắng. Thảo nào vừa rồi cô gọi to mà không có người trả lời.

Nhìn thấy người đàn ông, trái tim Giản Dao lập tức quay về vị trí cũ. Bởi vì đã quen với tính tình kỳ quặc của chủ nhân ngôi biệt thự nên vào thời khắc này, khi anh xuất hiện từ sau cánh cửa sắt,

Giản Dao cũng không cảm thấy quá bất ngờ.

Người đàn ông dừng lại ở đầu cầu thang vài giây, liếc nhìn cô rồi sải bước dài, đi xuống cầu thang.

Giản Dao khẽ hỏi: “Bạc tiên sinh?”

“Ừ.” Anh khẽ đáp một tiếng, giọng nói như bật ra từ mũi.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đã nhanh chóng xuống gần chỗ Giản Dao. Cách mấy bậc thang, thân hình cao lớn của anh nhìn như một bức tường. Chiều nghỉ cầu thang chật hẹp, Giản Dao vô thức lùi lại một bước, nhường lối cho anh. Cô cất giọng khách sáo, mang ý cười: “Bạc tiên sinh, anh có đèn pin...”

Bạc Cận Ngôn đã đi qua chỗ Giản Dao. Anh giống như không nhìn thấy cô, đi thẳng xuống tầng dưới mà không dừng bước.

Giản Dao vẫn ngây người. Cô lơ mơ thấy Bạc Cận Ngôn đi qua phòng khách, chuẩn bị vào phòng bếp. Cô nhanh chóng đi xuống tầng một. “Bạc tiên sinh?”

“Không có.” Bạc Cận Ngôn không quay đầu. Tuy chỉ hai từ ngắn ngủi nhưng Giản Dao vẫn kịp nhận ra giọng nói của anh vô cùng trầm ấm, dễ nghe.

“Có cách nào sửa điện không?” Giản Dao hỏi một câu mang tính thăm dò. Mặc dù không hiểu về nguồn điện nhưng cô biết ngôi biệt thự này nằm ở vị trí hẻo lánh, rất có khả năng được cung cấp điện độc lập. Nếu bị cháy cầu chì gì đó thì chắc có thể sửa chữa.

Lần này, Bạc Cận Ngôn dừng bước, quay người về phía Giản Dao. Anh trầm tư vài giây rồi mới trả lời: “Tư tình trạng mất điện,

có thể suy đoán, phụ tải của mạng lưới điện khu vực gần đây quá lớn nên máy biến áp bị cháy. Muốn sửa chữa thì phải đóng công tắc nguồn điện, mở nắp máy biến áp, tìm bộ phận bị cháy, thay linh kiện mới.”

Bạc Cận Ngôn nói một lèo rất nhanh và trôi chảy. Giản Dao không thể không chú ý, giọng nói của anh trầm thấp, dày dặn mà rõ ràng, tựa âm thấp du dương của tiếng piano. Giản Dao bỗng thấy vui vui. Cô vừa định lên tiếng thì nghe thấy giọng nói ôn hòa và dễ nghe của Bạc Cận Ngôn: “Nhưng tôi không biết sửa. Tôi rất bận, cô cứ tự nhiên, nhưng đừng làm phiền tôi. Tạm biệt.”

Nói xong, anh liền quay người, đi qua phòng bếp, tới hành lang hẹp và dài. Hình bóng anh biến mất trong đêm tối.

Hành lang đó thông sang hai căn phòng khóa cửa.

Giản Dao đứng yên tại chỗ, không đi theo Bạc Cận Ngôn. Cô hoàn toàn không ngờ lần đầu gặp Bạc Cận Ngôn lại trong hoàn cảnh này. Cô làm việc ở nhà anh, bấy giờ mưa to gió lớn, sấm chớp đùng đùng, lại mất điện, vậy mà anh bỏ mặc cô một mình ở phòng khách sao?

Chương 5

Giản Dao ngồi ở sofa, ngả đầu vào ghế, định chớp mắt một lúc. Nhưng mới nằm vài phút, Giản Dao cảm thấy chân tay lạnh toát, người cũng rét run. Thế là cô đứng dậy, đi tìm Bạc Cận Ngôn.

Ngoài trời mưa xối cả, sấm chớp đì đùng. Hành lang dài và

hẹp tối om càng trở nên âm u, lạnh lẽo. Đi đến tận cùng hành lang, Giản Dao lại một lần nữa chứng kiến cảnh tượng bất ngờ. Nơi đó có ánh sáng. Ánh sáng màu trắng mờ lung lắt qua khe cửa, giống như đằng sau cánh cửa là một thế giới khác. Bên trong quả nhiên có thiết bị chiếu sáng khẩn cấp. Giản Dao trầm mặc trong giây lát, tiến đến, gõ cửa.

Cô gõ một lúc, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở toang. Đập vào mắt Giản Dao đầu tiên là bóng đèn tuýp sáng trắng trên trần nhà. Ánh sáng chói lòa khiến cô hoa mắt, sau đó nhìn thứ gì cô cũng thấy xuất hiện đom đóm mang hình bóng đèn.

Tiếp theo, Giản Dao nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, che khuất tầm nhìn. Cô chớp mắt, muốn nhìn rõ người đàn ông. Nhưng anh đã lên tiếng, nói rất nhanh: "Có chuyện gì?"

Giản Dao nhắm mắt rồi lại mở mắt, miễn cưỡng thấy hình bóng người đàn ông đứng ngược sáng, gương mặt mờ hồ. Anh đeo khẩu trang màu trắng rất lớn, chỉ để lộ hai mắt.

"Tôi rất lạnh, cần thêm quần áo." Giản Dao nói nhỏ.

Người đàn ông im lặng vài giây rồi trả lời: "Tôi không thích người khác mặc đồ của tôi."

Giản Dao hết nói nổi.

Sau đó, người đàn ông đột nhiên lùi lại một bước, diềm rèm đóng cửa phòng ngay trước mặt cô. Thế giới của Giản Dao lại rơi vào bóng tối.

Giây phút cánh cửa khép lại, cô nhìn thấy bàn tay của người đàn ông đặt ở mép cửa. Anh đeo găng tay cao su y tế, có mấy cái giá sắt rất cao sau lưng anh. Trên giá xếp từng cái hộp tròn. Không biết trong hộp đựng thứ gì, đều là những thứ hỗn độn

cuộn vào nhau.

Giản Dao quay về phòng khách, một mình ngồi trong bóng tối mấy phút. Sau đó, cô đứng dậy, đi vào phòng bếp. Giản Dao bật bếp ga, cô đứng bên ngọn lửa, sưởi ấm hai tay. Vừa ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy chai rượu ngon mà cô tặng Bạc Cận Ngôn trên tủ bếp. Giản Dao không do dự, lấy chai rượu xuống, tần ngần vài giây rồi ngửa đầu uống mấy hớp. Bỏ đề và bổ dưỡng cô đều thích uống rượu nên cô cũng bị ảnh hưởng. Chút rượu này chẳng là gì đối với cô.

Lồng ngực nóng rực, cảm giác khá hơn nhiều, chỉ là bụng hơi đói, Giản Dao bắt đầu tìm đồ ăn trong bếp. Nhưng tất cả các tủ bếp đều trống không, đến tủ lạnh cũng chẳng có thứ gì, ngay cả hoa quả. Giản Dao lại mở ngăn đá. Lần này cô có thu hoạch, trong đó chứa rất nhiều cá, từng tảng từng tảng xếp ngay ngắn, thẳng hàng. Đều là cá do cô câu được.

Tuy bị mất điện nhưng vì bây giờ là mùa đông, ngăn đá vẫn giữ nhiệt độ rất thấp. Giản Dao lấy con cá to nhất, ném xuống cái thớt trên bệ bếp. Mặc dù chỉ có ánh sáng phát ra từ máy điện thoại và ngọn lửa trên bếp ga, Giản Dao gần như phải lần mò trong bóng tối nhưng cô vẫn có thể nấu món ăn đơn giản. Món thịt cá thái lát chần nhanh chóng được làm xong. Giản Dao để đĩa cá trên bàn, bắt đầu dọn dẹp kệ bếp theo thói quen. Ai ngờ dọn dẹp xong, vừa quay người, cô liền phát hiện bàn ăn trống không.

Giản Dao ngẩn người. Cô ngoảnh đầu, liền bắt gặp hình bóng cao lớn màu trắng đang đứng ở một đầu bàn, tay cầm đĩa thức ăn của cô.

Một tiếng "cạch" nhẹ vang lên, anh đặt đĩa cá xuống bàn.

"Rất khó ăn." Giọng nói người đàn ông trầm thấp, dễ nghe. "Thịt chín quá, bỏ quá nhiều muối."

Nỗi bức tức tích tụ trong lòng mà Giản Dao cố gắng đè nén bùng phát sau câu nói của người đàn ông. Cô nghiêm mặt, đi đến bên người đàn ông, kéo đĩa cá về phía mình. Sau đó, cô nói rành rọt từng chữ một: "Tôi có mời anh ăn không?"

Nói xong, Giản Dao ngồi xuống ghế, cầm đôi đũa, trầm mặc ăn.

Bạc Cận Ngôn không lên tiếng, cũng không nhúc nhích. Anh đứng yên tại chỗ, giống một cái cây màu trắng. Bên ngoài cửa sổ, mưa gió âm ỉ, trong nhà càng trở nên tĩnh mịch. Ngọn lửa trên bếp phát tiếng động nhẹ, cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Đột nhiên, người đàn ông bước về phía cô. Giản Dao vẫn cúi đầu, coi như anh không tồn tại. Cô liếc nhìn thấy anh vắt một cái áo khoác đàn ông lên thành chiếc ghế bên cạnh.

Giản Dao hơi ngạc nhiên nhưng vẫn không lên tiếng. Lúc này, Bạc Cận Ngôn đã quay người, đi vòng qua bàn ăn, tới chỗ kê bếp. Giản Dao lẳng lặng nhìn anh xắn tay áo, rửa sạch hai tay dưới vòi nước. Sau đó, anh đứng trước cái thớt, bắt đầu thái thịt cá.

Bạc Cận Ngôn chế biến thức ăn mà không hề phát ra tiếng động. Giản Dao lơ mơ nhìn thấy anh xếp từng lát thịt cá ngay ngắn, đẹp đẽ vào đĩa. Anh trầm tư vài giây rồi liên tục thả cá vào nồi, sau đó nhanh chóng vớt ra. Động tác của anh rất thành thạo và tao nhã. Giản Dao lại một lần nữa nhìn thấy bàn tay anh.

Vừa rồi, lúc Bạc Cận Ngôn đặt áo khoác xuống ghế, Giản Dao đã chú ý, bàn tay anh trắng trẻo, thon dài, không gầy trơ xương như Giản Huyền đã mô tả.

Cuối cùng, Bạc Cận Ngôn cũng dừng tay. Anh cầm đĩa cá, nhìn chăm chú trong giây lát rồi quay người, đặt đĩa cá nóng hổi xuống trước mặt Giản Dao.

“Đây mới là món cá thái lát chần.”

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh. Anh bận rộn một hồi để làm món cá cho cô ăn, nhằm chứng minh xem ai nấu giỏi hơn sao?

Bạc Cận Ngôn đứng rất gần. Giản Dao nhìn thấy gương mặt anh. Lần này anh không đeo khẩu trang mà đeo một cặp kính trông có vẻ phức tạp. Chiếc kính lớn che khuất nửa gương mặt anh, mắt kính phát ra ánh sáng màu đỏ mờ mờ.

Kính nhìn ban đêm?

Nhà anh không có đèn pin là bởi anh đeo kính nhìn ban đêm?

Sống mũi anh thẳng tắp, bờ môi mỏng hơi nhếch lên, đường nét trên gương mặt trông rất cân đối, không “nhăn nhoe, chảy xệ” như Giản Huyền nhận xét.

Giản Dao vẫn làm như không để ý đến Bạc Cận Ngôn, cúi đầu ăn món cá của mình.

Vài giây sau, cô thấy Bạc Cận Ngôn đứng thẳng người, anh chẳng nói một lời, quay người đi lên cầu thang. Thân hình màu trắng cao lớn nhanh chóng biến mất vào bóng tối.

Dưới tầng một chỉ còn lại một mình Giản Dao.

Sau đó, cô cầm chiếc áo khoác kiểu đàn ông vắt trên ghế, trông nó quen quen. Cô lập tức nhớ ra, đây chính là chiếc áo khoác Phó Tử Ngộ treo trên mắc hôm cô đến đây phỏng vấn. Lúc bấy giờ, anh còn rút điện thoại di động từ túi áo.

Thì ra là vậy. Giản Dao chợt nhớ đến câu nói của Phó Tử Ngộ. Anh nói tính cách của Bạc Cận Ngôn có phần lập dị nên chẳng có lấy một người bạn.

Vì vậy, kỳ thực Bạc Cận Ngôn gặp khó khăn và trở ngại trong việc giao tiếp với người khác?

Nghĩ đến đây, nổi bực tức trong lòng Giản Dao tan biến.

Cô lại cầm đũa, gắp miếng cá nhỏ nhất, ở dưới cùng trong đĩa do Bạc Cận Ngôn nấu. Sau đó, cô sắp lại những miếng cá khác để xóa dấu vết.

Thịt cá vừa vào miệng, Giản Dao sững sốt ngay tức thì.

Giản Dao bị đánh thức bởi tiếng va đập mạnh. Cô ngồi dậy từ sofa ngẩng đầu quan sát, hóa ra là gió lốc khiến hai cánh cửa sổ ở phía tây phòng khách đập thành thành. Ngoài trời vẫn tối đen, tiếng mưa dường như nhỏ hơn một chút, nhưng gió càng lúc càng mạnh, thổi ù ù giống tiếng dã thú gầm gào bên ngoài ngôi nhà.

Giản Dao sợ cửa sổ kính bị vỡ, lập tức đứng dậy, đi về phía đó. Lúc cô đến gần cửa sổ, trên cầu thang xuất hiện một bóng người. Bạc Cận Ngôn đang từ từ đi xuống tầng một. Có lẽ anh cũng nghe thấy tiếng động vừa rồi. Khuôn mặt anh chìm trong bóng tối nên Giản Dao không nhìn rõ, chỉ thấy đôi mắt anh lập lòe ánh sáng màu đỏ.

Giản Dao không để ý đến Bạc Cận Ngôn. Cô túm một cánh cửa kính, cố gắng kéo vào, đóng chốt mặc cho gió mạnh thổi vào mặt. Nhưng vừa định thò tay kéo cánh cửa còn lại, một cơn gió rất mạnh ập đến, trên bầu trời tia chớp lóe lên sáng rực, cánh cửa kính trước mắt đập mạnh vào song sắt.

Theo phản xạ, Giản Dao lập tức quay người, giơ hai tay ôm

đầu. Cổ tay trái đột nhiên bị túm chặt, cô bị kéo sang một bên. Cùng lúc đó, sau lưng cô vang lên tiếng “choang”, tiếp theo là tiếng kính vỡ loảng xoảng...

Giản Dao giật mình, lập tức quay người, cánh cửa sổ trước mắt cô chỉ còn lại viền kính vỡ sắc nhọn. Nhờ ánh chớp chói lòa, Giản Dao nhìn thấy trên nền nhà đầy mảnh kính vỡ.

Tình huống vừa rồi quá nguy hiểm.

Cô lại quay đầu, đối diện với Bạc Cận Ngôn. Anh vẫn đeo cặp kính ban đêm cỡ lớn. Chỉ là ở khoảng cách gần, Giản Dao ngửi thấy một mùi xa lạ nhàn nhạt tỏa ra từ người anh. Trong khi đó, cổ tay cô vẫn bị anh nắm chặt.

“Cảm ơn.” Giản Dao định thu tay về nhưng không thể nhúc nhích. Ngay giây tiếp theo, Bạc Cận Ngôn đột nhiên cúi xuống, dang tay ôm lưng và chân cô, bế cô lên.

Giản Dao kinh ngạc: “Anh làm gì vậy?”

Bạc Cận Ngôn cúi xuống nhìn cô. “Cô cho rằng cô có thể đi qua đồng kính vỡ mà quay về sofa trong tình trạng không đeo kính nhìn ban đêm? Phản ứng của cô không mấy nhanh nhạy.”

Giản Dao im lặng. Bạc Cận Ngôn sai những bước dài, đi về phía sofa.

Thân hình anh cao lớn, ở trong lòng anh, Giản Dao có cảm giác người mình lắc lư như muốn rơi xuống. Hơn nữa, bởi áp sát người vào vòm ngực của anh, mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể người đàn ông càng trở nên rõ ràng. Giản Dao chưa từng tiếp xúc thân mật với đàn ông như vậy bao giờ, cô rất không thoải mái. Nhưng Bạc Cận Ngôn nói đúng, cô chỉ có thể để mặc anh bế cô.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng bế Giản Dao về chỗ chiếc sofa, nhẹ nhàng đặt cô xuống. Tuy lời nói vừa rồi của anh hơi khó nghe nhưng vì anh đã cứu cô, cô bèn lên tiếng: "Cảm ơn anh."

Bạc Cận Ngôn đứng thẳng người. Trong đêm tối, cô không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Anh trầm mặc trong giây lát rồi quay người đi vào bếp. Bạc Cận Ngôn ở trong bếp một lát, sau đó đi ra ngoài.

"Tôi tin cô đã có kết luận rồi."

Vài giây sau, Giản Dao mới hiểu anh đang nhắc đến món cá. Nhưng rõ ràng cô chỉ động đũa một chút ở lớp dưới cùng. Sao anh nhận ra cô đã ăn món cá của anh?

Giản Dao tỏ ra không hề bối rối, thản nhiên trả lời: "Tôi thừa nhận món cá của anh ngon hơn món cá của tôi. Nhưng lời anh nói trước đó thật khó nghe."

Bạc Cận Ngôn không có bất cứ phản ứng nào trước lời phê bình của cô. Anh chỉ nói khẽ: "Chúc ngủ ngon." Lần này Giản Dao nghe ra giọng nói của anh mang ý cười nhàn nhạt. Cô có thể khẳng định ý cười này là bởi thắng lợi của món cá.

Bạc Cận Ngôn quay người, đi lên tầng hai trong nháy mắt.

Lúc Giản Dao tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng, không biết mưa đã ngừng rơi từ lúc nào. Cô đứng dậy, hít thở không khí trong lành và giá lạnh của buổi sáng sớm. Căn phòng vẫn trống trải và tĩnh mịch như thường ngày, tầng trên vẫn không có động tĩnh. Nghĩ đến chuyện xảy ra tối qua, Giản Dao có ảo giác dường như nó đã xảy ra rất rất lâu rồi. Cô gấp áo khoác của Phó Tử Ngộ, đặt xuống sofa, quét dọn sạch sẽ vụn kính vỡ trong phòng khách rồi mới về nhà.

Thời tiết giá lạnh, trên đường rất ít người qua lại. Đêm qua, Giản Dao mới chỉ chợp mắt được vài tiếng đồng hồ nên bây giờ người lơ đã lơ đã. Cô không về căn hộ ở khu tập thể cảnh sát mà về nhà của mẹ và bố dượng, để bọn họ khỏi lo lắng.

Bố dượng của Giản Dao làm việc trong cơ quan nhà nước, họ sống ở căn hộ tập thể thể thể của cơ quan. Giản Dao không gọi điện về nhà, chỉ nhắn tin báo mình không sao để cả nhà khỏi dấy sớm đón cô. Cô đi dọc theo lối vào khu tập thể, đột nhiên nhìn thấy mấy người bảo vệ quen đang vội vàng đi về phía mình. Lúc họ đi qua, Giản Dao lơ mơ nghe thấy họ nói chuyện, giọng nói có vẻ sốt ruột và phẫn nộ.

“Chắc chắn là hản, tên quái nhân đó.”

“Chúng ta không thể chờ đợi.”

...

Nghe đến từ “bắt cóc”, Giản Dao giật mình. Cô liền nhớ đến vụ án mất tích mà Lý Huân Nhiên nhắc tới thời gian trước. Lúc này, mấy người bảo vệ đã nhảy lên chiếc xe cóc đỗ ngoài cổng, nổ máy đi mất.

Giản Dao lập tức gọi điện cho Lý Huân Nhiên. Tuy không rõ xảy ra chuyện gì nhưng cô cảm thấy việc này có khả năng liên quan đến vụ án mất tích. Tuy nhiên, điện thoại của Lý Huân Nhiên không liên lạc được. Giản Dao nhớ mấy ngày trước hình như anh nói sẽ đi về vùng quê điều tra vụ án, nơi đó sóng điện thoại rất yếu. Mãi vẫn không gọi được, Giản Dao đành đi lên tầng.

Nghe Giản Huyền nói, Giản Dao mới biết, con trai của một người bảo vệ mới từ quê ra thành phố chơi bị mất tích từ hôm qua, đến giờ vẫn chưa về. Chuyện cụ thể thế nào, Giản Dao cũng

không rõ.

“Em nghe nói đã báo cảnh sát rồi.” Giản Huyền kể. “Nhưng mất tích chưa đến bốn mươi tám tiếng, đồn cảnh sát sẽ không lập án.”

Giản Dao gật đầu, lại gọi điện thoại cho Lý Huân Nhiên nhưng vẫn không liên lạc được. Cố về phòng, đi ngủ.

Lúc Giản Dao tỉnh dậy đã là buổi trưa. Mây đen tan biến, bầu trời trong veo, rực rỡ. Cô ăn một chút rồi cầm túi xách, định ra ngoài.

Giản Huyền không khỏi ngạc nhiên. “Hôm nay chị vẫn tới ngôi biệt thự à? Chẳng phải buổi sáng chị mới từ đó trở về hay sao?”

Giản Dao đáp: “Công việc của chị chỉ còn một chút nữa là hoàn thành. Hôm nay chị làm cho xong, kể từ ngày mai chị không cần tới đó nữa. Cũng vừa vặn đến Tết rồi.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Tối qua chị đã gặp Bạc Cận Ngôn.”

“Vây sao?” Giản Huyền tỏ ra hứng thú. “Anh ta đáng sợ lắm phải không?”

Giản Dao ngẫm nghĩ, rồi chỉ thở dài một tiếng, không trả lời.

Sau khi kể với em gái chuyện xảy ra tối qua, Giản Dao liền ra khỏi nhà, đi đặt dấu chấm hết hoàn hảo cho công việc kéo dài hơn hai mươi ngày qua. Quan hệ giữa cô và Bạc Cận Ngôn cũng chấm dứt từ đây.

Sau đó, ngày tháng sẽ tiếp tục trôi qua trong yên tĩnh. Kết thúc kỳ nghỉ đông, cô sẽ quay lại thành phố B, đi thực tập ở công ty đã ký hợp đồng. Cô đi làm, kiếm một người bạn trai rồi kết

hôn, sinh con.

Tuy nhiên, Giản Dao không thể ngờ, chính là buổi trưa hôm nay, trong ngôi biệt thự trên sườn núi sẽ xảy ra một sự việc chấn động, và kể từ hôm nay, cuộc sống của cô không còn yên bình nữa. Cuộc đời mà cô lên kế hoạch từ trước sẽ dần trệch khỏi đường ray, đi theo hướng hoàn toàn mới và vô cùng kỳ lạ.

Chương 6

Bầu trời sau trận mưa đêm mang màu xanh lam trong vắt. Lối đi nhỏ trong khu rừng vô cùng tĩnh mịch, trên những phiến lá vẫn còn đọng nước, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Giản Dao chậm rãi bước đi. Xung quanh, chỗ nào cũng mang màu sắc tươi mới, tâm trạng của cô cũng trở nên êm dịu và yên bình. Lát nữa, cô sẽ từ biệt Bạc Cận Ngôn. Bắt chước “thuyết yêu quái gặp mùa xuân” của Giản Huyền, chắc cô cũng nên chúc phúc quái nhân, Ngôi biệt thự vẫn lặng lẽ đứng giữa màu xanh của rừng núi. Anh sáng đường như ngưng đọng tại nơi này. Giản Dao nhẹ nhàng tiến lại gần. Còn cách hơn mười mét, cô bất giác ngẩn người, vội dừng bước.

Cửa ngôi biệt thự mở toang.

Bình thường lúc Giản Dao đến đây, cánh cửa thường khép hờ, người ở bên ngoài không nhận ra là cửa mở. Có lúc cửa đóng chặt, cô phải gõ vài tiếng, cánh cửa mới tự động mở ra, có lẽ do Bạc Cận Ngôn ở trên tầng hai mở cửa cho cô. Chưa bao giờ Giản Dao thấy cửa mở toang như lúc này.

Cô bước vài bước. Trong phòng khách nhấp nhô mấy bóng người, lơ mơ có tiếng nói chuyện. Tình huống cô chưa từng thấy.

Giản Dao đứng bất động, dõi mắt vào trong nhà, chăm chú lắng nghe. Đúng lúc này, có người ngoảnh đầu nhìn ra ngoài. "Ai đấy? A... là cháu!"

Tiếp theo, mấy người từ trong ngôi biệt thự đi ra. Giản Dao không khỏi sửng sốt, chính là mấy người bảo vệ ở khu tập thể sáng nay.

Giản Dao thường xuyên ra vào khu tập thể nên những người bảo vệ dù không biết tên cũng nhận ra cô. Trong số đó có một người bảo vệ lâu năm, ông ta nói: "Giản Dao? Sao cháu lại đến đây?"

Giản Dao hơi ngẩn người khi nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của họ, họ còn cầm cả cây gậy. Cô trả lời qua loa: "Cháu đến xem thế nào... Sao các chú lại ở đây? Đã tìm thấy con trai lão Tiểu chưa ạ?"

Lão Tiểu mà cô nhắc tới chính là người bảo vệ có cậu con trai bị mất tích.

Tất cả đều im lặng. Một người trả lời: "Vẫn chưa tìm thấy. Quái nhân sống ở đây chưa thấy về nhà."

Giản Dao vừa định hỏi tiếp, mắt của người bảo vệ lâu năm đột nhiên sáng rực. "Cháu đến đây để giúp chúng tôi? Thế thì tốt quá."

Giản Dao kiên định gật đầu. "Chỉ cần có thể giúp đỡ, cháu nhất định sẽ giúp."

Giản Dao cùng đám bảo vệ đi vào trong nhà.

Phòng khách vẫn không có gì khác biệt. Bảy, tám người bảo vệ đứng hoặc ngồi, tản mát khắp gian phòng. Đầu cầu thang lên tầng hai có hai người bảo vệ đứng gác, ở hành lang thông ra căn phòng bí mật cũng xuất hiện hai người canh giữ. Một người bảo vệ trung tuổi ngồi ở sofa. Viễn mắt ông ta đỏ hoe, bộ dạng ủ rũ. Giản Dao nhận ra ông ta chính là lão Tiểu.

Cô lại ngẩng đầu, dõi mắt về phía cầu thang vắng lặng. Khi những người bảo vệ kết luận chủ nhân của ngôi biệt thự này là tên bắt cóc trẻ em, ý nghĩ đầu tiên của Giản Dao là không thể. Cô luôn cho rằng anh là một nhà văn chuyên viết tiểu thuyết trinh thám.

Nhưng họ nói anh trò chuyện với đứa trẻ.

Đúng lúc này, máy di động của Giản Dao đổ chuông, là số lạ. Cô đi sang một bên, bắt máy: "Xin chào, ai đấy ạ?"

Giọng đàn ông ở đầu kia điện thoại vô cùng trầm thấp, âm mũi khàn khàn mà tối qua không thấy, có vẻ như anh vừa mới ngủ dậy: "Xin hãy chuyển lời tới bọn họ, rút khỏi nhà tôi ngay. Cảm ơn." Giọng anh vô cùng bình thản, giống như nhờ cô truyền đạt một câu nói bình thường.

Giản Dao nắm chặt chiếc điện thoại, đưa mắt về phía cầu thang trống không.

Phó Tử Ngô có bản sơ yếu lý lịch của Giản Dao, vì vậy mà Bạc Cận Ngôn biết số điện thoại của cô. Lúc này, chắc anh đang ở trên tầng hai. Giản Dao liếc qua đám bảo vệ cách đó không xa, hạ thấp giọng: "Bạc tiên sinh. Bọn họ có một việc rất quan trọng muốn hỏi anh, anh có thể xuống dưới này nói chuyện với bọn họ không?"

Bạc Cận Ngôn cười khẽ. "Nếu ai muốn gặp tôi cũng được toại nguyện thì bây giờ tôi đã chết rồi."

Giản Dao tròn mắt, lại nghe anh nói tiếp: "Chết vì mệt."

Giản Dao trầm mặc trong giây lát rồi lên tiếng: "Nếu anh không muốn thì hãy tự mình nói với bọn họ. Tôi sẽ không giúp anh chuyển lời."

Giọng điệu của cô tương đối cứng rắn. Bạc Cận Ngôn lặng thinh.

Giản Dao tưởng anh sẽ tức giận hoặc tiếp tục châm biếm. Ai ngờ, anh đột nhiên nói: "Được thôi, cố hãy nói với bọn họ, thứ bọn họ cần tìm ở trong hai căn phòng dưới tầng một. Chìa khóa nằm ở góc trong cùng của tủ thứ ba trong bếp." Giọng điệu của anh đặc biệt ôn hòa, nói xong anh liền cúp máy.

Giản Dao nghi hoặc đi vào bếp, quả nhiên tìm thấy chìa khóa.

Cô quay lại phòng khách, nói với những người bảo vệ: "Vừa rồi cháu chưa nói với các chú, cháu làm việc cho Bạc Cận Ngôn sống ở đây. Nhưng cháu cũng chẳng hiểu gì về anh ta. Cháu vừa gọi điện cho anh ta."

Lại một lần nữa đến trước cửa hai căn phòng bí mật đó, tìm Giản Dao như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Rồi cuộc Bạc Cận Ngôn định cho mọi người nhìn thấy thứ gì? Thái độ hợp tác của anh thật kỳ lạ, giọng điệu có vẻ không bình thường.

Một người bảo vệ từ từ đẩy cửa. Trong căn phòng tối mờ mờ, mấy cái giá sắt cao sừng sững. Những thứ trong đồng lọ hiện ra trước mắt mọi người. Tất cả đều đứng yên ở cửa phòng, không ai

lên tiếng.

Vừa ngẩng mặt, Giản Dao liền nhìn thấy cái bình thủy tinh đầu tiên trên giá sắt. Giữa dung dịch màu đục nổi lên một... con người. Tròng mắt màu trắng, đồng tử lơ lơ, màu sắc sống động, tựa hồ đang quan sát cô. Giản Dao lập tức nhìn xuống. Nhưng dù chỉ liếc qua, cô cũng nhận ra dây lợ nằm trên giá ngâm toàn miệng, răng, bàn tay, quả tim, bộ phận sinh dục đàn ông...

Một người bảo vệ kêu thất thanh: "Giết người phanh thây! Giết người phanh thây!" Nói xong, anh ta liền quay người bỏ chạy. Những người bảo vệ khác cũng biến sắc mặt, bắt đầu lùi lại. Lão Tiểu, mặt mũi xám ngoét, đứng ngậy ra như phồng. Hai người bảo vệ kéo ông ta ra ngoài. "Chúng ta ra ngoài trước! Hãy phong tỏa nơi này, cảnh sát sẽ đến ngay bây giờ! Mau báo cảnh sát!"

Đằng sau vang lên tiếng bước chân dồn dập và tiếng người lao xao. Nhịp tim Giản Dao không ổn định, một luồng khí lạnh toát ra từ từ lan tỏa khắp tứ chi và cơ thể cô. Cô cũng quay người, nhanh chóng đi ra ngoài. Nhưng mới đi được vài bước, cô bỗng dừng lại.

Trên hành lang dài và hẹp phía trước, đám bảo vệ đã không thấy bóng dáng. Giản Dao đứng lại vài giây rồi quay người, một mình đi vào căn phòng bí mật.

Cảnh vật trước mắt yên tĩnh một cách đáng sợ. Giản Dao cố gắng không nhìn vào những thứ trông đồng lõa, ánh mắt từ từ di chuyển xuống bên dưới một cái lọ. Trên đó dán một tờ giấy ố vàng. Lúc mới vào phòng, cô đã phát hiện hình như trên mỗi cái lọ đều dán một tờ giấy tương tự. Giản Dao đọc hàng chữ viết trên đó.

Là hàng chữ ghi chú bằng tiếng Anh:

Số ký hiệu: 042

Nội dung: Nhãn cầu trái

Giới tính: Nữ

Tuổi: 27

Nguyên nhân tử vong: Tai nạn ô tô, mất nhiều máu

Thời gian tử vong: Ngày 15 tháng 8 năm 2007

Quyên tặng bệnh viện: Bệnh viện bang Ohio

Trên tờ giấy còn có con dấu của bệnh viện đã bị mờ. Đây là tiêu bản bộ phận cơ thể người dùng để nghiên cứu khoa học.

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, cô lơ mơ nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát ở bên ngoài ngôi biệt thự. Cô vội vàng rời khỏi căn phòng. Vừa chạy ra ngoài ngôi biệt thự, Giản Dao nhìn thấy đám bảo vệ vây quanh hai người cảnh sát khu vực. Bọn họ chỉ tay về phía ngôi biệt thự, nói lớn tiếng điều gì đó. Cánh cửa sau lưng cô tự động đóng sập lại.

Giản Dao quay đầu nhìn cánh cửa khép chặt lại. Bạc Cận Ngôn dụ mọi người tới phòng chứa tiêu bản nhằm dọa để bọn họ sợ chạy mất.

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống khu rừng. Ngôi biệt thự sừng sững trong ánh nắng, tựa hồ không có chuyện gì xảy ra.

Giản Dao kể lại sự việc với hai người cảnh sát khu vực vừa đến. Nghe cô nói thứ trong căn phòng bí mật chủ yếu là tiểu bản, đảm bảo về rất bất ngờ, nhưng bọn họ vẫn khẳng định Bạc Cận Ngôn có liên quan đến vụ án.

Hai cảnh sát quyết định vào nhà tìm hiểu. Giản Dao và những người khác đứng phía ngoài chờ đợi. Họ vừa gõ cửa vừa lớn tiếng gọi. Trong nhà vẫn không có phản ứng. Đảm bảo về bản tán xôn xao, bọn họ càng cảm thấy Bạc Cận Ngôn có tật giật mình nên mới không chịu mở cửa. Giản Dao không đoán được Bạc Cận Ngôn rốt cuộc đang làm gì.

Cảnh sát không thể cứ thế xông vào nhà, đành quay ra hỏi Giản Dao: "Cô có số điện thoại của chủ nhà, đúng không? Cô mau gọi cho anh ta, bảo anh ta mở cửa."

Giản Dao gật đầu, gọi điện cho Bạc Cận Ngôn, mở loa ngoài để mọi người cùng nghe: "Cảnh sát đang ở bên ngoài nhà anh, họ muốn tìm anh hỏi chuyện. Mau mở cửa đi!"

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây mới trả lời, giọng nói mang âm mũi hơi nặng: "Bọn họ có mang theo lệnh khám xét hay bắt giữ không?"

Người cảnh sát lắc đầu, Giản Dao trả lời: "Không."

"Vậy tại sao tôi phải mở cửa, gặp họ? Tạm biệt." Nói xong, anh liền cúp máy.

Hai cảnh sát đưa mắt nhìn nhau, lửa bốc lên đầu, một người nói: "Gọi điện thoại về cục xin chỉ thị!" Giản Dao cũng cảm thấy tức giận, nhưng càng tức giận, trực giác của cô càng mãnh liệt. Anh không phải là tội phạm bởi làm gì có tên tội phạm nào biểu hiện như anh?

Lúc này, ở một nơi không xa lại vang lên tiếng còi hụ của xe cảnh sát, mọi người đều quay đầu về hướng đó.

Mấy người cảnh sát cùng một người đàn ông trung niên với vẻ mặt nghiêm nghị đi nhanh về phía ngôi biệt thự. Lý Huân Nhiên cũng có mặt. Giản Dao nhận ra người đàn ông trung niên, đó là cục trưởng cục cảnh sát thành phố.

Tình hình trên khu vực sườn núi trở nên phức tạp. Lý Huân Nhiên rất bất ngờ khi nhìn thấy Giản Dao. Anh đi đến bên cô. "Sao em lại ở đây?"

Giản Dao nói: "Hai, ba câu không thể nói rõ ràng. Sao cục trưởng lại đến đây?"

Lý Huân Nhiên thoáng cười, đó là nụ cười hưng phấn và khó đoán. Anh nhắc lại lời cô: "Hai, ba câu không thể nói rõ ràng. Hôm nay Cục trưởng nghe người ở trên nói, mới biết anh ta sống ở đây. Ông ấy cứ đòi đích thân đến đây gặp anh ta."

Giản Dao cảm thấy hơi kỳ lạ, cô đang muốn hỏi rõ ràng nhưng bên kia có người gọi Lý Huân Nhiên. Anh vội nói: "Em giúp người của khu tập thể nhà em đến đây tìm đứa trẻ phải không? Anh biết có người báo án, nhưng họ nhầm lẫn rồi, sao anh ta có thể là tên tội phạm được cơ chứ? Lát nữa chúng ta nói chuyện sau." Nói xong, anh liền chạy đi.

Lần này đến lượt Lý Huân Nhiên gõ cửa. Mọi người đều chăm chú theo dõi, nhưng cuối cùng vẫn không có người trả lời.

Hai cảnh sát đến đầu tiên đã báo cáo tình hình với Cục trưởng, Giản Dao bị Cục trưởng gọi ra nói chuyện. Về mặt và giọng nói của ông rất ôn hòa: "Tiểu Giản, cháu có số điện thoại của cậu ta?"

Cháu hãy gọi cho cậu ta đi!”

Cục trưởng vừa dứt lời, mấy người cảnh sát quay sang nhìn chăm chăm Giản Dao, Lý Huân Nhiên càng kinh ngạc.

Giản Dao chỉ còn cách gọi điện, cô mở loa ngoài để mọi người cùng nghe. Ai ngờ cô chưa kịp nói gì, Bạc Cận Ngôn ở đầu kia đã lên tiếng trước, giọng nói của anh có vẻ bức bối: “Lẽ nào trí nhớ của cô không tồn tại quá hai mươi tư tiếng đồng hồ? Cô quên tối qua mấy giờ tôi mới đi ngủ rồi à? Tại sao còn gọi điện nữa?”

Giản Dao định trả lời, đột nhiên phát hiện mọi người đang nhìn mình. Đám cảnh sát đều là người nhay bén, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp. Lý Huân Nhiên nhìn cô chăm chăm. Lúc này, Giản Dao mới có phản ứng, cô cảm thấy hơi lúng túng. Nói nhiều cũng vô ích, cô lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Bạc Cận Ngôn, cục trưởng cục cảnh sát thành phố muốn gặp anh.”

“Tôi không gặp.” Bạc Cận Ngôn lạnh lùng trả lời.

“Để chú nói chuyện với cậu ấy.” Cục trưởng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giơ tay về phía Giản Dao, cầm máy di động.

Cục trưởng đi sang một bên, nói chuyện một lúc. Sau khi cúp điện thoại, ông khẽ cười. Tiếp theo, Cục trưởng và một người cảnh sát lớn tuổi lại đi về phía ngôi biệt thự. Chỉ là lần này, cửa ngôi biệt thự tự động mở ra, bọn họ lập tức đi vào bên trong.

Giản Dao kéo tay áo Lý Huân Nhiên. “Rốt cuộc anh ta là người thế nào?”

Lý Huân Nhiên liếc nhìn cô, hỏi lại: “Em có quan hệ gì với anh ta?”

Giản Dao kể vắn tắt một lượt: “Em dịch tài liệu cho anh ta.”

Lý Huân Nhiên vỗ vai cô. “Em giỏi thật đấy.” Lúc này, anh mới đưa mắt về phía ngôi biệt thự, thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Bạc Cận Ngôn là phó giáo sư của Đại học Maryland, Mỹ, chuyên gia tâm lý tội phạm trẻ tuổi nhất thế giới, cổ vấn do Bộ Công an đặc biệt mời về, đồng thời là người giám sát cấp một! Hừm, thật không ngờ anh ta chạy đến chỗ nhà quê của chúng ta tỉnh dưỡng!”

Chương 7

Cảnh chiều tà như tấm màn mờ che phủ cảnh vật, Giản Dao đứng bên cửa sổ, ngược nhìn tòa nhà văn phòng cục cảnh sát đèn điện sáng trưng.

Sau khi Cục trưởng đi vào ngôi biệt thự, cảnh sát bảo những người khác ra về. Giản Dao cũng quay về nhà mình.

Giản Huyền từ thư phòng đi ra, cầm một quyển vở rất đẹp, đưa đến trước mặt chị gái: “Em muốn có chữ ký của Đại Thần.”

Giản Dao quay đầu, liếc nhìn em gái. “Có cần thiết không?” Hôm qua, Giản Huyền vẫn còn gọi Bạc Cận Ngôn là “yêu quái”.

Giản Huyền kiên định gật đầu. “Tất nhiên cần! Em là fan ruột của phim truyền hình Mỹ Criminal Minds^[1]. Bây giờ có một chuyên gia sờ sờ ngay bên cạnh em, sao em có thể bỏ qua?”

[1] Tâm lý tội phạm: series phim truyền hình của Mỹ được khán giả Trung Quốc rất yêu thích.

Giản Dao không để ý ánh mắt mong chờ của em gái, lại quay đầu ra phía cửa sổ. “Chị sẽ không đi xin chữ ký của anh ta.”

“Hà?” Giản Huyền rất bất ngờ, thấy vẻ cố chấp của chị gái, cô buộc miệng hỏi: “Chị, chị đang khó chịu chuyện gì thế?”

Giản Dao hơi ngẩng người, quay sang nhìn em gái bằng ánh mắt kỳ lạ. “Chị khó chịu ư? Tất nhiên không phải. Em có biết nếu chị đi tìm anh ta xin chữ ký, anh ta sẽ nói thế nào không?”

“Nói thế nào?” Giản Huyền hỏi lại.

Giản Dao ngẫm nghĩ. Bắt chước giọng điệu tự cao tự đại của Bạc Cận Ngôn, cô nói chậm rãi: “Nếu ai xin chữ ký của tôi cũng được toại nguyện thì bây giờ chắc tay tôi không còn nữa.”

Giản Huyền ngạc nhiên. “Hà?”

Giản Dao nói tiếp: “Ký đến gãy tay mất.”

Giản Huyền phì cười. “Đúng là kiêu đến mức đó.”

Giản Huyền thở dài, hai chị em ngược nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, không ai lên tiếng.

Thật ra lúc chiều, khi Lý Huân Nhiên tiết lộ thân phận của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao vô cùng kinh ngạc. Cô vốn có ấn tượng ban đầu về Bạc Cận Ngôn, anh như “trạch nam^[2]”, tự cao tự đại, ngạo mạn, EQ thấp, không hiểu nhân tình thế thái, tự cho mình là nhất. Tóm lại, anh là người đàn ông ấu trĩ và lập dị. Một người như vậy lại là chuyên gia nổi tiếng thế giới, thậm chí Lý Huân Nhiên coi anh là “nam thần”. Từ trước đến nay, Lý Huân Nhiên cũng là một người cao ngạo, chẳng mấy ai khiến anh vừa mắt.

Chắc chắn Bạc Cạn Ngôn phải là nhân vật thật sự lợi hại trong ngành thì mới khiến Lý Huân Nhiên tâm phục khẩu phục.

[2] Trạch nam và trạch nữ là hai từ thường dùng trong xã hội hiện nay, chỉ những người thích ru rú ở nhà.

Giản Dao chỉ có thể kết luận, thế giới này quả thực chẳng thiếu những chuyện kỳ lạ.

Giản Dao đang chìm trong suy tư, điện thoại di động của cô đột nhiên đổ chuông. Là Lý Huân Nhiên gọi, cô lập tức bắt máy. Giọng nói của anh có vẻ không bình thường "Anh thấy em đang ở nhà, em có rảnh không? Đến văn phòng của anh ngay."

Từ khu tập thể cảnh sát đến tòa nhà làm việc của cảnh sát khá gần. Vài phút sau, Giản Dao đã xuất hiện tại văn phòng của Lý Huân Nhiên. Lý Huân Nhiên rót cho cô cốc nước. Anh không lên tiếng, khói tỏa ra từ điều thuốc lá kẹp giữa hai đầu ngón tay anh lơ lửng xung quanh cô, gương mặt tuấn tú rất nghiêm nghị. Giản Dao cầm cốc nước, uống một cách tự nhiên. Đến khi không chịu nổi sự im lặng, cô mới nhướn mắt nhìn anh: "Anh bị mất trí à? Nhìn em đủ chưa?"

Lý Huân Nhiên không trả lời mà hỏi một câu: "Bạc Cạn Ngôn đang theo đuổi em đấy à?"

Giản Dao lập tức sắc nước, ho vài tiếng. Cô trợn tròn mắt. "Anh điên rồi! Làm gì có chuyện đó!"

Nhìn vẻ mặt của Giản Dao, Lý Huân Nhiên biết cô nói thật. Anh nhìn cô một lượt từ đầu đến chân vẻ dò xét: "Tuy em rất lạnh lợi, thông minh nhưng cũng không phải dạng sắc nước hương trời..."

Giản Dao lại lườm anh, nghe anh nói tiếp: "Nếu không phải

đang theo đuổi em, vậy anh ta nhìn trộm điểm gì của em mà chỉ đích danh em làm trợ lý cho anh ta?"

Giản Dao sững sốt: "Trợ lý gì cơ?"

Lý Huân Nhiên trả lời: "Đương nhiên là trợ lý điều tra vụ án."

Giản Dao vẫn chưa hiểu ra vấn đề: "Vụ án có tài liệu tiếng Anh cần dịch?"

"Xì, là vụ án thanh thiếu niên bị mất tích mà anh kể với em. Lấy đầu ra tiếng Anh, tiếng thổ làng thì đúng hơn."

Giản Dao sững sờ. Vẻ mặt của Lý Huân Nhiên hoàn toàn nghiêm túc, chứng tỏ anh không nói đùa cô. Cô hỏi: "Tại sao lại là em? Em đâu phải là cảnh sát."

Lý Huân Nhiên nhìn cô, không lên tiếng.

Anh nhớ lại cảnh tượng anh đi tìm Bạc Cận Ngôn mấy tiếng trước. Lúc đó, vị chuyên gia đã gặp gỡ Cục trưởng và lãnh đạo cục cảnh sát. Lý Huân Nhiên nhận được tin, Bạc Cận Ngôn sẽ giúp đỡ điều tra vụ án với chức danh chuyên gia. Nhưng anh ta đề xuất một yêu cầu, Giản Dao phải làm trợ lý cho anh ta.

Vị chuyên gia thiên tài này thích làm theo ý mình, chẳng hề bận tâm đến thân phận của Giản Dao. Lãnh đạo cục tỏ ra khó xử, biết Lý Huân Nhiên thân thiết với Giản Dao nên bảo anh nói chuyện với cô.

Phản ứng đầu tiên của Lý Huân Nhiên là đi tìm Bạc Cận Ngôn để tự tiến cử mình. Gặp Bạc Cận Ngôn, anh không khỏi ngạc nhiên, không ngờ Bạc Cận Ngôn còn trẻ như vậy, chỉ bằng tuổi anh.

Nào ngờ khi anh nói rõ mục đích, Bạc Cận Ngôn đang ngồi trên sofa ở phòng hội nghị của cục cảnh sát đọc báo, chỉ trả lời một câu: "Cảm ơn anh đã tự tiến cử. Có điều tôi không quen biết anh, cũng không có hứng thú."

Không như Giản Dao nghĩ, Lý Huân Nhiên tuy cao ngạo nhưng trước nhân vật quyền uy được mọi người kính trọng, vì vụ án nên anh không bận tâm đến chuyện thể diện. Trước đó, anh cũng đã được chứng kiến sự ngạo mạn của Bạc Cận Ngôn. Mặc dù có cảm giác bức bối nhưng anh không để trong lòng. Ngoài ra, anh luôn phân biệt rõ ràng chuyện công việc và tình cảm cá nhân với Giản Dao.

Lý Huân Nhiên vuốt tóc Giản Dao, nói: "Em hãy tự đi hỏi anh ta, rằng tại sao anh ta chọn em. Tóm lại, theo ý của Cục trưởng, phía cảnh sát không cho phép, cũng không tán thành việc người dân tham gia điều tra vụ án. Tuy nhiên, Bạc Cận Ngôn chỉ mang quân hàm danh dự người giám sát cấp một được Bộ Công an trao tặng, anh ta là học giả, cố vấn, không thuộc biên chế ngành cảnh sát. Trước đây cũng có một học giả được Bộ Công an mời làm chuyên gia, lúc điều tra vụ án còn dẫn theo cả nghiên cứu sinh. Vì vậy có nhận lời hay không, em hãy tự cân nhắc và quyết định."

Giản Dao trầm tư trong giây lát rồi lắc đầu, nói: "Vớ vẩn quá, em sẽ đi tìm anh ta để hỏi cho rõ ràng."

Lý Huân Nhiên gật đầu. "Anh ta vừa ngồi xe của cục rồi đi, chắc bây giờ quay về ngôi biệt thự rồi."

Giản Dao suy tư suốt quãng đường từ cục cảnh sát về nhà.

Cô mở cửa ra vào, phòng khách trống không. Giản Dao ngồi xuống sofa, trong thư phòng có tiếng động, chắc Giản Huyền đang dùng máy tính.

Giản Dao cầm điện thoại di động để trên bàn, tìm số của Bạc Cận Ngôn, đồng thời nói với Giản Huyền: "Em tuyệt đối không thể đoán ra Huân Nhiên vừa nói gì với chị đâu. Đại Thần bảo chị làm trợ lý điều tra vụ án của anh ta." Tâm trạng khó có thể bình tĩnh, cô thở dài. "Cảm giác của chị bây giờ giống như bị sét đánh trúng đầu vậy."

Không có tiếng trả lời. Đoán Giản Huyền đang đeo tai nghe nên không nghe thấy, Giản Dao im lặng, gọi cho Bạc Cận Ngôn.

Đầu kia nhanh chóng vang lên tiếng nhạc chờ kết nối. Giản Dao tập trung tinh thần chờ đợi. Cô đột nhiên ngẩn người, lại một lần nữa ngẩng đầu, đưa mắt về phía thư phòng. Trong thư phòng cũng vang lên tiếng chuông điện thoại. Điện thoại của Giản Huyền? Nhưng từ trước đến nay tiếng chuông của em gái cô đều là nhạc rap, nó đổi thành nhạc giao hưởng êm dịu từ bao giờ vậy?

Đúng lúc này, cánh cửa sau lưng Giản Dao truyền đến tiếng mở khóa. Giản Huyền mở cửa đi vào. Nhìn thấy chị gái, cô tỏ ra mừng rỡ: "Chị về rồi à? Em vừa đi tìm chị, ai bảo chị không mang điện thoại." Nói xong, Giản Huyền ngó nghiêng, hạ thấp giọng: "Đại Thần đâu rồi? Anh ấy còn ở trong thư phòng không?"

Giản Dao lắp bắp hỏi lại: "... Đại Thần? Ở thư phòng?"

"Đúng vậy, anh ấy vừa đến tìm chị. Chị vẫn chưa biết sao? Mau vào đi! Để em bình tĩnh lại cái đã. Anh ấy đẹp trai quá cơ! Người em gặp trước đây là yêu nhân ở phương nào ấy chứ!"

Cửa thư phòng khép hờ, Giản Dao dừng lại trước cửa.

Trong phòng sáng đèn, ánh đèn tuýp màu trắng êm dịu chiếu xuống sàn nhà. Tiếng nhạc trầm bổng vẫn vang vọng, Giản Dao lơ mơ nghe thấy tiếng chạm nhẹ, như tiếng tách trà đặt xuống

bàn. Giản Dao đẩy cửa, đi vào phòng.

Hai bên tường là giá sách lớn màu đen vững chãi. Một người đàn ông ngồi trên chiếc sofa màu đỏ ở chính giữa căn phòng.

Anh mặc bộ com lê màu đen, áo sơ mi trắng sạch sẽ, không thắt cà vạt, đôi chân dài vắt chéo một cách tự nhiên, trong tay là một cuốn sách, anh đang cúi đầu, chuyên tâm đọc. Trên bàn uống nước bên cạnh đặt một tách trà nóng và một đĩa hoa quả.

Chỉ nhìn thoáng qua cảnh tượng này, người khác sẽ có cảm giác thanh tao vô hạn. Nghe thấy tiếng động, người đàn ông bỏ cuốn sách xuống, ngẩng đầu nhìn ra cửa.

Người đàn ông có dáng người cao lớn. Mặc dù anh đang ngồi nhưng bộ com lê vẫn ngay ngắn, cân đối, vừa vặn. So với ấn tượng trong buổi tối hôm đó, thân hình Bạc Cận Ngôn lúc này hơi gầy. Chính vì vậy, bờ vai anh nhìn càng rộng, đôi chân nhìn càng dài.

Vào giây phút chạm mắt anh, trái tim Giản Dao khẽ rung lên một nhịp. Đó là một đôi mắt dài. Không biết do ánh đèn hay do nước da trắng của anh mà đôi đồng tử ánh lên đen nhánh, khiến Giản Dao có cảm giác ánh mắt anh càng xa cách, lạnh đậm.

Giản Dao ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn, cô cảm thấy không được tự nhiên cho lắm. Hai người trò chuyện mấy lần nhưng đều qua điện thoại hoặc trong bóng tối. Đây là lần đầu tiên cô và anh chính thức đối diện nhau. Cả hai không phải người xa lạ nhưng cũng không quen biết.

Giản Dao vừa định lên tiếng, Bạc Cận Ngôn lại cúi xuống, nhìn cuốn sách trong tay. Diện mạo của anh thanh tú nhưng lạnh lùng. Giọng nói của anh là giọng nam trầm ấm áp, dễ nghe.

“Cảm giác bị sét đánh trúng thế nào?”

Giản Dao hơi lúng túng, không trả lời mà hỏi lại: “Sao anh lại đến nhà tôi?”

Bạc Cận Ngôn nhướn mắt liếc nhìn cô. “Đương nhiên đến để khảo sát gia cảnh có chút bần cùng của cô.”

Anh vốn mang danh Đại Thần, lại có chút ngoại hình nổi bật nên trong lòng Giản Dao ít nhiều nảy sinh chút cảm tình với anh. Nhưng khi anh lên tiếng, chút cảm tình đó lập tức tan biến. Giản Dao vừa định cự lại, Bạc Cận Ngôn đã tiếp tục: “Một sinh viên có gia đình êm ấm, hòa thuận, kỳ nghỉ đông mới về nhà, nhưng lại sống một mình trong căn hộ cũ bỏ không nhiều năm. Liệu có phải nội tâm của cô không vui vẻ, cởi mở như vẻ bề ngoài?”

Giản Dao ngẩn người, nghe anh nói tiếp: “Không chỉ vì nguyên nhân bố mất từ lúc còn nhỏ. Bởi người nhà cô hoàn toàn có thể thỏa mãn khao khát của cô về mặt tình thân, hơn nữa tính cách cô cũng không thuộc dạng mềm yếu. Do đó...” Bạc Cận Ngôn nhìn Giản Dao bằng ánh mắt lãnh đạm và sắc bén. “Tuổi thơ của cô còn gặp phải sự tổn thương khác?”

Mặt Giản Dao lập tức biến sắc, ánh mắt thất thần trong giây lát. Bạc Cận Ngôn lại chuyển đề tài: “So với những phát hiện khác của tôi, vấn đề này chẳng là gì cả.” Anh giơ cuốn sách cầm trong tay lên. “Hóa ra cô thích đọc những cuốn sách không logic và chẳng có căn cứ khoa học như vậy.”

Bây giờ, Giản Dao mới chú ý đến bìa cuốn sách. Đó là *Kiều sủng*^[3], một trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình trên giá sách của cô.

[3] Tên một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng của Đinh Mặc.

Giản Dao phản bác: "Đây là tiểu thuyết ngôn tình, cần gì logic."

Bạc Cận Ngôn giở đến một trang: "Cô còn đánh dấu rất nhiều..."

Lúc này, Giản Dao mới lúng túng, cô giơ tay đoạt lại cuốn sách trong tay anh. "Ai cho anh động vào sách của tôi?" Cuốn truyện này cô đọc từ thời cấp ba. Lúc đó, đúng là cô có đánh dấu một số tình tiết cảm động, ví dụ: "Tình yêu không biết bắt đầu từ lúc nào mà trở nên sâu sắc", "Nếu có một người yêu tôi như thuở ban đầu"... Bây giờ đọc lại thấy hơi sến.

Bạc Cận Ngôn để mặc Giản Dao giật lấy cuốn sách, lên tiếng: "Cô gái ở bên ngoài nói tôi có thể tùy ý đọc sách ở đây."

Giản Dao đặt cuốn sách lên giá rồi nói vào vấn đề chính: "Tại sao anh lại muốn tôi làm trợ lý cho anh?"

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: "Rất rõ ràng, nguyên nhân vô cùng nhiều, không có cô không được."

Giản Dao hơi bất ngờ: "Ví dụ?"

"Ví dụ, lúc điều tra vụ án, tôi không thích bị quấy rầy, cần một người làm những công việc vặt vãnh như đối phó cảnh sát và phóng viên. Ví dụ, ở thành phố này, cô là người duy nhất tôi quen biết. Hơn nữa, cô còn câu cá rất giỏi."

Giản Dao nói: "... Tôi cần thời gian suy nghĩ."

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô rồi đứng dậy, cầm áo khoác. Ra đến cửa phòng, anh đột nhiên quay đầu lại, nói: "Tôi chỉ bắt tội phạm hung hãn, tàn bạo nhất, và cũng chỉ mình tôi mới có thể bắt được"

chúng. Thời gian phá vụ án này sẽ không quá một tuần, cũng là trong thời gian tôi thuê cô làm việc. Nếu tôi là cô, tôi sẽ không bày ra chuyện suy nghĩ vô vị mà sẽ đến ngôi biệt thự đúng tám giờ sáng mai.”

Chương 8

Buổi sớm mùa đông, bầu trời ảm đạm, hiên hòa. Rừng cây xanh mướt một màu, sừng sững trong không gian rộng lớn, dãy núi tĩnh mịch trong giá lạnh.

Ngôi biệt thự vẫn không một bóng người. Giản Dao đi cầu thang lên tầng hai, thấy cánh cửa sắt khép hờ. Lần đầu tiên đặt chân vào "lãnh địa" của Bạc Cận Ngôn, cô vô thức đi rón rén.

"Bạc Cận Ngôn! Bạc Cận Ngôn!"

Không có tiếng trả lời.

Đi tới cửa căn phòng thứ nhất, Giản Dao liền dừng bước. Cửa phòng mở toang, bên trong tối mờ. Trên mặt bàn cạnh cửa sổ xếp đầy tài liệu, còn có mấy quyển sách, trông rất bừa bộn. Cạnh chiếc bàn là chiếc sofa cỡ lớn, trên sofa có một tấm chăn. Trên bàn nước có đặt cốc trà sứ men xanh, nước trà vẫn còn một nửa. Trên bức tường đối diện chiếc sofa treo một tấm bảng màu trắng. Trên tấm bảng dính đầy ảnh chụp và dòng chữ viết tay bằng bút dạ màu đen chi chít.

Giản Dao đi đến trước tấm bảng trắng, lặng lẽ quan sát. Trên bảng có tổng cộng chín tấm ảnh, là ảnh những đứa trẻ bị mất tích. Chúng đều là trẻ em xuất thân từ nông thôn, có gương mặt ngây thơ, thật thà, Bên dưới ba tấm ảnh ghi chú địa điểm, lần lượt là "chợ ở phía nam thành phố", "nhà ga", "khu bán vật liệu xây dựng".

Giản Dao từng nghe Lý Huân Nhiên nói, đây là những địa điểm đã xác định có trẻ em mất tích. Bởi vì trước khi mất tích, chúng từng nói với người nhà và bạn bè chúng sẽ đi tới nơi này. Những đứa trẻ còn lại đều không rõ mất tích ở đâu.

Bên dưới tấm bảng xuất hiện một loạt địa danh như: chợ ở

phía đông thành phố, bến xe, chợ nông sản... Giản Dao ngẫm nghĩ, liền hiểu ra vấn đề. Những địa danh này đều có đặc điểm chung là nơi đông người qua lại. Ngoài ra, quán internet, quán game, phòng chiếu phim là nơi bọn trẻ thích tới. Do đó có khả năng là nơi tên tội phạm thường xuất hiện. Tuy nhiên, những địa điểm nói trên phân tán khắp cả thành phố, muốn tìm ra tên tội phạm, chỉ e là mò kim đáy bể.

Giản Dao lại đưa mắt nhìn xuống dưới. Chữ viết rất rối, tiếng Trung lẫn tiếng Anh, có từ đơn chỉ viết một nửa, Giản Dao nhìn đến mờ mắt vẫn không hiểu nghĩa. Thậm chí, ở góc bảng còn vẽ một con rùa nhỏ. Tuy chỉ là vài nét bút đơn giản nhưng trông rất sinh động.

Lúc phân tích vụ án, Bạc Đại Thần thích vẽ rùa để tăng thêm cảm hứng? Khóe miệng Giản Dao cong lên. Nhưng giữa những dòng chữ khó nhìn xuất hiện mấy từ viết rất rõ ràng, hơn nữa còn lặp đi lặp lại vài lần.

“Không có nhân chứng.”

Không có nhân chứng?

Đây là điều kiện bất lợi mà ai cũng biết, tại sao anh lại nhấn mạnh điều này? Giản Dao nghĩ mãi không ra. Nhưng cô vẫn rút điện thoại, nhắn tin cho Lý Huân Nhiên: “Kp: Không có nhân chứng.”

Tối qua sau khi quyết định, Giản Dao lập tức thông báo cho Lý Huân Nhiên. Lý Huân Nhiên đến nhà cô ngay, anh nói với cô: “Anh muốn “học trộm” bản lĩnh của anh ta.”

Giản Dao không khỏi bất ngờ: “Học trộm kiểu gì?”

“Em hãy ghi lại toàn bộ từng câu nói, từng lời phân tích, quan

điểm, lý luận về vụ án và tinh túy trong tư tưởng của anh ta rồi báo cho anh biết.” Lý Huân Nhiên giải thích: “Đây không coi là hành vi xâm phạm quyền lợi của người khác. Tóm lại em biết gì anh biết nấy.”

Giản Dao đáp: “Em không hiểu gì về tâm lý tội phạm, nhưng em sẽ cố gắng.”

Vì vậy bây giờ, khi phát hiện ra keypoint^[1] đầu tiên, Giản Dao liền gửi tin nhắn cho anh.

[1] Điểm quan trọng.

Lý Huân Nhiên nhanh chóng nhắn lại: “???”

Giản Dao mỉm cười, cô vừa cất máy di động liền nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài truyền tới. Bạc Cận Ngôn khoác áo ngủ màu trắng, chậm rãi đi vào phòng.

Cảnh gặp gỡ không giống sự tưởng tượng của Giản Dao. Hôm qua anh rất ngạo mạn, tự phụ, ăn nói độc địa. Hơn nữa, anh thể hiện là người có EQ thấp, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của người khác. Có điều lúc đó anh mặc com lê chỉnh tề, toát lên khí chất xuất sắc và cao quý khác người. Còn lúc này, vẫn là gương mặt trắng trẻo, đôi mắt đen nhánh, sống mũi cao và bờ môi mỏng, nhưng sắc mặt anh không được tốt, có vẻ thờ ơ, hình như tâm trạng không mấy vui vẻ.

Hơn nữa, anh còn đi chân đất trong nhà.

Lúc đi qua Giản Dao, Bạc Cận Ngôn ngoảnh đầu nhìn cô. Giản Dao tưởng anh sẽ nói câu gì đó, nào ngờ anh cứ không thấy cô, điềm nhiên đi về phía trước. Đến bên bàn nước, anh cầm tách trà rồi quay người, đi ra ngoài.

Giản Dao cũng không tỏ ra sốt ruột, việc gì cô phải chủ động trò chuyện với anh chứ?

Hai người, một trước một sau xuống dưới tầng một.

Bạc Cận Ngôn đi vào phòng bếp, cúi người xuống lấy một hộp sữa trong tủ lạnh, bỏ vào lò vi sóng. Tiếp theo, anh bỏ mấy lát bánh mì vào lò nướng và ném một lọ mứt hoa quả lên bàn. Sau đó, anh ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn mặt bàn chăm chăm.

Giản Dao đứng ở cửa phòng bếp chờ đợi. Cô tưởng Bạc Cận Ngôn sẽ nói chuyện công việc thì đột nhiên anh đặt hai tay lên bàn, nằm bò lên mặt bàn. Đến khi lò vi sóng kêu "ting" một tiếng, Bạc Cận Ngôn mới ngẩng đầu, đứng dậy, lấy đồ ăn, bắt đầu ăn sáng với sắc mặt vô cảm.

"Tối qua anh ngủ muộn à?" Giản Dao hỏi.

"Ừ." Anh buông một tiếng, giọng trầm thấp, khàn khàn.

Một lúc sau, Bạc Cận Ngôn bỗng ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt anh lấy lại sự sắc bén: "Cô nên thay đổi phong cách ăn mặc."

Giản Dao cúi xuống ngắm bộ váy công sở màu đen trên người, lặng lẽ gật đầu. Cũng chỉ vì phối hợp với phong cách ăn mặc của anh, cô mới cố tình khoác bộ đồ nghiêm chỉnh từng diện trong buổi phỏng vấn.

Bạc Cận Ngôn nhìn cô chăm chú, ánh mắt rất tập trung.

Giản Dao bị "chiếu tướng" hồi lâu nên cảm thấy không tự nhiên. Anh lắc đầu. "Không bắt mắt như mấy ngày trước, tốt nhất cô nên mặc theo phong cách đó."

Giản Dao nhìn anh, ánh mắt ngạc nhiên, nhưng anh tiếp tục ăn, không để ý đến cô. Phụ nữ đều thích nghe người khác khen ngợi hình thức bề ngoài. Đặc biệt, câu nói đó lại thốt ra từ miệng Bạc Cận Ngôn.

Giản Dao hiếm có dịp mỉm cười với anh. “Được.”

Sau khi ăn xong, Bạc Cận Ngôn đứng dậy. Tuy vẫn mặc bộ đồ ngủ và đi chân đất nhưng anh đã hoàn toàn trở lại vẻ cao ngạo thường thấy.

“Cô trợ lý nghiệp dư, xin hãy sắp xếp tài liệu ở tầng trên, sau đó cầm ra xe đợi tôi.”

Một chiếc xe cảnh sát đỗ trên đường cái gần ngôi biệt thự. Người tài xế đã đến được một lúc.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Giản Dao ngồi ở ghế sau, xem tài liệu vài phút mới thấy Bạc Cận Ngôn từ con đường nhỏ đi ra. Anh mặc bộ com lê nghiêm chỉnh, khoác thêm chiếc áo khoác đen dài, càng tôn lên nước da trắng. Anh quàng chiếc khăn màu cà phê, còn đeo khẩu trang cỡ lớn, chỉ để lộ đôi mắt đen dài.

Bạc Cận Ngôn ngồi vào ghế sau ô tô cạnh Giản Dao. Lúc này, anh mới tháo khẩu trang, ném sang một bên, bình thản cất lời: “Có thể xuất phát rồi.”

“Tại sao anh đeo khẩu trang?” Giản Dao hiểu kỳ.

Bạc Cận Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Cô không cảm thấy lạnh sao?”

Giản Dao: "... Tôi không cảm thấy."

Mặc dù nói vậy nhưng cô biết nhiều người miền Bắc không thích ứng với mùa đông của phương Nam. Bạc Cận Ngôn trưởng thành ở nước ngoài, có lẽ do không hợp thủy thổ nên anh mới đeo khẩu trang. Chỉ là anh thích làm theo ý mình, trong khi người miền Nam không có thói quen đeo khẩu trang, thảo nào anh bị thiên hạ gọi là "quái nhân".

Ô tô đi một đoạn, rời khỏi nội thành, lên đường quốc lộ.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn tựa vào thành ghế, dáng vẻ rất thư thái. Thân hình cao lớn của anh chiếm nửa ghế không gian. Giản Dao chỉ còn lại góc nhỏ. Vậy mà anh cũng chẳng bận tâm, bàn tay đặt trên đầu gối gỗ nhẹ, anh cất giọng lười nhác: "Đi lấy địa chỉ của hân."

"Hân? Hân là ai?"

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười: "Đương nhiên là tên tội phạm của chúng ta."

Xe cảnh sát chạy nhanh trên đường quốc lộ. Hàng cây hai bên đường tiêu điều trong sắc trời mùa đông ảm đạm.

Giản Dao nhìn gương mặt thản nhiên của Bạc Cận Ngôn, hỏi tiếp: "Y anh là... tội phạm chỉ có một tên? Hơn nữa, còn là người ở đây?" Trước đó, Lý Huân Nhiên nghi ngờ tội phạm là một nhóm chuyên bắt cóc trẻ em hoặc đám giang hồ từ ngoài đến đây gây án. Nhưng theo cách nói của Bạc Cận Ngôn, anh đã phủ nhận hai khả năng này.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. "Cô cũng không đến nỗi ngốc

nghech. Nạn nhân của mười vụ án có điểm tương đồng, khoảng thời gian giữa hai vụ án có quy luật, thủ pháp gây án như nhau, tội phạm có trình độ ổn định và không bao giờ sẩy tay. Đây rõ ràng là đặc điểm của cá nhân, do đó chỉ có thể là một người.”

Giản Dao chau mày, trầm tư suy nghĩ. Một lúc sau, cô rút điện thoại, gửi tin nhắn.

Bạc Cận Ngôn không hề nhìn cô, lãnh đạm hỏi: “Cô lại báo cáo cho bạn trai cô đấy à?”

Giản Dao đờ người, ngẩng đầu nhìn anh. “Anh ấy không phải là bạn trai tôi.”

Bạc Cận Ngôn không đáp lời, tựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Giản Dao hỏi: “Anh có để bụng chuyện tôi báo cáo không?”

“Tại sao tôi phải để bụng việc làm vô vị đó?”

Xe cảnh sát dừng lại ở một làng quê. Hai bên đường quốc lộ đều là nhà ở. Có toàn nhà bốn, năm tầng, nhưng cũng có ngôi nhà gỗ thấp cũ kĩ.

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi đến một ngôi nhà gỗ tương đối lụp xụp. Đây là nhà của Phó Minh Nghĩa, cậu bé đầu tiên bị mất tích, địa điểm mất tích không rõ.

Bạc Cận Ngôn chỉ nói với Giản Dao, mục đích đến đây là tìm ra địa điểm nạn nhân mất tích chuẩn xác, nhưng anh không cho biết lý do. Giản Dao tiến lên, gõ cửa với tâm trạng đầy nghi hoặc.

Trong nhà cũ kĩ, tăm tối chỉ có ba gian phòng, đồ đạc hết sức đơn giản. Sắc mặt bố mẹ Phó Minh Nghĩa hốc hác, tiều tụy.

Theo lời khai trước đó, sáng sớm Phó Minh Nghĩa rời khỏi nhà, khoảng tám giờ đến thành phố Đồng. Cậu bé vừa tròn mười lăm tuổi, là học sinh năm thứ ba trung học cơ sở. Cậu bé đến nhà cô ruột ở thành phố Đồng, ở nhà cô khoảng nửa tháng để học thêm. Chờ lâu mà không thấy Phó Minh Nghĩa tới, người cô gọi điện về nhà cậu bé, mới biết cậu đã mất tích.

Sau một hồi hỏi tỉ mỉ bố mẹ cậu bé, Bạc Cận Ngôn vẫn không tìm ra manh mối mới, cậu bé không nói cho bất cứ ai biết cậu sẽ đi đâu.

Đến trưa, sau khi an ủi bố mẹ Phó Minh Nghĩa, Giản Dao đi vào phòng ngủ của cậu bé. Cô thấy Bạc Cận Ngôn đứng ở giữa phòng, quan sát đồng hồ lật vật bày đầy trên giường, vẻ rất tập trung.

Giản Dao đi vào trong phòng. Trên giường đều là đồ chơi ưa thích của những đứa bé như mặt nạ, con quay, thẻ chơi game và một máy chơi game đơn giản. Dưới gầm giường có một số lon bia rỗng, có lẽ cậu bé nhặt về để bán lấy tiền. Bây giờ cậu bé mất tích, những thứ này trở thành vật kỷ niệm của bố mẹ.

Giản Dao hỏi: “Anh có phát hiện gì mới không?”

Bạc Cận Ngôn vẫn trầm tư, tựa hồ không nghe thấy. Vài giây sau, anh mới từ từ ngoảnh đầu, nhìn Giản Dao bằng ánh mắt thờ ơ. “Ra ngoài.”

Giản Dao lập tức quay người rời đi. Nhưng ra đến cửa phòng, cô lại nghe anh nói tiếp: “Cô cũng đi tìm. Đầu óc cô không phải để trưng bày. Tôi cần bất cứ tin tức nào liên quan đến Phó Minh Nghĩa. Trong ngôi nhà này chắc chắn có manh mối liên quan đến việc thằng bé đi đâu hôm mất tích.”

Giản Dao đã quen với cách nói chuyện của anh. Cô không tức giận, cũng chẳng thêm bận tâm. Cô đi một vòng quanh sân, dừng bước trước chuồng nuôi gia cầm ở sau nhà. Giản Dao tiến lại gần, trong chuồng có mấy chục con gà. Cô đoán đây là một trong những nguồn thu nhập của gia đình. Trên cái tủ bên cạnh chuồng gà còn có một khay trứng gà. Giản Dao ngẩn ra vài giây rồi đi tìm mẹ Phó Minh Nghĩa.

Một lúc sau, Giản Dao quay lại phòng ngủ của Phó Minh Nghĩa.

“Tôi có một số phát hiện, nhưng chưa chắc đã có tác dụng.” Giản Dao lên tiếng.

Bạc Cận Ngôn không nhìn cô, sắc mặt vẫn vô cảm. “Cô nói đi.”

Giản Dao liếc qua gương mặt nhìn nghiêng tuấn tú của anh. Nghĩ đến việc trước mặt mình là chuyên gia nổi tiếng thế giới, cô cảm thấy một khi nói ra, thế nào cũng bị anh chê cười.

Giản Dao dè dặt lên tiếng: “Thành tích học tập của Phó Minh Nghĩa thuộc loại trung bình, thỉnh thoảng còn không đạt yêu cầu. Cậu ta có quan hệ tốt với bạn học, rất thích chơi game. Nhưng do nhà nghèo nên cậu ta thường chỉ lượn lờ ở quán net hoặc quán game...”

Lúc Giản Dao nói chuyện, Bạc Cận Ngôn vẫn trầm tư, không biết anh có nghe thấy lời cô nói hay không. Giản Dao tiếp tục: “Hôm mất tích, Phó Minh Nghĩa có mang một giỏ trứng gà cho người cô ruột...”

“Dừng lại!” Bạc Cận Ngôn đột nhiên cắt ngang lời Giản Dao, nhìn cô bằng ánh mắt sáng ngời và sắc bén. “Sao cô biết chuyện đó?”

Giản Dao đáp: “Tại vì sau nhà có chuồng gà. Tôi nghĩ nếu bỏ

me cậu bé để cậu bé đến nhà cô sống một thời gian, thế nào cũng gửi chút quà, ví dụ trứng gà nhà chẳng hạn. Tôi đã đi hỏi me Phó Minh Nghĩa, đúng là hôm đó cậu ta mang theo một giỏ trứng. Trước đây, cậu bé cũng thường mang trứng gà cho cô ruột. Tuy nhiên, những điều này chắc không liên quan, tôi không tìm ra manh mối khác...”

Giản Dao dừng lại bởi Bạc Cận Ngôn đột nhiên tiến lên một bước, cúi người, ôm cô vào lòng.

Buổi trưa, ánh nắng ấm áp, căn phòng tĩnh mịch. Người Giản Dao cứng đờ, Bạc Cận Ngôn nhanh chóng buông người cô, nhưng vẫn nhìn cô chăm chú, nơi đáy mắt ẩn hiện ý cười vô cùng ôn hòa.

“Sao em nghĩ ra điều này? Mang trứng gà cho cô ruột? Em đúng là thiên tài.”

Giản Dao trả lời: “Đây là cách đối nhân xử thế cơ bản...”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Phó Tử Ngộ nói em là người có tri thức, hiểu lý lẽ, sẽ bổ sung cho tôi. Hừm, cũng có lúc cậu ta đoán bừa mà lại đúng.”

Giản Dao: “...”

Bạc Cận Ngôn mở điện thoại di động, chỉ vào một điểm trên bản đồ thành phố. “Phó Minh Nghĩa mất tích ở nơi này.”

Giản Dao xem kỹ, đó là chợ nông sản. Cô hỏi: “Tại sao?”

Thái độ của Bạc Cận Ngôn lúc này đặc biệt hòa nhã, anh mỉm cười. “Come on! Thằng bé xách một giỏ trứng gà, đi đâu cũng không tiện. Tại sao nó không đến nhà cô ruột ngay? Lẽ nào nó

cầm giỏ trứng gà đi chơi hay tới quán game? Em đã từng thấy một người nào như vậy chưa? Thắng bé rất thích chơi game, lại không có tiền. Do đó, khả năng lớn nhất là hôm đó nó lén lút mang trứng gà đi bán. Nó cũng thường đem trứng gà tới nhà cô ruột nên bán một, hai lần sẽ không bị phát hiện. Ở gần chợ nông sản có quán game, hơn nữa cũng cách nhà cô ruột không xa."

Giản Dao nghe xong, gật đầu. "Nhưng việc chúng ta tìm ra địa điểm Phó Minh Nghĩa mất tích có tác dụng gì?"

Ý cười trên khóe miệng Bạc Cận Ngôn càng rõ.

Hai người ra xe, lên đường quay về thành phố Đồng.

Bạc Cận Ngôn cầm laptop, cúi đầu viết lách. Giản Dao chống cằm nhìn anh, gửi tin nhắn thứ ba cho Lý Huân Nhiên.

Một lúc sau, Bạc Cận Ngôn quăng laptop vào lòng cô. "Gọi điện thoại cho cậu ta."

Giản Dao cầm laptop, đọc lướt qua nội dung. Cô giật mình khi thấy những dòng chữ:

"Nam giới, 25 đến 30 tuổi, người bản xứ, dáng người hơi gầy, ngoại hình bình thường;

Sống trong phạm vi cách chợ nông sản 3 km, địa điểm làm việc cũng ở khu vực gần đó;

Không có xe hơi;

Đối tượng có khả năng giao tiếp tốt, biết cách ăn nói, thường xuyên ra vào quán game hoặc phòng chiếu phim..."

Giản Dao quay sang nhìn anh. "Những điều này... Tại sao? Tại sao tên tội phạm lại sống gần địa điểm nạn nhân đầu tiên mất tích? Tại sao hắn từ hai lăm đến ba mươi tuổi?"

Bạc Cận Ngôn để hai tay ra sau gáy. "Sáng nay em đã xem tấm bằng trắng của tôi? Nguyên nhân đều ở trên đó."

Giản Dao nỗ lực hồi tưởng, trong khi Bạc Cận Ngôn mở bản đồ trên điện thoại, chỉ tay vào một điểm. "Báo với bọn họ, lập tức tìm kiếm ở rừng cây phía đông chợ nông sản. Một khi có phát hiện gì, hãy gọi điện cho chúng ta ngay."

Giản Dao giật mình: "Phát hiện gì cơ?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. "Em đã nghĩ đến rồi, tại sao còn hỏi tôi?"

Mặt Giản Dao biến sắc. Bạc Cận Ngôn mỉm cười, nụ cười của anh sáng chói, ánh mắt lấp lánh, giọng nói trầm ấm, vô cùng dễ nghe: "Cô trợ lý thân yêu, tôi đã từng nói với em, tôi chỉ bắt tội phạm hung ác nhất. Tội phạm bắt cóc, buôn người đã lỗi thời. Kẻ giết người hàng loạt mới là khẩu vị của tôi."

Chương 9

Vùng núi yên tĩnh, xe cảnh sát lao nhanh trên đường quốc lộ, phát ra tiếng máy nổ rì rì đơn điệu. Bạc Cận Ngôn vừa dứt lời, trong xe trở nên vô cùng yên tĩnh. Giản Dao cảm thấy tức ngực, ánh mắt dừng lại ở lớp vải bọc màu xanh lam của ghế ngồi phía trước, nhất thời im lặng. Người cảnh sát lái xe trung tuổi trầm mặc từ đầu đến cuối đột nhiên lên tiếng: "Phó giáo sư Bạc, ý của

cậu là... những đứa trẻ đó đã bị giết?"

Ý cười trên mặt Bạc Cận Ngôn lập tức tan biến. "Đúng."

Cảnh vật ngoài cửa sổ vẫn vun vút trôi qua không ngừng. Giản Dao hỏi: "Cho dù chỉ là một người gây án, cũng có khả năng là kẻ bắt cóc, buôn bán trẻ em. Tại sao anh lại cho rằng đó là tên giết người hàng loạt?"

Gương mặt tuần tú của Bạc Cận Ngôn không chút biểu cảm. Nơi đáy mắt anh từ từ hiện lên vẻ nghiêm nghị: "Bởi tôi hiểu bọn chúng."

Giản Dao im lặng vài giây rồi bắt đầu gọi điện thoại. Mặc dù trong lòng vô cùng hoài nghi nhưng sự việc cấp bách, cô chỉ còn cách chuyển suy đoán của Bạc Cận Ngôn cho cảnh sát.

Ở đầu kia điện thoại, Lý Huân Nhiên và các cảnh sát hình sự trong phòng vô cùng chấn động. Giọng nói của Lý Huân Nhiên trở nên nghiêm túc: "Tại sao? Anh ta rút ra kết luận này từ đâu?"

Giản Dao nói: "Anh đợi một lát." Cô buông điện thoại, quay sang Bạc Cận Ngôn: "Họ muốn biết nguyên nhân."

Bạc Cận Ngôn tựa đầu vào ghế, nhắm mắt. "Khi nào về, tôi sẽ báo cáo gián lược. Bây giờ em hãy bảo bọn họ đi tìm thi thể nạn nhân trước."

Nghe đến từ "thi thể", Giản Dao giật mình. Sau khi cô chuyển lời của Bạc Cận Ngôn, đám người ở đầu kia điện thoại vẫn chưa hết kinh ngạc. Đội cảnh sát hình sự trong nước không có chuyên gia tâm lý tội phạm nên bọn họ không hiểu khái niệm "báo cáo gián lược" của Bạc Cận Ngôn nghĩa là thế nào. Lý Huân Nhiên lên tiếng: "Giản Dao, sự việc này quá nghiêm trọng. Mọi người đều chờ đợi, Cục trưởng cũng vừa đến đây. Em hãy bảo Phó giáo sư

Bạc nói rõ với bọn anh."

Giản Dao lại quay sang Bạc Cận Ngôn: "Anh có thể tiến hành "báo cáo gián lược" qua điện thoại với bọn họ được không?"

Bạc Cận Ngôn mở mắt, lẳng lẽ nhìn cô. "Lần báo cáo gián lược gần đây nhất của tôi là ở hội trường trung tâm Berkeley thuộc Đại học Maryland. Bây giờ em bảo tôi..." Anh đưa mắt ra ngoài cửa sổ. "...tiến hành báo cáo gián lược tại trạm thu phí thôn Mã Đầu, huyện Vụ Lâm trên đường quốc lộ 108?"

Giản Dao thấy buồn cười nhưng cô vẫn nghiêm túc trả lời: "Thế thì sao? Một khi lý luận của anh đúng đắn, anh đứng ở đâu cũng sẽ khiến người khác giác ngộ."

Bạc Cận Ngôn lấy khẩu trang, đeo lên miệng, xem ra không để tâm đến ý kiến của cô. Giản Dao nhìn đồng hồ, còn hơn một tiếng nữa mới về đến thành phố Đồng. Cô không thể nói thẳng với cảnh sát rằng Bạc Cận Ngôn không muốn giải thích. Thế là cô cân nhắc từ ngữ, nói với Lý Huân Nhiên: "Chuyện là như vậy, Phó giáo sư Bạc đang chuẩn bị nội dung báo cáo, có một số chứng cứ cần bổ sung nên bây giờ không rảnh rồi. Lát nữa tới thành phố Đồng, Phó giáo sư sẽ lập tức giải thích với mọi người, nội dung báo cáo gián lược sẽ hoàn chỉnh hơn..."

Cô đang nói chuyện điện thoại, Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng nói trầm thấp của anh vui vẻ như tiếng ngâm nga: "Trợ lý đều là những kẻ lừa đảo..."

Giản Dao còn chưa cúp điện thoại, cô nói mà không hề nghĩ ngợi: "Anh cảm ơn ngay!"

Xe ô tô về đến cục cảnh sát lúc chạng vạng. Từ xa, Giản Dao đã nhìn thấy Lý Huân Nhiên và mấy cảnh sát đứng dưới tòa nhà chờ đợi. Anh mắt cô bất giác di chuyển lên tầng ba, tới một căn

phòng bật đèn sáng trưng. Đó là phòng hội nghị lớn của đội cảnh sát hình sự. Vừa rồi Lý Huân Nhiên thông báo qua điện thoại, Bạc Cận Ngôn sẽ tiến hành báo cáo ở nơi đó.

Lần cô bị đưa đến phòng hội nghị trước đây là năm sáu tuổi.

Giản Dao đang chìm trong suy tư, bên tai cô bất ngờ vang lên giọng nói trầm ấm như có nhạc điệu: "Khóe miệng xệ xuống, mắt hơi cúi xuống, mi mắt trên sụp xuống... Tại sao tôi vừa nhìn thấy biểu hiện đau khổ điển hình được che dấu dưới vẻ bình tĩnh của em?"

Giản Dao không ngờ Bạc Cận Ngôn nhạy bén đến mức đó bởi sắc mặt cô rõ ràng là bình thản như lời anh nói. Bạc Cận Ngôn nhìn cô chăm chú. Anh tỏ ra đã hiểu rõ vấn đề. "Ừm... Xem ra phán đoán lần trước của tôi có sai lệch. Nỗi bi thương trong lòng em có liên quan đến bố em."

Giản Dao nói: "Anh lầm to! Vừa rồi tôi cảm thấy đau khổ là bởi anh sắp tiến hành báo cáo gián lược với đội cảnh sát hình sự."

Đôi mắt dài của Bạc Cận Ngôn nheo nheo. Anh cúi thấp người để đứng ngang bằng với Giản Dao rồi nhìn thẳng vào mắt cô. "Cô trợ lý, em uống nhầm thuốc à?"

Giản Dao lập tức lùi lại một bước, nới rộng khoảng cách với anh. "Chính vì là trợ lý của anh nên tôi rất thành khẩn khuyên anh một câu, bên trong đều là những cảnh sát hình sự trung thành và kính nghiệp. Có lẽ họ không lợi hại bằng anh trong lĩnh vực điều tra vụ án nhưng lát nữa, khi tiến hành báo cáo, tôi mong anh đừng chế giễu họ. Nếu họ đưa ra thắc mắc, anh hãy kiên nhẫn trả lời."

Giản Dao nói câu này là bởi hể lên tiếng thì câu nào của Bạc Cận Ngôn cũng có thể khiến người đối diện tức chết. Hơn nữa,

thái độ trước đó của anh với cảnh sát không mấy hòa nhã, thân thiện. Nào ngờ Bạc Cận Ngôn đứng thẳng người, nhìn cô bằng ánh mắt ngạo mạn: "Sợi dây thần kinh nào trên bộ não của em nảy ra ý nghĩ kỳ lạ này?"

Giản Dao ngẩng người, nghe anh nói tiếp: "Từ trước đến nay tôi chế giễu người khác không phải vì chênh lệch IQ hay ý vào ưu thế chuyên ngành của mình. Tính chất công việc của cảnh sát hình sự và tôi hoàn toàn khác nhau. Tại sao tôi phải chế giễu bọn họ vì họ không hiểu tâm lý tội phạm?"

Nói xong, Bạc Cận Ngôn điềm nhiên quay người, sải bước dài về phía trước.

Trời sập tối.

Trong phòng hội nghị, đèn điện sáng như ban ngày, những người cảnh sát hình sự ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn, lãnh đạo cục cũng ngồi lẫn với bọn họ, bầu không khí nặng nề và căng thẳng. Không một lời thừa thãi, sau câu giới thiệu đơn giản của Lý Huân Nhiên, Bạc Cận Ngôn được mời lên bục phát biểu. Giản Dao tìm một cái ghế ở góc phòng, ngồi xuống đó.

Dưới ánh đèn tuýp, bộ com lê với đường may chín chu màu đen càng tôn lên thân hình cao gầy và gương mặt trắng trẻo, tuấn tú của Bạc Cận Ngôn. Sắc mặt anh không chút biểu cảm, ánh mắt lãnh đạm lướt qua mọi người. Tất cả những điều này khiến từ người anh toát lên khí chất không dễ tiếp cận, hoàn toàn khác người đàn ông mỉm cười ôn hòa từng ôm Giản Dao vào lòng và người đàn ông cao ngạo độc mồm độc miệng trước đó. Bạc Cận Ngôn bây giờ trông càng nghiêm túc và lạnh lùng.

Trong không khí trầm mặc, Bạc Cận Ngôn từ tốn lên tiếng: "Chúng ta cần tìm một người đàn ông sống ở đây, từ hai mươi lăm đến ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, chiều cao trung bình, dáng người hơi gầy, thường xuyên ra vào khu vực xảy ra

các vụ án. Rất có khả năng hắn là nhân viên ở đó. Đây là nguyên nhân khiến hắn không thu hút sự chú ý của người khác. Hắn tương đối thông minh, cũng rất cẩn thận. Trước khi gây án, hắn sẽ thận trọng quan sát. Hắn có sở thích riêng về nạn nhân. Đối tượng hắn lựa chọn đều là các cậu bé nông thôn lên thành phố làm thuê, bỏ học hoặc thích chơi bời. Những đứa trẻ này không có nhiều kinh nghiệm cuộc sống, cũng không đề phòng người lạ như các bé gái, thể lực không bằng đàn ông trưởng thành nên dễ bị dụ dỗ, khống chế. Đa phần địa điểm gây án đều nằm ở khu vực đông người qua lại, vì vậy tên tội phạm không thể dùng bạo lực để bắt nạn nhân mà thông qua dụ dỗ bằng lời nói. Hắn rất có khả năng giao tiếp. Đầu tiên, hắn sẽ tiếp xúc, trò chuyện với nạn nhân, giành được sự tin nhiệm ban đầu. Tiếp theo, hắn sẽ lấy một số lý do như mời ăn uống, giới thiệu công việc... để dụ đối phương đến địa điểm hắn đã nhắm trước, sau đó sát hại nạn nhân. Trong cả quá trình gây án, tên tội phạm không sử dụng xe hơi, bởi xe hơi dễ thu hút sự chú ý. Hơn nữa, hắn cũng không có xe. Hắn sống một mình. Điều kiện kinh tế không đủ để mua nhà, hắn thuê nhà ở gần chợ nông sản hoặc là căn hộ do bố mẹ để lại, vị trí tương đối hẻo lánh. Nhà hắn rất có khả năng là địa điểm gây án. Trên đây là chân dung sơ bộ của tên tội phạm. Sau khi tìm ra thi thể, tôi sẽ phác họa hoàn chỉnh chân dung của hắn."

Bạc Cận Ngôn phát biểu xong, cả căn phòng lặng như tờ.

Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn từ xa. Cô trầm tư suy nghĩ, mô tả của anh đúng là khiến trong đầu cô dần hiện lên hình ảnh một người đàn ông. Hắn tựa hồ là người dân bình thường nhất trong thành phố này. Nhưng cuộc sống và phương thức phạm tội của hắn được Bạc Cận Ngôn phác họa hết sức sống động.

Bạc Cận Ngôn lại nói: "Các anh có thể đưa ra câu hỏi."

Bên ngoài cửa sổ, trời tối đen. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lý Huân Nhiên là người lên tiếng trước: "Phó giáo sư Bạc, tại sao tên tội phạm có độ tuổi từ hai mươi lăm đến ba mươi?"

“Tuổi tác của hắc không thể quá nhỏ. Quá nhỏ sẽ không có điều kiện kinh tế và căn hộ độc lập, khó thực hiện hành động dụ dỗ và giết người. Hắc cũng không quá lớn tuổi. Hai người đàn ông cách biệt tuổi tác quá lớn đi cùng nhau, ít nhiều cũng thu hút sự chú ý. Ngoài ra, hắc là một tên có tâm lý biến thái. Tâm lý biến thái thường manh nha từ thời thanh xuân. Biến thái đến mức độ giết người, thông thường cần thời gian ủ bệnh từ mười năm trở lên.” Bạc Cận Ngôn trả lời rất nhanh.

Lý Huân Nhiên ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Tại sao hắc sống gần chợ nông sản, cũng là địa điểm nạn nhân đầu tiên mất tích?”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn anh. “Tên tội phạm đúng là thông minh và to gan hơn người bình thường, nhưng hắc cũng chỉ có thể mà thôi. Từ việc hắc lựa chọn nạn nhân là thanh thiếu niên yếu ớt đến thủ đoạn gây án đơn điệu, có thể thấy, với tư chất có hạn của mình, ở lần đầu tiên gây án, hắc tuyệt đối không dám đi xa nhà vài cây số đến nơi mà hắc không quen thuộc. Hắc cũng không chắc chắn có thể thuyết phục nạn nhân cùng mình đi tới địa điểm xa xôi.”

Mọi người đều gật gù. Ban đầu nghe kết luận của Bạc Cận Ngôn, ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi. Nhưng nghe sự phân tích của anh, bọn họ ngộ ra tất cả đều hết sức đơn giản. Sau Lý Huân Nhiên, những người khác lần lượt lên tiếng, nói ra nghi vấn của mình. Sắc mặt Bạc Cận Ngôn lãnh đạm, không thể hiện sự nhiệt tình. Nhưng đúng như anh nói, anh không chế nhạo, mỉa mai. Câu trả lời của anh ngắn gọn và rất rõ ràng.

Cuối cùng, sau khi mọi người đã hỏi tương đối, Lý Huân Nhiên đột nhiên lên tiếng: “Phó giáo sư Bạc, tại sao anh nói sau khi tìm thấy thi thể nạn nhân, anh có thể phác họa hoàn chỉnh chân dung của tên tội phạm?”

Phòng hội nghị lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Bạc Cận Ngôn đứng dưới ánh đèn sáng. Anh nhìn lướt qua mọi người, đôi mắt dài trong suốt cuối cùng cũng vụt qua ý cười kiêu ngạo. “Bởi vì mọi tiếng nói từ nội tâm của hẳn đều phản ánh trên thi thể nạn nhân.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn về đến ngôi biệt thự đã là hơn chín giờ tối. Vừa vào nhà, Bạc Cận Ngôn thông thả đi lên cầu thang. Giản Dao đứng dưới, hỏi: “Bấy giờ chúng ta làm gì?”

“Đi tắm.”

Giản Dao ngồi dưới nhà chờ đợi. Hôm nay là lần đầu tiên cô tận mắt chứng kiến năng lực nghề nghiệp của Bạc Cận Ngôn. Ấn tượng của cô về anh đã có sự thay đổi lớn. Người đàn ông này trong công việc đáng kính hơn trong cuộc sống rất nhiều lần. Trông anh giống một thần thám^[1] thực thụ, tuy vẫn hơi cao ngạo và khó gần nhưng anh khiến người khác thấy đáng tin cậy. Vì vậy, dù thời gian không còn sớm, Giản Dao vẫn theo anh về ngôi biệt thự, toàn tâm toàn ý phối hợp điều tra. Cô không ngủ nghỉ cũng chẳng sao.

[1] Ý chỉ điều tra viên tài giỏi.

Một lúc sau, Bạc Cận Ngôn mặc áo choàng tắm đi xuống tầng một, mái tóc ngắn hơi ướt rượt dính vào trán, gương mặt trông càng trắng trẻo. Anh đi thẳng đến bên chiếc sofa trong phòng khách rồi ngồi xuống, tiện tay cầm một cuốn sách lên đọc.

“Tối nay còn có việc gì không?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn chẳng thèm ngẩng đầu. “Không.”

“Chúng ta không cần trợ giúp cảnh sát tìm kiếm thi thể nạn nhân và tên tội phạm sao?”

Anh nhướn mắt liếc nhìn cô. “Đó là công việc của cảnh sát. Tôi chỉ phụ trách phân tích vụ án.”

Giản Dao lập tức hiểu lời anh nói. Cảnh sát huy động một lực lượng lớn, có khả năng tìm kiếm xác nạn nhân cả đêm, cô và anh cũng chẳng giúp được gì. Thế là cô đứng dậy, nói: “Vậy tôi về nhà trước, ngày mai tôi lại đến.”

Bạc Cận Ngôn bình thản giở sách, nhẹ nhàng thốt ra hai từ: “Không được!”

Giản Dao ngạc nhiên nhìn anh, nghe anh từ tốn nói tiếp: “Bây giờ toàn bộ thời gian của em đều thuộc về tôi.”

Giản Dao ngẩn người, mở to mắt nhìn gương mặt nhìn nghiêng của anh. Nếu là người đàn ông khác, ít nhiều câu nói này cũng mang hàm ý chọc ghẹo và mờ ám. Nhưng lời nói thốt ra từ miệng Bạc Cận Ngôn, đương nhiên đúng nghĩa đen của từ ngữ.

Nhưng chẳng phải hết việc rồi sao?

Giản Dao lên tiếng: “... Tôi về nhà trước, khi nào anh gọi, tôi sẽ đến ngay.”

“Không được. Nếu nửa đêm cần đi xem thi thể nạn nhân, lẽ nào tôi còn phải mất thời gian lái xe đến đón em?”

Giản Dao im lặng trong giây lát. Bây giờ bắt được tên tội phạm sớm ngày nào thì sẽ ngăn cản được hãm giết người sớm ngày đó.

Cô hỏi: “Vậy tôi ngủ ở đâu?”

“Phòng của Phó Tử Ngộ.”

Đêm đã khuya, Giản Dao nằm trên chiếc giường rộng lớn, ngẩng nhìn rừng núi tối đen bên ngoài cửa sổ. Cô không tài nào ngủ nổi.

Đã mười một giờ đêm, Bạc Cận Ngôn vẫn chưa ngủ. Trong đêm tối yên tĩnh, cô có thể nghe thấy tiếng bước chân của anh ngoài hành lang. Thậm chí cô còn nghe thấy tiếng anh lật giở trang sách, viết chữ trên tấm bảng trắng và tiếng động nhẹ ở căn phòng làm việc bên cạnh. Sau đó, Giản Dao bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

“Giản Dao, bọn anh đã phát hiện ra thi thể nạn nhân.” Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng gió thổi ù ù, tiếng người ồn ào, huyền não. Lý Huân Nhiên ngừng vài giây, giọng nói của anh vô cùng nặng nề: “Rất nhiều.”

Giản Dao lập tức ngồi bật dậy, rời khỏi phòng.

Hành lang tối om, cô đi đến phòng Bạc Cận Ngôn, gõ cửa, gọi anh nhưng không có ai trả lời. Giản Dao lại rút điện thoại, gọi vào di động của anh nhưng vẫn không có người bắt máy, bên trong phòng cũng không vang lên chuông điện thoại. Hay là nửa đêm anh đã đi ra ngoài?

Giản Dao chạy xuống tầng một, mở tủ tìm chìa khóa. Khi cô đẩy cánh cửa phòng ngủ của Bạc Cận Ngôn, một luồng khí nóng thổi vào mặt cô. Anh mở điều hòa nóng.

Phòng tối om. Giản Dao lơ mơ nhìn thấy một chiếc giường cỡ lớn đặt giữa phòng, trên giường có người đang nằm. Giản Dao bật đèn, gọi hai tiếng, Bạc Cận Ngôn vẫn không tỉnh giấc. Cô đành tiến lại gần.

Ga trải giường màu xanh da trời nhạt, trông rất ấm áp, dễ chịu. Bạc Cận Ngôn mặc áo choàng tắm dày mềm mại, nằm im ở

giữa giường. Dáng vẻ của anh lúc ngủ rất ngay ngắn, anh nằm thẳng người, hai tay duỗi thẳng đặt hai bên sườn. Anh đang nhắm mắt ngủ nên hàng lông mi và lông mày trông càng đen nhánh, vẻ mặt rất ôn hòa.

Giản Dao lay lay cánh tay anh, gọi: "Bạc Cận Ngôn!"

Anh vẫn bất động.

Giản Dao chỉ còn cách vỗ nhẹ vào mặt anh hai cái. "Mau tỉnh dậy đi!"

Cuối cùng, anh cũng có phản ứng, lông mày hơi nhướn lên. Giản Dao tưởng anh thức giấc, ai ngờ anh vẫn nhắm mắt, giơ tay lên, túm lấy tay cô. Giản Dao ngẩn người. Bạc Cận Ngôn cầm tay cô, đưa lên miệng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng. Lòng bàn tay truyền đến cảm xúc ấm nóng, mềm mại, hơi thở đàn ông phả vào làn da giá lạnh của cô. Cảm giác buồn buồn từ lòng bàn tay truyền đến sống lưng, khiến Giản Dao cứng đờ người. Khi cô định rút tay về, liền nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh, tựa hồ vô thức lắm bầm: "Thần Mặc... tự đi ngủ đi..."

Giản Dao nhú mày. Thần Mặc?

Theo phản xạ, trong đầu cô lập tức xuất hiện ý nghĩ, đây là tên bạn gái của anh?

Giản Dao không nghĩ ngợi nhiều, cố rút tay về. Hàng lông mi của Bạc Cận Ngôn rung rung, đôi mắt đen cuối cùng cũng từ từ mở ra. Bốn mắt nhìn nhau. Bạc Cận Ngôn vẫn nằm bất động, nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo. "Tại sao em xuất hiện trong phòng tôi?"

Trên bàn tay của Giản Dao vẫn còn lưu lại cảm giác ấm nóng cô vội lên tiếng: "Bọn họ tìm thấy xác nạn nhân rồi."

Giản Dao quay về phòng thay quần áo. Khi cô ra đến ngoài hành lang, Bạc Cận Ngôn đã mặc com lê, đi giày da chỉnh tề. Anh đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn xuống đất. “Trầm Mặc^[2], đừng đứng chắn đường!”

[2] Chữ Thần và chữ Trầm đồng âm nên lúc đầu Giản Dao hiểu nhầm là Thần Mặc.

Giản Dao thuận theo ánh mắt của Bạc Cận Ngôn, mới phát hiện một con rùa rất lớn đang đứng giữa cửa phòng anh. Con rùa đó dường như hiểu tiếng người, chậm chạp đi về một bên mép cửa.

Chương 10

Trời tối mờ mờ, rừng cây âm u, tĩnh mịch tỏa ra không khí lạnh lạnh. Đây là khu đất trống ở ngoại ô thành phố. Trên khu đất thấp thoáng bụi cây và cỏ dại, có không ít rác rưởi dorr động đã bao năm, không thấy dấu vết của con người.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đỗ xe trên con đường đất. Hai người xuống xe, đi bộ tới nơi tìm thấy xác nạn nhân. Đầu đầu cũng thấy bóng dáng cảnh sát, mặt đất bị đào bới xới lộn, còn xuất hiện mấy cái hố lớn. Giản Dao vừa ngẩng đầu liền bắt gặp hai người cảnh sát đang đứng dưới một cái hố cúi thấp người, nhắc lên một chiếc túi nylon màu đen rất lớn. Trên bãi đất trống bên cạnh có mấy chiếc túi tương tự. Cảnh sát đang mở từng túi nylon. Anh mắt nghiêm túc của bọn họ đều lộ vẻ không đành lòng.

Giản Dao cũng cảm thấy rất đau xót, cô quay mặt đi. Lúc này, Lý Huân Nhiên từ phía trước chạy tới. Gương mặt anh lạnh buốt, khi nói phả đầy làn hơi trắng: "Có tất cả tám người, thi thể bị chặt thành nhiều khúc. Theo phán đoán sơ bộ, cái xác có thời gian tử vong gần đây nhất là một tuần trước. Vì dao này nhiệt độ tương đối thấp nên xác nạn nhân không bị thối nữa. Thời gian tử vong của những thi thể khác đều từ vài tháng trở lên, người bị giết chết đầu tiên cũng cách đây hơn một năm."

Trên mặt Bạc Cận Ngôn không một chút biểu cảm, anh cùng Lý Huân Nhiên đi nhanh về phía trước.

Giản Dao dừng bước: "Tôi không qua bên đó."

Hai người đàn ông cùng quay lại nhìn cô. Bắt gặp sắc mặt tái nhợt của cô, Lý Huân Nhiên gật đầu: "Em lên xe ô tô chờ bọn anh"

"Vâng." Giản Dao quay sang Bạc Cận Ngôn. Anh đứng thẳng người, bỏ hai tay vào túi áo khoác, lạnh lẽo nhìn cô. Anh mắt thể hiện anh đã sáng tỏ vấn đề. "Em thấy sợ, đúng không?"

Giản Dao đáp khẽ: "Tôi không muốn nhìn."

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây, nói lãnh đạm: "Đây là lúc em giống một người phụ nữ nhỏ bé nhất."

Lý Huân Nhiên hơi ngẩn người, Giản Dao cũng ngây ra. Nhưng kinh nghiệm mách bảo cô, chắc chắn câu nói tiếp theo không hay ho gì. Quả nhiên Bạc Cận Ngôn cất giọng lạnh lẽo: "Đúng là một bi kịch."

Giản Dao liếc nhìn anh. "Dù sao tôi cũng không muốn nhìn." Nói xong, cô liền quay người bỏ đi.

Bạc Cận Ngôn cũng quay người, bình thần đi về nơi phát hiện ra xác chết. Lý Huân Nhiên hơi bất ngờ trước thái độ của hai người. Anh nhìn theo bóng lưng của Giản Dao rồi quay lại, đi theo Bạc Cận Ngôn.

Trời tờ mờ sáng, tầm nhìn cũng rõ hơn.

Bạc Cận Ngôn ngồi xổm xuống đất, đeo găng tay đồng thời quan sát thứ ở trong túi nylon. Lý Huân Nhiên cũng ngồi xuống cạnh anh. Trong túi là những khúc thân người cắt đầu ra đây, mặt cắt đều đặn, phẳng lì. Tất cả có bảy khúc, bao gồm cả tứ chi và thân thể. Những nạn nhân khác cũng bị cắt tương tự. Lý Huân Nhiên vừa giải thích vừa dùng tay ra dấu trên xác chết: "Cần chú ý vào kết quả khám nghiệm sơ bộ của bên pháp y, nguyên nhân gây ra cái chết là bị nghẹt thở. Trên cổ các nạn nhân đều có vết bầm tím. Hung thủ dùng sợi dây thừng nylon thường thấy trên thị trường để siết cổ nạn nhân. Sau đó, hắn dùng một loại dụng cụ sắc bén để cắt rời thi thể họ. Trước mắt, chúng tôi chưa thể phán đoán dụng cụ đó là thứ gì. Ngoài ra, trên người nạn nhân dường như không có bất cứ tổn thương nào khác."

Một người cảnh sát ở bên cạnh hỏi: "Phó giáo sư Bạc, hôm qua anh cho biết, thi thể nạn nhân phản ánh tiếng nói từ nội tâm hung thủ. Vậy tiếng nói của hắn là gì?"

Bạc Cận Ngôn thông thả trả lời: "Không có xâm hại tình dục, không có hành vi ngược đãi, hành hạ nạn nhân trước hoặc sau khi chết, nạn nhân cũng không bị lấy máu, không bị trúng độc, không bị lấy bất cứ cơ quan nội tạng nào... Hung thủ chỉ làm một việc duy nhất là giết người và cắt xác nạn nhân."

Lý Huân Nhiên nhìn chằm chằm vào chỗ thi thể. Đúng như Bạc Cận Ngôn nói, trước đó anh đều cho rằng, đám thanh thiếu niên có khả năng bị xâm hại tình dục hoặc ngược đãi rồi mới bị giết chết. Nào ngờ, những điều này không xảy ra, mà hung thủ trực tiếp giết chết nạn nhân.

Người cảnh sát hình sự ở bên cạnh ngập ngừng vài giây, hỏi tiếp: “Ý của Phó giáo sư là hung thủ bắt thanh thiếu niên chỉ với một mục đích giết chết bọn trẻ? Hắn giết người đơn thuần vì hắn muốn? Đây là hành vi trả thù xã hội của hắn hay sao?”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười với ông ta. “Một tên tâm lý biến thái thật sự chẳng bao giờ quan tâm đến xã hội thì làm gì có chuyện trả thù xã hội? Bọn chúng giết người xuất phát từ nhu cầu trong nội tâm, chứ không phải hành vi tự buông thả bản thân.”

Người cảnh sát đờ người, Lý Huân Nhiên cũng nhướng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn đứng dậy, dỗi mắt về phía chợ nông sản cách đó không xa, đây vẻ lạnh nhạt và ngạo mạn. “Hung thủ không bày ra bất cứ trò nào khác, ngược lại bớt việc cho tôi. Dấu hiệu hành vi, tiếng nói trong nội tâm và sự hoang tưởng của hắn được ẩn giấu trong quá trình hắn giết người, cắt xác. Hắn làm thế nào để cắt nạn nhân thành từng khúc, dùng loại dụng cụ nào, theo trình tự như thế nào, thủ pháp ra sao... Một khi làm rõ điều này, tất cả sẽ trở nên đơn giản.”

Giản Dao ngồi trong xe ô tô đợi một lúc cũng không thấy Bạc Cận Ngôn quay lại. Lúc trời sáng hắn mới có một cảnh sát trẻ tuổi chạy đến, nói: “Giản tiểu thư, Phó giáo sư Bạc đã ngồi xe ô tô rời đi rồi, Phó giáo sư bảo cô quay về biệt thự đợi anh ấy.”

Giản Dao cảm thấy hơi kỳ lạ. “Anh ta đi đâu vậy?”

Người cảnh sát trả lời: “Phó giáo sư chỉ bảo đi lấy đồ chứ không nói cho chúng tôi biết cụ thể là đi đâu.”

Mười hai giờ đêm, Giản Dao bị đánh thức bởi tiếng động lạ ở bên ngoài. Cô khoác áo khoác, đi dép lê ra khỏi phòng. Tiếng

động không vang lên từ phòng ngủ của Bạc Cận Ngôn mà từ căn phòng Giản Dao chưa từng vào nằm ở tận cùng hành lang.

Giản Dao gõ cửa, bên trong vang lên tiếng Bạc Cận Ngôn: “Vào đi!”

Vừa mở cửa, Giản Dao liền ngửi thấy mùi máu tanh. Cô lập tức dừng bước. Căn phòng rất rộng, đèn tuýp sáng như ban ngày. Bốn bức tường và trần nhà đều trống không, không có một vật trang trí. Nổi bật nhất giữa phòng là Bạc Cận Ngôn. Anh mặc bộ đồ bảo hộ y tế áo liền quần trắng toát, đeo khẩu trang và đội mũ cùng màu chỉ để lộ đôi mắt đen. Trông anh giống nhân vật bước ra từ Resident Evil^[1], lạnh lùng và u ám.

[1] Bộ phim khoa học viễn tưởng – kinh dị Mỹ.

Bên cạnh anh là chiếc bàn kim loại hình chữ nhật, một người đàn ông khóa thân nằm bất động trên bàn. Sau lưng Bạc Cận Ngôn có năm, sáu cái bàn tương tự, trên bàn cũng có người nằm.

Bạc Cận Ngôn nhướn mắt nhìn Giản Dao. “Tôi còn tưởng em ngủ cho đến khi tôi phá án xong mới tỉnh dậy. Mau thay quần áo rồi lại đây giúp tôi!”

Giản Dao không lên tiếng, cô tựa người vào cánh cửa, đứng bất động. Bây giờ cô mới nhìn rõ, sắc mặt của người đàn ông nằm trên bàn trắng bệch, trên làn da xuất hiện vết ban. Đây là xác chết.

“Anh đang làm gì vậy?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn đẩy một cái tủ có bánh xe cao bằng nửa thân người tới gần chiếc bàn kim loại. Trên tủ đặt mấy con dao cầu rất lớn. Anh từ tốn đáp: “Thi thể người thật, mô hình giống người thật, mô phỏng não bộ... Mỗi thí nghiệm chúng ta cần tiến hành

trên đó một lần để tìm ra dụng cụ, quy trình và cách thức hung thủ cắt chân tay và thân thể nạn nhân."

Lúc này, Giản Dao mới chú ý đến mấy "người" nằm trên bàn kim loại ở đằng sau. Làn da họ trông không thật, diện mạo hoàn toàn giống nhau, chứng tỏ đều là người giả. Gần tường đặt mấy chiếc laptop. Chỉ như vậy cũng đủ tạo ra bầu không khí đáng sợ. Giản Dao vẫn đứng nguyên một chỗ. "Cục cảnh sát cũng có nhân viên pháp y, tại sao chúng ta phải tiến hành thí nghiệm?"

Bạc Cận Ngôn cúi đầu tìm con dao sắc, ánh mắt rất chăm chú, thản nhiên trả lời: "Đội pháp y của cục xin cấp một xác người mới chết lại đi mua những mô hình cao cấp giống hệt người thật, chắc hung thủ của chúng ta đã giải quyết thêm mấy nạn nhân nữa."

Giản Dao hỏi: "... Anh lấy đâu ra những thứ này?"

"Tôi nhờ Phó Tử Ngộ kiểm hộ." Bạc Cận Ngôn đi sang một bên xác chết, ngoảnh đầu nhìn cô. "Lại đây giữ con dao cho tôi."

Giản Dao nhìn anh vài giây, trả lời: "Xin lỗi, tôi không làm được. Tôi có thể giúp anh gọi cảnh sát đến đây."

Cô quay người định bỏ đi, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của Bạc Cận Ngôn từ đằng sau vọng tới: "Điều tra hung án mà tránh xa thì thế chẳng khác nào tiến gần đến sự thật liền nhắm mắt lại."

Giản Dao cúi đầu, trầm mặc giây lát rồi đi ra cửa. Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Nó có khả năng vẫn còn sống."

Giản Dao giật mình dừng bước, quay đầu nhìn anh. "Nó?"

"Ừ."

Giản Dao lập tức hiểu ý anh "Nó" chính là con trai lão Tiểu, người bảo vệ ở khu tập thể nhà cô, cũng là nạn nhân mất tích cuối cùng. Thời gian từ vong của thi thể mới nhất là một tuần trước, trong khi con trai lão Tiểu mới mất tích bốn ngày.

Giản Dao hỏi nhỏ: "Anh cảm thấy chúng ta có thể cứu cậu bé không?"

Bạc Cận Ngôn vẫn quan sát con dao câu, trả lời: "Tôi đang cứu."

Giản Dao rời khỏi "phòng giải phẫu", quay về phòng ngủ, nằm một lúc. Sau đó, cô ngồi dậy, thần thờ nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ. Cuối cùng, cô hít một hơi sâu, đứng dậy, đi rửa mặt, quả quyết đi tới "phòng giải phẫu". Căn phòng vẫn không thay đổi, Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô, nơi đáy mắt anh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt, tựa hồ đã sớm đoán ra cô sẽ quay lại.

Giản Dao khoác bộ đồ bảo hộ vào người, đi về phía đối diện Bạc Cận Ngôn, giữ con dao theo yêu cầu trước đó của anh. Cô liếc qua thi thể rồi lập tức nhìn đi chỗ khác.

Bạc Cận Ngôn nói: "Giữ chắc, tôi bắt đầu đây."

Thấy lưỡi dao nhanh chóng phập xuống, Giản Dao nhắm chặt mắt, bên tai cô vang lên tiếng xịch xịch. Cô có thể tưởng tượng hình ảnh đang diễn ra trước mặt mình. Bạc Cận Ngôn cất giọng lãnh đạm mà như có ý cười: "Em sợ gì chứ? Anh ta có động đây đâu."

Giản Dao càng nhắm chặt mắt. "Bạc Cận Ngôn! Liệu anh có thể chỉ nói cho tôi biết tôi cần làm gì, đừng nói những lời vớ vẩn khác được không?"

Gần ba giờ sáng, toàn bộ cuộc thí nghiệm mới kết thúc.

Bạc Cận Ngôn nói cần mấy tiếng đồng hồ để quan sát trạng thái của xác chết, đồng thời đợi kết quả mô phỏng trên máy tính thì mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng. Giản Dao lập tức cởi bộ đồ khó chịu trên người, quay về phòng đi tắm.

Sau khi Giản Dao lên giường, cả căn phòng trở nên vô cùng tĩnh lặng. Cô không tài nào chợp mắt được, nhìn chằm chằm lên trần nhà tối mờ. Trong đầu cô tự động hiện lên hình ảnh vô tình lọt vào mắt ban nãy. Sống lưng cô lạnh toát, trong phòng như âm u hơn. Giản Dao vốn là người gan dạ, nhưng cô chưa bao giờ trải qua chuyện như trong buổi tối hôm nay.

Giản Dao ngồi bất động một lúc, sau đó cô đứng dậy, mở cửa, thò đầu ra ngoài ngó nghiêng. Cô thở phào nhẹ nhõm khi thấy phòng làm việc mở cửa, đèn điện sáng trưng. Cô đi vào, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đang cầm cốc cà phê, chăm chú đọc sách, trước mặt đặt một đĩa cà hồi thái lát. Nghe thấy tiếng động, Bạc Cận Ngôn chỉ liếc nhìn cô rồi tiếp tục đọc sách. Giản Dao ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh, tìm một cuốn sách.

Không biết bao lâu sau, Bạc Cận Ngôn đột nhiên đứng dậy. Giản Dao ngẩng đầu, thấy anh thông thả đi đến trước mặt cô.

“Chúc ngủ ngon.” Anh nói.

Giản Dao đáp lại: “Chúc ngủ ngon.”

Đợi anh về phòng ngủ, Giản Dao mới đứng dậy, đi về phòng cô. Tuy nhiên, cô cảm thấy tâm trạng đã dễ chịu hơn. Trở mình trên chiếc giường một lúc, cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ thì đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Giản Dao chạy ra mở cửa nhưng bên ngoài không một bóng

người, cửa phòng Bạc Cận Ngôn vẫn đóng chặt. Cô bỗng hoảng hốt. Vừa định đóng cửa, cô bất chợt nhìn thấy một thứ đen sì ở dưới đất, không rõ xuất hiện từ bao giờ. Trầm Mặc chậm chạp bò vào phòng cô.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Khi Giản Dao tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, ánh mặt trời dịu dàng chiếu sáng cả căn phòng.

Trầm Mặc yên tĩnh nằm dưới ánh nắng, đầu và bốn chân thò ra khỏi mai. Đôi mắt nó đen sì, đờ đẫn. Giản Dao xuống giường, ngồi xổm trước mặt Trầm Mặc. Quan sát một lúc, cô giơ tay vuốt ve cái mai của nó, nó lập tức rút đầu và chân vào trong. Giản Dao đứng dậy, mở cửa phòng, liền nhìn thấy "phòng giải phẫu" đã mở cửa. Bên trong lờ mờ có bóng người.

Giản Dao đánh răng, rửa mặt rồi tới "phòng giải phẫu". Khi cô vô thức quay đầu, thấy Trầm Mặc đã rời khỏi phòng cô, đang từ từ bò về phòng Bạc Cận Ngôn. Vừa vào cửa, Giản Dao liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn mặc com lê chỉnh tề, đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cô. Những chiếc bàn kim loại đặt xác chết tối qua giờ trống không. Tâm trạng Giản Dao nhẹ nhõm hơn.

Bạc Cận Ngôn quay người nhìn cô. Ánh nắng chiếu lên mái tóc đen ngắn và làn da trắng của anh, tựa hồ có quầng sáng nhàn nhạt chuyển động. Điểm nổi bật nhất là đôi mắt đầy ý cười của anh, như hồ nước lấp lánh dưới ánh mặt trời. Bị anh "chiếu tướng", trái tim Giản Dao rung lên một nhịp, tâm trạng cô cũng trở nên nhẹ nhõm.

"Cảm ơn con rùa của anh."

Ý cười trong mắt Bạc Cận Ngôn càng rõ. Nhưng anh thốt ra một câu chẳng liên quan đến câu cô vừa nói: "Hắn tưởng tượng

mình trở thành cỗ máy giết người.”

Giản Dao ngẩn người. Bạc Cận Ngôn xoay người, đút hai tay vào túi quần, để lộ thứ ở trên chiếc bàn sau lưng anh. Đó là một con dao cầu đã được cải tạo. Thân dao đen bóng, thẳng tắp, ba lưỡi dao giống hệt nhau được lắp vào rãnh, lưỡi dao tỏa ra ánh sáng lạnh lạnh. Bạc Cận Ngôn gơ tay, ấn xuống tay nắm ở bên cạnh, ba lưỡi dao đồng thời hạ xuống.

Giản Dao giật mình, trong khi vẻ mặt Bạc Cận Ngôn càng ôn hòa.

“Cẩn cứ vào số liệu thí nghiệm tối qua...” Anh tháo găng tay, ném sang một bên, nhướng mắt nhìn cô. “Vết thương do lưỡi dao có độ dày và chất liệu này tạo thành gần với xác nạn nhân nhất. Hơn nữa, chỉ khi cả ba lưỡi dao đồng thời hoạt động, mới có thể ăn khớp với tình trạng máu kết đông, thì thể cứng đờ... Chắc em cũng biết, con người không thể nào cùng một lúc sử dụng bằng tay cả ba con dao lớn như vậy.”

Giản Dao hỏi: “Ý của anh là...?”

“Ý của tôi là nhà hung thủ có một “cỗ máy giết người” giống cái này. Hắn bắt nạn nhân nhằm biến bọn họ trở thành vật hy sinh của “cỗ máy giết người”. Đương nhiên, cỗ máy của nhà hắn chắc chắn không có chất liệu tốt và độ chuẩn xác bằng cỗ máy mà tôi chế tạo cả đêm qua.” Thần thái của anh lộ vẻ kiêu ngạo.

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi giọng nói của Bạc Cận Ngôn tim Giản Dao cũng đập nhanh hơn. Cô lơ mơ cảm thấy một sự căng thẳng và xúc động. Cô nhìn chăm chăm lưỡi dao, nói: “Việc vận chuyển dao như thế này được nhà nước quản lý chặt, hung thủ không thể mua trên mạng, cũng không thể vận chuyển bằng xe ô tô đường dài và tàu hỏa. Nơi có thể mua loại dao này ở thành phố chúng ta chắc cũng có hạn, người mua không nhiều. Không biết chừng chúng ta có thể tìm ra dấu vết của hung thủ.”

Bạc Cận Ngôn ngồi xuống ghế cầm cốc cà phê đặt trên bàn chứa "cỗ máy giết người", tao nhả đưa lên miệng, uống một ngụm. "Đầu óc em cũng không đến nỗi chậm chạp... Với trí thông minh của hung thủ, nhất định hẳn đã lãng phí không ít lưỡi dao mới chế tạo được cỗ máy miễn cưỡng có thể so sánh với cỗ máy của tôi. Em hãy thông báo ngay với đội cảnh sát hình sự, bọn họ có thể bắt đầu làm việc được rồi. Tôi sẽ cung cấp cho bọn họ chân dung chuẩn xác của tên tội phạm. Nếu gặp may, chúng ta có thể cứu sống đứa trẻ cuối cùng."

Chương 11

Bây giờ là khoảng chín giờ sáng, ánh mặt trời chiếu sáng cả phòng hội nghị. Giản Dao vẫn ngồi ở góc phòng như thường lệ. Bạc Cận Ngôn mặc bộ com lê đen chỉnh tề, bình thản đi lên bục phát biểu.

Phần lớn cảnh sát đều ở bên ngoài, trong phòng chỉ có mấy nhân vật cốt cán. Sau khi nghe xong báo cáo của Bạc Cận Ngôn, bọn họ sẽ triển khai cuộc lùng bắt chuẩn xác hơn. Bạc Cận Ngôn nhìn xung quanh một lượt, từ tốn lên tiếng: "Hung thủ là tên "tội phạm có năng lực tổ chức" điển hình. Ngược lại với loại tội phạm này là loại "tội phạm không có năng lực tổ chức". Loại thứ hai thường mắc chứng bệnh về tâm thần, hành vi hỗn loạn, không có kế hoạch. Còn hung thủ của chúng ta đầu óc tỉnh táo, lên kế hoạch một cách tỉ mỉ, chu đáo, mục tiêu rõ ràng. Tuy nhiên, "tội phạm có năng lực tổ chức" và "tội phạm IQ cao" không cùng một khái niệm. Hung thủ của chúng ta chỉ là người bình thường. Hẳn biến thành thiếu niên thành vật hy sinh của "cỗ máy giết người", ảo tưởng có thể kiểm soát sự sống chết của người khác. Hiện tại, tôi vẫn chưa biết sự hoang tưởng của hắn được hình thành như thế nào, nhưng hắn sinh sống tại thành phố này. Khi tìm đến nhà

hắn, có lẽ các anh sẽ thu được một lượng lớn sách vở, đĩa phim bạo lực. Tâm lý biến thái không phải hình thành trong ngày một ngày hai. Hung thủ luôn có ảo tưởng nhưng không thể hiện, khiến hắn bị giày vò một thời gian dài. Vì vậy, trong quá trình dụ dỗ nạn nhân, hắn có thể thể hiện tài ăn nói xuất sắc nhưng trong thực tế cuộc sống, hắn lại trầm mặc kiệm lời, gần như không có bạn bè, càng không có người yêu. Bởi vì hắn xa rời mọi người, công việc không thuận lợi nên tâm lý của hắn càng trở nên u ám. Tôi tin trước khi giết người, hắn đã từng "thí nghiệm" trên động vật. Đối tượng là chó, mèo hoang hoặc vật nuôi nhà hàng xóm. Có lẽ các anh sẽ tìm thấy manh mối và dấu vết ở gần nhà hắn. Hung thủ bắt đầu gây án từ tháng Một năm trước, nguyên nhân có lẽ là do gặp kích thích nào đó. Ví dụ, công việc hoặc cuộc sống vô cùng trắc trở. Căn cứ vào trình độ gây án ổn định và liên tục trong một năm qua, tôi càng nghiêng về khả năng hung thủ gặp hạn trong cuộc sống hơn, ví dụ quan hệ với người nhà xấu đi hoặc có người qua đời... nên mới thúc đẩy hắn giết người. Trong quá trình lòng bắt, các anh hãy lưu ý, hung thủ tương đối thông minh, nhanh nhạy. Xét về mặt ảo tưởng bạo lực, nhiều khả năng hắn có năng lực và ý thức phản trình sát nhất định..."

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc.

Cảnh sát đã ra ngoài hết, phòng hội nghị vắng lặng. Giản Dao thu dọn đồ, hỏi Bạc Cận Ngôn: "Bây giờ chúng ta làm gì?"

Bạc Cận Ngôn mặc áo khoác vẻ mặt sáng khoái. "Nghỉ ngơi."

Hai người vừa đi ra cổng cục cảnh sát liền nhìn thấy Giản Huyền đứng cách đó nửa mét. Cô nở nụ cười ngọt ngào. "Chị... Đại Thần!"

Giản Dao cười, hỏi: "Em đến đây làm gì?"

Giản Huyền đáp: "Mấy ngày chị không về nhà, mẹ cử em đến xem tình hình thế nào."

Trong lúc hai chị em nói chuyện, Bạc Cận Ngôn yên lặng đứng một bên. Qua khóe mắt, Giản Dao thấy sắc mặt anh không chút biểu cảm. Hôm nay, anh diện com lê chỉnh tề gương mặt lại trắng trẻo, tuấn tú, tuy không đeo khẩu trang nhưng đứng ngoài đường vẫn thu hút sự chú ý của người qua lại.

Giản Huyền cũng lén nhìn anh mấy lần, nói với Giản Dao: “Chị ăn sáng chưa?”

Giản Dao đáp: “Chưa.”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới lên tiếng: “Đi thôi!”

Giản Dao và Giản Huyền cùng ngoảnh đầu, thấy anh sai những bước dài, thân hình cao lớn giống một cái cây thẳng tắp.

“Anh hãy đi ăn sáng với chúng tôi, có sủi cảo nhân cá đấy!”

Dãy hàng quán ăn sáng ở bến cảng đông đúc, nhộn nhịp, khói bốc nghi ngút.

Ba người ngồi ở chiếc bàn trong góc. Nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, có nhân viên phục vụ bình thường hay cất giọng lạnh lạnh trở nên rất khách sáo: “Các anh chị... muốn gọi món gì?”

Đồ ăn sáng được mang đến, Bạc Cận Ngôn cầm đũa ăn ngay. Động tác của anh vừa tao nhã vừa tập trung. Giản Dao và Giản Huyền trò chuyện rôm rả, trong khi anh không có hứng thú tán gẫu. Đến khi Giản Dao định thản, bát sủi cảo trước mặt anh đã hết nhẵn. Nơi đáy mắt anh ẩn hiện ý cười.

Giản Dao ngập ngừng: “Anh... có muốn ăn thêm không?”

“Cảm ơn em.”

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng ăn xong bát thứ hai, thông thả cầm tờ giấy ăn lau miệng, uống chai nước khoáng Giản Dao đưa rồi lại ngồi thẳng người chờ đợi.

Giản Huyền lén lút bấm tin nhắn, đưa cho Giản Dao đọc: “Chị, bộ váy này có đẹp không?”

Giản Dao liếc qua, trên màn hình xuất hiện dòng chữ: “Hóa ra Đại Thần là kẻ tham ăn.” Sắc mặt Giản Dao vẫn thản nhiên như không, cô trả điện thoại cho em gái. “Từ trước đến nay em luôn có mắt nhìn.”

Giản Huyền cười híp mắt cầm điện thoại, ngẩng đầu hỏi Bạc Cận Ngôn: “Đại Thần, em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Được.”

“Gần một năm trước, em tình cờ đi qua nhà anh. Hình như em nhìn thấy một người đàn ông gầy guộc, bộ dạng tương đối đáng sợ ở trong nhà anh. Người đó là ai vậy?” Giản Dao cũng ngoảnh đầu quan sát Bạc Cận Ngôn.

Trên mặt anh vẫn không chút biểu cảm. “Là tôi.”

Hai chị em ngẩn người.

Ăn sáng xong, Bạc Cận Ngôn về ngôi biệt thự. Hai chị em Giản Dao về nhà, Giản Dao lễ tắm thân mệt mỏi đi tắm. Bước ra khỏi phòng tắm, cô bắt gặp Giản Huyền đang nằm dài trên giường cô, thất thần nhìn trần nhà. Giản Dao nằm xuống cạnh em gái, nhắm mắt, buông tiếng thở dài dễ chịu.

Giản Huyền xoay người. “Chị... ”

“Ừ.”

“Chị nói xem...” Giản Huyền cất giọng dè dặt. “Có phải Bạc Cận Ngôn hút thuốc phiện không?”

Giản Dao lập tức mở mắt nhìn em gái. “Sao em lại nghĩ như vậy? Có lẽ trước đây anh ấy bị ốm.”

Giản Huyền nói: “Bệnh nặng đến mức nào chứ? Tại chị chưa thấy bộ dạng trước đây của anh ta nên không biết. Tuy chỉ liếc qua nhưng em vẫn có ấn tượng anh ta gầy như bộ xương khô, chắc chắn là sử dụng ma túy. Tất nhiên, em vẫn rất sùng bái Đại Thần nhưng bây giờ ngẫm nghĩ mới thấy, loại thiên tài như anh ta quá cao xa, quá khác người, cả ngày tiếp xúc với tội phạm giết người, luôn cô đơn, lạnh lẽo. Anh ta có diện mạo như công tử bột nhưng bên trong mục nát, thối rữa cũng không biết chừng...”

Giản Dao chau mày, Giản Huyền lại nói: “Chị, tốt nhất chị hãy giữ khoảng cách với anh ta, chị nên cẩn thận thì hơn.”

Giản Dao hơi ngậy người khi bắt gặp ánh mắt lo lắng và cảnh giác của em gái. Trong đầu cô vụt hiện lên hình ảnh gương mặt tuần tú và cao ngạo của Bạc Cận Ngôn với đôi mắt quyết đoán đầy ý cười. Giản Huyền nói đúng, anh quả là cô độc và khác người. Hồi sáng, hai chị em cô đứng ở cổng cục cảnh sát, những người cảnh sát đi qua nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, ánh mắt kính nể và hiếu kỳ, nhưng không một ai tiến lại gần anh. Bạc Cận Ngôn cũng chẳng để ý đến ai, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm. Đại Thần đến thành phố này, có lẽ mọi người đều cảm thấy anh và bọn họ không cùng một thế giới.

Tuy nhiên, rõ ràng mọi người xung quanh bao gồm cả Giản

Huyền, đều không hiểu rõ con người anh. Nếu họ cũng giống cô, được chứng kiến vẻ mặt tiêu tụy của anh, cảnh anh mặc đồ ngủ, đi chân đất, bên cạnh còn có một con rùa lớn... chắc họ sẽ không cảm thấy anh quá thần bí, cao xa như vậy.

Giản Dao không phủ nhận suy đoán của Giản Huyền. Cô nhìn ra bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, lên tiếng: "Chị cảm thấy trong mối quan hệ với người khác, chúng ta đừng phức tạp hóa vấn đề mà hãy tin vào trực giác của mình. Trong suốt cuộc đời, chúng ta gặp không biết bao nhiêu người, người như anh ấy, cả vạn người may ra mới có một. Tuy anh ấy hơi kỳ quặc nhưng chị có thể cảm nhận được anh ấy là một người ở đâu cũng tỏa sáng, không phải vì ngoại hình mà là tư tưởng của anh ấy. Bây giờ chị có cơ hội cùng anh ấy cứu sống người khác. Sự việc này chắc không xảy ra lần thứ hai trong cuộc đời chị. Chị cảm thấy rất tốt. Dù chỉ mấy ngày nhưng nó rất có ý nghĩa với chị. Như vậy là đủ rồi."

Giản Huyền nhìn gương mặt trầm tĩnh và ôn hòa của chị gái. Cô ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu.

Giản Dao ở nhà nghỉ ngơi một tối, sáng sớm hôm sau, cô lại tới ngôi biệt thự. Phía cảnh sát vẫn không có tin tức nên cô chẳng rõ việc gì để làm. Ngôi biệt thự vẫn tĩnh lặng như thường ngày, không biết Bạc Cận Ngôn đã thức giấc hay chưa. Giản Dao mở máy tính, làm nốt công việc dịch thuật. Cô đang chuyên tâm làm việc thì đột nhiên một bàn tay lớn che màn hình laptop của cô.

Giản Dao chau mày, thấy Bạc Cận Ngôn đang đứng trước mặt mình. Anh mặc áo sơ mi và quần âu, đôi mắt dài hơi nhướng lên. "Bây giờ em phải làm một việc khác."

Giản Dao giật mình. "Anh nói đi!"

Bạc Cận Ngôn nói: "Hết cá rồi."

Giản Dao hỏi lại: "Vậy sao?"

Cô mở tủ lạnh kiểm tra, quả nhiên bên trong chẳng còn chút cá nào. Lúc Giản Dao mở hết các ngăn tủ lạnh, Bạc Cận Ngôn nhàn rỗi đứng bên bàn bếp uống sữa. Giản Dao ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Hay là hôm nay tôi dạy anh câu cá? Tôi sẽ dạy anh từ kỹ xảo làm mỗi câu đến móc mỗi và kéo cần. Như vậy sau này anh có thể tự mình..."

"Không thể." Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời cô. "Tôi không thích câu cá nên chẳng hơi đâu lãng phí thời gian vào việc này."

Giản Dao lại nói: "... Hay là như vậy đi, trước khi quay về thành phố B, tôi sẽ ra bờ sông tìm ngư dân, nhờ người đó đưa cá tươi đến đây cho anh?"

Giản Dao nghĩ Bạc Cận Ngôn sẽ đồng ý. Nào ngờ anh cất giọng thản nhiên: "Không cần, em mau đi câu đi!"

Ánh nắng của mùa đông chan hòa, Giản Dao một mình ngồi bên bờ suối, giúp Bạc Cận Ngôn bổ sung cho kho dự trữ ngắn ngày. Cô đoán Bạc Cận Ngôn từ chối đề nghị để ngư dân mang cá đến nhà có lẽ là do anh không thích người lạ đặt chân vào ngôi biệt thự. Tuy nhiên, cô cũng không lo lắng cho anh, vì mọi chuyện còn có Phó Tử Ngộ.

Giản Dao vốn thích câu cá nên cô rất hăng say. Câu đến buổi chiều, nhìn hai chiếc xô đầy cá, cô thu dọn dụng cụ câu cá, gọi điện thoại cho Bạc Cận Ngôn: "Anh tự mình đến xách cá về đi!"

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng ra bờ suối. Nhìn thấy đồng cá, khóe miệng anh cong lên, ánh mắt có phần thân thiện hơn.

Ánh chiều tà bao phủ khắp không gian, hai người đi theo con đường nhỏ trong rừng cây về ngôi biệt thự. Hai tay Bạc Cận Ngôn

xách hai xô cá, bước đi từ từ mà trầm ổn, mạnh mẽ. Nhìn từ đằng sau, thân hình anh càng lộ rõ bờ vai rộng, thắt lưng gọn gàng và đôi chân dài.

Tất nhiên, anh thuộc dạng hơi gầy.

Giản Dao hỏi: “Trước đây tại sao anh gầy như vậy? Tôi hiểu kỳ nên mới hỏi vậy thôi, anh không muốn trả lời cũng không sao.”

“Tôi bị bệnh.” Giọng nói anh vẫn trầm thấp, bình thản, tựa hồ không có chút xao động.

“Ờ, bây giờ anh đã khỏi bệnh chưa?”

Bạc Cận Ngôn đáp rất nhanh: “Em hỏi thừa. Nếu không khỏi, bây giờ em chỉ nhìn thấy một thi thể mà thôi.”

Giản Dao giật mình, hóa ra anh bị bệnh rất nặng. Cô vô thức thở phào nhẹ nhõm, may mà anh đã bình phục.

Đi một đoạn, Giản Dao lại hỏi: “Tại sao con rùa của anh có tên là Trầm Mặc?”

Lần này, Bạc Cận Ngôn không trả lời ngay. Đi vài bước anh mới lên tiếng: “Tôi không biết, không phải tôi đặt tên cho nó.”

Giản Dao ngẩn người. “Hả?” Cô không hỏi tiếp, nghe anh cất giọng lãnh đạm: “Là mẹ tôi đặt.”

Giản Dao hiểu ra vấn đề. Tuy nhiên, đây không phải đề tài để thổ lộ. Cô từng nghe nói mẹ Bạc Cận Ngôn qua đời từ khi anh còn nhỏ. Thảo nào một người lập dị như anh lại nuôi một con rùa. Giản Dao cũng mất cha từ nhỏ. Trầm mặc giây lát, cô hỏi sang chuyện khác: “Anh thử đoán xem, mất bao lâu bọn họ mới có thể

bắt được hung thủ?”

Giọng nói của Bạc Cận Ngôn mang ý cười, nhưng là cười ngạo mạn. “Tôi không biết. Nhưng nếu đến ngày mai mà họ vẫn không bắt được hung thủ, tôi chỉ có thể kết luận tốc độ của bọn họ thật đáng buồn.”

Chương 12

Mùa đông ở phương Nam tuy lạnh thấu xương nhưng cũng ngắn ngủi như người khách qua đường vội vã. Còn vài ngày nữa là đến Tết âm lịch, nhiệt độ đã tăng dần. Sau khi tuyết tan hết, cả thành phố nhỏ trở nên sạch sẽ và ấm áp. Trên đường phố tràn ngập ánh nắng, người qua lại tấp nập.

Giản Dao chậm rãi đi bộ trên vỉa hè. Tâm trạng của cô không nhẹ nhõm như những người khác. Bạc Cận Ngôn nói chậm nhất tối hôm nay sẽ bắt được tên tội phạm. Kể từ khi mở mắt đến giờ, Giản Dao luôn ở tình trạng căng thẳng, hồi hộp.

Trong thành phố đã xuất hiện tin đồn về kẻ giết người. Giản Dao mấy lần bắt gặp mọi người tụ tập bàn tán, ai nấy đều tỏ ra bất an.

“Nghe nói thằng đó chuyên giết các cậu bé!”

“Hắn không phải là người. Cũng không biết cảnh sát có thể bắt được hắn không.”

“Sau này không thể để trẻ con ra ngoài một mình.”

...

Hôm nay, Giản Dao sang nhà bố dượng ăn trưa. Vừa đi đến cổng khu tập thể, di động của cô đổ chuông. Là Lý Huân Nhiên gọi. Giản Dao giật mình thon thót.

"Giản Dao! Bọn anh thấy đứa trẻ rồi." Đầu bên kia điện thoại có tiếng gió thổi, giọng của Lý Huân Nhiên hết sức nặng nề: "Thằng bé vẫn chưa chết, đang trên đường đến bệnh viện. Nhưng hung thủ đã bỏ trốn, bọn anh đang lùng bắt hẩn."

Giản Dao lập tức vẫy taxi, đồng thời gọi điện cho Bạc Cận Ngôn. Có lẽ đêm qua ngủ muộn, giọng nói của anh mang âm mũi khàn khàn. Nhưng sau khi nghe còi thông báo, anh lập tức cất giọng vui vẻ: "Ừ... Tôi sẽ đến ngay. Em hãy nói với bọn họ, không được động vào hiện trường phạm tội của tôi."

Giản Dao nhanh chóng đến chợ nông sản. Theo địa chỉ Lý Huân Nhiên cung cấp, hung thủ sống trong một ngõ nhỏ hẻo lánh ở đằng sau khu chợ này.

Chợ nông sản luôn đóng cổng vào buổi trưa. Nhưng bây giờ gần đến Tết, người ra vào vẫn tấp nập. Giản Dao đi tới nơi bán cá. Do cá tươi đã bán hết từ lâu nên chỗ này khá vắng vẻ. Cô đứng ở lối đi có dãy tủ kính chứa đầy nước để đợi Bạc Cận Ngôn. Khi anh đến nơi, cô và anh sẽ cùng vào hiện trường phạm tội.

Ánh mặt trời chiếu xuống đỉnh đầu, trong không khí tràn ngập mùi tanh của hải sản. Giản Dao chờ một lúc, đột nhiên nhìn thấy một đám người hoảng loạn ở phía trước.

Lúc gọi điện cho Giản Dao, Lý Huân Nhiên đang lái chiếc xe cảnh sát, phóng như bay đến chợ nông sản. Người phát hiện ra manh mối là mấy cảnh sát khu vực. Theo mô tả của người dân sống ở đó, chủ một cửa hàng bán đồ kim loại nhỏ cạnh chợ nông

sản tên Tôn Dũng phù hợp với chân dung tội phạm do Bạc Cạn Ngôn phác họa. Theo thông lệ, cảnh sát khu vực tìm đến tận nơi xem xét tình hình nhưng họ gõ cửa một hồi, bên trong không có người trả lời. Tuy nhiên, họ nghe thấy tiếng động lạ từ trong nhà vọng ra. Cứu người không thể chậm trễ, cảnh sát khu vực lập tức phá cửa, xông vào nhà. Họ liền nhìn thấy một thiếu niên bị trói ở góc phòng, cậu bé ra sức đập người xuống nền nhà.

Nhận được tin tức, Lý Huân Nhiên liền xin chỉ thị của đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Anh bảo cảnh sát khu vực canh gác ở đó, để phòng hung thủ bất thành lình trở về nhà. Lý Huân Nhiên cũng thông báo cho những cảnh sát ở khu vực gần đó lập tức đến hiện trường. Tuy nhiên, anh có linh cảm, hành động cứu người nhiều khả năng đã "đánh rắn động cỏ".

Lý Huân Nhiên đến chợ nông sản sớm hơn Giản Dao một lúc. Anh nhanh chóng đi xuyên qua chợ, tới cửa sau để đến nhà Tôn Dũng. Nơi này rất đông người qua lại, vừa chật chội vừa ồn ào, náo nhiệt. Đang đi theo dòng người, Lý Huân Nhiên đột nhiên đứng lại. Anh thoáng thấy một người đàn ông trẻ tuổi có chiều cao trung bình, thân hình gầy gò lẫn vào đám đông bên tay phải. Người đàn ông cúi đầu, rảo bước nhanh về phía sau. Hắn bỏ một tay vào túi quần, bàn tay còn lại trống không. Thịnh thoảng hắn ngẩng đầu, vẻ mặt vô cùng cảnh giác và căng thẳng.

Lý Huân Nhiên làm cảnh sát hình sự mấy năm nên đã có được sự nhạy bén nhất định. Anh âm thầm quay người, lặng lẽ bám theo đối tượng từ khoảng cách mười mấy bước. Anh cũng gọi thông báo cho đồng nghiệp trấn giữ ở các lối ra của khu chợ. Ai ngờ vừa đi một đoạn, người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên quay đầu. Lý Huân Nhiên bình thản dừng lại trước một quầy bán rau, giả vờ là người đi chợ. Đến khi anh ngẩng đầu người đàn ông trẻ tuổi đã biến mất.

Anh đã để mất dấu đối tượng!

Đầu óc Lý Huân Nhiên xoay chuyển rất nhanh. Anh lập tức hét lớn: "Tôn Dũng! Đứng lại!"

Quả nhiên trong đám đông, một người bất thành linh dừng bước. Sau đó, hắn co giò bỏ chạy. Lý Huân Nhiên liền đuổi theo, hét lớn: "Cảnh sát đây! Tránh đường!"

Khu vực này tương đối đông đúc. Lý Huân Nhiên và kẻ tình nghi trong lúc chạy va đập lung tung. Tôn Dũng rút một con dao găm từ túi quần khiến người đi bộ sợ hãi dạt sang hai bên, chừa một lối đi cho hắn. Lý Huân Nhiên thấy vậy, găm lên: "Muốn chết à?" Anh ra sức chạy nhanh hơn.

Cuộc rượt đuổi nhanh chóng tới khu vực đồ hải sản. Nơi này vắng vẻ, lại rất gần cổng lớn. Tôn Dũng quen thuộc địa hình nên hắn lượn lách mà không gặp trở ngại nào. Khoảng cách giữa hắn và Lý Huân Nhiên càng lúc càng xa. Đúng lúc này, Lý Huân Nhiên bỗng nhìn thấy một người đứng sau quầy bán hải sản ở phía trước. Mọi người xung quanh đã trốn ra xa từ lâu, không ai dám mạo hiểm xông lên chặn Tôn Dũng. Những người đó vẫn đứng bất động.

Giản Dao nhìn thấy một người đàn ông cầm dao vượt qua đám đông từ phía xa chạy tới. Sau hắn mười mấy mét có một người đang truy đuổi, người đó chính là Lý Huân Nhiên.

Mấy ông chủ bán hải sản đều lùi lại, dè dặt theo dõi. Một người gọi Giản Dao: "Cô gái, mau đứng tránh xa ra, cảnh sát đang bắt tội phạm đấy!"

Giản Dao quan sát kỹ gương mặt của Tôn Dũng. Cô thật sự có cảm giác hắn chính là đối tượng Bạc Cận Ngôn mô tả. Trong đầu Giản Dao hiện lên hình ảnh cùng Bạc Cận Ngôn tiến hành cuộc thí nghiệm vào buổi tối hôm đó. Tuy chỉ là người giả nhưng bị lưỡi dao cắt thành ba khúc, cô cũng cảm thấy kinh hoàng. Vậy mà dưới lưỡi dao của người đàn ông này là những thanh thiếu niên

non nớt.

“Dao Dao, con đừng nghe mẹ con! Công việc của người cảnh sát tuy vất vả, mệt mỏi nhưng bắt kẻ xấu là chuyện bổ thích làm nhất.”

Giản Dao chỉ thất thần một vài giây. Cô ngẩng đầu, đưa mắt về phía cổng chợ nông sản, bên ngoài là đường phố sầm uất. Hôm nay, cô mặc áo lông vũ mỏng. Cô đội mũ và kéo khóa lên cao, gần như che kín nửa khuôn mặt, đủ để lộ đôi mắt.

Sau đó, Giản Dao cầm một cây gậy gỗ ở bên dưới tủ kính chứa nước. Đó là cây gậy người bán hàng thường đập cá. Cô nắm chặt cây gậy, đứng bên cạnh tủ nhìn hai người đàn ông mỗi lúc một tiến lại gần.

“Cô gái! Cô định làm gì vậy?” Ông chủ quầy cá cất giọng lo lắng.

“Cô ấy định bắt tội phạm! Dừng cảm thật đấy!”

Giản Dao không bận tâm đến bọn họ. Cô tập trung theo dõi Tôn Dũng đang chạy đến lối đi hẹp và dài ở khu vực bán hải sản. Nhịp tim của Giản Dao dường như tăng lên theo bước chân của hắn. Khi Tôn Dũng còn cách vài bước, cô liền giơ cao cây gậy gỗ, đập mạnh vào tủ kính chứa nước...

Một tiếng động lớn vang lên, tủ kính cao bằng nửa thân người vỡ tan. Nước trào ra như thác lũ, mảnh kính, bơm dưỡng khí, cả mấy con cá đổ ập vào người Tôn Dũng đúng lúc hắn chạy đến. Hắn có phản ứng rất nhanh, giơ tay ôm đầu. Nhưng nửa bể nước giội vào người hắn, cộng thêm mặt đất trơn ướt, hắn lại chạy nhanh nên trượt chân, ngã sõng soài.

Lý Huân Nhiên ở đằng sau giật mình, anh liếc qua Giản Dao,

bước chạy nhanh hơn. Ở bên này, Tôn Dũng chỉ nằm bò trên mặt đất vài giây. Hắn chống tay định đứng dậy, ngoảnh gương mặt hung ác về phía Giản Dao.

Giản Dao lập tức lùi lại vài bước.

Tôn Dũng chỉ liếc nhìn cô rồi lại quay đầu, lão đảo đứng dậy để chạy trốn. Tuy nhiên, mặt đất đây mảnh kính vỡ, hai tay và chân hắn đều bị thương nên hắn nhất thời đứng không vững.

Giản Dao đứng yên lặng quan sát Tôn Dũng, cô biết hắn không thể chạy thoát.

Đột nhiên có người từ đằng sau đoạt mất cây gậy trong tay Giản Dao. Cô quay đầu, liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn quen thuộc không biết xuất hiện từ lúc nào. Anh sai bước dài tiến lại gần Tôn Dũng, trong tay anh là cây gậy của cô.

Chuyện xảy ra tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Giản Dao. Bạc Cận Ngôn mặc bộ com lê chỉnh tề, bình tĩnh giơ cây gậy, nhằm trúng gáy Tôn Dũng giáng xuống...

Một tiếng "bụp" vang lên, Tôn Dũng lại một lần nữa ngã xuống đất. Chỉ là lần này, hai mắt nhắm nghiền bất tỉnh nhân sự.

Giản Dao ngăn người nhìn Bạc Cận Ngôn ném cây gậy xuống đất, sau đó anh phúi tay, rút một tờ giấy ăn trong túi áo lau tay, bộ dạng điềm nhiên như không.

Lúc này, Lý Huân Nhiên cũng chạy đến nơi. Anh ngồi xổm xuống cạnh Tôn Dũng, quan sát tỉ mỉ một lượt Lý Huân Nhiên ngẩng đầu hỏi Bạc Cận Ngôn: "Tại sao anh đánh ngất hắn?"

"Không đánh ngất, lẽ nào tôi bay người hạ gục hắn như cảnh

sát hình sự các anh?” Bạc Cận Ngôn đáp.

Lý Huân Nhiên lại ngoảnh đầu, nói với Giản Dao: “Em làm tốt lắm!”

Bạc Cận Ngôn cũng quay đầu, nhưng mày皱皱 vẫn cô: “Tại sao em không đánh ngất đối tượng? Hắn chạy nhanh như vậy, em chỉ cần nhẹ nhàng vung gậy là có thể hạ gục hắn.”

Giản Dao cười mỉm, kéo cổ áo xuống thấp. Cô gật đầu với Lý Huân Nhiên, sau đó chỉ liếc qua Bạc Cận Ngôn, không lên tiếng. Từ nhỏ đến lớn cô chưa ra tay đánh người bao giờ, thậm chí đến mắng chửi cũng chưa, sao cô có thể nghĩ đến chuyện vung gậy đánh tên tội phạm?

Cảnh sát nhanh chóng ập đến, áp giải Tôn Dũng rời đi. Ngõ nhỏ ở gần nhà hắn bị xe cảnh sát bao vây. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao chui qua sợi dây phong tỏa, đi đến cửa nhà Tôn Dũng.

Giản Dao đột nhiên dừng bước. “Khoan đã.”

Cô nhận ra xe của Lý Huân Nhiên. Cô tiến lại gần, một tay mở cốp sau, lấy hộp thuốc cứu thương ra ngoài rồi mới xòe bàn tay phải.

Mu bàn tay phải của cô bị găm hai mảnh vụn kính. Tuy vết thương không sâu nhưng rất đau. Cô đứng bên cạnh xe ô tô, dùng nhíp gấp mảnh vụn, sau đó bôi cồn rồi lấy ra miếng băng dán y tế. Lúc Giản Dao làm những việc này, Bạc Cận Ngôn bỏ tay vào túi áo, đứng đối diện cô. Dưới ánh nắng chan hòa, cánh tay Giản Dao mảnh mai, trắng nõn. Trên mu bàn tay xuất hiện hai vết thương nhỏ bôi cồn i-ốt trông rất nổi bật.

Giản Dao giơ tay ra trước mặt Bạc Cận Ngôn rồi đưa miếng băng y tế cho anh. “Giúp tôi.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, giơ tay nắm cổ tay cô. Tuy anh thường ăn nói độc địa lại không có lòng kiên nhẫn nhưng vào thời khắc anh chau mày dán miếng băng y tế vào tay Giản Dao, động tác của anh hết sức nhẹ nhàng. Anh nắm cổ tay cô, nắm ngón tay cô chạm vào cổ tay anh, cảm nhận được làn da lạnh lẽo của anh.

“Đừng gãi tôi.” Bạc Cận Ngôn đột nhiên cất giọng trầm trầm.

Giản Dao ngẩng đầu nhìn anh. “Tôi đâu có gãi anh!”

Bạc Cận Ngôn nhượng mày liếc Giản Dao, nhanh chóng buông tay cô, quay người bước đi. “Mau vào xem hiện trường, chậm trễ như vậy, hiện trường không còn tươi mới nữa.”

Giản Dao nhìn miếng băng y tế ngay ngắn trên mu bàn tay, lập tức đi theo anh.

Nhà của Tôn Dũng nằm ở tầng một, là một căn hộ độc lập. Đồ đạc trong nhà cũ kĩ, ánh sáng mờ mờ. Lúc bọn họ đi vào, nhân viên giám định đã hoàn tất công việc ở hiện trường. Người cảnh sát khu vực trẻ tuổi đến hiện trường sớm nhất báo cáo với Bạc Cận Ngôn: “Đúng như anh nhận định, chúng tôi tìm thấy “cỗ máy giết người” trong phòng ngủ. Ngoài ra, còn có nhiều đĩa phim bạo lực đậm máu. Chúng tôi cũng phát hiện rất nhiều vết máu đã được tẩy rửa trên mặt sàn.”

Bạc Cận Ngôn cùng Giản Dao đi đến chỗ đặt “cỗ máy giết người”. Trùng khớp với suy đoán của Bạc Cận Ngôn, cỗ máy này sơ sài hơn cỗ máy của anh, nhưng lưỡi dao ánh lên tia sáng xanh, trông có vẻ rất sắc. Giản Dao cầm máy ảnh do Bạc Cận Ngôn mang đến. Vừa định chụp ảnh, cô liền thấy anh cởi áo khoác ngoài, nằm ngang người dưới lưỡi dao.

“Anh làm gì vậy?”

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, cất giọng trầm ấm, du dương: "Tôi đang cảm nhận."

Giản Dao buông thõng máy ảnh, đúng là hết nói nổi. Cuối cùng, cô lại giơ máy, chụp cho anh mấy tấm ảnh đặc biệt.

Bạc Cận Ngôn bỗng đứng dậy, mỉm cười nhìn Giản Dao, mắt sáng lấp lánh. Giản Dao ngẩn người, cổ tay cô lại một lần nữa bị anh nắm chặt. Bàn tay anh vừa mát lạnh vừa trơn láng, cũng rất mềm mại. Tim Giản Dao đập thành thịch. Cô nhanh chóng bị Bạc Cận Ngôn kéo đến trước mặt anh.

"Anh làm gì vậy?" Giản Dao nhìn anh chăm chăm.

Bạc Cận Ngôn thản nhiên trả lời: "Tôi cao quá, chiều cao của em tương đương bọn trẻ, em hãy nằm xuống dưới đó để tôi quan sát một lúc."

Giản Dao giật khỏi tay anh, lùi lại mấy bước, kiên quyết nói rộng khoảng cách với anh. Lúc này, người cảnh sát khu vực trẻ tuổi cầm máy ảnh tiến lại gần, nhíu mày nói với Bạc Cận Ngôn: "Phó giáo sư Bạc, tôi phát hiện thấy chữ viết bằng máu dưới gầm giường của tên tội phạm."

Bạc Cận Ngôn cầm máy ảnh xem, anh nhất thời im lặng. Giản Dao cũng thò đầu, chỉ thấy trên màn hình là một dãy số không có quy luật.

"Chỗ khác có không?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Người cảnh sát đáp: "Chúng tôi còn phải tiến hành kiểm tra toàn bộ ngôi nhà."

Bạc Cận Ngôn trả máy ảnh cho anh ta. "Sau khi kiểm tra, hãy cho tôi biết kết quả."

Giản Dao thầm nghĩ, tên Tôn Dũng mắc bệnh hoang tưởng giết người, những con số này không biết chừng là mật mã liên quan đến ảo tưởng của hắn. Bạc Cận Ngôn từng nói, sau khi bắt được tội phạm, anh sẽ nói chuyện với hắn để tìm hiểu thế giới nội tâm của hắn. Những con số này có thể là một phương diện phản ánh nội tâm.

Tuy nhiên, Giản Dao không bao giờ ngờ tới, hai ngày sau, cô nhận được tin từ trại giam, Tôn Dũng phát bệnh trong nhà tù, hắn bị sốt cao, dù được cấp cứu kịp thời nhưng hắn vẫn không giữ nổi mạng sống. Hóa ra hắn mắc bệnh hiểm nghèo từ lâu. Tội ác, sự hoang tưởng, cỗ máy giết người và những con số thần bí của Tôn Dũng cũng "ngủ quên" sau cái chết của hắn^[1].

[1] Vụ án "Cỗ máy giết người" dựa theo vụ án có thật, thủ phạm là Hoàng Dũng. Hoàng Dũng (29 tuổi), người huyện Bình Dư, hắn cải tạo máy làm mì sợi thành "cỗ máy giết người", đặt tên là "Ngựa gỗ trí năng". Từ tháng 9 năm 2001 đến tháng 11 năm 2003, Hoàng Dũng đến các quán bar, quán game, phòng chiếu phim dụ dỗ và lừa thanh thiếu niên tới nhà mình. Hắn chuốc say nạn nhân rồi dùng "cỗ máy giết người" sát hại. Cho đến khi bị bắt, Hoàng Dũng đã giết chết 17 người, làm bị thương 1 người. Cuối cùng, hắn bị xử tử hình.

Bạc Cận Ngôn dẫn Giản Dao đi thăm cậu thanh niên thoát chết. Lời khai của cậu bé khiến ấn tượng về Tôn Dũng càng trở nên phức tạp. Cậu bé nói cậu van xin Tôn Dũng đừng giết mình, Tôn Dũng mãi cũng không ra tay. Một lần, Tôn Dũng trói cậu bé lên "cỗ máy giết người". Cậu bé cầu khẩn: "Anh, xin anh đừng giết em! Sau này em sẽ phụng dưỡng anh đến già!" Nghe câu đó, Tôn Dũng liền tha cho cậu bé.

Cuối cùng, thành phố nhỏ cũng bình yên trở lại. Tuy nhiên, Tết âm lịch năm nay bị bao trùm bởi bầu không khí u ám chưa từng thấy.

Công việc trợ lý của Giản Dao cũng chính thức kết thúc.

Chương 13

Ngày mùa đông ánh nắng dịu dàng, vùng rừng núi vô cùng yên tĩnh. Ngôi biệt thự rộng lớn vắng lặng như tờ. Đúng mười giờ sáng, Bạc Cận Ngôn mở mắt, xuống giường như thường lệ. Anh mặc áo ngủ màu trắng dài tay mềm mại, càng làm nổi bật thân hình cao gầy. Anh vốn không thích đi giày dép trong nhà mà thích để chân trần. Hai bàn chân anh tương đối lớn, trắng trẻo và cân đối.

Mười phút sau khi tỉnh giấc luôn là thời gian "mộng du" của Bạc Cận Ngôn. Anh đứng trước gương, uể oải ngậm bàn chải đánh răng. Trong đầu anh chợt hiện lên những con số viết bằng máu do Tôn Dũng để lại, anh lại vô thức sắp xếp những con số đó. Bạc Cận Ngôn suy tư một lúc, vẫn không tìm ra manh mối. Khi cúi đầu, anh mới phát hiện mình đã đánh răng ba lần, đến mức răng lợi tê tê.

Cà phê, mấy lát bánh mì, mút hoa quả, bữa sáng đơn điệu lặp đi lặp lại, nhưng đây là món ăn sáng duy nhất Bạc Cận Ngôn kiên nhẫn chuẩn bị. Ngồi xuống bàn ăn, cắn miếng bánh mì mềm oặt, anh bất giác nhớ đến bát sủi cảo nhân cá thơm lừng ăn cùng Giản Dao. Có lẽ anh nên học nấu món mới này. Con người luôn mất thời gian vì miếng cơm.

Sau khi ăn no, Bạc Cận Ngôn thay bộ com lê, thông thả đi vào phòng làm việc. Xem hết tập hồ sơ vụ án bên Mỹ mới fax sang, tâm trạng anh trở nên vui vẻ. Vì vậy, khi nhận được điện thoại của Phó Tử Ngộ, giọng nói của anh đặc biệt du dương: "Hi, Tử

Ngộ!”

Phó Tử Ngộ là người dễ bị ảnh hưởng bởi tâm trạng của đối phương, đặc biệt khi đối phương là bạn bè thân thiết. Anh cười, nói: “Nghe nói vụ án “Cỗ máy giết người” đã phá được rồi?”

“Tất nhiên.” Bạc Cận Ngôn trả lời nhẹ như gió thoảng, mây bay. “Vụ án này đơn giản như trong sách giáo khoa tâm lý tội phạm. Điểm duy nhất là tên tội phạm tương đối thú vị.”

Phó Tử Ngộ im lặng giây lát, không kìm được lên tiếng khen ngợi: “Cậu phá án nhanh thật đấy.” Anh nhớ khi ở nước ngoài, giới học thuật và giới cảnh sát đều thừa nhận Bạc Cận Ngôn là...

“Cậu toàn nói những lời thừa thãi, tôi là chuyên gia tâm lý tội phạm phá án nhanh nhất và chuẩn xác nhất.” Bạc Cận Ngôn điềm nhiên kết luận.

Phó Tử Ngộ nói: “... Được thôi, tôi tin cậu làm gì cũng nhanh nhất. Còn một việc, đã đến lúc thanh toán tiền lương cho Giản Dao. Dựa vào tiêu chuẩn mức lương trợ lý sơ cấp của cậu lúc ở Mỹ?”

“Ừ, cậu tự quyết định đi.”

Phó Tử Ngộ lại nói: “Phải kiếm ngay một trợ lý mới cho cậu. Tôi định đến trường đại học tìm người, nếu là nghiên cứu sinh xuất sắc của ngành tâm lý tội phạm thì càng tốt...”

Ở đầu kia điện thoại, Bạc Cận Ngôn rời mắt khỏi đồng ảnh hung án đầy trên mặt bàn.

“Khoan đã.” Anh ngắt lời Phó Tử Ngộ. “Tại sao cậu muốn thay Giản Dao?”

Phó Tử Ngô ngây ra. "Tôi muốn thay cô ấy? Bạc Boss, khả năng lý giải của cậu có vấn đề hay của tôi có vấn đề? Giản Dao không học chuyên ngành tâm lý tội phạm. Lúc đó cậu chọn cô ấy làm trợ lý chẳng qua là vì xảy ra sự việc khẩn cấp. Hơn nữa, cô ấy sắp tốt nghiệp đại học, cũng đã tìm được công việc ở thành phố B. Cậu còn tính để cô ấy làm trợ lý của cậu hay sao?"

Bạc Cận Ngôn trầm mặc trong giây lát, cất giọng khinh bỉ: "Hiển nhiên là năng lực lý giải của cậu có vấn đề. Bây giờ cô ấy đã có kinh nghiệm giải quyết vụ án giết người hàng loạt. Cậu có thể tìm được nghiên cứu sinh có kinh nghiệm về phương diện này ở trong nước hay không? Hơn nữa, cô ấy còn biết câu cá, tôi dùng cô ấy rất thuận tay, không muốn thay người khác, về công việc của cô ấy ở thành phố B... cậu hãy bảo cô ấy hủy hợp đồng. Loại công việc bình thường nhằm chán đó sao có thể so sánh với chức vụ trợ lý của tôi? Cô ấy đương nhiên sẽ có phán đoán và lựa chọn chính xác."

Buổi chiều, ánh mặt trời nhàn nhạt bên trong quán ăn nhỏ rất ấm áp.

Giản Dao và Lý Huân Nhiên ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, ngắm đường phố đông đúc, náo nhiệt. Hôm nay đã là Hai mươi tám Tết, cuối cùng Lý Huân Nhiên cũng kết thúc công việc bận rộn, có thời gian rảnh rồi mời Giản Dao một bữa cơm.

Giản Dao lắc ly cà phê trong tay, hỏi: "Vụ án Tôn Dũng đã hoàn toàn kết thúc rồi hả anh?"

Lý Huân Nhiên nghiêng đầu, châm một điếu thuốc. "Ừ, thẳng đó chết nhẹ nhàng quá. Gần mười mạng người chứ có ít đâu, xử bắn một trăm lần cũng không đủ."

Hai người trầm mặc trong giây lát, Giản Dao hỏi tiếp: "Chuyên

gia giải mã số của tình vẫn chưa giải được mấy con số viết bằng máu đó à?"

Lý Huân Nhiên đáp: "Chưa có phát hiện mới nhưng bên trên quyết định không điều tra nữa. Bọn anh cho rằng Tôn Dũng có vấn đề về mặt tâm lý và tinh thần, những con số đó nhiều khả năng do hắn viết bừa sau khi rơi vào trạng thái hoang tưởng."

Giản Dao gật đầu. Cô cho rằng cách giải thích này tương đối hợp lý.

Trò chuyện một lúc, Lý Huân Nhiên hỏi: "Bao giờ em quay lại trường học?"

"Qua rằm tháng Giêng." Giản Dao đáp. "Em sẽ đi thực tập."

Lý Huân Nhiên mỉm cười. "Chúng ta gọi chai rượu nhé! Em từng làm trợ lý của Bạc Cận Ngôn trong việc điều tra vụ án nghiêm trọng, cũng coi như một trải nghiệm khó quên trong cuộc đời. Chú Giản ở trên trời linh thiêng chắc chắn sẽ rất tự hào về em."

Giản Dao im lặng vài giây, gật đầu, cười. "Vâng."

Ăn cơm xong, Giản Dao tới ngôi biệt thự.

Vì bận giải quyết vụ án, cô vẫn chưa hoàn thành công việc dịch thuật. Vừa vào nhà, cô liền nhìn thấy cả căn phòng tràn ngập ánh nắng, toát lên vẻ đẹp cổ điển. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng này.

Giản Dao đi lên tầng hai, vào phòng làm việc. Bạc Cận Ngôn đang ngồi trên sofa, chăm chú xem tập tài liệu rất dày. Nghe thấy tiếng động, anh chỉ nhướn mày, nhìn cô rồi lại tiếp tục đọc.

tài liệu.

Giản Dao hơi ngầy người. Cô đã quen với thái độ lãnh đạm và ngạo mạn của người đàn ông này. Bộ dạng trầm tử của anh bây giờ thật ra rất nổi bật và thu hút. Mái tóc ngắn đen như mực, gương mặt tuấn tú trắng như ngọc, hai hàng lông mày thanh tú như trạch vẽ, dưới sống mũi cao là bờ môi mỏng hơi mím lại, trông vẫn cao ngạo.

Người đàn ông này lúc ngậm miệng đẹp trai hơn lúc nói chuyện.

Giản Dao ngoảnh đầu, quan sát tấm bảng trắng treo trên tường. Bên trên là một loạt con số:

145, 297, 289, 121

17, 324, 1

250, 0, 484

365, 729, 16

421, 27, 841

29, 1

136, 729, 16.

Đây là những dãy số được phát hiện ở nhà Tôn Dũng, đều ở chỗ kín đáo như gầm giường, nền nhà, song cửa sổ, trần nhà... Kết quả giám định cho thấy đó toàn là mẫu vân tay của Tôn Dũng. Giản Dao xem xét một lúc rồi đi đến phía trước Bạc Cạn

Ngôn, ngồi xuống. "Công việc dịch thuật hôm nay là hoàn thành, anh xem còn có việc gì cần tôi làm không?"

Bạc Cận Ngôn nhướn mắt nhìn cô. "Không."

"Anh có cần cá nữa không? Gần đây tôi rảnh rồi, có thể câu giúp anh."

"Không vội."

Giản Dao hơi ngạc nhiên khi nghe câu trả lời này. Cô đoán trong tủ lạnh nhà anh vẫn còn đồ dự trữ. Thấy trước mặt Bạc Cận Ngôn bày đầy tài liệu và ảnh, Giản Dao nghĩ anh đang bận rộn nên đứng dậy, nói: "Nếu không có việc gì thì tôi về trước đây. Sau này, nếu cần gì anh có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào."

Bạc Cận Ngôn đặt tập tài liệu xuống, nhìn thẳng vào Giản Dao. Đôi mắt đen của anh ánh lên vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị. Giản Dao cảm thấy hơi căng thẳng. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm ấm, điềm nhiên như không: "Em có thể tiếp tục làm việc ở chỗ tôi."

Giản Dao ngẩn người, đứng bất động.

Bạc Cận Ngôn rút từ dưới bàn một tập văn bản, đưa đến trước mặt Giản Dao. "Đây là hợp đồng công việc trợ lý mà Phó Tử Ngộ soạn cho em." Sau đó, anh tiếp tục cúi đầu xem tài liệu.

Giản Dao rất bất ngờ, cô xem qua tập hợp đồng, thời hạn tuyển dụng là ba năm, nội dung công việc không khác trước đó, chỉ thêm một điều khoản; "Chăm lo vấn đề ăn uống của Bạc Cận Ngôn tiên sinh", có lẽ ý của anh là khoản câu cá. Ngoài ra, mức lương cao đến đáng ngạc nhiên.

Nhìn từng hàng chữ ngay ngắn trên hợp đồng, Giản Dao không thể kìm nén sự xúc động vô hạn. Cô khẽ mỉm cười, khóe mắt cong lên, đôi mắt trong veo sáng lấp lánh.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao rồi chậm rãi cầm tách cà phê trước mặt lên, nhấp một ngụm. "Khi nào ký xong, em hãy fax cho Phó Tử Ngộ. Cậu ta sẽ giải quyết những việc tiếp theo."

Giản Dao buông tập hợp đồng, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Giọng nói của cô bộc lộ sự cảm kích và cảm động: "Cảm ơn anh, Bạc Cận Ngôn. Đề nghị của anh là sự khẳng định rất lớn đối với tôi, tôi thật sự chưa từng nghĩ tới. Tuy nhiên, tôi đã ký hợp đồng với một công ty ở thành phố B, hẹn với họ qua Tết tôi sẽ tới đó thực tập. Vì vậy tôi không thể tiếp nhận công việc trợ lý này được."

Bạc Cận Ngôn đặt tách cà phê xuống bàn. Giản Dao mỉm cười với anh. Bạc Cận Ngôn hơi nhíu mày. "Phó Tử Ngộ nói phụ nữ thường bị ảnh hưởng bởi những nhân tố không quan trọng. Xem ra cậu ta nói không sai. Em có thể hủy bỏ hợp đồng, tôi sẽ bồi thường tất cả cho bên đó."

Giản Dao ngẩn người.

Tuy khoảng thời gian làm việc với Bạc Cận Ngôn rất quý báu nhưng từ trước đến nay, cô chưa từng nghĩ sẽ theo nghề điều tra phá án bởi công việc này luôn phải tiếp xúc với hiện thực tàn khốc và bấp bênh, cô vẫn muốn hướng đến cuộc sống tích cực, ổn định và yên bình hơn. "Tôi không định hủy bỏ hợp đồng. Công ty đó rất coi trọng tôi, tôi không thể thất tín ở công việc đầu tiên trong cuộc đời. Hơn nữa, đó cũng là nghề nghiệp. Giản Dao cất giọng áy náy: "Tôi xin lỗi không thể tiếp tục làm trợ lý của anh, nhưng tôi thật sự cảm ơn lời đề nghị của anh."

Buổi tối hôm đó, Phó Tử Ngộ gọi điện cho Bạc Cận Ngôn: “Chiều nay tôi chưa nhận được hợp đồng công việc của Giản Dao, cậu quên đưa cho cô ấy à?”

Bạc Cận Ngôn hỏi lại: “Thế à? Sao tôi có thể nhớ mấy chuyện còn con đó được?”

Phó Tử Ngộ nói: “Nhưng chẳng phải cô ấy sắp quay về trường học sao?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Chắc thế.”

Phó Tử Ngộ nổi giận trước thái độ không liên quan đến bản thân của Bạc Cận Ngôn: “Bạc Cận Ngôn! Chiều nay chính cậu nói, tuy sự lựa chọn của Giản Dao là dễ hiểu nhưng cậu thích làm việc gì cũng phải rõ ràng, hại tôi phải thảo ngay hợp đồng...”

Phó Tử Ngộ đột nhiên im bặt. Anh chợt hiểu ra vấn đề, giọng nói đúng kiểu “cười trên nổi đau của người khác”: “Không phải... tiểu thư Giản Dao thẳng thừng từ chối đề nghị làm việc của cậu đấy chứ?”

Đầu bên kia vang lên một tiếng “cạch”, Bạc Cận Ngôn đã cúp máy.

Chương 14

Không khí ở những thành phố nhỏ phương Nam như thành phố Đồng dịp giáp Tết đều rất rộn ràng và gấp gáp. Nhà nhà bận rộn chuẩn bị đồ Tết, chuẩn bị bữa cơm tất niên thịnh soạn. Phần lớn người đi làm ăn xa tìm mọi cách để trở về. Năm nào cũng bận rộn như thế. Nhưng dường như khi bận rộn đón Tết, trong lòng mỗi người lại có những hoài niệm. Những hoài niệm về gia đình luôn khiến con người cảm thấy được an ủi và thỏa mãn.

Mẹ của Giản Dao là người phụ nữ chăm lo cho gia đình điển hình. Dưới sự sắp xếp của bà, hai chị em Giản Dao cắm đầu làm việc mấy ngày, cuối cùng cả nhà cũng đón chào năm mới. Ngày Ba mươi Tết, từ sáng sớm, trong toàn thành phố đã không ngừng vang lên tiếng pháo nổ. Buổi trưa, cả gia đình Giản Dao ăn bữa cơm tất niên rồi cùng nhau đến nhà bà ngoại cô. Mẹ Giản Dao có đông anh chị em. Người lớn tụ tập trò chuyện, uống rượu, trẻ con chạy đi chạy lại, hò hét, nô đùa. Giản Dao và Giản Huyền đương nhiên chỉ chơi với lũ trẻ một lúc. Ăn tối xong, hai chị em nằm trên giường trong phòng bà ngoại, chiếm một đầu giường, đọc tin nhắn.

Tin nhắn chúc mừng năm mới nhanh chóng lấp đầy hộp thư của Giản Dao. Cô xem qua từng tin một rồi gửi cho tất cả. Phó Tử Ngộ cũng nhắn tin cho cô, anh viết: "Tiểu thư Giản Dao uy vũ, xin cho phép tôi biểu đạt niềm hân hoan của mình và gửi đến em lời chúc phúc trong ngày lễ trọng đại này. Chúc em ngày càng xinh đẹp, luôn luôn vui vẻ."

Cách sử dụng tính từ của anh thật khác người.

Giản Dao mỉm cười. Cô không để bụng, nghiêm túc gửi tin nhắn chúc mừng cho Phó Tử Ngộ. Ngẫm nghĩ thế nào, cô lại tìm số điện thoại của Bạc Cận Ngộ, bấm nội dung đơn giản nhất: "Chúc mừng năm mới" rồi gửi đi.

Lúc này trời đã tối mờ mờ. Bên ngoài cửa sổ ánh lửa chớp lòa, tiếng pháo râm ran. Thỉnh thoảng còn có pháo hoa nở rộ trên bầu

trời, cảnh tượng rất ấm áp. Giản Dao đột nhiên nghĩ, không biết Bạc Cận Ngôn trải qua đêm Giao thừa như thế nào? Anh một mình ngồi ăn cá, dưới chân có con rùa như ngày thường? Hay là Phó Tử Ngộ từ thành phố B quay về đây đón Tết cùng anh? Nhưng Phó Tử Ngộ cũng phải ở bên người thân...

Giản Dao đang chìm trong suy tư thì điện thoại di động bất chợt đổ chuông. Là Bạc Cận Ngôn gọi tới. Sau khi Giản Dao từ chối lời đề nghị làm việc, hai người không liên lạc với nhau, cũng chẳng có chuyện gì để liên lạc. Giản Dao bắt máy: "A lô! Chúc mừng năm mới!"

Giọng nói vốn trầm ấm của Bạc Cận Ngôn hơi khàn khàn nhưng vẫn cao ngạo như thường lệ: "Em đang làm gì?"

Giản Dao nhíu mày. "Tôi chẳng làm gì cả."

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Vậy em hãy tới đây đi. Nhà tôi có rất nhiều pháo hoa không dùng đến, em hãy mang hết đi."

Giản Dao cảm thấy kỳ lạ, tại sao Bạc Cận Ngôn lại có pháo hoa? Chắc chắn không phải anh tự mua mà là người khác tặng. Phó Tử Ngộ hay người của cục cảnh sát tặng anh?

Giản Dao mỉm cười, trả lời: "Không cần đâu, cảm ơn anh. Anh có thể tự đốt."

Bạc Cận Ngôn cất giọng lãnh đạm: "Thật ngại quá, tôi không có hứng thú với hoạt động đốt mấy thứ có hình thù kỳ quái lại khó ngủ, nhất là tạo ra thể khí lại càng khó ngủ."

Giản Dao nói: "... Được, tôi và Giản Huyền sẽ đi lấy ngay. Cảm ơn anh."

Trước khi nhận được tin nhắn của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn một mình ngồi trước lò sưởi ấm áp đọc sách, người cuộn trong tấm chăn dày. Ti vi màn hình tinh thể lỏng treo trên tường bên cạnh đang phát chương trình liên hoan chào đón năm mới^[1] nhưng không có ai xem.

[1] Chương trình liên hoan chào đón năm mới, gọi tắt "Xuân văn" là chương trình văn nghệ tổng hợp, phát vào đêm Giao thừa được người Trung Quốc rất yêu thích.

Sau khi cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn ném tấm chăn sang một bên, đứng dậy, đi lên phòng chứa đồ trên tầng hai, miệng khe khẽ huýt sáo. Mấy ngày qua, anh nhận được rất nhiều pháo hoa từ Phó Tử Ngộ, cục cảnh sát thành phố Đồng và chủ nhiệm một văn phòng thuộc Bộ Công an... Pháo hoa chất đầy trong hai cái thùng lớn, Bạc Cận Ngôn ném cả hai thùng ra ngoài cửa. Sau đó, anh mở toang cửa ra vào. Làm xong những việc này, Bạc Cận Ngôn quay về sofa, trùm tấm chăn lên người, tiếp tục đọc sách.

Giản Dao và Giản Huyền mượn xe ô tô của chú, tự lái đến nhà Bạc Cận Ngôn. Còn chưa tới ngôi biệt thự, bọn họ đã bắt gặp vô số thanh niên đang đốt pháo hoa bên bờ sông dưới chân núi. Cả bờ sông chói lòa ánh lửa.

Đi đến cửa nhà Bạc Cận Ngôn, nhìn thấy hai thùng pháo hoa rất lớn trên mặt đất, hai chị em Giản Dao đều sửng sốt. Giản Dao đổi mắt về phía Bạc Cận Ngôn nhưng anh không để ý đến cô.

Giản Dao đành lên tiếng trước: "Nhiều như vậy, chúng tôi không mang nổi. Chúng tôi chỉ lấy một ít thôi."

Bạc Cận Ngôn nói: "Em không cầm thì bỏ đi, để lại cho tôi làm gì?"

Giản Huyền phì cười, lập tức phản đối: "Không được làm vậy

quá lãng phí, cũng không an toàn. Chi bằng em chơi hết.” Nói xong, cô nhìn Giản Dao bằng ánh mắt nôn nóng.

Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn một câu mang tính thăm dò: “Anh có thể giúp chúng tôi chuyển chúng ra ngoài không?”

Đêm Giao thừa nên càng về khuya, càng đông người ra ngoài đốt pháo hoa. Bờ sông tối đen như dải lụa sáng lấp lánh.

Hai chị em Giản Dao bê một thùng pháo hoa đi trước, Bạc Cận Ngôn ôm một thùng theo sau. Giản Dao hơi bất ngờ trước việc anh chịu động đây chân tay nhưng cô nhanh chóng có đáp án, trước đây anh cũng ra bờ suối xách xô cá cô câu được. Hai chị em Giản Dao lấy một quả pháo to nhất, đặt xuống bãi đất trống trước mặt. Sau khi châm lửa, họ lập tức chạy về chỗ cũ. Lúc này, Giản Dao mới phát hiện Bạc Cận Ngôn đã đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt đen láy.

Pháo hoa của bọn họ đẹp nhất ở khu vực đó, nở rộ như bông hoa lửa, thỉnh thoảng còn hiện ra hình mặt cười rất rõ ràng và đáng yêu. Nhiều người ở bờ sông ngẩng đầu ngắm nhìn, đám trẻ con hò reo vang dội. Giản Huyền vui mừng, vỗ tay trước ngực, luôn miệng xuýt xoa: “Đẹp quá! Thích thật đấy!”

Giản Dao cũng cười tủm tỉm. Cô đang định lên tiếng thì chợt nhìn thấy Bạc Cận Ngôn chau mày liếc Giản Huyền như muốn nói điều gì đó. Nhớ đến “định nghĩa” về việc đốt pháo hoa của anh trước đó, Giản Dao lập tức nghiêm giọng: “Anh đừng nói gì cả.”

Người đàn ông này hể lên tiếng là phá tan bầu không khí. Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn cô, quả nhiên anh im lặng.

Trên bờ đê có rất đông thanh niên, mọi người nhanh chóng tụ tập thành đám, chơi đùa vui vẻ, tất nhiên trong đó không có Bạc Cận Ngôn.

Một người đàn ông trẻ tuổi đề nghị xếp pháo hoa thành hàng, mọi người đều cảm thấy ý kiến này không tồi, liền xếp pháo hoa thành một dãy dài để mấy người đồng thời châm lửa. Trong lúc phân công nhiệm vụ, người đàn ông thấy Bạc Cận Ngôn đứng cô độc một mình, liền nói với Giản Dao: "Bạn cô trông chất thật đấy." Một bé gái tầm năm, sáu tuổi đứng cạnh anh ta, cất giọng lạnh lạnh. "Chị ơi, sao anh kia không đốt pháo? Có phải anh ấy sợ pháo như em không?"

Tất cả mọi người đều phì cười, Giản Dao cũng cười. Cô ngoảnh mặt nhìn Bạc Cận Ngôn, trong đầu vụt qua ý nghĩ, cô lập tức cất cao giọng: "Bạc Cận Ngôn, anh có thể lại đây giúp tôi đốt mấy quả pháo hoa không?"

Năm người đồng thời châm lửa hai mươi quả pháo hoa rất lớn. Việc đốt pháo hoa chú trọng ở động tác chính xác và nhanh nhẹn. Giản Dao và những người khác tay cầm bật lửa hoặc que hương, ngồi xổm trước hộp pháo, bộ dạng rất căng thẳng. Sau khi châm ngòi, bọn họ sẽ lập tức chạy mất.

Bạc Cận Ngôn mặc áo khoác gió ngồi trước mấy quả pháo hoa, một tay anh đặt ngay ngắn trên đầu gối, bàn tay còn lại cầm cái bật lửa, ngọn lửa nhảy nhót trên ngón tay anh. Anh cúi thấp đầu, thông thả châm ngòi từng quả pháo.

"Anh nhanh lên một chút!" Giản Dao vừa đốt pháo vừa thúc giục Bạc Cận Ngôn.

Anh nhướn mắt nhìn cô, nơi khóe mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt: "Trò này cũng có thể khiến em căng thẳng sao?"

Giản Dao lập tức ngậm miệng.

Cả đồng pháo hoa được châm lửa. Đám con trai kêu lên một

tiếng, co giò chạy mất. Giản Huyền vừa cười vừa chạy ra xa. Bạc Cận Ngôn cũng châm ngòi xong, Giản Dao kéo tay anh, anh mới thông thả đứng dậy. Thấy các sợi dây dần tóe lửa, Giản Dao mặc kệ Bạc Cận Ngôn, một mình bỏ chạy.

Chạy vài bước, Giản Dao liền nghe thấy tiếng “bụp bụp” cực lớn, sau đó quả pháo bay vút lên bầu trời. Cô quay đầu, pháo hoa như vô vàn ngôi sao đang rơi xuống, như đóa hoa lửa nở rộ, đẹp vô cùng. Mọi người đều tránh ra xa, chỉ duy nhất Bạc Cận Ngôn với thân hình cao lớn vẫn ở đó, anh rải những bước dài từ trong ánh sáng nhiều màu sắc, đi ra ngoài.

“Đẹp trai quá!” Bên cạnh có cô gái cảm thán.

Bạc Cận Ngôn không để ý đến một ai, ném cái bật lửa cho Giản Dao. “Tôi xong rồi.”

Giản Dao chăm chú nhìn pháo hoa rực sáng trên bầu trời, lơ đãng đáp: “Được, anh vất vả nhiều. Cảm ơn anh.”

Một lúc sau, pháo hoa cháy gần hết, Giản Dao đột nhiên nhớ đến Bạc Cận Ngôn, quay đầu ngó nghiêng tìm anh. Bạc Cận Ngôn ở cách cô không xa, ngồi xổm trước mặt bé gái. Giản Dao tiến lại gần, nghe thấy anh nói với bé gái: “Cháu bé, cháu cho rằng tôi sợ hỗn hợp lưu huỳnh, bột than củi và kali nitrat hay sao? Thực tế, tôi đã từng tập dỡ trái bom có lượng thuốc nổ gấp một trăm lần thứ này...”

Giản Dao lập tức kéo Bạc Cận Ngôn đứng dậy, đồng thời nói với phụ huynh bé gái: “Xin lỗi, mọi người đừng bận tâm đến anh ấy...”

Chưa đầy nửa tiếng đồng hồ, chị em Giản Dao đã đốt hết hai thùng pháo hoa, đám đông ở bờ sông cũng dần tản đi. Lúc này, mẹ Giản Dao gọi điện thoại, dặn hai chị em ban đêm đừng ở bên

ngoài quá lâu.

Giản Dao cúp điện thoại, quay sang nói với Bạc Cận Ngôn: “Chúng tôi về trước đây, hôm nay rất cảm ơn hai thùng pháo hoa của anh.”

Giản Huyền cũng nói: “Cảm ơn anh.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Khỏi cần cảm ơn, tạm biệt.” Dứt lời, anh liền quay người đi về nhà.

Nhìn thân hình cao lớn của anh nhanh chóng biến mất trong đêm tối, Giản Huyền cảm thán: “Chị, anh ấy một thân một mình đón Giao thừa, đáng thương thật đấy!”

Giản Dao dõi mắt về phương hướng có Bạc Cận Ngôn, mỉm cười đáp: “Tin chị đi, chắc anh ấy không cảm thấy mình đáng thương đâu. Ngược lại, anh ấy cho rằng buổi tối hôm nay quá ồn ào và vô vị ấy chứ.”

Mấy ngày Tết trôi qua rất nhanh. Giản Dao đi chúc Tết người thân và bạn bè, tụ họp với bạn học cũ. Cô không gặp Bạc Cận Ngôn một lần nào.

Đến rằm tháng Giêng, cũng chỉ vài ngày nữa Giản Dao sẽ phải quay về trường học.

Buổi chiều, trong nhà Giản Dao xuất hiện một vị khách bất ngờ, đó là lão Tiểu và cậu con trai may mắn sống sót của ông ấy.

Bọn họ đến để cảm ơn Giản Dao.

Lão Tiểu mang theo một túi quà quê đặc sản rất lớn, Giản Dao không nhận nhưng họ cứ khẳng khẳng để lại. Mẹ Giản Dao nhiệt tình mời hai bố con lão Tiểu cùng ăn tối và xem chương trình văn nghệ Tết Nguyên tiêu.

Mẹ Giản Dao bận rộn trong bếp, Giản Huyền dẫn con trai lão Tiểu về phòng chơi game. Ông Tạ, bố dượng Giản Dao, lão Tiểu và Giản Dao ở phòng khách uống trà, trò chuyện. Nhắc đến tai họa xảy ra trước đó, lão Tiểu vẫn chưa hết sợ hãi: "May nhờ có Phó giáo sư Bạc. Tôi nghe mọi người nói Phó giáo sư Bạc nói vanh vách về tên súc sinh đáng chết cứ như thầy bói."

Nói đến đây, lão Tiểu kể chuyện đi thăm Bạc Cận Ngôn ngày trước. Hóa ra ông cũng xách túi quà quê đặc sản tương tự, mang đến ngôi biệt thự để tặng Bạc Cận Ngôn.

Kết quả anh không mở cửa cho bố con ông, chỉ nói vọng ra ngoài: "Cảm ơn, nhưng tôi không cần, tạm biệt." Ông kiên trì gõ cửa, anh buông một câu: "Xin đừng làm phiền."

Lão Tiểu thở dài. "Thật ra chúng tôi chỉ muốn cảm ơn cậu ấy. Cậu ấy cứu con trai tôi, ân tình lớn như vậy, tôi không biết làm thế nào để báo đáp."

Ông Tạ kính lão Tiểu một ly. "Anh cũng đừng để trong lòng. Phàm là chuyên gia cao thủ đều có tính cách kỳ quặc. Anh thể hiện tấm lòng của mình là được rồi."

Giản Dao gật đầu tán thành.

Lúc này, mẹ Giản Dao thò đầu ra khỏi phòng bếp, nói vọng ra: "Giản Dao, còn nói Phó giáo sư Bạc một mình sống ở trên núi đúng không? Hay là mời cậu ấy đến nhà mình ăn cơm và đón Tết Nguyên tiêu?"

Nghe bà nói vậy, lão Tiểu nhìn Giản Dao bằng ánh mắt mong chờ. Giản Dao đành lên tiếng: "Con sẽ thử xem sao. Mẹ làm thêm món cá nữa đi ạ!"

Giản Dao gọi điện thoại, người bắt máy lại là Phó Tử Ngộ. Không biết anh đến thành phố Đồng từ bao giờ.

"Cậu ấy giam mình trong phòng, không rõ đang làm trò gì, di động cũng không cầm theo... Tối nhà em ăn cơm? Giản Dao, em đúng là rất tuyệt. Được, lát nữa bọn tôi sẽ đến. Em yên tâm đi, kiểu gì tôi cũng sẽ lôi được cậu ấy ra ngoài."

Tầm chang vạng, Phó Tử Ngộ và Bạc Cận Ngôn xuất hiện ở cửa nhà Giản Dao. Phó Tử Ngộ cầm chai rượu vang và mấy hộp bánh. Bạc Cận Ngôn đi sau, anh vẫn diện com lê và giày da chỉnh tề như mọi khi, gương mặt thanh tú toát lên vẻ lãnh đạm. Anh liếc nhìn Giản Dao qua đám đông rồi sải bước dài đi vào nhà.

Gặp Phó giáo sư Bạc trong truyền thuyết, ông Tạ và mẹ Giản Dao có vẻ kinh ngạc. Có lẽ bọn họ không ngờ anh còn trẻ như vậy.

Mọi người ngồi vào bàn ăn. Phó Tử Ngộ khéo léo trong giao tiếp, chào hỏi thân thiết: "Cô chú, lão Tiểu, Tiêu Tiêu." Mọi người đều cười vui vẻ. Trong khi đó, Bạc Cận Ngôn tỏ ra rất bình thản, chỉ gật đầu, nói: "Xin chào!" rồi lặng lẽ ngồi xuống ghế.

Là chủ nhà, ông Tạ lên tiếng trước tiên. Thật ra ông cũng chỉ muốn khách sáo hàn huyên vài câu để không khí thoải mái hơn. Ông nói với Bạc Cận Ngôn: "Nghe nói bên Mỹ xét duyệt chức danh phó giáo sư rất khó. Tiểu Bạc còn trẻ như vậy đã là phó giáo sư, thật không đơn giản chút nào."

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu, thản nhiên trả lời: "Thật ra với thành tựu của tôi trong công việc, hoàn toàn có thể được phong

làm giáo sư. Chỉ vì tuổi tác không đủ nên bọn họ từ chối.”

Ông Tạ càng ngạc nhiên: “... Vậy à? Cậu còn lợi hại hơn sự tưởng tượng của chúng tôi.”

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. “Cảm ơn.”

Phó Tử Ngô quay sang Giản Dao, vẻ mặt như muốn nói: “Tôi biết ngay mà.” Giản Dao cười tủm tỉm, không lên tiếng.

Một lúc sau, lão Tiểu đỏ mặt, kéo con trai, cầm ly rượu, đứng dậy: “Phó giáo sư Bạc, chúng tôi sẽ không quên ơn cứu mạng của cậu. Cha con chúng tôi xin uống cạn ly rượu này, còn cậu tùy ý.”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Tôi chỉ làm đúng bổn phận của mình, không tồn tại thứ tình cảm cá nhân như “ơn cứu mạng” mà chú nói. Vì vậy chú không cần cảm ơn tôi.”

Giản Dao lập tức cầm ly rượu đặt trước mặt Bạc Cận Ngôn, nhét vào tay anh. Phó Tử Ngô ở bên cạnh pha trò: “Cận Ngôn là người khiêm tốn. Cậu ấy nói thế chính là không muốn chú để chuyện đó trong lòng...”

Phó Tử Ngô rõ ràng là cao thủ điều hòa bầu không khí trong các cuộc gặp gỡ. Anh nhanh chóng dẫn dắt câu chuyện sang hướng khác, ví dụ công việc của Giản Dao.

“Kỳ sau không có tiết học. Quay về trường là em đi thực tập ngay, cũng chẳng khác gì đi làm.” Giản Dao cười, nói. Bởi vì trong lòng đầy chờ mong nên gương mặt cô vô cùng rạng ngời.

Con gái sắp bước ra ngoài xã hội, người làm mẹ khó tránh khỏi lo lắng. Bà Giản cất giọng hiền từ với Giản Dao: “Con sống ở bên ngoài, mẹ cũng không thể chăm sóc con. Con lại sắp thuê nhà ở

thành phố B, mọi sự nên cẩn thận."

Phó Tử Ngô đã uống không ít rượu, gương mặt đỏ bừng. Anh cười hì hì, nói: "Em định thuê nhà đây à? Chuyện này dễ giải quyết thôi." Anh quay sang mẹ Giản Dao: "Cô ơi, gần đây cháu cũng giúp Bạc Cận Ngôn tìm nhà ở thành phố B. Cháu đã đi xem mấy căn hộ, không gian cũng không tồi, lại ở gần cục cảnh sát, nơi đó an ninh rất tốt. Để cháu tìm giúp Giản Dao."

Giản Dao ngẩn người, nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh cũng tới thành phố B?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc của cô, Bạc Cận Ngôn từ tốn lên tiếng: "Tôi đi làm."

Giản Dao nghĩ cũng phải, anh là chuyên gia do Bộ Công an đặc biệt mời về, không thể ở thành phố Đồng mãi.

Trong lúc hai người trò chuyện, Phó Tử Ngô đã hoàn toàn chinh phục bà Giản và ông Tạ. Bà Giản vui vẻ lên tiếng: "Tiểu Phó, cảm ơn cậu đã chăm sóc Giản Dao nhà chúng tôi."

Phó Tử Ngô xua tay. "Cô chú đừng khách sáo. Vừa khéo là công ty cô ấy thực tập cách cục cảnh sát không xa. Việc thuê nhà cứ giao cả cho cháu."

Giản Dao không tán thành: "Mẹ, không cần làm phiền anh ấy..."

"Để cậu ta tìm." Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời cô. "Cậu ta thích lo những chuyện kiểu này."

Giản Dao đáp: "... Vâng"

Cả chủ và khách cùng ăn bữa cơm tối trong không khí vui vẻ. Hơn chín giờ tối, Phó Tử Ngộ và Bạc Cận Ngôn mới ra về. Bố con lão Tiểu cũng cáo từ trong tình trạng nò say.

Giản Dao ở dưới bếp giúp mẹ rửa bát đĩa. Bắt gặp ý cười nhàn nhạt trên gương mặt hiền hậu của mẹ, cô hiểu kỳ lên tiếng: "Mẹ, hình như mẹ đang rất vui."

Bà Giản liếc nhìn cô. "Dao Dao, mẹ thấy... cậu thanh niên tên Phó Tử Ngộ không tồi."

Giản Dao ngẩn người, thảo nào thái độ của mẹ cô hôm nay lại bất thường như vậy, còn nhờ Phó Tử Ngộ "chăm sóc" cô nữa chứ. Cô cười cười, nói: "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu. Con và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường."

"Mẹ biết. Bây giờ con chuẩn bị tốt nghiệp đại học. Nếu gặp đối tượng thích hợp thì có thể phát triển tình cảm."

"Vâng ạ!"

Bà Giản vừa bận rộn dọn dẹp vừa nói: "Phó Tử Ngộ là bác sĩ, từng đi du học. Tính cách cậu ấy cũng rất vui vẻ, cởi mở, mẹ thấy rất hợp với con. Thời buổi bây giờ không dễ kiếm một chàng trai tốt như vậy..."

Bà Giản đang nói chuyện, Giản Dao đột nhiên nhớ ra một vấn đề, liền cắt ngang lời mẹ: "Mẹ thấy Bạc Cận Ngôn thế nào? Con không có ý gì khác, chỉ là anh ấy và Phó Tử Ngộ cùng đến nhà mình, nhưng sao mẹ chẳng nhắc đến Bạc Cận Ngôn gì cả."

Bà Giản ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Thật ra cậu ta cũng không tồi." Bà nhướn mắt nhìn Giản Dao. "Có điều... cậu ta là chuyên gia phá án hình sự, hơn nữa vừa rồi nghe mọi người nói, còn là loại tội phạm biến thái tàn bạo nhất. Công việc của cậu ta rất nguy

hiếm. Thật ra, vừa rồi con làm trợ lý cho cậu ta, mẹ đã rất lo lắng. Nhưng vì bọn trẻ, mẹ mới đồng ý để con làm việc đó... Tuy nhiên, về chuyên đại sự của con, mẹ thật sự không muốn con tìm người làm nghề này."

Giản Dao nắm chặt tay mẹ, không lên tiếng.

Buổi đêm, trăng thanh gió mát, bước chân Phó Tử Ngộ nhẹ nhàng, anh loạng choạng đi đằng trước, Bạc Cận Ngôn bỏ hai tay vào túi quần, nhàn nhã đi sau. Hai người đi dọc theo bờ sông về ngôi biệt thự. Đến nơi có đèn Tử Ngộ đột nhiên quay đầu. Mặt anh đỏ bừng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Bạc Cận Ngôn. "Cậu thử nói xem có phải mẹ Giản Dao nhìn trúng tôi, muốn tôi làm con rể bà ấy hay không? Tôi thấy bà ấy cười với tôi từ đầu đến cuối."

Bạc Cận Ngôn dừng bước, nhướng mắt nhìn bạn.

Phó Tử Ngộ thở dài, lắc đầu: "Đáng tiếc, mẫu người con gái trong sáng, dễ thương như Giản Dao không phải khẩu vị củ tôi. Tôi thích những cô gái trưởng thành nóng bỏng..."

"Không thể nào." Bạc Cận Ngôn để lộ ánh mắt ngạo mạn. "Điều này không logic, chắc là ảo giác của cậu thôi"

Mặc dù Bạc Cận Ngôn nói ngắn gọn, đầu óc Phó Tử Ngộ còn đang lơ mơ nhưng hai người là bạn bè lâu năm, Phó Tử Ngộ lập tức lý giải nhận định của bạn. Đúng vậy, hai người đồng thời xuất hiện, ngoại hình Bạc Cận Ngôn ăn đứt anh, mức lương cũng cao hơn anh, sao mẹ Giản Dao có thể nhìn trúng anh mà không phải Bạc Cận Ngôn? Điều này quả thực không logic, nhất định là ảo giác của anh.

Phó Tử Ngộ gật đầu. "Cậu nói đúng. À, tôi còn muốn cho cậu xem thứ này." Nổi xong, anh rút ra một tập tài liệu từ túi áo khoác, đưa cho Bạc Cận Ngôn.

“Câu định tuyển Giản Dao làm trợ lý của cậu. Tất nhiên chẳng ai ngờ cô ấy sẽ từ chối, tôi cũng cảm thấy đáng tiếc. Theo thủ tục thông thường, tôi đã lấy danh nghĩa của cậu để lấy được hồ sơ chi tiết của cô ấy.”

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng mở ra xem, ánh mắt hơi trầm xuống. Phó Tử Ngộ ở bên cạnh cất giọng đầy cảm khái. “Cậu cho rằng tại sao tôi lại lo chuyện bao đồng giúp cô ấy tìm nhà trọ? Đó là tôi thương xót cô ấy, hóa ra bố cô ấy qua đời năm cô ấy sáu tuổi. Lúc bấy giờ, bố Giản Dao là đội phó đội cảnh sát hình sự. Ông bắt được một tên trùm xã hội đen nên bị chúng trả thù. Vụ án xảy ra ở nhà ông nội cô ấy. Bố và ông bà nội cô ấy đều bị chém chết ngay tại phòng khách. Khi đó, Giản Dao và em gái ở trong phòng ngủ ngay bên cạnh. Bố cô ấy đã khóa cửa lại. Nếu không phải cảnh sát kịp thời đến nơi thì hai chị em cô ấy chắc cũng không thoát chết.”

Câu chuyện nhỏ số 2

Mồng một Tết, Phó Tử Ngộ gọi điện thoại cho Bạc Cận Ngôn.

“Chúc mừng năm mới! Cậu trải qua đêm giao thừa thế nào?”

“Bình thường.”

“Ừm... Vậy cậu làm gì? Lễ nào đọc sách hay nghiên cứu hồ sơ vụ án?”

“Tôi đi đốt pháo hoa.”

Phó Tử Ngộ bị chấn động ngay tức thì. Anh không nghe nhầm

đấy chứ? Tuy anh có đặt pháo hoa ở thành phố Đồng gửi cho Bạc Cạn Ngôn nhưng mục đích chỉ là... trêu chọc cậu ta, khiến cậu ta buồn bực mà thôi. Không ngờ Bạc Cạn Ngôn thật sự đi đốt pháo hoa.

Đầu óc Phó Tử Ngộ xoay chuyển rất nhanh: "Cậu đi cùng ai?"

"Giản Dao, Giản Huyền và một đồng người không quen biết."

Phó Tử Ngộ càng kinh ngạc, anh thật sự không ngờ tới. Cuối cùng, muôn vạn tâm trạng biến thành câu hỏi: "Tại sao? Tại sao cậu lại đi đốt pháo hoa?"

Bạc Cạn Ngôn lên tiếng, giọng điệu đầy vẻ khinh bỉ: "Không đi thì sao? Ở nhà xem chương trình văn nghệ chào mừng năm mới?"

Phó Tử Ngộ chợt hiểu ra vấn đề. Hóa ra là vậy.

Hóa ra thần thám chẳng có việc gì làm trong đêm Giao thừa cuối cùng chọn thứ có lợi hơn giữa "chương trình văn nghệ" và "đốt pháo hoa"...

Chương 15

Đông qua xuân đến, cây bạch quả trong sân trường đã nhú chồi non. Chúng giống tấm màn màu xanh non mỡ màng, phủ bóng xuống lối đi trước khu ký túc xá nữ.

Trái ngược với cảnh vật bên ngoài, khu ký túc xá nữ của sinh viên năm thứ tư khá vắng vẻ, lạnh lẽo. Phòng ký túc của Giản

Dao hiện chỉ còn hai người. Gần đến kỳ tốt nghiệp, mọi người đều hướng tới hiện thực và tương lai. Một bạn nữ ở lại quê thi nhân viên công vụ, học kỳ này không quay về trường cho tới lúc nhận bằng tốt nghiệp. Một bạn dọn ra ngoài sống chung với người yêu. Người còn lại tuy vẫn ở ký túc nhưng chuẩn bị ra nước ngoài nên bận rộn đến mức chẳng thấy bóng dáng.

Giản Dao đã về được trường hai, ba ngày, trở thành người nhàn rỗi nhất. Hằng ngày, cô chỉ đọc sách, lên mạng, tìm hiểu thông tin về công ty mới. Cô còn viết nhật ký, ghi lại quá trình cùng Bạc Cận Ngôn phá án để nhiều năm sau có thể hồi tưởng.

Lúc Phó Tử Ngộ gọi điện thoại, Giản Dao đang nằm trên giường đắp mặt nạ. Phó Tử Ngộ hơi ngạc nhiên khi nghe thấy giọng nói lưng bụng của cô: "Em bị đau răng hay bị đánh vào mặt thế?"

"Em đang đắp mặt nạ." Giản Dao phì cười khiến tấm mặt nạ nhăn nhúm. Cô liền ngậm miệng, cất giọng vô cùng dịu dàng: "Cổ chuyện gì vậy ạ?"

Ở đầu kia điện thoại Phó Tử Ngộ quay sang Bạc Cận Ngôn, nói: "Cô bé này nói chuyện bằng giọng điệu "cửu non" nghe rất sướng tai."

Bạc Cận Ngôn đang nằm trên giường trong khách sạn xem tin tức thời sự. Anh nhướn mắt nhìn Phó Tử Ngộ.

Phó Tử Ngộ tiện miệng hỏi: "Cậu có muốn nghe không?"

Bạc Cận Ngôn hỏi lại: "Tại sao tôi phải nghe giọng nói uốn éo đó?"

Hai người đàn ông thản nhiên trò chuyện như chốn không người, Giản Dao ở đầu bên này nghe không sót một từ. Cô lập

tức gõ mặt na, cất cao giọng: "Bạc Cận Ngôn, không ai yêu cầu anh đánh giá giọng nói của tôi! Phó Tử Ngộ, anh tìm em có chuyện gì vậy?"

Phó Tử Ngộ cười khùng khục vài tiếng rồi mới nói rõ ngon ngành. Thì ra anh muốn gọi Giản Dao cùng đi ăn cơm, nhân tiện đi xem nhà.

Giản Dao ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Hay là vậy đi. Các anh đến trường em, hôm nay em mời các anh ăn cơm. Gần trường em có quán cá rất ngon."

Con ngõ ở đằng sau trường đại học thường có vô số đồ ăn ngon. Giản Dao chọn một quán có món "tủ" là lẩu cá và dê tươi, xương xộp, thịt mềm, hương vị đậm đà, nói chung rất đông khách.

Giản Dao ngồi xuống một cái bàn bên cửa sổ. Cô nhanh chóng nhìn thấy một chiếc Lexus màu đen đỗ ngoài cửa. Hai người đàn ông cao lớn, diện mạo nổi bật xuống xe, đi vào quán.

Nồi lẩu thơm điếc mũi nhanh chóng được mang tới. Giản Dao giới thiệu: "Cá của quán ăn này được nhập từ bến cảng vào buổi sáng mỗi ngày, thịt dê ở Nội Mong, đều rất tươi ngon." Cô nhướng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn ngồi đối diện. "Anh đã bao giờ thưởng thức món này chưa?"

Hôm nay Bạc Cận Ngôn vẫn mặc com lê và áo sơ mi nghiêm chỉnh như thường lệ. Nghe câu hỏi của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn chỉ liếc qua cô. Về mặt anh như muốn nói: "Lẽ nào trên đời này còn có món cá tôi chưa từng ăn qua?"

Giản Dao nhìn Phó Tử Ngộ đang ngăn người nhìn nồi lẩu.

"Em có gọi món khác không?" Phó Tử Ngộ mỉm cười, hỏi.

Giản Dao đưa quyển thực đơn cho anh. Lúc này, trong điện thoại, Phó Tử Ngộ kêu rất đói bụng, bảo Giản Dao gọi món trước. Anh chỉ liếc qua quyển thực đơn, ngẩng đầu nói với nhân viên phục vụ: “Thêm một con cá hấp.”

Nhân viên phục vụ nở nụ cười áy náy. “Xin lỗi, quán chúng tôi chuyên làm món lẩu cá và thịt dê, không có món cá khác. Thật ra, trong nồi lẩu đã có hơn hai cân^[1] cá, ba cân thịt dê. Vị tiểu thư này còn gọi món phụ nữa, chắc các anh cũng chẳng ăn hết. Nếu ăn hết mà thấy chưa đủ, lúc đó gọi thêm thì tốt hơn.”

[1] Một cân Trung Quốc bằng một nửa kg.

Giản Dao cúi đầu uống nước, sau đó cô đảo mắt nhìn về mặt bình thần của hai người đàn ông.

Không khí bữa ăn khá thoải mái. Phó Tử Ngộ và Giản Dao tán gẫu hầu như suốt bữa ăn, Bạc Cận Ngôn thỉnh thoảng nói một, hai câu nhưng câu nào cũng khiến người đối diện cứng họng, không nhìn được cười. Sau đó, Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài nghe điện thoại, Phó Tử Ngộ dõi theo bóng lưng anh, nói với Giản Dao: “Tôi và em đều có bản chất thích bị ngược đãi nên mới làm bạn của cậu ta.”

Từ “bạn” khiến Giản Dao cảm thấy rất ấm áp. Cô cũng đưa mắt về phía Bạc Cận Ngôn đang đứng bên ngoài cửa sổ, trong lòng đầy nghi hoặc. Lần trước, Bạc Cận Ngôn, Phó Tử Ngộ tới nhà cô ăn cơm. Lúc đó đông người, trên bàn cũng có hai con cá nên Giản Dao không để ý. Bây giờ cô mới phát hiện, Bạc Cận Ngôn không động đũa đến các món thịt khác, kể cả cả nấu cùng thịt dê trong nồi lẩu.

“Cậu ấy không ăn thịt đỏ^[2].” Không đợi Giản Dao lên tiếng thắc mắc, Phó Tử Ngộ đã lên tiếng giải thích.

[2] Thịt đỏ là loại thịt gia súc như thịt lợn, thịt bò...

Giản Dao hỏi: “Tại sao?”

Phó Tử Ngộ im lặng nhìn Giản Dao giây lát rồi trả lời: “Cậu ấy từng mất nửa năm truy bắt một tên tội phạm biến thái ăn thịt người California. Kể từ lúc đó, cậu ấy không động đến thịt đỏ.”

“Em xin lỗi, sau này em sẽ chú ý.” Giản Dao cất giọng vẻ áy náy.

Phó Tử Ngộ mỉm cười, xua tay. “Không sao đâu! Cậu ấy cũng thích ăn rau xanh. Vừa rồi cậu ấy đã ăn hết cả đĩa.”

Giản Dao cười cười, hai người trầm mặc vài giây, Phó Tử Ngộ lại lên tiếng: “Bây giờ điều tra vụ án, cậu ấy luôn tỏ ra tự cao tự đại và bình thản. Thực tế, cậu ấy từ từ rèn luyện mới được như ngày hôm nay. Lúc mới giúp FBI phá án, chứng kiến thi thể nạn nhân bị ngược đãi và bị giết hại, cậu ấy cũng nôn ọe tùm lum.”

Phó Tử Ngộ vừa ý một căn hộ chung cư rất đẹp và yên tĩnh nằm trên đường Nhị Hoàn. Khi đi theo bọn họ đến khu chung cư, Giản Dao đã bắt đầu đấu tranh tư tưởng, nơi này rất tuyệt nhưng giá cả chắc không rẻ. Cô dường như cảm nhận được túi tiền bị teo tóp.

Giản Dao vào căn hộ ba phòng của Bạc Cận Ngôn ở tầng dưới trước. Căn phòng có màu sắc lạnh lẽo, nội thất đơn giản, vẻ tổng thể hơi u tối. Đặc biệt là chiếc giường lớn màu đen rộng dài hai mét không hề mang lại cảm giác ấm áp nhưng Bạc Cận Ngôn rất thích. Anh sải bước dài đi một vòng quanh căn hộ, gật đầu. “Rất tốt, tôi lấy căn hộ này.”

Sau đó, Phó Tử Ngộ dẫn bonhò đi thang máy lên tầng trên. Giản Dao không khỏi bất ngờ. “Bọn em sống cùng một cầu thang?”

Phó Tử Ngộ mỉm cười. “Đúng thế, sống chung một chỗ, có chuyện gì có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Anh ta cúi đầu, nói nhỏ vào tai Giản Dao: “Có em ở gần trông nom cậu ấy, tôi cũng yên tâm hơn.”

Lúc Phó Tử Ngộ nói chuyện, Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, đuôi mắt dài mang ý cười. Giản Dao không hiểu đó là sự đặc ý hay ngạo mạn? Mà anh đặc ý gì chứ?

Ngay giây đầu tiên khi Phó Tử Ngộ mở cửa căn phòng, Giản Dao đã lập tức động lòng. Khác hẳn căn hộ của Bạc Cận Ngôn, đây là căn hộ mở đơn giản. Một chiếc giường tatami^[3] đặt bên gần cửa sổ, bên cạnh là hai chiếc sofa nhỏ màu đỏ, đèn trần uốn lượn như cánh cỏ đại rủ xuống,. Tuy nhiên thứ thu hút nhất là bồn tắm trắng muốt dưới ngọn đèn pha lê. Một tấm rèm màu đỏ nhạt từ trần nhà thả xuống, vây xung quanh bồn tắm. Trên bệ còn đặt một lọ hoa tươi. Đây là căn phòng dành riêng cho phụ nữ độc thân, thiết kế kiểu này có thể kích thích sự hứng thú và biếng nhác từ đáy lòng con người. Giản Dao có thể tưởng tượng ra cảnh sau khi tắm xong, cô chỉ quấn khăn tắm, thả mình xuống chiếc giường tatami một cách dễ chịu.

[3] Kiểu giường của Nhật Bản.

“Giá thuê nhà là bao nhiêu ạ?” Giản Dao hỏi bằng giọng chờ mong.

Phó Tử Ngộ nói ra một con số không phải rẻ. Giản Dao cắn răng, nói: “Được, em thuê căn hộ này.”

Phó Tử Ngộ mỉm cười, gật đầu, đi sang một bên, gọi điện

thoại đăng ký thuê hai căn hộ. Bây giờ Giản Dao mới chú ý, không biết Bạc Cận Ngôn đi vào trong nhà từ lúc nào. Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống bên dưới rồi liếc sang cô. "Rất tốt, hằng ngày em đều không thể nhìn thấy mặt trời mọc."

Giản Dao lặng thinh, cách mấy chục mét bên ngoài cửa sổ là tòa nhà chọc trời, che khuất mọi tầm nhìn. Nhưng với giá thuê này, tìm đâu ra căn hộ ưng ý như vậy?

Bạc Cận Ngôn lại đi đến bên bồn tắm, giơ tay vén tấm rèm, chăm chú quan sát bên trong. Giản Dao không biết anh dò xét điều gì, nhưng một người đàn ông nhìn chăm chăm bồn tắm của phụ nữ, ít nhiều cũng khiến cô xấu hổ. Cô vội tiến lại gần, kéo tấm rèm khỏi tay anh. "Chẳng có gì đáng xem cả."

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô, nhíu mày. "Em đỏ mặt rồi."

Giản Dao không ngờ anh nói câu đó. Cô không tin, vô thức sờ mặt... Quả nhiên mặt cô bắt đầu nóng ran.

"Khỏi cần xấu hổ." Ánh mắt anh vút qua một tia kiêu ngạo. "Bất kể đàn ông hay đàn bà đều ít nhiều có khát vọng để lộ thân thể. Giải phóng bản thân khi ở một mình cũng là chuyện hết sức bình thường."

Mặt Giản Dao lại đỏ bừng. Nhưng do quen biết anh lâu ngày, khả năng chịu đựng và "phản công" của cô cũng trở nên mạnh mẽ hơn. Cô mỉm cười với Bạc Cận Ngôn. "Tất cả những điều anh nói đều chỉ là lý thuyết, đúng không? Thật ra, anh chưa từng quan hệ với phụ nữ, cũng không hiểu phụ nữ, chỉ nói mồm là giỏi thôi."

Bạc Cận Ngôn hơi sa sầm nét mặt. Anh đang định nói điều gì đó nhưng Giản Dao đã quay người bỏ đi.

Giản Dao mất mấy ngày trang trí căn hộ của cô, bắt đầu bước

vào cuộc sống ổn định. Từ sinh viên trở thành công nhân viên chức, tâm trạng của cô rất hưng phấn, mong ngóng đến ngày đi làm.

Khoảng thời gian đó, Bạc Cận Ngôn cũng có một số động thái. Anh lái chiếc xe Jeep cỡ lớn, trái ngược với ngoại hình thanh tú. Anh cũng không có giờ làm việc cố định. Giản Dao đều có thể nhìn thấy anh ra vào khu chung cư lúc sáng, trưa, chiều, tối. Tuy Nhiên, Giản Dao cũng không cảm thấy lạ lẫm bởi cô từng nghe Phó Tử Ngộ tiết lộ Bạc Cận Ngôn không cần đi làm đúng giờ.

Doanh nghiệp Giản Dao làm việc có tên Trùng Vũ, là công ty thương mại đa quốc gia có tiếng. Mặc dù thành tích học tập của cô thuộc loại xuất sắc nhưng giành được không phải dễ dàng.

Sáng sớm ngày thứ Hai, Giản Dao đi tàu điện ngầm đến công ty. Tòa nhà chọc trời tọa lạc gần khu vực đại sứ quán, bên cạnh đều là trung tâm thương mại cao cấp, nơi vui chơi giải trí và quán bar, không khí vô cùng náo nhiệt. Nhưng khi bước vào tòa nhà, Giản Dao phát hiện trong tòa cao ốc được trang hoàng lộng lẫy này, các nhân viên ăn mặc chỉnh tề, vô cùng bận rộn. Trước đây, Giản Dao có nghe tin đồn, trong công ty từng xảy ra chuyện nhân viên mệt mỏi quá độ dẫn đến đột tử hoặc tự sát vì áp lực quá lớn, Tuy không thể chứng thực tin đồn nhưng đúng là không khí ở nơi này rất căng thẳng.

Chỗ Giản Dao làm việc là bộ phận kinh doanh linh kiện ô tô. Đây là một trong những bộ phận chiếm tỷ trọng nhỏ nhất trong công ty. Sau khi trải qua ngày làm việc đầu tiên, Giản Dao vẫn rất hài lòng về công việc này. Giám đốc bộ phận tỏ ra hòa nhã, nhiệm vụ được phân công rõ ràng. Các đồng nghiệp già có, trẻ có, tuy không thân thiện nhưng cũng không khó tiếp xúc.

Giản Dao vừa đến làm việc nên càng tỏ ra chăm chỉ và cẩn thận, ngày nào cũng ở công ty đến tối muộn mới ra về. Do đó, cô không gặp Phó Tử Ngộ và Bạc Cận Ngôn mấy ngày liền.

Cuối tuần, Giản Dao ở nhà nghỉ ngơi. Buổi trưa, một nhân viên chuyển phát nhanh gõ cửa nhà cô. Đó là bưu phẩm quốc tế người nhận là "Simon". Nhân viên chuyển phát nhanh giải thích: "Tôi gọi điện cho Bạc tiên sinh. Anh ấy không ở nhà, nói cứ đưa đồ đến chỗ cô."

Giản Dao ký nhận thay Bạc Cận Ngôn. Nhân viên chuyển phát nhanh vừa đi khỏi, cô liền cầm bưu phẩm lên xem.

Simon? Đến bây giờ Giản Dao mới biết tên tiếng Anh của Bạc Cận Ngôn. Cô cảm thấy cái tên này rất thích hợp với anh.

Tầm xế chiều, Giản Dao đang nấu bữa tối thì Bạc Cận Ngôn gõ cửa. Vào thời khắc cánh cửa mở ra, hai người chạm mắt nhau. Bạc Cận Ngôn vẫn mặc com lê chỉnh tề như thường lệ. Giản Dao đưa bưu phẩm cho anh, cô tưởng anh sẽ lập tức đi xuống tầng dưới. Nào ngờ anh chỉ nhìn qua cô rồi tự đi vào nhà dù không được mời. Hành động của anh tự nhiên cứ như lãnh đạo đi thị sát công việc. Sau khi đảo mắt một vòng, Bạc Cận Ngôn ngồi xuống chiếc sofa nhỏ của Giản Dao. Anh nói lỏng cà vạt, duỗi thẳng người, mở bưu phẩm rồi chăm chú xem tài liệu. Giản Dao đứng bên cạnh, trầm mặc giây lát. Cuối cùng, cô để mặc Bạc Cận Ngôn, tiếp tục đi nấu cơm.

Câu chuyện nhỏ số 3

Rất lâu sau đó, Bạc tiên sinh, người từng tuyên bố "không nghe giọng nói uốn éo" của Giản Dao, cuối cùng cũng hiểu ra thiên tài cũng có lúc phán đoán sai lầm.

Chắc mọi người cũng biết, lúc làm chuyện đó, phụ nữ thường vô thức... phát ra âm thanh kỳ lạ. Đặc biệt đối tượng là Bạc tiên

sinh, người đàn ông hai mươi sáu vẫn là trai tân...

Sau khi kết thúc, Giản Dao nằm trong lòng người đó, đầu ngón tay đang vẽ vòng tròn trên ngực anh đột nhiên bị anh túm lấy.

"Thực ra..." Người nào đó cất giọng bình thản. "Anh sẽ không để bụng chuyện em dùng giọng điệu này để nói chuyện với anh."

Giản Dao không hiểu: "Giọng điệu nào cơ?"

Nơi khóe mắt Bạc tiên sinh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Giản Dao không ngốc nghếch, cô lập tức hiểu ra vấn đề. Mặc dù hai má nóng ran nhưng cô vẫn không quên phản công: "Trước đây chẳng phải anh từng phát biểu, không nghe... giọng nói uốn éo của em? Tại sao bây giờ..." Mặt cô càng đỏ ửng.

Người nào đó trả lời rất nghiêm túc: "Anh sẽ rút lại lời nói của mình. Vừa rồi anh mới phát hiện tiếng uốn éo của em có thể khiến anh sôi sục nhiệt huyết."

Giản Dao hét lên: "Anh đúng là... sắc lang!"

Chương 16

Trong phòng, ánh đèn dịu dàng, tĩnh lặng như thể chỉ có một mình Giản Dao. Bạc Cận Ngôn ngồi ở sofa xem tài liệu, gương mặt nhìn nghiêng của anh vừa tĩnh tại vừa chuyên tâm. Giản Dao rót cho anh một cốc trà. Cô vừa định rời đi thì Bạc Cận Ngôn nhướn mắt liếc qua cốc trà, nói: "Tôi không uống mấy thứ linh

“tinh, em hãy mang cho tôi một cốc nước lọc.”

Giản Dao nhìn “thứ linh tinh” anh nói. Đó là trà hoa bồ đề lẫn cỏ huân y. Nước trà màu vàng chanh, mùi thơm nhẹ nhàng, là trà quý mà cô thích nhất. Bạc Cận Ngôn đúng là không biết phân biệt hàng tốt xấu.

“Muốn uống thì anh tự đi mà rót!”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới ngẩng đầu nhìn Giản Dao, nhưng cô đã đi tới chỗ nấu ăn. Giản Dao nấu nướng một lúc, nhận ra đằng sau mình không có chút động tĩnh, liền quay đầu, bắt gặp Bạc Cận Ngôn đang cầm cốc trà, chăm chú nghiên cứu dưới ánh đèn. Cặp lông mày đen nhánh của anh hơi chau lại, thần sắc rất tập trung, không thua kém lúc anh cắt mô hình thi thể.

Giản Dao không nhìn được cười. “Tôi tìm thấy nơi bán loại trà này ở một ngõ cụt. Một cô gái mở quán chỉ bán trà này, nguyên liệu và hương vị ngon hơn các quán khác.”

Bạc Cận Ngôn đưa mắt nhìn cô, không lên tiếng.

Giản Dao tiếp tục nấu cơm. Một lúc sau, cô bê nồi canh gà, đặt xuống chiếc bàn uống trà. Cô phát hiện cốc trà bên cạnh Bạc Cận Ngôn trống không, còn anh vẫn đang xem tài liệu.

Giản Dao mỉm cười, vừa quay người liền nghe thấy tiếng gõ “cộp... cộp”.

Cô ngoảnh đầu. Bạc Cận Ngôn giơ tay gõ nhẹ xuống chỗ mặt bàn, bên cạnh cốc trà, điềm nhiên như không.

Ý anh là... bảo cô rót thêm trà cho anh?

Giản Dao nhú mảy, cất giọng lạnh lạnh: “Trà ngon không?”

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô, nơi khóe mắt ẩn hiện ý cười. “Không tồi, cảm ơn em!”

Ngắm gương mặt tuấn tú của anh, Giản Dao nghĩ thầm, Phò Tử Ngộ nói đúng, quả thật cô có khuynh hướng thích bị ngược đãi. Bởi lời tán thưởng hiếm hoi của Bạc Cận Ngôn khiến cô có cảm giác “thụ sủng nhược kinh^[1]”, Giản Dao không so đo, lại rót đầy cốc trà cho Bạc Cận Ngôn. Cô còn đặt cả ấm trà bên tay anh.

[1] Có nghĩa là: nơm nớp lo sợ vì được yêu thương.

Bữa tối mà Giản Dao chuẩn bị vốn gồm các món thịt Đông Ba^[2], ngó sen xào, rau xanh và canh gà. Nhưng lúc dọn cơm lên bàn, cô không bỏ thịt Đông Ba ra đĩa mà để nguyên trong nồi. Nhớ đến tính khắt khe của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao để một bát cơm bên tay anh. Cô đã nghĩ trước tình huống, nếu anh nói: “Tôi không ăn thứ khó nuốt này”, cô sẽ giải thích: “Thật ngại quá, anh hiểu nhầm rồi, bát cơm này là của tôi, tôi ăn hai bát.”

[2] Thịt Đông Ba là món ăn của vùng Chiết Giang, hầm như thịt ba chỉ.

Tuy nhiên, Giản Dao đã lo lắng vô ích, Bạc Cận Ngôn cầm bát đũa, ăn rất tự nhiên. Giản Dao ngồi đối diện anh, cả hai đều không lên tiếng.

Giản Dao thấy đôi đũa của Bạc Cận Ngôn dừng lại ở đĩa ngó sen. Anh gắp một miếng, từ tốn bỏ vào miệng. Sau đó, anh ăn một miếng cơm, gắp rau xanh, dùng cái thìa vớt một miếng thịt gà, bỏ vào bát...

“Dù em có nhìn tôi chăm chăm từ đầu đến cuối, những món ăn này cũng không ngon hơn đâu.” Giọng nói trầm thấp đầy âm điệu

vang lên từ phía đối diện Giản Dao.

Giản Dao hơi xấu hổ. Bạc Cận Ngôn bình thản nhìn cô. Cô vừa định lên tiếng, anh đã hỏi trước "Đây là gạo gì vậy?"

Chiếc bát sứ nhỏ trên tay anh chứa vô số hạt cơm mềm mại, đầy đặn.

"Gạo thơm của Thái Lan." Giản Dao đáp.

Bạc Cận Ngôn chau mày, Giản Dao biết anh nghi hoặc điều gì, lập tức giải thích: "Rất ngon, đúng không? Tôi từng mua hơn hai mươi loại gạo thơm để so sánh, cuối cùng chọn loại này."

Ăn cơm một lúc, Giản Dao phát hiện Bạc Cận Ngôn cao lớn chân dài, khó xoay sở trong cái sofa nhỏ, mỗi lần gấp thức ăn đều phải nghiêng người về phía trước. Cô đặt bát đĩa xuống, lấy một cái gối tựa ở trên giường, đưa cho anh. "Anh kê ra sau lưng, sẽ dễ chịu hơn đây."

Chiếc gối tựa này là do cô đi dạo mấy trung tâm thương mại mới mua được cái hợp ý nhất. Gối có màu sắc nhã nhặn, chất liệu mềm mại, dễ chịu. Bạc Cận Ngôn cầm chiếc gối, nhẹ nhàng nắn bóp. Sau đó, anh bỏ ra phía sau rồi tựa lưng vào đó.

Giản Dao đang rửa bát, điện thoại di động bỗng đổ chuông. Là Lý Huân Nhiên, đã lâu rồi anh không liên lạc. Giản Dao lau khô tay, bắt máy.

"Em đang làm gì thế?" Đầu kia truyền tới giọng nói lười nhác của anh. "Mãi mới nghe điện thoại."

Giản Dao mỉm cười. "Rửa bát."

Lý Huân Nhiên hỏi: "Bây giờ mới ăn tối? Em ăn cùng ai?"

Giản Dao liếc qua Bạc Cận Ngôn đang ngồi thoải mái trên sofa xem ti vi. "Bạc Cận Ngôn."

"Hả? Hơn chín giờ tối mới ăn cơm... Không phải hai người đang hẹn hò đấy chứ?"

"Anh nghĩ đi đâu thế?" Giản Dao cắt ngang lời anh. "Em từng ăn khuya với anh vào lúc mười hai giờ đêm thì sao? Anh tìm em có việc gì?"

Lý Huân Nhiên cười cười. "Vụ con số bằng máu đã có manh mối. Chuyên gia của tỉnh sử dụng kỹ thuật giám định mới, tìm thêm vài con số trong vết máu. Nếu có tiến triển gì, anh sẽ lập tức thông báo cho em và Phó giáo sư Bạc."

Cúp điện thoại, Giản Dao chuyển lời của Lý Huân Nhiên đến Bạc Cận Ngôn. Anh trầm tư trong giây lát rồi gật đầu.

Rửa bát xong xuôi, Giản Dao phát hiện Bạc Cận Ngôn đi đến bên giường ngủ của cô, quan sát đồ có trên giường, gồm tấm đệm cô mới mua và chiếc chăn tơ tằm trắng muốt rất bắt mắt. Sau đó, anh đi qua chiếc bàn làm việc ở bên cạnh. Trên bàn bày con rối tinh xảo, cái chặn giấy hình vuông màu đen, đều là thứ Giản Dao phải bỏ công sức mới tìm thấy. Cuối cùng, Bạc Cận Ngôn đứng giữa nhà, đảo mắt một vòng rồi dừng lại ở Giản Dao.

"Rất cuộc em tốn mấy trăm tiếng đồng hồ để bài trí căn phòng rộng chưa tới bốn mươi mét vuông này?"

Giản Dao rót một cốc trà, uống một ngụm. "Hơn một tuần." Cô rất thích trang trí nhà cửa. Biến "cái ổ" của mình thành một nơi dễ chịu, mất thời gian cũng không sao.

Bạc Cận Ngôn nhìn cô chăm chú.

“Sao thế?” Giản Dao hỏi.

Anh đột nhiên gật đầu. “Lần trước em nói đúng.”

“Gì cơ?”

“Đúng là tôi không hiểu phụ nữ.” Rõ ràng anh đang tán thành nhận định của cô nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị, kiêu ngạo. “Tôi nghĩ, cả cuộc đời này chắc tôi không tài nào hiểu nổi tại sao phụ nữ bỏ ra hơn một trăm tiếng đồng hồ vào việc vô vị này?”

Giản Dao nói: “... Đây là tôi có yêu cầu cao về chất lượng cuộc sống.”

Sau khi phê bình Giản Dao, Bạc Cận Ngôn ung dung quay về căn hộ của mình.

Buổi tối, trước khi đi ngủ, Giản Dao nghĩ, hôm nay Bạc Cận Ngôn ăn hết bát cơm, còn ăn ít nhất năm miếng thịt gà, rau xanh cũng bị anh chén hơn một nửa. Rất tốt xem ra bữa cơm cô nấu hợp khẩu vị của anh.

Giản Dao không ngờ, sáng sớm ngày hôm sau, Bạc Cận Ngôn lại một lần nữa xuất hiện trước cửa nhà cô. Anh ban mai của ngày đầu xuân khá ấm áp. Bạc Cận Ngôn đứng ở nơi ánh nắng chiếu vào, gương mặt càng trắng trẻo và thanh tú.

Giản Dao vẫn mặc bộ váy ngủ bằng cotton dài tay, trông cô thêm phần yếu ớt và mộc mạc. Anh mắt Bạc Cận Ngôn dừng lại trên người cô, anh nói: “Em còn gầy hơn so với tưởng tượng của tôi. Mau thay quần áo, chúng ta ra ngoài.”

“Ra ngoài làm gì?” Giản Dao hỏi.

“Mua đồ.”

Cho đến khi ngồi vào ghế lái phụ trong chiếc xe Jeep to đùng của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao vẫn cảm thấy khó tin. Cô xem danh sách hàng hóa cần mua mà anh đưa. “Ý anh là... anh muốn mua một loạt đồ có ở nhà tôi? Trà hoa, gối tựa, chăn tơ tằm, cái chăn giấy và cả gạo thơm... Chẳng phải tối qua anh nói không tài nào hiểu nổi hay sao?”

“Tôi xin đính chính một chút, là hai bộ. Nghe tôi kể lại, Phó Tử Ngộ cũng muốn có những thứ như ở nhà em.” Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, nhẹ nhàng trả lời. “Lẽ nào em không cho rằng đây là một quyết định rất tuyệt? Em làm một loạt công việc vất vả, rắc rối, phức tạp lại đạt hiệu suất thấp. Nếu em để chúng tôi cùng hưởng thụ thì có thể sản sinh hiệu quả và lợi ích gấp ba lần.”

Giản Dao hỏi lại: “Bạc Cận Ngôn, có ai nhờ vả người khác giúp đỡ như anh không?”

Phó Tử Ngộ nhanh chóng gọi điện cho Giản Dao. Nhưng khác với Bạc Cận Ngôn, anh tán dương cổ, đồng thời cho biết nhất định sẽ mời cô ăn một bữa thịnh soạn để cảm ơn. Giản Dao nói khỏi cần mời đi ăn, biết thưởng thức con mắt nhìn của cô mới quan trọng.

Lúc cô nói chuyện với Phó Tử Ngộ, Bạc Cận Ngôn đang ngồi bên cạnh. Đợi Giản Dao cúp máy, anh cất giọng từ tốn:

“Tôi tán thưởng con mắt nhìn của em, nhưng xem thường hiệu suất của em. Hai phương diện không hề mâu thuẫn.”

Buổi chiều hôm đó, hai người đi vòng vòng khắp thành phố. Tuy nhiên, mỗi khi Bạc Cận Ngôn lái xe đến nơi, chỉ có Giản Dao

xuống xe đi mua, còn anh ngồi trong ô tô, đọc sách hay dùng laptop để lên mạng.

“Nếu anh không tự mình đi chọn đồ, tại sao anh còn đưa tôi đi?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Em cho rằng tôi muốn đi? Hôm nay Phó Tử Ngộ bận họp cả ngày nên tôi mới phải đi.”

Giản Dao hiểu ra vấn đề. Vì bất đắc dĩ nên anh mới trở thành tài xế của cô. Tuy nhiên, qua chuyến mua sắm, Giản Dao mới biết Bạc Cận Ngôn không hề bận tâm đến chuyện tiền bạc. Anh đưa tấm thẻ cho cô, để mặc cô đi mua. Khi cô đưa hóa đơn cho anh, anh đang bận đọc sách, trả lời mà không ngắt đầu: “Đưa cho tôi làm gì? Thu thập mười hóa đơn có thể đổi lấy một con cá?”

Giản Dao chỉ còn cách giữ hóa đơn, định khi nào về sẽ đưa cho Phó Tử Ngộ. Cô cũng phát hiện Bạc Cận Ngôn không đến nỗi khắt khe như cô tưởng. Tính khắt khe của anh chỉ nhằm vào thứ anh để tâm như vụ án, thi thể, cá... Ở phương diện khác, tuy vẫn giữ thái độ kiêu ngạo bẩm sinh nhưng anh không hề chú ý. Ví dụ, khi cô chon gồi tựa và đồ đạc, gọi điện cho anh, hỏi anh thích màu sắc, kiểu dáng như thế nào, anh đều trả lời: “Giống của em, đừng hỏi tôi nữa.”

Cuối tuần mua sắm, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tới một trung tâm thương mại để mua đệm. Lần này, Bạc Cận Ngôn đi theo Giản Dao vào trong, bởi vì giấc ngủ rất quan trọng đối với anh. Trong khu thương mại, đèn điện sáng choang, nền nhà bóng loáng, cả khu vực đồ gia dụng bài trí ấm áp, trang nhã. Nhân viên bán hàng dẫn Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đến chỗ bán đệm, mỉm cười giới thiệu: “Loại đệm này đang bán rất chạy, tiểu thư biết xem hàng thật đấy. Tiểu thư có thể nằm thử trên đó.”

Giản Dao liền nằm xuống giường. Thấy Bạc Cận Ngôn đứng

bên cạnh, cô nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu với anh: "...Đệm rất chắc chắn, không có mùi lạ, anh dùng kiểu gì cũng không bị hỏng..."

Bạc Cận Ngôn hỏi: "Lăn đi lộn lại cũng không hỏng?"

Giản Dao đang nằm trên giường lập tức liếc nhìn anh. Cô nhân viên nở nụ cười mờ ám, trả lời bằng giọng chắc nịch: "Tiên sinh yên tâm, lăn đi lộn lại cũng không thành vấn đề."

Cô nhân viên đi chỗ khác, Bạc Cận Ngôn đi đến bên chiếc giường, liếc Giản Dao rồi nằm xuống cạnh cô. Cảm giác tấm đệm hơi lún xuống, Giản Dao ngoảnh đầu nhìn anh. "Lẽ nào anh lăn qua lăn lại trên giường?"

Bạc Cận Ngôn cất giọng thản nhiên: "Tất nhiên là không, chỉ có Trầm Mặc lăn lộn trên giường của tôi. Tuy nhiên, nếu yêu cầu này cũng không đạt được, còn có thể gọi là chất lượng tốt hay không?"

Đi đi lại lại cả ngày, hai chân Giản Dao mỏi nhừ, cô nằm trên giường, bất động. Bạc Cận Ngôn nằm bên cạnh, không biết đang nghĩ ngợi điều gì, cũng không nhúc nhích. Nghỉ ngơi một lúc, Giản Dao định ngồi dậy, nhưng cô đột nhiên có cảm giác tấm đệm rung lên. Bạc Cận Ngôn đã chống một tay xuống giường, ngay sát đầu Giản Dao, ngồi dậy, sau đó cúi xuống nhìn cô.

Cử chỉ bất thành linh của anh khiến tim Giản Dao loạn nhịp.

Anh vẫn chưa ngồi hẳn dậy, người nghiêng về một bên, ở ngay trên người cô. Anh đèn trần màu trắng chiếu vào gương mặt anh, khiến đôi mắt sáng lấp lánh. Đuôi mắt anh ẩn hiện ý cười, khóe môi mỏng dưới sống mũi cao nhếch lên. "Giản Dao... hãy dọn xuống sống cùng tôi."

Giản Dao, hãy dọn xuống sống cùng tôi.

Giọng nói trầm ấm đầy âm điệu như dòng nước chảy bên tai Giản Dao. Cô chưa bao giờ ở trong tư thế gần gũi với đàn ông như lúc này. Mỗi tế bào trên người cô tựa hồ có thể cảm nhận được mùi hương từ thân thể anh, sau đó nhẹ nhàng se lại. Trong đầu cô bỗng bật ra một ý nghĩ. Hình như kể từ khi quen biết Bạc Cận Ngôn đến giờ, cô chưa bao giờ ngấm kĩ dung mạo của anh ở cự ly gần như lúc này.

Dung mạo anh tuấn, kiêu ngạo nhưng cũng vô cùng thuần khiết.

Thấy cô trầm mặc, Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Điều này rất dễ lý giải. Nếu chúng ta sống chung, hiệu suất sẽ cao hơn. Những chuyện tôi không có hứng thú vừa vặn là sở thích và sở trường của em. Hơn nữa, hiệu suất công việc của tôi cũng có thể tăng lên..."

"Khu... Tiên sinh, tiểu thư, anh chị có hài lòng về tấm đệm này không?" Tiếng cô nhân viên bán hàng đột ngột vang lên, giọng nói mang ý cười. Chắc cô ta không chịu nổi tư thế mờ ám của hai người.

Bạc Cận Ngôn nói với cô nhân viên mà không quay đầu lại: "Xin cô tạm thời đừng lên tiếng." Anh tiếp tục nhìn Giản Dao chăm chú. "Nói một cách gián tiếp thì em sẽ tạo ra giá trị lớn hơn..."

Giản Dao không cần nghĩ cũng biết là vì nguyên nhân này. Cô đẩy người anh, nhảy khỏi giường. "Xin lỗi, tôi không có hứng thú."

Giản Dao nhanh chóng cùng cô nhân viên đi thanh toán tiền, hẹn thời gian đưa tấm đệm đến nhà. Khi cô quay đầu, Bạc Cận

Ngôn đứng cách cô vài bước, nhìn cô bằng ánh mắt suy tư.

Có gì đáng để anh suy tư?

“Đi thôi.” Giản Dao đi nhanh vào thang máy, mặt cô vẫn nóng ran. Bạc Cận Ngôn sai bước dài đi theo Giản Dao, đứng bên cạnh cô.

“Tại sao em không có hứng thú?” Anh cúi đầu nhìn cô.

Giản Dao không trả lời. Thang máy dừng lại ở tầng dưới. Tầng này là khu vực ăn uống, một đám người ùn ùn kéo vào, khiến thang máy trở nên chật chội trong giây lát. Những người vừa ra vào đều là thanh niên, không nghe thấy tiếng chuông báo động, bọn họ tiếp tục chen chúc vào bên trong. Bạc Cận Ngôn chau mày, lùi lại một bước, đứng sát vào bức tường kính của thang máy. Giản Dao bị đám đông đẩy vào bên trong. Cuối cùng, một bà bầu đi vào, mọi người đều lùi lại, Giản Dao bị đẩy ép sát vào người Bạc Cận Ngôn.

Thang máy tiếp tục di chuyển xuống dưới, ánh đèn điện bên ngoài bức tường kính như dòng nước vụt qua. Giản Dao có thể cảm nhận hai cánh tay Bạc Cận Ngôn buông lỏng bên người cô, mu bàn tay cô thỉnh thoảng có sự ma sát nhẹ, không rõ là với chiếc quần dài hay tay Bạc Cận Ngôn. Gương mặt cô áp sát vào lồng ngực anh, cô có thể ngửi thấy mùi hương thanh lạnh nhàn nhạt tỏa ra từ cơ thể anh. Giản Dao muốn tránh ra xa nhưng đáng tiếc chẳng còn chút không gian nào cả. Cô chỉ có thể nép vào người anh.

Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn Giản Dao. “Em vẫn chưa trả lời, tại sao em không có hứng thú sống cùng tôi?”

Giản Dao thờ người. Không rõ có phải do tác dụng tâm lý, cô cảm thấy trong thang máy đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Giọng Bạc Cạn Ngôn trầm ấm, rõ ràng, chắc chắn lọt vào tai mười mấy người trong này.

Ở đâu anh cũng coi như ở chốn không người.

May mà trong thang máy đều là thanh niên, mọi người nhất thời im lặng. Giản Dao đứng nép vào lòng Bạc Cạn Ngôn nên không nhìn thấy vẻ mặt của những người khác. Cô thì thầm: "Anh đừng có nằm mơ giữa ban ngày, tôi thích yên tĩnh một mình. Tôi sẽ không dọn xuống dưới đâu, sau này anh đừng nhắc đến chuyện này nữa."

Bạc Cạn Ngôn im lặng.

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm. Ai ngờ mấy giây sau, anh cất giọng thông thả trên đầu cô: "Em vừa có một quyết định sai lầm."

Giản Dao ngẩn người. Cuối cùng, cô gái trẻ bên cạnh phì cười.

Nếu là người đàn ông khác, mọi người xung quanh chắc hẳn cho rằng, Bạc Cạn Ngôn bám riết, đòi sống chung với bạn gái. Nhưng Giản Dao biết, Bạc Cạn Ngôn thật sự cảm thấy việc cô không sống cùng anh là một quyết định "hiệu suất thấp và sai lầm".

Tuy nghĩ vậy nhưng buổi tối về nhà đi tắm, trong đầu Giản Dao vẫn tự nhiên hiện ra hình ảnh gương mặt tuần tú và diu dàng của Bạc Cạn Ngôn ở ngay trên đỉnh đầu cô. Điều này khiến Giản Dao rơi vào tâm trạng kỳ lạ, ruột gan vô duyên vô cớ nóng như có lửa đốt. Lúc nằm xuống giường, cô vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh, mơ mơ màng màng thiếp đi, điện thoại di động đột nhiên đổ chuông. Là Lý Huân Nhiên gọi.

Lý Huân Nhiên gọi điện vào giờ này khiến Giản Dao bỗng căng thẳng. Cô bắt máy: "Chuyện gì vậy?"

Lý Huân Nhiên hình như đang ăn tối, trong miệng lụng bụng, nói không rõ ràng: “Vừa có kết quả là anh báo cho em ngay, chuyên gia đã giải được những con số viết bằng máu. Tuy nhiên, giải cũng bằng không.”

“Ý anh là gì?”

“Anh đã gửi email cho em và Phó giáo sư Bạc. Em hãy mở ra xem rồi chúng ta nói sau.”

Nửa đêm, trời xe lạnh, Giản Dao mặc áo khoác, mở máy tính. Email của Lý Huân Nhiên rất ngắn gọn. Việc bổ sung con số mới khiến con số trước đó trở thành dãy số hoàn chỉnh:

145, 297, 289, 121

162, 17, 324, 1

250, 0, 484, 0

365, 88, 729, 16

421, 27, 841, 1

586, 29, 1156, 1

425, 136, 729, 16

“Chuyên gia phải mất mấy tiếng đồng hồ mới giải mã được tổ hợp số này, nói ra rất đơn giản. Bên trong che giấu một loạt con số^[3]. Ở cột đầu tiên là tổng hai bình phương của hai số liền nhau trong tổ hợp số được ám chỉ, cột thứ hai là hiệu hai bình phương,

cột thứ ba là bình phương của tổng hai số, cột thứ tư là bình phương của hiệu hai số. Tôn Dũng chơi trò đoán số với chúng ta..." Lý Huân Nhiên giải thích.

[3] Xem phụ lục 1.

Giản Dao nhìn xuống bên dưới. Đây là con số nhận được sau khi giải mã: 8, 9, 9, 13, 14, 15, 19.

"Tổng hợp số này có thể mang bất cứ ý nghĩa nào. Như trong phim ảnh thì đây có thể là số trang của một quyển sách, thành ngữ thời xa xưa, hay tọa độ gì đó..." Lý Huân Nhiên nói. "Ai biết được tên Tôn Dũng hoang tưởng điều gì. Các chuyên gia cho biết hy vọng không lớn, công việc của bọn họ về cơ bản đã kết thúc."

Sau khi cúp máy, Giản Dao xem xét dãy số một lần nữa. Lý Huân Nhiên nói đúng, tuy dãy số này dường như ẩn chứa bí mật nào đó nhưng chỉ là "rổ tre đựng nước" mà thôi. Hơn nữa, bất kể Tôn Dũng ám chỉ điều gì, vụ án này cũng đã kết thúc.

Giản Dao quay về giường nằm. Dỗi mắt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, cô vẫn không thể xóa đi những suy nghĩ trong đầu, rốt cuộc dãy số này có ý nghĩa gì?

Cô cầm điện thoại, bấm những con số đó. Số điện thoại bàn có tám số, thừa ra ba số. Máy mẹ chuyển máy con? Giản Dao bấm nút gọi, số điện thoại không tồn tại

Kết quả này không nằm ngoài dự đoán.

Mật mã Morse^[4]? Cô không hiểu. Vĩ độ và kinh độ? Quy cách không đúng.

[4] Mã Morse hay mã Moóc-xơ: một loại mã hóa ký tự dùng để truyền

các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm và các ký tự đặc biệt của một thông điệp. Mã Morse được phát minh vào năm 1835 bởi Samuel Morse nhằm giúp ngành viễn thông và được xem như là bước cơ bản cho ngành thông tin số. Từ ngày 1 tháng 2 năm 1999, tín hiệu Morse đã bị loại bỏ trong ngành thông tin hàng hải để thay vào đó là một hệ thống vệ tinh.

Chữ cái tiếng Anh thì sao? Từ A đến z, tương ứng từ 1 đến 26. Giản Dao lấy bút và giấy trên chiếc bàn ở phía đầu giường, đối chiếu thành chữ cái tiếng Anh. Mặc dù làm vậy nhưng trong lòng cô biết rõ, mật mã đâu có đơn giản đến mức cô cũng có thể phá giải.

Chữ cái tương ứng là: H, I, I, M, N, O, S. Không có bất cứ ý nghĩ gì.

Nếu đổi thứ tự chữ cái thì sao?

HI, MIM, SO?

HON, SM, II?

...

Thôi thì để ngày mai đưa cho Bạc Cận Ngôn xem xét vậy. Giản Dao buông bút, nhắm mắt, đi ngủ. Nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn tú và lãnh đạm của Bạc Cận Ngôn cùng ý cười nhàn nhạt, thể hiện sự chế giễu, cao ngạo hoặc vui vẻ... Giản Dao đột ngột mở mắt. Ánh mắt cô dừng lại ở hàng chữ cái, sống lưng bỗng lạnh toát.

Bạc Cận Ngôn, Bạc Cận Ngôn.

Những chữ cái này còn có thể tổ hợp thành câu có ý nghĩa: Hi,

Simon.

Chương 17

Nửa đêm, hành lang khu chung cư vô cùng yên tĩnh, chỉ có ánh đèn chiếu sáng.

Giản Dao đứng trước cánh cửa lớn màu đen nặng nề. Nhớ đến ám hiệu vừa đoán ra, lòng cô lạnh toát.

Giản Dao bấm chuông nhưng bên trong mãi vẫn không có động tĩnh.

“Cộc... cộc... cộc...” Cô lại gõ cửa, vẻ gấp gáp. Điện thoại di động của Giản Dao đổ chuông. Là Bạc Cận Ngôn gọi, giọng nói trầm thấp của anh có vẻ uể oải: “Em bị mộng du đây à? Bây giờ là một giờ sáng.”

“Anh đang ở trong nhà à? Mau mở cửa!”

Chưa đến một phút sau, cánh cửa mở toang. Bạc Cận Ngôn mặc áo choàng tắm, đầu tóc ướt rượt, đứng sau cánh cửa. Cổ áo anh mở rộng, để lộ bộ ngực trắng trẻo, trên đó còn đọng mấy giọt nước.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, mỉm cười, nói: “Em có thể thay đổi ý định, điều kiện là sáng mai chuẩn bị bữa sáng cho tôi.”

Giản Dao vội giải thích: “Tôi... không phải...” Nhưng đã quay người, đi vào nhà.

Giản Dao nhanh chóng đi theo anh.

Kể từ lần đi xem nhà, Giản Dao chưa từng đặt chân vào căn hộ này. Trong phòng vẫn là ánh sáng tối mờ, phía đối diện vẫn là tấm rèm cửa tầng tầng lớp lớp màu đen như lần trước. Chỉ có điều, bây giờ ở giữa phòng khách đặt một bồn tắm màu trắng cỡ lớn, trông rất nổi bật. Bồn tắm đó lớn gấp đôi bồn tắm trong căn hộ của cô, bốc hơi nghi ngút. Rõ ràng Bạc Cận Ngôn vừa tắm ở đây. Trên chiếc ghế vuông nhỏ ở bên cạnh đặt một cái ly thủy tinh chân cao, bên trong đầy... nước trà màu vàng chanh óng ánh.

Bạc Cận Ngôn ngồi xuống sofa, vắt tréo đôi chân dài, nhìn Giản Dao chăm chú. "Em nói đi. Xảy ra chuyện gì mà nửa đêm em mặc áo ngủ, chạy xuống nhà tôi thế này? Trông giống..." Anh mắt anh lướt qua gương mặt cô. "Một con chim nhỏ hoảng hốt."

Giản Dao ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn. "Lý Huân Nhiên vừa gửi email về con số viết bằng máu cho anh."

Bạc Cận Ngôn cầm chiếc laptop màu bạc trên chiếc bàn trà, đặt lên đùi. Mắt anh dán vào màn hình, hai tay gõ bàn phím. Sắc mặt anh bỗng tối sầm. Chỉ vài giây sau, Bạc Cận Ngôn gấp màn hình lại, bỏ chiếc laptop sang một bên. Khi anh đứng dậy, Giản Dao thấy ánh mắt anh thờ ơ, dường như tỏa khí lạnh.

Cô nói khẽ: "Nếu đổi thành chữ cái tiếng Anh..."

Bạc Cận Ngôn quay người, đi vào căn phòng bên trong. Giản Dao không do dự, lập tức đi theo anh. Đây là thư phòng của Bạc Cận Ngôn. Bên trong phòng đặt một cái giá sách cực lớn với đầy hộp đựng hồ sơ, cao gần đến trần nhà, trông rất hoành tráng. Giản Dao đứng bên cạnh Bạc Cận Ngôn. Anh giơ tay với, rút ra một hộp hồ sơ. Giản Dao để ý thấy hộp này lớn hơn các hộp khác.

Một bên hộp viết hàng chữ tiếng Anh: "Tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi California, năm 2007-2011".

Bạc Cận Ngôn rút một tập tài liệu, nhanh chóng mở xem. Giản Dao nhìn chăm chú gương mặt nghiêng của anh hỏi: "Tại sao Tôn Dũng để lại thông tin đó?"

"Không phải hẳn." Bạc Cận Ngôn trả lời, anh nói rất nhanh. "Tổ hợp mật mã này tuy đơn giản nhưng đầu óc Tôn Dũng không thể nghĩ ra. Hơn nữa, dựa vào mô thức hoang tưởng của hắn, dù để lại tín hiệu cũng là tín hiệu về vật tổ sát thủ hay kỵ sĩ thánh đường gì đó."

Giản Dao giật mình. "Lẽ nào Tôn Dũng chỉ là con rối, có kẻ đứng sau giật dây hắn phạm tội?" Cô đảo mắt qua đồng ảnh xác chết trong tay Bạc Cận Ngôn. "Tên tội phạm của anh lúc ở Mỹ?"

Bạc Cận Ngôn lắc đầu, nơi đáy mắt ẩn hiện ý cười chế giễu. "No, biến thái có thể là bẩm sinh nhưng không phải bộc phát trong ngày một, ngày hai. Hành vi biến thái của Tôn Dũng phù hợp với quá trình trưởng thành hai mươi chín năm của hắn. Hơn nữa, hắn giết mấy nạn nhân đầu tiên trước khi tôi về nước. Tôi về Trung Quốc, về thành phố Đồng là quyết định tam thời. Do đó, Tôn Dũng không phải bị kẻ khác chỉ đạo phạm tội để thách thức tôi."

Giản Dao gật đầu, cô lại ngẩng gương mặt nhìn nghiêng lạnh lùng của Bạc Cận Ngôn. Anh đột nhiên về nước, có lẽ liên quan đến việc anh mắc bệnh hiểm nghèo.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Tôn Dũng thuộc dạng giết người tự cao tự đại, nội tâm khép kín. Loại này thường thích làm một mình. Quá trình hắn gây án cũng thể hiện rõ đặc điểm cá nhân, không có dấu vết tồn tại của đồng bọn." Anh liếc nhìn Giản Dao. "Không thể có người bắt ép hắn gây án một thời gian dài như vậy."

Giản Dao tiếp lời: “Nếu có người ép hăn, hăn chỉ cần đi báo cảnh sát là được rồi. Sự tự do của hăn đâu bị hạn chế.

Hơn nữa, hăn chẳng có người thân, bản thân lại mắc bệnh hiểm nghèo, không gì có thể uy hiếp hăn. Nhưng thông tin ở hiện trường là thế nào?”

“Tôn Dũng chính là hung thủ của vụ án “Cỗ máy giết người”, điều này chắc như đinh đóng cột.” Bạc Cận Ngôn cất giọng nhàn nhạt. Tuy nhiên, đã có người xuất hiện ở hiện trường gây án, để lại lời nhắn cho tôi.”

Giản Dao giật mình. Cô thuận theo ánh mắt Bạc Cận Ngôn, nhìn tấm ảnh trên tay anh. Trên ảnh là một người đàn ông da trắng ngoài hai mươi tuổi. Hăn mặc áo T-shirt trắng mũi cao, mắt xanh, trông rất đẹp trai.

Bạc Cận Ngôn đột ngột lên tiếng:

“Hi, Simon. I am so scared.

Hi, Simon. Catch me if you can.

Hi, Simon. Are you my dessert?^[1]”

[1] Có nghĩa là:

Chào Simon. Tao rất sợ hãi.

Chào Simon. Đến bắt tao đi.

Chào Simon. Mà sẽ là món tráng miệng của tao.

Bạc Cận Ngôn phun một tràng tiếng Anh, giọng điệu hưng phấn và có phần tà khí. Giản Dao rung mình. Anh đang mô phỏng giọng điệu của người khác.

Bạc Cận Ngôn ném tấm ảnh vào hộp hồ sơ. "Tommy đã bị tôi đưa vào nhà tù Pelican Bay, hẳn bị giam giữ ở đó suốt đời. Đến một hơi thở của hẳn cũng không thể bay ra khỏi nhà tù Pelican Bay. Không phải hẳn."

Giản Dao hết sức nghi hoặc. Giọng nói Bạc Cận Ngôn vừa mô phỏng chắc là của Tommy, bởi sau khi giải mật mã anh lập tức mở hồ sơ của hẳn. Nhưng anh lại nói người để lại lời nhắn không phải là Tommy.

"Đó là ai?"

"Tôi không biết."

Bạc Cận Ngôn đứng thẳng người, nhìn chằm chằm giá sách chất đầy hồ sơ. Từ đôi mắt sâu thẳm của anh, Giản Dao phát hiện ánh mắt anh đã trôi về một nơi rất xa. Sau đó, nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười. Ý cười đó có phần lạnh lẽo nhưng rất thu hút, đồng thời mang lại cảm giác khiếp sợ. Bạc Cận Ngôn đột nhiên quay người, giơ tay ôm vai Giản Dao, đưa cô đi về phía cửa ra vào. Mùi hương thanh lạnh của người đàn ông bao trùm toàn thân Giản Dao, mang theo hơi nước mát mẻ. Cánh tay khoác vai cô mềm mại và mạnh mẽ.

"Bạc Cận Ngôn..." Giản Dao ngẩn người. Bạc Cận Ngôn vẫn rất bình tĩnh, ý cười lạnh lẽo trên khóe miệng anh vẫn chưa tan biến. Giản Dao nhanh chóng Bị Bạc Cận Ngôn kéo đến cửa ra vào. Anh giơ tay mở cửa, đẩy Giản Dao ra ngoài.

Giản Dao quay người nhìn anh.

Anh đứng ở nơi giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, giống một pho tượng cao lớn. Anh cũng nhìn cô chăm chú, cất giọng trầm ấm, rõ ràng: “Giản Dao, đừng sợ hãi, tạm biệt!”

Giản Dao vẫn chưa kịp định thần, anh đã đóng cửa.

Giản Dao tỉnh dậy, trời đã sáng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, vẫn có thể thấy một khoảng trời nhỏ ở sau tòa nhà cao chọc trời. Cô xuống giường, rửa mặt mũi. Đầu óc tỉnh táo một chút, cô liền gọi điện cho Bạc Cận Ngôn. Tối qua, sau khi bị anh “đuối” ra ngoài, cô không cố chấp tìm anh nữa. Bởi cô biết với tính cách của Bạc Cận Ngôn, chắc chắn anh sẽ không mở cửa cho cô.

Bây giờ không biết tình hình thế nào.

“Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi đã tắt máy...” Đầu kia vang lên giọng nói ngọt ngào của cô nhân viên tổng đài lặp đi lặp lại. Xem ra tình hình tương đối nghiêm trọng, bởi vì từ trước đến nay Bạc Cận Ngôn chưa bao giờ tắt điện thoại. Giản Dao xuống tầng dưới, gõ cửa nhà Bạc Cận Ngôn. Tiếng gõ cửa vang vọng trên hành lang vắng lặng nhưng không có người trả lời.

Buổi sáng thứ Hai là thời điểm bận rộn nhất trong tuần. Giản Dao vừa đến công ty liền đối mặt với công việc chất cao như núi. Do đó, cô tạm thời gác lại chuyện gọi điện cho Bạc Cận Ngôn.

Buổi trưa, Giản Dao mới bớt chút thời gian, ra chỗ cầu thang của tòa cao ốc, gọi điện cho Phó Tử Ngộ.

“Tử Ngộ, anh có biết Bạc Cận Ngôn...”

“Câu ấy ngồi chuyển bay sớm nhất sáng nay về Mỹ rồi.” Giọng Phó Tử Ngộ không vui vẻ như thường lệ mà rất nghiêm trang.

“Vụ tên biến thái ăn thịt người California là thế nào vậy?”

Phó Tử Ngộ im lặng vài giây, sau đó cất giọng dịu dàng: “Giản Dao, tôi đã đọc email liên quan đến con số viết bằng máu. Sự việc đại thể thế này, bây giờ Bạc Cận Ngôn không rõ ai giở trò ở đằng sau. Nhưng đây là vụ án của FBI nên cậu ấy phải về Mỹ. Bắt tên biến thái ăn thịt người California là vụ án thành công nhất của cậu ấy, cũng là vụ án khó nhất, bởi đối phương là tên tội phạm chỉ FBI mới có khả năng đối phó, em và tôi chẳng thể giúp được gì. Vì vậy em không cần lo lắng. Khi nào sự việc được giải quyết, cậu ấy sẽ quay lại Trung Quốc.”

Buổi chiều, lúc làm những công việc vụn vặt, Giản Dao hơi thất thần. Cô hiểu ý của Phó Tử Ngộ. Thật ra, việc cô tìm hiểu sâu về vụ án cũng chẳng có ý nghĩa gì. Vì vậy, cô không hỏi nhiều, để tránh làm phiền Bạc Cận Ngôn. Trước mặt cô là văn phòng làm việc được trang trí tinh tế, các nhân viên nam nữ quần áo chỉnh tề, xung quanh là một dãy máy tính, từng tập tài liệu dày cộp... Cuộc sống của cô bây giờ bận rộn, yên ổn và bình thường. Trong khi đó vào thời khắc này, có lẽ Bạc Cận Ngôn đang truy lùng tên tội phạm nguy hiểm nhất, phải đối mặt với bạo lực và chết chóc.

Cô và anh, giống như sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Một tuần trôi qua trong bận rộn, mỗi tối về nhà, đi qua cửa nhà Bạc Cận Ngôn, Giản Dao đều vênh tai lắng nghe nhưng bên trong vẫn im lìm.

Đến tối Chủ nhật, Giản Dao nhàn rỗi ngồi trước máy tính, mở email về con số mật mã ra xem. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, cô liền gửi email cho Bạc Cận Ngôn. Nội dung rất ngắn gọn: “Mọi việc có thuận lợi không?”

Vài phút sau, màn hình máy tính báo hiệu có thư mới, Bạc Cận Ngôn trả lời: "Thuận lợi. Giúp tôi chăm sóc Trầm Mặc, chia khóa ở dưới tấm thảm ngoài cửa."

Giản Dao cười tủm tỉm, lập tức xuống tầng dưới.

Cô quả nhiên tìm thấy chìa khóa nhà ở bên dưới tấm thảm màu đen dày cộp. Không ngờ Bạc Cận Ngôn giấu chìa khóa ở đây. Tuy nơi này là khu chung cư cao cấp, an ninh rất tốt nhưng dù sao Trung Quốc cũng không phải là nước Mỹ. Giản Dao quyết định giữ chìa khóa, đợi khi nào Bạc Cận Ngôn trở về sẽ trả lại anh.

Một tuần liền không có người ở, trong nhà thoang thoang mùi khó chịu. Không khí ở thành phố B nổi tiếng là ô nhiễm, trên cửa cổ xuất hiện lớp bụi mỏng. Giản Dao dọn dẹp qua loa sau đó tìm thấy Trầm Mặc dưới đồng hồ sơ trong phòng. Cô ngồi xổm xuống, vô nhẹ lên cái mai của nó. "Anh ấy đã đi rất xa, mày hãy theo tao về nhà nhé!"

Khoảng thời gian tiếp theo, cuộc sống của Giản Dao vô cùng yên bình và ổn định. Mỗi buổi sáng, cô cùng Trầm Mặc ăn sáng rồi đi làm. Bận rộn cả ngày, đến tối Giản Dao lại chơi với nó một lúc mới đi ngủ. Cuối tuần, cô hẹn bạn học cùng ăn cơm, đi dạo phố, sau đó bỏ ra hai tiếng đồng hồ giúp Bạc Cận Ngôn quét dọn nhà cửa.

Hai tháng sau, Giản Dao sút hai cân, trong khi Trầm Mặc tăng thêm hai mươi gam. Cô lên mạng xem thông tin, mới biết rùa già tăng trọng lượng cỡ đó là nhiều. Đến bây giờ Giản Dao không thể không thừa nhận ý tưởng đề nghị cô sống chung của Bạc Cận Ngôn là sáng suốt. Bởi có cô ở bên cạnh, một người, một rùa sẽ nhận được sự chăm sóc tốt hơn.

Có lúc quét dọn nhà Bạc Cận Ngôn, nhìn căn phòng lạnh lẽo, Giản Dao bất giác nhớ tới gương mặt tuần tú của anh, nhớ đến

cảm giác trống ngực đập thình thịch hôm đi mua đêm, khi anh quan sát cô ở cự ly rất gần.

Thời cấp ba, Giản Dao từng yêu thầm một nam sinh đẹp trai, ôn hòa và chắc chắn học lớp trên. Cho tới bây giờ, cô vẫn không quên cảm giác lúc đó. Mỗi khi gặp cậu ta, tim cô đều đập loạn xạ. Đó là cảm giác nóng ruột, ngọt ngào và kích thích. Trong một cuốn sách cổ viết, nếu bạn nghe thấy tiếng hoa nở trong trái tim thì đó chính là cảm giác thầm thương trộm nhớ. Tuy nhiên, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn khác biệt. Anh vô cùng sáng chói, người bình thường như cô khó có thể với tới. Dù anh đọc mồm đọc miệng khiến cô tức chết nhưng mỗi khi ở bên cạnh anh, cô lại cảm thấy thoải mái và ấm áp. Có lúc, cô không nhịn được "đấu võ miệng" với anh. Có lúc, anh ầu trĩ đến mức khiến cô mềm lòng. Cảm giác của Giản Dao đối với Bạc Cận Ngôn liệu có phải là "thích"? Bản thân cô cũng không xác định được. Nhưng có một điều cô biết rõ, cô không hy vọng thiếu vắng anh trong cuộc sống của mình.

Thời gian trôi qua như thoi đưa, loáng một cái đã đến tháng Năm.

Vào ngày Quốc tế Lao động, Phó Tử Ngộ mời Giản Dao ăn cơm. Anh lấy lý do cảm ơn Giản Dao đã quét dọn nhà cửa giúp Bạc Cận Ngôn và chăm sóc Trầm Mặc. Người lao động là vinh quang nhất.

"Em yên tâm đi, tôi sẽ thanh toán với Bạc Cận Ngôn tiền bữa cơm này." Phó Tử Ngộ nói.

Giản Dao hỏi: "Bao giờ anh ấy mới về?"

"Tôi không biết. Cậu ấy luôn làm theo ý mình, đâu có báo cáo với ai bao giờ."

Giản Dao tiếp tục cuộc sống có quy luật. Cô dồn hết sức lực

vào công việc nên hiếm khi nhớ tới Bạc Cận Ngôn.

Một ngày cuối tuần giữa tháng Năm, Giản Dao xuống nhà dọn dẹp như thường lệ. Vừa mới quét dọn một lúc, bữa trưa Giản Dao gọi được đưa tới. Thế là cô bảo nhân viên mang thẳng lên nhà Bạc Cận Ngôn. Có lẽ do ăn sáng muộn. Giản Dao ăn một nửa đĩa nộm. Cô để đồ ăn trên bàn, tiếp tục lau chùi nhà cửa. Cô đi găng tay cao su, đeo tai nghe iPod, thông thả lau giá sách trong thư phòng, còn khẽ hát ngậm nga. Không biết bao lâu, trong một khoảng khắc, Giản Dao lơ mơ nghe thấy tiếng động phát ra từ cửa nhà. Cô nghi hoặc tháo tai nghe, chậm rãi đi về phía cửa thư phòng, quan sát bên ngoài. Cửa ra vào vẫn khép chặt, không có tiếng gõ cửa. Giản Dao đoán chắc là tiếng cửa của nhà bên cạnh.

Lau chùi thư phòng xong xuôi, Giản Dao đi sang phòng vệ sinh giặt giẻ lau. Khi ngang qua phòng bếp, cô vô tình ngẩng đầu nhìn, đột nhiên phát hiện có điều gì đó bất thường. Bàn ghế vẫn bình thường, đồ nấu bếp vẫn ở nguyên vị trí. Nhưng đồ ăn thừa của cô đâu rồi? Nửa ly trà "tiên thảo", nửa miếng bánh mousse dâu đỏ và hai miếng cánh gà đã biến mất. Trống ngực Giản Dao đập thành thịch. Cô không nhớ nhầm, rõ ràng vừa rồi cô để đồ ăn trên bàn. Giản Dao đảo mắt, phát hiện trong thùng rác có một cốc trà sữa, hộp đựng bánh gatô và đĩa đựng cánh gà, tất cả đều trống không.

Có người đã ăn hết đồ ăn của cô.

Giản Dao ngoảnh đầu, dõi mắt về phía phòng ngủ. Trên nền nhà sáng loáng ẩn hiện bóng người lay động. Chẳng có tên trộm nào đột nhập vào nhà người ta, việc đầu tiên là ăn hết thức ăn thừa của chủ nhà. Trừ khi người đó vừa đi chặng đường dài, chê đồ ăn trên máy bay nên đói bụng.

Giản Dao không nhịn được cười.

Chương 18

Giản Dao đi tới trước cửa phòng, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ngay dưới ánh nắng.

Ba tháng không gặp, Bạc Cận Ngôn đã bỏ chiếc áo vest màu đen quen thuộc, anh chỉ mặc áo sơ mi trắng và quần âu. Trang phục đơn giản càng tôn lên thân hình cao lớn và khí chất thanh tú của anh. Bạc Cận Ngôn đang cúi đầu xem tài liệu. Nghe thấy tiếng động, anh mới ngoảnh mặt nhìn Giản Dao. Đuôi mắt dài hơi nheo nheo. Anh bỏ tài liệu trong tay xuống, sải bước dài đi về phía Giản Dao. Giản Dao còn đeo găng tay cao su, tóc túm sau gáy, trên gương mặt trắng trẻo lơ lơ có vết bẩn. Tuy nhiên, đôi mắt cô đen nhánh và trong veo, nhìn anh từ từ tiến lại gần. Bạc Cận Ngôn dừng lại trước mặt Giản Dao. Ở khoảng cách rất gần, cổ có thể ngửi thấy mùi mồ hôi thoang thoang trên áo anh.

Nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn đột nhiên để lộ ý cười nhàn nhạt. Giọng nói trầm ấm như dòng nước vang lên bên tai Giản Dao: “Em đúng là cô gái nghĩ một đằng nói một nẻo.”

Tim Giản Dao như ngừng đập, hai má nóng ran. Nhưng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Với EQ của Bạc Cận Ngôn, một người đột nhiên cầm tay cô chỉ vì muốn cô giả làm nạn nhân nằm xuống “cỗ máy giết người thì cũng chẳng thể gợi ý điều gì mờ ám với phụ nữ được.

“Tại sao anh nói vậy?” Cô hỏi.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, đi vòng qua cô rồi đi ra phòng khách. “Rõ ràng em đã coi nơi này thành nhà của mình.”

Giản Dao hiểu ý anh. Vừa trở về, anh liền bắt gặp cô đang

quét dọn nhà cửa một cách thành thạo, còn ăn trưa ở đây. Bởi vậy, Bạc Cận Ngôn cho rằng cuối cùng cố cũng “cải tà quy chính”, muốn dọn đến sống cùng anh. Dù sao trong suy nghĩ của anh, hai người sống chung mới là quyết định chuẩn xác và đạt hiệu suất cao nhất.

Cô có thể nói anh có vẻ... tự mình đa tình hay không?

Đang định giải thích chỉ là bạn bè giúp đỡ lẫn nhau, Giản Dao lại nghe Bạc Cận Ngôn nói: “Quả ở trên bàn.”

Quà ư?

Giản Dao đi đến bên bàn làm việc, quả nhiên nhìn thấy một cái hộp hình chữ nhật màu xanh lam lẫn trong đồng tài liệu. Cô tháo găng tay, mở hộp, hoàn toàn sửng sồ. Giản Dao cầm cái hộp đi ra ngoài phòng khách. Bạc Cận Ngôn đang ngồi ở sofa uống trà hoa, tư thế rất thoải mái. Cô còn chưa lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đã hỏi: “Có thích không?”

Giản Dao thật thà trả lời: “Tôi thích, món quà rất đẹp.” Nói rồi, cô cúi xuống nhìn cái hộp, bên trong có một dây chuyền bạch kim, mặt hình trái tim đính vô số hạt kim cương rất nhỏ, lấp lánh dưới ánh đèn.

“Tuy nhiên...” Không đợi Giản Dao nói hết câu, Bạc Cận Ngôn đột nhiên cầm di động, gọi điện.

“Susan, cô ấy rất thích món quà. Tạm biệt.” Bạc Cận Ngôn chỉ nói hai câu ngắn gọn rồi ném chiếc điện thoại sang một bên.

Giản Dao hiếu kỳ hỏi: “Anh gọi điện cho ai thế?”

Bạc Cận Ngôn trả lời một cách lãnh đạm: “Trợ lý bộ phận phân

tích hành vi của FBI. Quà là do cô ta chọn. Cô ta nhất định muốn biết phản ứng của em.”

Giản Dao chợt hiểu ra vấn đề. Đồ anh mang về tặng cô là do cô trợ lý mua. Đối phương hiểu nhằm quan hệ giữa cô và anh nên mới chọn sợi dây chuyền kim cương mặt trái tim đắt tiền này.

Giản Dao đưa sợi dây chuyền cho anh. “Cảm ơn anh, nhưng món quà này quá quý giá. Anh không cần phải làm như vậy.”

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn cô. “Tôi tặng quà cho em, lẽ nào còn phải chịu trách nhiệm trả lại?”

Giản Dao câm nín. Logic của anh đúng là không ai có thể theo kịp.

Bạc Cận Ngôn đứng dậy: “Có vấn đề gì em hãy tự liên lạc với Susan. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm cùng Phó Tử Ngộ.”

Buổi chiều, Bạc Cận Ngôn lái xe đưa Giản Dao tới một quán ăn trên đường Nhị Hoàn. Giữa những tòa nhà cao tầng kiến trúc ngói xanh cổ kính, tĩnh mịch. Phó Tử Ngộ đứng hút thuốc trước cánh cổng sơn đỏ. Thấy bọn họ xuống xe, nơi khóe mắt anh ẩn hiện ý cười. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tiến lại gần, Phó Tử Ngộ dập tắt điếu thuốc, mỉm cười, dang rộng hai tay. Bạc Cận Ngôn cũng cười, giơ tay ôm bẹn.

“Hoan nghênh cậu trở về!” Phó Tử Ngộ nói.

Hai người nhanh chóng buông tay. Phó Tử Ngộ quay người, đi vào trong nhà hàng. Giản Dao định đi theo anh thì vô tình bắt gặp Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn cô, ánh mắt mang hàm ý. Tiếp theo, Bạc Cận Ngôn đột nhiên bước dài đi đến trước mặt Giản Dao. Không đợi cô có phản ứng, anh đã cúi thấp đầu, giơ hai tay ôm chặt cô vào lòng.

“Thình thịch, thình thịch...” Giản Dao nghe thấy tiếng trái tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực. Trái ngược với Bạc Cận Ngôn, thân hình Giản Dao mảnh mai và nhỏ bé, gần như bị anh ôm trọn. Cô chỉ nhìn thấy vòm ngực với áo sơ mi trắng, bên tai là nhịp tim trầm ổn của anh.

“Sao thế?” Giản Dao hỏi nhỏ. Phó Tử Ngộ cũng dừng bước, quay đầu về bên này.

Bạc Cận Ngôn bỗng buông Giản Dao ra, trả lời lãnh đạm: “Buổi trưa gặp lại, tôi vẫn chưa ôm em.”

Giản Dao lúng túng: “... Cảm ơn anh.”

Hóa ra, sau khi ôm Phó Tử Ngộ, người đàn ông này mới chợt nhớ ra mình vẫn chưa ôm cô nên bây giờ ôm bù.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đã sai bước đi vào trong nhà hàng. Giản Dao ngẩng đầu, bắt gặp Phó Tử Ngộ hết nhìn Bạc Cận Ngôn lại nhìn cô, vẻ mặt xuất hiện ý tứ sâu xa. Giản Dao hơi đỏ mặt, nhưng cô bình tĩnh nhìn lại Phó Tử Ngộ bằng ánh mắt thản nhiên, như thể nhắc nhở anh đừng có nghĩ lung tung.

Ba người ngồi trong phòng ăn ở trong cùng. Phó Tử Ngộ gọi món tương đối phong phú, có cá, có thịt, không hề để ý đến Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn cũng chọn đồ ăn anh thích một cách tự nhiên. Hai người đàn ông tỏ ra rất ăn ý. Cảnh tượng này khiến Giản Dao cảm thấy ấm áp. Cô thầm nghĩ, lần sau ăn cơm cùng Bạc Cận Ngôn, cô cũng có thể làm vậy.

Giản Dao không định hỏi thăm vụ tên biến thái giết người. Không ngờ Phó Tử Ngộ chủ động đề cập trước: “Bắt được tội phạm chưa?”

Bạc Cận Ngôn lắc đầu.

Giản Dao uống từng ngụm canh nhỏ, yên lặng lắng nghe.

Phó Tử Ngô hỏi tiếp: "Vậy cậu vẫn phải quay về Mỹ tham gia điều tra à? Hay ở lại Trung Quốc tìm kiếm tên đó?"

Giản Dao dừng uống canh, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh cất giọng chế nhạo: "Rất đáng tiếc, tôi sẽ không tham gia điều tra vụ án này."

Giản Dao và Phó Tử Ngô đều sững sốt.

Phó Tử Ngô im lặng vài giây rồi hỏi tiếp: "Bởi vì thân của cậu?"

Bạc Cận Ngôn "ừm" một tiếng.

Giản Dao không hiểu. Phó Tử Ngô nhận ra sự ngỡ vực của cô, nhưng cô lại ngoan ngoãn im lặng, không lên tiếng thắc mắc. Anh mỉm cười, giải thích cho Giản Dao hiểu. Bạc Cận Ngôn giúp FBI điều tra vụ án với trường đại học. Nhưng bây giờ anh đã chấm dứt hợp đồng với đại học của Mỹ, trở về nước giảng dạy tại một trường đại học, đồng thời làm việc ở Bộ Công an với tư cách chuyên gia.

"Lúc Bạc Cận Ngôn ra đi, bên Mỹ rất không bằng lòng. Bây giờ họ càng không muốn để một giáo sư của Trung Quốc tham gia điều tra vụ án. Dù sao FBI cũng là một tổ chức liên quan đến bí mật và an toàn của quốc gia." Phó Tử Ngô nói. "Xét cho cùng, bọn họ không tin Cận Ngôn, sợ cậu ấy giở trò, dù sao cậu ấy cũng là chuyên gia trong ngành."

Giản Dao chau mày nhìn Bạc Cận Ngôn. "Nhưng tội phạm

nhằm vào anh, hơn nữa hẳn có khả năng ở Trung Quốc. Sao bọn họ có thể gạt anh ra ngoài, không cho anh tham gia điều tra vụ án được?”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, ý mỉa mai càng rõ “Bọn họ không gạt tôi ra ngoài. Đại diện chủ nghĩa quan liêu của hai nước trải qua một tháng đàm phán, cuối cùng đạt được thỏa thuận: Bạc Cận Ngôn sẽ phối hợp điều tra với tư cách người bị hại. Trong mấy tháng ở Mỹ, việc FBI kêu tôi làm nhiều nhất là lấy khẩu cung.”

Giản Dao ngăn người, Phó Tử Ngộ bị sắc nước nhưng vẫn cười rất tự nhiên. Có lẽ anh hiếm khi chứng kiến vẻ mặt bất lực của Bạc Cận Ngôn.

Một lúc sau, Phó Tử Ngộ mới hỏi: “Vậy bọn họ định điều tra vụ án kiểu gì?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “FBI đã cử một nhóm điều tra tới Trung Quốc. Bọn họ được phép tiến hành điều tra độc lập, đương nhiên là dưới sự giám sát của cảnh sát Trung Quốc. Lúc cần thiết, cảnh sát Trung Quốc sẽ phối hợp truy bắt tội phạm. Còn tôi là người bị hại, có khả năng là mục tiêu phạm tội, cục cảnh sát thành phố sẽ âm thầm bảo vệ sự an toàn của tôi. Đợi khi đối phương liên lạc với tôi, phía Trung Quốc sẽ kịp thời phối hợp với FBI.”

Ba người nhất thời im lặng. Giản Dao trầm nghĩ, nhân vật thần bí thách thức Bạc Cận Ngôn rõ ràng nhằm vào anh, vậy mà anh bị cách ly với việc điều tra vụ án. Với tính cách của anh, chắc chắn sẽ khó chịu đến cực điểm.

Lúc này, Phó Tử Ngộ đột nhiên nhớ ra một vấn đề. “Thế thì điện thoại, email và nơi ở của cậu đều bị giám sát?”

Giản Dao lập tức nghĩ đến vấn đề khác. Như vậy, việc cô và

anh ở bên nhau, hành động tặng dây chuyền, ăn đồ thừa buổi trưa hôm nay sẽ bị cảnh sát hoặc FBI nhìn thấy?

Bạc Cận Ngôn cất giọng kiêu ngạo: “Cậu cho rằng tôi sẽ đồng ý?”

Giản Dao âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ngắm gương mặt nhìn nghiêng của Bạc Cận Ngôn, cô đột nhiên có linh cảm, anh sẽ không chịu để yên.

Lúc Giản Dao và Bạc Cận Ngôn quay về khu chung cư đã là hơn tám giờ tối.

Bầu trời đêm trong vắt, các vì sao rạng rỡ. Tâm trạng của con người dường như cũng trở nên nhẹ nhõm, vui vẻ hơn. Giản Dao và Bạc Cận Ngôn, kẻ trước người sau. Đến cửa nhà anh, Giản Dao hỏi: “Anh có lên nhà tôi xem Trầm Mặc thế nào không?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu, để lộ ý cười ôn hòa: “Nó vẫn chưa chết à?”

Giản Dao trả lời: “... Nó rất khỏe.”

Vừa vào nhà, bọn họ liền thấy Trầm Mặc chậm rãi bò trên sàn nhà bằng gỗ. Bạc Cận Ngôn đi đến, xách nó lên, đặt trên lòng bàn tay. Anh ước lượng, sau đó quay sang Giản Dao. “Nặng hơn rồi.”

Cân nặng của con rùa chỉ nhỉnh lên rất ít nhưng anh vẫn nhận ra? Giản Dao đi đến bên Bạc Cận Ngôn. Đúng lúc này, anh quăng Trầm Mặc xuống sofa, quay đầu nhìn cô. “Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?” Giản Dao cất giọng nghi hoặc.

Bạc Cận Ngôn nhúu mày. "Xuống nhà dưới, đi ngủ." Thấy cô không nhúc nhích, anh nói tiếp: "Lẽ nào em không định dọn xuống sống cùng tôi? Nơi này nhường lại cho Trầm Mặc. Xem ra nó rất thích hợp với môi trường ở đây. Mười năm nay trọng lượng của nó không hề thay đổi, mới sống với em mấy tháng mà đã tăng cân rồi."

Hóa ra... anh vẫn còn nhớ vụ "nghĩ một đằng nói một nẻo" của cô. Giản Dao im lặng, sau đó cố bất chợt cầm tay Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn ngây người. Từ cổ tay truyền đến xúc cảm mềm mại, ấm áp... và hơi ngứa ngứa. Giản Dao dắt tay anh đi về phía cửa ra vào. Cô mở cửa, đi vòng ra sau lưng Bạc Cận Ngôn, dùng hai tay đẩy mạnh người anh, giống hành động đêm hôm đó anh đã làm với cô.

Bạc Cận Ngôn quay người, lặng lẽ nhìn Giản Dao.

"Bạc Cận Ngôn, tạm biệt. Anh đừng có nghĩ lung tung."

Giản Dao mỉm cười, đóng sập cửa ngay trước mặt anh. Cô đi vào trong nhà, nhưng sau đó cô lập tức quay lại đứng sát cạnh cửa, nhìn ra bên ngoài qua lỗ "mắt mèo". Bạc Cận Ngôn vẫn đứng nguyên đó. Anh suy tư một lúc, sau đó lấy lại vẻ lãnh đạm, từ tốn đi về phía thang máy.

Giản Dao đi đến bên giường, buông mình nằm xuống. Cô lấy sợi dây chuyền ra khỏi túi xách, giơ lên ngắm nghía dưới ánh đèn, cười tủm tỉm.

Sự đời đúng là vô thường, Giản Dao vui vẻ vì Bạc Cận Ngôn trở về chưa được bao lâu thì cô đột nhiên nhận được thông báo của giám đốc bộ phận, nói công ty điều cô đến phòng Khách hàng lớn số 3.

So với bộ phận nhỏ Giản Dao đang làm việc, nghiệp vụ của phòng Khách hàng lớn số 3 không biết gặp bao nhiêu lần. Tuy nhiên, việc chuyển lần này của Giản Dao bề ngoài nhìn thì cứ nghĩ là được thăng chức nhưng thực tế là bị giáng chức. Bởi vì cô vô làm "trợ lý nghiệp vụ", chuyên phụ trách nghiệp vụ. Trong khi chức vụ mới là "trợ lý bộ phận", nói trắng ra là làm việc vặt. Tuy nhiên, công việc hành chính hậu cần và thư ký, bình thường chỉ cần trình độ chuyên môn khá là đủ, không hiểu tại sao bọn họ lại chọn cô?

Giản Dao thắc mắc với giám đốc bộ phận. Giám đốc cười vể áy náy. "Giản Dao, phòng Khách hàng lớn số 3 hiện tại thiếu một trợ lý, không tìm ra người thích hợp. Trong số những sinh viên tốt nghiệp năm nay, cô có biểu hiện xuất sắc nhất. Vì vậy, cấp trên quyết định điều cô đi. Cô hãy làm cho tốt, đó là bộ phận nòng cốt của công ty. Cô sang bên đó cũng có thể học hỏi nhiều điều."

Cô đã sớm nghe nói phòng Khách hàng lớn số 3 có mấy giám đốc tiêu thụ giỏi. Làm việc dưới trướng bọn họ đúng là một thử thách lớn. Hơn nữa, trợ lý bộ phận phòng Khách hàng lớn số 3 đột ngột phát bệnh, qua đời tháng trước, chẳng trách bọn họ cần người gấp.

Buổi trưa, các đồng nghiệp ở bộ phận cũ cùng Giản Dao tới khách sạn ăn cơm, coi như chia tay cô. Bởi vì giám đốc bộ phận không có mặt nên không khí thoải mái hơn. Ăn uống một lúc, mọi người bắt đầu nhiệt tình tán gẫu. Một cô gái trẻ tỏ ra thần bí: "Nghe nói phòng Khách hàng lớn số 3 sắp có một tổng giám sát mới. Mọi người có biết không? Hôm qua, tôi tới văn phòng tổng giám đốc, tình cờ gặp vị tổng giám sát đó. Chủ tịch hội đồng quản trị đích thân đưa anh ta xuống dưới, chứng tỏ rất coi trọng anh ta."

Mọi người đều nghe qua tin đồn, chỉ là không biết "bộ mặt thật của Lô Sơn^[1]". Các đồng nghiệp bàn tán xôn xao hỏi tổng giám sát mới lai lịch như thế nào. Giản Dao tập trung tinh thần lắng nghe, cô biết tin tức kiểu này rất hữu dụng ở chốn công sở.

[1] Không biết “bộ mặt thật của Lô Sơn” có nghĩa không rõ mặt trái của sự việc.

Cô gái trẻ lắc đầu. “Làm sao tôi biết được? Tuy nhiên...” Cô ta mỉm cười. “Tổng giám sát mới đến vô cùng đẹp trai. Vừa cao to vừa tuấn tú.”

Mọi người đều cười. Một đồng nghiệp nói đùa: “So với vị hôn phu của Chủ tịch thì thế nào?”

Giản Dao đã xem ảnh của Chủ tịch Doãn Tư Kỳ trong tài liệu tuyên truyền của công ty. Doãn Tư Kỳ là thiên kim của chủ tịch nhiệm kỳ trước, năm nay chưa đến ba mươi tuổi. Vị hôn phu của cô hình như là công tử của một tập đoàn nào đó.

Cô gái trẻ ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Hai người đó không cùng một típ. Đồng chí phò mã là công tử phóng khoáng, còn vị tổng giám sát này mang lại cảm giác... cường thế, thâm hiểm, cao quý.”

Có người nói đùa: “Cô định dọa Giản Dao đấy à? Cô ấy và tổng giám sát mới cùng nhậm chức, sau này lại là trợ lý của bộ phận anh ta. Cô nhắc đến cường thế thâm hiểm làm gì chứ!”

Buổi chiều, Giản Dao thu dọn đồ, tới bộ phận mới chào hỏi.

Đặt chân vào tòa nhà của phòng Khách hàng lớn số 3, cô lập tức cảm thấy sự khác biệt giữa bộ phận chủ chốt và phòng ban phụ. Khu làm việc rộng lớn chỉ đặt khoảng mười cái bàn, mỗi cá nhân chiếm cứ một diện tích bằng cả phòng làm việc của giám đốc bộ phận trước của cô.

Phần lớn bàn làm việc đều không có người, chỉ có một nam, một nữ đang ngồi ở vị trí của mình.

Giản Dao tiến lại gần. “Xin chào, tôi là Giản Dao, trợ lý bộ phận mới đến.”

Hai người đều ngẩng đầu nhìn cô. Đồng nghiệp nữ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mái tóc dài uốn lượn, gương mặt trắng trẻo, gầy guộc, đôi mắt rất to. Cô ta trang điểm nhã nhặn, mặc bộ đồ thoải mái. Bên ngoài bộ váy dài theo phong cách Bohemia là chiếc áo vest màu đen. Toàn thân cô ta toát ra vẻ lãnh đạm, uể oải.

Cô ta gật đầu với Giản Dao. “Chào cô, tôi là Thẩm Đan Vi, giám đốc tiêu thụ.” Sau đó, cô ta quay sang người đàn ông trẻ ngồi bên cạnh. “Bùi Trạch, cậu hướng dẫn cô ấy đi.” Nói xong, cô ta tiếp tục dán mắt vào màn hình máy tính.

Bùi Trạch trẻ hơn Thẩm Đan Vi tầm một, hai tuổi. Anh ta rất cao, ngũ quan thanh tú, mặc bộ com lô đen. Anh ta cười cười nhìn Giản Dao, đứng dậy bắt tay cô. “Chào em, tôi là Bùi Trạch, cũng là giám đốc tiêu thụ. Em đừng để ý đến Thẩm Đan Vi, con người chị ấy ngoài lạnh trong nóng.”

Đan Vi không ngẩng đầu, chỉ nói một câu: “Cậu biến đi!”

Giản Dao lập tức có ấn tượng tốt về hai người này. Bùi Trạch lại nói: “Mọi người đều đi họp để đón tổng giám sát mới. Khách hàng của hai chúng tôi đúng lúc có việc gấp nên chúng tôi không thể tham gia cuộc họp. lát nữa em có thể gặp tất cả mọi người.”

Giản Dao gật đầu.

Câu chuyện nhỏ số 4

Trong thời gian Bạc Cận Ngôn ở Mỹ, một ngày, Phó Tử Ngộ gọi điện cho anh, vô tình nhắc đến Giản Dao: “Tuần nào cô ấy cũng quét dọn nhà cửa cho cậu, ngoan cực. Tôi cũng muốn sống chung với cô ấy.”

Sau khi cúp điện thoại, tâm trạng của Bạc Cận Ngôn trở nên vui vẻ. Anh bỗng nhớ đến vụ Giản Dao giúp anh câu cá, Phó Tử Ngộ dặn phải cảm ơn người ta.

Vậy lần này anh cũng nên mua quà cảm ơn cô?

Tuy bây giờ Bạc Cận Ngôn bị FBI gạt ra ngoài nhưng tầm ảnh hưởng vẫn còn. Thế là anh gọi cô thư ký bộ phận: Giúp tôi mua một món quà.”

Susan nói: “Được ạ, anh mua cho ai?”

“Một người phụ nữ.”

Susan lập tức nâng cao tinh thần gấp trăm lần. Ai mà không biết Phó giáo sư Bạc Cận Ngôn chưa bao giờ mua quà tặng phụ nữ.

Cô dè dặt hỏi: “Là phụ nữ trẻ tuổi đúng không ạ?”

“Ừ.”

Oh my God! Phó giáo sư Bạc có bạn gái thật sao? Thấy Phó giáo sư Bạc vẫn chăm chú đọc sách, Susan hỏi một câu mang tính chất thăm dò: “Phó giáo sư, hai người tiến triển đến bước nào rồi?”

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu ngẫm nghĩ, trả lời hết sức nghiêm túc “Cô ấy là trợ lý của tôi. Chúng tôi sắp sống chung.”

Susan vô cùng kích động. Bạc Cận Ngôn là trai tân lạnh lùng có tiếng. Không ngờ anh đã nhanh chóng sống chung với bạn gái.

Susan hỏi nhỏ: “Món quà quan trọng như vậy, Phó giáo sư tự mình lựa chọn có phải hay hơn không?”

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt, liếc nhìn cô. “Cô cho rằng tôi có thời gian hay sao? Cô cứ chọn đại một thứ là được.”

Susan chỉ biết đáp: “... Ok!”

Chương 19

“Giản Dao, năm phút nữa tới phòng hội nghị lớn họp.”

"Vâng ạ, cảm ơn anh." Giản Dao mỉm cười với Bùi Trạch. Hai phút sau, cô đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Trong chiếc gương treo trên tường xuất hiện một cô gái có mái tóc dài đen nhánh, gương mặt không trang điểm trắng trẻo, đôi mắt đen trong veo. Giản Dao chỉnh lại váy công sở, áo sơ mi để chắc chắn chúng không bị nhàu. Cô vuốt lại tóc, bôi thêm son dưỡng môi. Cuối cùng, cô đứng thẳng người, hít một hơi sâu, nhìn vào gương, miệng nở nụ cười nghề nghiệp tự tin, thân thiện và mang một chút kiêu ngạo kiểu "Bạc Cạn Ngôn". Rất tốt, rất hoàn hảo, bộ dạng của cô lúc này phóng khoáng nhưng cũng đoan trang. Giản Dao thong thả rời khỏi nhà vệ sinh, đi tới phòng hội nghị có ánh đèn rực rỡ.

Không khí trong phòng hội nghị trầm ồ, nghiêm túc. Bên chiếc bàn hội nghị màu đen cỡ lớn đã có mấy đồng nghiệp ngồi chờ sẵn. Ngoài Bùi Trạch và Thẩm Đan Vi, còn có ba người đàn ông khác. Giản Dao đi vào, đến vị trí cuối bàn rồi ngồi xuống. Những người khác đều ngẩng đầu nhìn cô.

"Chào các anh, các chị, tôi là Giản Dao, trợ lý bộ phận vừa được điều đến." Giản Dao mỉm cười chào mọi người.

Người đàn ông ngồi bên cạnh Giản Dao đứng dậy, bắt tay cô. "Chào cô, tôi tên là Châu Tấn." Anh ta khoảng ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi, thân hình cao lớn, diện mạo bình thường nhưng đôi mắt sáng và sắc bén, nụ cười rất thân thiện, đầy sức truyền cảm. Hai người đàn ông còn lại cũng đứng dậy. Một người tên Tiền Dục Văn, ngoài ba mươi tuổi, chiều cao trung bình, thân hình hơi gầy, nước da ngăm đen. Anh ta không cười nói, chỉ bắt tay Giản Dao, gương mặt vô cảm. Người kia tên Mạch Thần, là người trẻ nhất, có vẻ tầm tuổi Giản Dao. Anh ta cao gầy, nước da trắng trẻo, diện mạo sáng sủa. Mạch Thần cười cười với Giản Dao: "Hoan nghênh cô."

Sau màn chào hỏi, Bùi Trạch đi đến bên cạnh Giản Dao, đặt

tay lên thành ghế sau lưng cô, cười, nói: "Lão Châu và lão Tiền đều là giám đốc tiêu thụ cấp cao, bậc tiền bối của chúng ta. Tiểu Mạch là trợ lý nghiệp vụ, chức vụ giống em ở bộ phận kinh doanh linh kiện ô tô. Bình thường, em và cậu ta sẽ phối hợp trong nhiều công việc, hai người có thể giao lưu, trao đổi với nhau."

Giản Dao lại cảm ơn anh ta. Bùi Trạch bông đùa: "Phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi." Nói xong, anh ta quay người, đi về chỗ ngồi ở phía đối diện. Đám đàn ông đều cười cười. Giản Dao để ý thấy Thẩm Đan Vi là người duy nhất không có phản ứng, cô ta lãnh đạm nhìn màn hình laptop.

Mọi người đều ngồi vào vị trí, yên lặng chờ đợi.

Giản Dao nhủ thầm, cô đã được gặp năm đồng nghiệp cùng phòng, gồm lão Châu, lão Tiền, Bùi Trạch, Thẩm Đan Vi và Tiểu Mạch, chỉ còn Giám đốc bộ phận Lâm Vũ Huyền và vị tổng giám sát thần bí là cô chưa gặp.

Ở phòng Khách hàng lớn số 3, nam giới chiếm số đông, Giản Dao có cảm giác ban đầu không tồi.

Lúc này, một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi đi vào, đó chính là Giám đốc Lâm Vũ Huyền. Cô thuộc loại phụ nữ công sở giỏi giang, quần áo mặc được cắt may tinh xảo, trang điểm tổng lạnh. Cô đảo mắt một vòng, dừng lại ở Giản Dao. "Giản Dao?"

Giản Dao lập tức đứng dậy. "Chào chị, Giám đốc Lâm."

Lâm Vũ Huyền mỉm cười, cất giọng khách sáo và xa cách: "Hoan nghênh cô." Sau đó, cô ta đưa mắt đi chỗ khác, không còn để ý đến cô.

Bùi Trạch cười, hỏi: "Giám đốc, tổng giám sát đâu rồi?"

Lâm Vũ Huyền trả lời lãnh đạm: "Chủ tịch vừa giữ anh ta lại nói chuyện vài câu. Anh ta sẽ đến ngay bây giờ." Cô đưa mắt ra ngoài hành lang. "Đến rồi." Nói xong, Lâm Vũ Huyền đi ra ngoài nghênh đón. Giản Dao và những người khác đều đứng dậy.

Thông qua cửa sổ kính ở phòng hội nghị, Giản Dao lơ mơ nhìn thấy một thân hình cao lớn dưới ánh đèn sáng trắng, từ tốn tiến lại gần. Khi người đàn ông bước vào cửa phòng, mọi người vỗ tay theo Bùi Trạch. Tiếng vỗ tay vang lên nhiệt liệt.

Sau đó, Giản Dao nhìn thấy một người đàn ông cao gầy cùng Giám đốc Lâm đi vào phòng. Tất cả đều mỉm cười với người đàn ông đó, trong khi nụ cười trên môi Giản Dao cứng đờ. Vị tổng giám sát mới đúng là có khí chất xuất chúng. Anh mặc com lê chỉnh tề, ánh mắt lạnh nhạt, hoàn toàn phù hợp với hình tượng "cường thế, thâm hiểm, cao quý" mà đồng nghiệp mô tả trước đó. Nhưng ai có thể nói cho cô biết, tại sao Bạc Cận Ngôn lại xuất hiện ở nơi này?

Giám đốc Lâm giới thiệu: "Đây là Tổng giám sát Bạc Cận Ngôn. Chúng ta rất vinh dự có dịp làm việc với anh. Từ nay về sau, dưới sự lãnh đạo của Tổng giám sát, phòng Khách hàng lớn số 3 chúng ta sẽ hoàn thành công việc xuất sắc hơn nữa."

Mọi người lại vỗ tay. Đến người đẹp mặt lạnh Thẩm Đan Vi cũng để lộ ý cười với Bạc Cận Ngôn. Giản Dao nhìn anh chăm chăm, chỉ thấy anh đứng thẳng người, ánh mắt lãnh đạm quét một lượt, lướt qua Giản Dao như không nhận ra cô. Rõ ràng sáng hôm nay, Bạc Cận Ngôn còn uống sữa đậu nành tự tay cô nấu và đưa xuống tận nhà. Lúc cô rời khỏi nhà anh đi làm, anh vẫn ngồi ở sofa đọc sách, không hề có dấu hiệu bất thường.

Giám đốc Lâm mời Bạc Cận Ngôn ngồi vào vị trí chủ tọa ở đầu chiếc bàn tròn. Sau đó là tiết mục các nhân viên tự giới thiệu ngắn gọn với Tổng giám sát. Mọi người lần lượt tự giới thiệu về bản thân, Bạc Cận Ngôn vẫn giữ vẻ mặt vô cùng thờ ơ, do đó bầu

không khí trong phòng hội nghị trở nên nặng nề và nghiêm túc. Giản Dao là người giới thiệu cuối cùng. Lúc phát biểu, cô danh chính ngôn thuận nhìn thẳng vào anh, phát hiện trong đáy mắt lạnh lùng của anh ẩn hiện ý cười kiểu "Bạc Cận Ngôn" mà cô rất quen thuộc.

Giới thiệu xong xuôi, Giản Dao lặng lẽ ngồi xuống.

Giám đốc Lâm lên tiếng: "Theo ý của Chủ tịch, Bạc Tổng đến phòng của chúng ta với nhiệm vụ chủ yếu là kiểm soát phương hướng và sách lược kinh doanh. Bạc Tổng sẽ không can thiệp vào công việc thường ngày của mọi người. Từ nay về sau, mọi người vẫn trực tiếp báo cáo công việc cho tôi, tôi sẽ báo lại với Bạc Tổng."

Mọi người gật đầu. Giản Dao càng nghi hoặc. Bạc Cận Ngôn kiểm soát phương hướng của phòng? Đây có phải là đơn vị bộ đội đầu?

Giám đốc Lâm quay sang Bạc Cận Ngôn: "Bạc Tổng hãy phát biểu vài câu với mọi người."

"Được." Bạc Cận Ngôn gật đầu nhưng không lên tiếng ngay mà từ tốn đảo mắt một vòng, ánh mắt rất lạnh lùng. Mọi người đều im lặng, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi xuống đất. Nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn đột nhiên thoáng hiện ý cười, anh cất giọng trầm thấp: "Chúng ta hãy nói rõ vấn đề trước. Tôi chỉ đến đây nhậm chức trong thời gian ngắn nên các anh chị không cần lấy lòng tôi. Tôi cũng không có sức lực đâu mà ứng phó với các anh chị. Tôi làm việc theo thói quen riêng, các anh chị phải đáp ứng yêu cầu của tôi nhưng không thể đặt ra yêu cầu với tôi. Mọi người chung sống hòa bình. Lúc rời khỏi nơi này, tôi sẽ đánh giá tất cả loại A."

Phòng hội nghị càng yên tĩnh hơn.

Giản Dao vẫn mù mờ, rối cuộc Bạc Cận Ngôn đến đây làm gì?

Những người có mặt ở nơi này đều là tinh anh trong giới bán hàng. Bọn họ không ngờ gặp phải phương thức xã giao nguyên thủy và thô lỗ như vậy ở chốn công sở. Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, ai nấy đều vỗ tay đập đập. Giám đốc Lâm dường như cũng bất ngờ, nhưng cô nhanh chóng xoa dịu, cất giọng trầm ổn: "Bạc Tổng, vẫn chưa tuyển được thư ký cho anh. Giản Dao là trợ lý bộ phận mới được điều đến. Thời gian này, để cô ấy tạm thời làm thư ký cho anh."

Bạc Cận Ngôn trả lời lãnh đạm: "Tùy mọi người."

Giám đốc Lâm lại quay sang Giản Dao: "Sau này Bạc Tổng là lãnh đạo trực tiếp của cô. Cô tạm thời không cần phụ trách những công việc khác."

"Vâng ạ!" Giản Dao nở một nụ cười hoàn hảo. Cô gật đầu với Giám đốc Lâm rồi lại nhìn Bạc Cận Ngôn. Liệu anh có nhìn thấy sát khí trong mắt cô?

Cuộc họp kết thúc, mọi người quay lại làm việc. Văn phòng tổng giám sát nằm ở một bên khu văn phòng làm việc. Giản Dao vừa ngồi xuống, liền thấy Bạc Cận Ngôn đi qua khu vực của nhân viên, tiến lại gần cô. Mọi người ở xung quanh nhìn anh bằng ánh mắt như cổ như không, Giản Dao ngồi yên bất động. Bạc Cận Ngôn đi đến bên Giản Dao, gõ tay xuống mặt bàn. "Em vào đây." Sau đó, anh đi vào phòng làm việc rộng lớn của mình.

Giản Dao cầm laptop và bút, đi theo Bạc Cận Ngôn vào phòng, vẻ mặt cô rất nghiêm túc và thận trọng. Do dự vài giây, cô giờ tay đóng cửa phòng.

Sau khi Giản Dao đi vào, đám người ở bên ngoài đang dõi mắt về bên này vẫn im lặng nhưng bầu không khí thoải mái hẳn. Bùi

Trạch xoay ghế sang bên cạnh Thẩm Đan Vi ở gần anh ta nhất. Anh ta liếc về phía văn phòng của Tổng giám sát, nói nhỏ: "Đây là công tử của gia tộc nào, hình như đến công ty chúng ta để rèn luyện hay sao ấy? Anh ta kiêu căng quá, chỉ khổ tiểu mỹ nhân Giản Dao."

Thẩm Đan Vi cười cười: "Vậy sao? Tôi lại cảm thấy anh ta quá chất, rất đàn ông."

Bùi Trạch phì cười thành tiếng. Anh ta ngẩng đầu, liền bắt gặp lão Tiền ngồi ở phía xa xa đang nhìn anh ta bằng ánh mắt tỉnh lặng. Hai người, mắt đối mắt một lúc rồi Bùi Trạch quay đi chỗ khác, miêng huyết sáo, đẩy chiếc ghế về phía bàn làm việc của mình. Những người khác bắt đầu công việc bận rộn, bên ngoài cũng trở nên yên tĩnh.

Giản Dao đi vào phòng làm việc, thấy Bạc Cận Ngôn ngồi đằng sau bàn của sếp màu đen sạm trọng. Anh dán mắt vào màn hình vi tính, tay gõ bàn phím. Anh nằng từ ngoài cửa sổ chiếu vào khiến cảnh tượng trước mặt càng trở nên thu hút.

Giản Dao đi đến bên cạnh bàn làm việc, bỏ đồ trong tay xuống mặt bàn, nhìn Bạc Cận Ngôn chăm chăm. "Anh giải thích đi."

Đằng sau màn hình vi tính truyền đến giọng nói trầm ấm, vui vẻ của Bạc Cận Ngôn: "Em vẫn không thể thoát khỏi số kiếp làm trợ lý..."

Giản Dao rít từng tiếng: "Bạc... Cận... Ngôn!"

Cô vừa dứt lời liền nghe thấy có tiếng gõ cửa nhẹ.

"Vào đi!" Bạc Cận Ngôn liếc Giản Dao rồi đưa mắt về phía cửa ra vào. Giản Dao cũng quay đầu, cô lập tức nở nụ cười rạng rỡ như có phép thuật.

Người xuất hiện ở ngoài cửa là Mạch Thần. Anh ta chỉ đạo hai người bảo vệ chuyển bàn ghế làm việc của Giản Dao vào phòng. Bọn họ đặt bàn làm việc ở khoảng trống gần cửa. Mạch Thần mỉm cười, hỏi: "Bạc Tổng, để ở đây có được không?"

Bạc Cận Ngôn tựa vào ghế, để hai tay ra sau gáy, trả lời bằng giọng điệu hết sức tự nhiên: "Tùy, hãy để ở nơi tối có thể nhìn thấy."

Giản Dao chỉ liếc nhìn anh, không lên tiếng.

Bọn họ nhanh chóng ra ngoài, khép cửa lại.

Bốn mắt nhìn nhau. Giản Dao hỏi: "Anh đừng nói với tôi là ở công ty này xảy ra vụ án, vì vậy anh phải đóng giả làm tổng giám sát, nằm vùng ở đây, còn cố ý truyền chuyển tôi tới nơi này đây nhé?"

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. Anh gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn. "Rất vui khi thấy đại não của em đã bắt đầu hoạt động, tuy tốc độ hơi chậm một chút."

Giản Dao lặng thinh. Dường như cô vẫn không thể tin nổi.

"Bạc Cận Ngôn, sao anh có thể làm vậy?" Giản Dao nhìn anh chăm chú. "Công việc điều tra là điều tra. Anh sẽ chẳng bao giờ điều tra hết các vụ án. Thực ra tôi cũng tình nguyện cố gắng hết sức giúp đỡ anh. Nhưng sao anh có thể tự động can thiệp vào công việc của tôi mà chẳng nói một tiếng nào?"

Bạc Cận Ngôn thu lại ý cười, trầm mặc nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm.

Giản Dao tiếp tục: "Anh có biết tôi bỏ biết bao sức lực vào công việc này không? Đây là nghề nghiệp tôi muốn làm suốt đời. Lúc điều tra vụ án, anh không muốn bị người khác quấy rầy, tôi cũng hy vọng được yên ổn làm việc, không vô duyên vô cớ bị làm phiền. Bây giờ tôi biến thành cái gì? Điều tra viên ở chốn công sở? Nhân viên hai mặt? Đợi đến khi anh giải quyết xong vụ án, rồi đi, các đồng nghiệp sẽ nhìn tôi bằng con mắt như thế nào? Chắc bọn họ sẽ bàn tán: "Nữ gián điệp của Bộ Công an đấy, nên cẩn thận khi nói chuyện với cô ta!" Hoặc giả lần sau anh đi phá án ở chỗ khác, anh lại giở trò, khiến tôi nhảy qua bên đó?"

Nói xong những lời này, Giản Dao cắn môi, hai má dần đỏ ửng. Mấy tháng qua, vì công việc này mà cô thức khuya dậy sớm. Thực tế, cô vừa mới tạo dựng được chỗ đứng ở bộ phận cũ. Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn làm đảo lộn tất cả.

Giống như lời cô nói, cam tâm tình nguyện giúp anh là một chuyện nhưng can thiệp, thậm chí hoàn toàn không chế công việc của cô lại là chuyện khác. Giản Dao quay người, đi ra ngoài cửa. Đến cửa phòng, cô mới chợt nhớ ra bàn làm việc của cô mới được chuyển vào đây. Cô không thể tự mình bê bàn ra ngoài, cũng không thể dọn đồ trước mặt các đồng nghiệp. Giản Dao đành làm mặt lạnh ngồi xuống, quay đi chỗ khác, không nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn cũng trầm mặc, trong phòng vô cùng tĩnh lặng.

Giản Dao vốn không hay tức giận. Một lúc sau, cô dần bình tĩnh lại nhưng vẫn không muốn để ý đến Bạc Cận Ngôn. Cô cảm thấy hơi chán nản, bây giờ cô phải làm thế nào? Cô không nở từ chức. Nhưng rõ ràng chủ tịch và Giám đốc Lâm đều biết sự thật, cô chỉ còn cách giúp anh phá án. Vậy sau này cô sẽ ra sao? Liệu cô có thể tiếp tục làm nhân viên "cô còn trắng" bình thường, nỗ lực phấn đấu, từ từ tiến thân nữa không?

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa "cộc... cộc".

Bạc Cận Ngôn không có phản ứng, Giản Dao hắng giọng, mỉm cười, nói: "Mời vào!"

Vừa dứt lời, Giản Dao liền cảm thấy ánh mắt sáng rực của Bạc Cận Ngôn dừng lại trên mặt cô.

Cô mặc kệ anh.

Bùi Trạch đẩy cửa, đi vào phòng. Anh ta cầm hai chiếc tách, mỉm cười nhã nhặn. "Đồ uống buổi chiều. Một cốc mocha và một cốc trà thơm, được không ạ?"

Bạc Cận Ngôn đứng dậy. "Cảm ơn, bao nhiêu tiền?"

Bùi Trạch cười. "Tiền nong gì chứ?" Anh ta nhìn Bạc Cận Ngôn. "Bạc Tổng, tôi xin phép ra ngoài."

Bạc Cận Ngôn quả nhiên không bận tâm đến Bùi Trạch như lời tuyên bố trước đó. Sau khi Bùi Trạch đi ra ngoài, đóng cửa, Giản Dao đặt cốc xuống bàn, vẫn im lặng.

"Mocha, cảm ơn." Bạc Cận Ngôn cất giọng từ tốn.

"Anh hãy tự đi lấy đi."

Bạc Cận Ngôn đứng dậy, thong thả tiến lại gần. Giản Dao cúi đầu. Trước mặt cô nhanh chóng xuất hiện chiếc quần âu phẳng phiu. Trên đầu cô vang lên giọng nói nhàn nhạt của anh: "Thực ra công việc của em chẳng bị ảnh hưởng nhiều. Tôi phá vụ án "Cỗ máy giết người" trong năm ngày. Em cho rằng một vụ án của doanh nghiệp liệu có bao nhiêu hàm lượng kỹ thuật, tốn bao nhiêu thời gian của tôi?"

Giản Dao cảm thấy nhẹ lòng nhưng vẫn lặng thinh.

Đột nhiên hai bàn tay trắng trẻo đặt xuống hai đầu mặt bàn trước mắt cô. Tay áo vest đen chỉnh tề, cúc áo màu hổ phách lấp lánh dưới ánh đèn. Bạc Cận Ngôn cúi thấp người, từ từ áp sát Giản Dao.

“Tôi xin nói thẳng, công việc của em bây giờ là làm gì? Vận chuyển hàng hóa rẻ tiền đi nơi khác, bán với giá cao. Trước lúc lâm chung, em muốn nói với con cháu của mình, cả đời này em vận chuyển bao nhiêu hàng hóa hay là muốn kể với con cháu, em đã cứu sống bao nhiêu mạng người?”

Lúc này, Giản Dao mới ngẩng đầu nhìn anh. Khuôn mặt hai người cách nhau không đến ba mươi centimet. Cô tựa hồ thấy bóng ngược của mình trong đáy mắt Bạc Cận Ngôn. Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt trong suốt, sắc bén và kiêu ngạo, như muốn xuyên thấu trái tim cô.

Trái tim Giản Dao rung lên nhẹ nhàng. Cô quay mặt đi chỗ khác.

“Nói vớ vẩn!” Cô “hừ” một tiếng. “Anh mới là công nhân vận chuyển. Nghề của tôi là lưu thông hàng hóa. Sự phát triển của nền kinh tế không thể thiếu khâu này.”

Bạc Cận Ngôn khẽ cười, buông tay khỏi mặt bàn, đứng thẳng người. Anh không quên cầm cốc mocha, quay về bàn làm việc của mình. Sau đó, anh lấy tập tài liệu, ném xuống mặt bàn Giản Dao: “Tiểu thư lưu thông hàng hóa, em có thể xem qua hồ sơ về người chết của chúng ta.”

Giản Dao giật mình, bất động vài giây rồi mới lật giở tài liệu.

Đầu tiên, cô nhìn thấy tấm ảnh một cô gái trẻ ngoài hai mươi tuổi, mặc bộ đồ công sở. Cô gái có diện mạo thanh tú, ánh mắt

ôn hòa. Giản Dao hơi ngầy người khi đọc lý lịch bên dưới: Vương Uyển Vi, hai mươi ba tuổi, là trợ lý bộ phận của phòng Khách hàng lớn số 3 mới qua đời vì bệnh hiểm nghèo tháng trước.

Vương Uyển Vi chính là người tiền nhiệm của Giản Dao.

Bạc Cận Ngôn đột nhiên nói một câu, không mặ cũng không nhạt: “Cô ta trông hơi giống em, vừa trắng vừa gầy.”

Giản Dao lườm Bạc Cận Ngôn, anh mới cất giọng từ tốn: “Cô ta không phải chết vì bệnh tật mà là tự sát. Công việc điều tra của chúng ta bắt đầu từ cô ta.”

Giản Dao giật mình nhưng cũng rất nghi hoặc. Chẳng phải Bạc Cận Ngôn chỉ bắt những tên giết người hàng loạt hung ác nhất sao? Cái chết của một cô gái văn phòng hình như không đáng đến chuyên ngành của anh.

Giản Dao ngập ngừng: “Cô ấy là... nằm vùng của Bộ Công an?” Do đó, Đại Thần Bạc Cận Ngôn mới phải ra tay?

“Em tưởng Bộ Công an ăn no, không có việc gì làm nên mới cử người đi làm công nhân vận chuyển? A, xin lỗi, là lưu thông hàng hóa.” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Giản Dao nói: “... Rốt cuộc vụ này là thế nào?”

Điện thoại của Bạc Cận Ngôn bỗng đổ chuông. Anh bắt máy, cất giọng lạnh nhạt: “Ờ, được.” Anh đưa mắt về phía Giản Dao. “Cô ấy ăn tất, chẳng kiêng món gì, tạm biệt.”

Sau khi cúp điện thoại, Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: “Chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Khoan đã, câu “cô ấy ăn tất” là chỉ cô?

Giản Dao hỏi: “Chúng ta ăn cơm cùng ai?”

“Một phụ nữ phiền phức. Bằng không, em cho rằng tại sao tôi lại nhận giải quyết vụ án nhỏ vô vị này?”

Giản Dao ngẩn người.

Một người phụ nữ?

Là Chủ tịch Doãn Tư Kỳ?

Chương 20

Đi qua tấm bình phong khắc hoa màu trắng kiểu Âu là bước vào một không gian rộng lớn, ánh đèn nghiêng như dòng nước. Căn phòng được bài trí theo phong cách trang nhã và ấm áp, chỉ có một chiếc bàn tròn màu trắng đặt chính giữa. Một người phụ nữ mặc đồ tinh tế ngồi sau chiếc bàn.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tiến lại gần.

Không thể không thừa nhận, Doãn Tư Kỳ là một phụ nữ có khí chất. Cô mặc bộ váy dài màu đỏ hở vai, cứ chỉ tào nhả. Ngay cả Giản Dao, lần đầu tiên gặp người phụ nữ này cũng phải tán thưởng phong thái phóng khoáng và gợi cảm của cô. Tuy nhiên, ánh mắt của Doãn Tư Kỳ có vẻ lạnh lùng và xa cách, khiến người khác không dễ tiếp cận. Chỉ có điều, thần sắc lạnh lùng lập tức biến thành sự quả trách đầy nữ tính khi Bạc Cận Ngôn đứng trước

mặt Doãn Tư Kỳ. Cô liếc nhìn anh. "Cuối cùng cậu cũng chịu ăn cơm với tôi."

Bạc Cận Ngôn không hề bận tâm, tự kéo ghế ngồi xuống rồi nói với Giản Dao: "Em ngồi đi."

Doãn Tư Kỳ đứng dậy, mỉm cười bắt tay Giản Dao: "Chào cô!"

Giản Dao nở nụ cười lịch sự. "Chào chủ tịch, tôi là Giản Dao."

Ba người ngồi vào vị trí.

Doãn Tư Kỳ liếc nhìn Bạc Cận Ngôn: "Tôi còn tưởng trợ lý của cậu là người lập dị, ngông cuồng, tự cao tự đại giống cậu."

Doãn Tư Kỳ nói thẳng câu này, Giản Dao lập tức thấy có cảm tình. Cô cười, đáp: "Tất nhiên tôi không phải loại người đó."

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới nhướn mắt nhìn Doãn Tư Kỳ, cất giọng chế giễu: "Chị đánh giá tôi như vậy sao?"

Doãn Tư Kỳ cắn môi, khóe mắt hiện ý cười. Đang định lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh ngoảnh đầu nhìn Giản Dao, ánh mắt tỏa ra khí lạnh. "Em cũng nghĩ như chị ấy?"

Giản Dao không để ý đến thái độ bức người của anh, cất giọng vui vẻ: "Là ai tự xưng thuyên chuyển tôi mà chẳng nói một tiếng nào?"

Chứng kiến cuộc trò chuyện của hai người, Doãn Tư Kỳ hơi bất ngờ. Cô mỉm cười. "Giản tiểu thư, là tôi đề nghị Cận Ngôn đến công ty điều tra. Cậu ấy nhất định đòi cô làm trợ lý thì cậu ấy mới nhận lời. Vì vậy, tôi chỉ còn cách thuyên chuyển cô."

Nhất định đòi cô làm trợ lý thì mới nhận lời?

Trong lòng Giản Dao “nở hoa”, cô nhìn Bạc Cận Ngôn, trả lời: “Không sao, tôi cũng tự nguyện tham gia.”

Doãn Tư Kỳ nói tiếp: “Tôi tưởng hai người đã bàn đầu vào đây rồi. Không ngờ Cận Ngôn chẳng nói năng gì, tự mình quyết định...”

Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời cô: “Vài giây trước, chúng tôi đã bàn xong. Chị nói vào việc chính đi.”

Doãn Tư Kỳ mỉm cười, quay sang Giản Dao: “Xin chính thức giới thiệu, tôi là chị gái của Cận Ngôn.”

Giản Dao đại khái đoán ra Doãn Tư Kỳ và Bạc Cận Ngôn có mối quan hệ bà con thân thích nhưng cô không ngờ họ là chị em bởi cô chưa bao giờ nghe Bạc Cận Ngôn nhắc tới chị gái.

Dường như nhận ra nghi hoặc của cô, Doãn Tư Kỳ giải thích: “Chị em khác cha khác mẹ. Bố Cận Ngôn tái hôn với mẹ tôi. Không nhiều người biết chuyện này. Chúng tôi cùng trưởng thành ở Mỹ.”

Trong khi chờ thức ăn dọn lên bàn, Doãn Tư Kỳ kể lại sự việc.

“Cái chết của Vương Uyển Vi đã được phía cảnh sát xác nhận là tự tử. Tôi muốn hai người giúp tôi điều tra hai việc. Thứ nhất, trong di thư để lại, Vương Uyển Vi cho biết vì áp lực quá lớn, không thể chịu đựng hơn nên quyết định kết thúc cuộc đời. Tôi không biết áp lực đó có liên quan đến môi trường làm việc của Phòng khách hàng lớn số 3 hay không? Nếu nguyên nhân xuất phát từ phong cách quản lý tồn tại trong phòng mà người khác

không biết, tôi nhất định phải làm rõ. Vì vậy, tôi muốn biết nguyên nhân cụ thể khiến cô ta tự tử. Thứ hai, tôi đã yêu cầu phía cảnh sát không công bố nguyên nhân Vương Uyển Vi tiêm ma túy quá liều dẫn đến cái chết. Tôi nghe nói, trong một số công ty ở Trung Quốc tồn tại tình trạng không ít nhân viên sử dụng, thậm chí buôn bán ma túy. Vương Uyển Vi có vẻ là một cô gái hiền lành, yếu ớt. Cô ta lấy ma túy từ đâu? Liệu có còn những người khác ở phòng Khách hàng lớn số 3 hay ở trong công ty cũng sử dụng ma túy? Liệu trong công ty có tồn tại mạng lưới ma túy mà tôi không hay biết? Tôi không cho phép trong công ty của mình xuất hiện ung nhọt đó."

Doãn Tư Kỳ nói xong, Giản Dao trầm tư suy nghĩ. Cô không ngờ một công ty và phòng ban hoành tráng lại có khả năng tồn tại khuất tất như vậy. Đương nhiên, hôm nay Giản Dao cũng để ý thấy một số người trong phòng có thái độ hơi kỳ lạ. Nhưng cô chỉ nghĩ, có phòng ban nào mà không kỳ lạ?

Bạc Cận Ngôn rõ ràng không bị tác động bởi câu chuyện của Doãn Tư Kỳ. Anh cất giọng chế giễu: "Điều tra nguyên nhân cái chết? Điều tra xem trong công ty có mạng lưới sử dụng ma túy hay không? Đây chỉ là bài tập nhập môn của học viên cấp một ngành tội phạm học mà thôi."

Doãn Tư Kỳ cất cao giọng: "Cận Ngôn! Công ty này là tâm huyết của chú Bạc và mẹ tôi, cậu cũng có cổ phần. Tôi không thể để cảnh sát công khai điều tra. Do đó, tự cậu phải giải quyết vấn đề này."

Bạc Cận Ngôn quay sang Giản Dao. "Không hề gì, chúng ta còn có Giản Dao. Độ khó của vụ án này vừa vặn thích hợp với cô ấy, coi như để cô ấy rèn luyện."

Doãn Tư Kỳ ngăn người.

Giản Dao không bận tâm đến câu nói nhăng cuội của Bạc Cận

Ngôn. Cô nói với Doãn Tư Kỳ, giọng điệu chân thành: "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức."

Doãn Tư Kỳ gật đầu, cười cười: "Hai người về nhà từ từ xem hồ sơ vụ án. Bây giờ chúng ta ăn cơm trước, không bàn chuyện công việc." Cô quay sang Giản Dao, nói: "Tôi đã tự gọi món, cô không để bụng đấy chứ?"

Giản Dao cười, nói: "Không sao đâu ạ."

Doãn Tư Kỳ lại nhìn Bạc Cận Ngôn. "Cậu đương nhiên không bận tâm rồi." Nói xong, cô kêu nhân viên phục vụ dọn đồ ăn.

Đầu tiên là món sa lát rau. Doãn Tư Kỳ gọi món bít tết làm món chính cho cô và Giản Dao, còn Bạc Cận Ngôn là món cá tuyết rán thơm lừng và cá hồi chanh mật ong. Doãn Tư Kỳ chỉ vào món rau củ, nói với Bạc Cận Ngôn: "Cậu phải ăn hết, không thể chỉ ăn mỗi món cá."

Bạc Cận Ngôn từ tốn đáp: "Lắm chuyện." Nhưng anh vẫn gắp các món khác.

Chứng kiến thái độ của hai chị em, Giản Dao nghĩ, người chị gái này tương đối có quyền phát ngôn trước Bạc Cận Ngôn. Giản Dao ăn bít tết đã đủ no nên gần như không động đũa vào đĩa salad rau. Cô đang ngồi yên lặng thì đột nhiên Bạc Cận Ngôn thò tay đến trước mặt cô, kéo đĩa salad của cô về phía anh, gắp ăn một cách tự nhiên.

Tim Giản Dao đập nhanh một nhịp. Gương mặt nhìn nghiêng lạnh nhạt của anh dường như rất thuần mắt. Tuy nhiên, việc anh ăn đồ của cô trước mặt người ngoài khiến cô không khỏi thẹn thùng.

Vừa ngẩng đầu, Giản Dao bắt gặp Doãn Tư Kỳ đang nhìn

mình. Nhưng Doãn Tư Kỳ nhanh chóng đưa mắt về phía Bạc Cận Ngôn. Có vẻ cô muốn lên tiếng nhưng cuối cùng lại im lặng.

Giản Dao thuận theo tầm nhìn, phát hiện đĩa sa lát của Doãn Tư Kỳ còn một nửa già, vậy mà Bạc Cận Ngôn không động đến. Được rồi, cô thấy hơi buồn tẻ nên mới suy nghĩ lung tung. Giản Dao cúi đầu, tiếp tục uống trà.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng ăn xong, tao nhã cầm tờ giấy ăn lau miệng. Anh nhìn Doãn Tư Kỳ bằng ánh mắt sắc lạnh. Giản Dao và Doãn Tư Kỳ tưởng anh sẽ nói chuyện nghiêm túc, ví dụ suy nghĩ và sách lược của anh về vụ án. Nào ngờ, Bạc Cận Ngôn thông thả lên tiếng: "Sau khi vụ án kết thúc, xin chị hãy bảo đảm Giản Dao được tiếp tục làm công việc trợ lý tầm thường của cô ấy. Tôi biết chị thạo nhất chuyện khống chế dư luận, che giấu sự thật. Vì vậy, chị đừng để người khác nghĩ, Giản Dao là điều tra viên chốn công sở, nữ nhân viên hai mặt hay nữ gián điệp của Bộ Công an..."

Lúc hai người lái xe về nhà đã là hơn tám giờ tối. Bầu trời tối đen, không khí mát mẻ. Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ. Nghĩ đến câu nói của anh ban nãy, tâm trạng của cô cũng trở nên vui vẻ. Trong xe yên tĩnh vô cùng, Giản Dao tìm đề tài nói chuyện: "Tình cảm giữa anh và chị gái có vẻ rất tốt."

Bạc Cận Ngôn đang lái xe, nhìn thẳng về phía trước: "Thật ngại quá, đương sự không hề cảm nhận được điều đó."

Giản Dao chống cằm ngẫm anh. Việc còn con này cũng không chịu thừa nhận? Nếu không phải vì chị gái, sao anh lại nhận lời điều tra vụ án cấp nhập môn này?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn nhếch mép, nói: "Có gì lạ đâu. Nếu hôm nay người tự tử là em, tôi cũng sẽ điều tra đến cùng."

Giản Dao hỏi lại: "... Tôi nên cảm ơn anh chẳng?"

Trên đời này có người sử dụng ví von kiểu đó để biểu đạt sự coi trọng của anh ta với người khác sao?

Vì từng hợp tác nên hai người ít nhiều có sự ăn ý. Giản Ngôn đi theo Bạc Cận Ngôn về nhà anh, ngồi ở phòng khách xem tài liệu.

Vương Uyển Vi là người huyện Lạc Xuyên, tỉnh H, học đại học ở thành phố B, vẫn còn độc thân. Lý lịch của cô rất bình thường, điểm đáng chú ý duy nhất là bố mẹ ly dị. Mẹ Vương Uyển Vi ở vậy nuôi cô trưởng thành. Bà mở một hiệu may, điều kiện kinh tế gia đình không tốt lắm. Tháng trước, trung tâm khách hàng lớn của công ty, gồm hơn mười phòng ban tổ chức cuộc họp thường niên tại một khu resort. Vương Uyển Vi tự tử bằng cách tiêm ma túy quá liều. Sáng ngày hôm sau, đồng nghiệp phát hiện thi thể của cô. Cảnh sát cũng phát hiện trên thân thể có dấu vết từng sử dụng ma túy và một bản di thư. Vì vậy, cảnh sát đưa ra kết luận Vương Uyển Vi tự tử.

Trong túi tài liệu có ảnh chụp hiện trường. Lúc đó, Vương Uyển Vi ở trong phòng của ngôi biệt thự, cô nằm trên giường. Cảnh sát đã kiểm tra đồ dùng cá nhân của cô và toàn bộ ngôi biệt thự, đồng thời lấy khẩu cung các nhân viên của phòng Khách hàng lớn số 3 ở xung quanh.

Giản Dao cầm tấm ảnh chụp bức di thư. Bức thư không dài, nét chữ rất ngay ngắn, rõ ràng, chỉ mấy dòng cuối viết hơi nguệch ngoạc. Vương Uyển Vi để lại di thư cho mẹ cô:

Mẹ!

Khi mẹ đọc bức thư này, con đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Con rất xin lỗi đã không thể phụng dưỡng mẹ đến già. Con là người nhu nhược, luôn không làm mẹ hài lòng, cũng không

thể mang lại cuộc sống mà mẹ mong muốn. Bây giờ con lựa chọn ra đi, xin mẹ hãy tin đây là con đường tốt nhất đối với con. Con xin mẹ đừng buồn, đời người có dài có ngắn, thật ra cái chết cũng chỉ là một khoảnh khắc, chẳng có gì khác biệt đáng không ạ?

Con từng cho rằng, tương lai là rất tốt đẹp. Tuy điều kiện của con chẳng có gì đặc biệt nhưng con tin chỉ cần mình nỗ lực là có thể giành được chỗ đứng nho nhỏ trong xã hội. Con đã hoàn toàn sai lầm. Mẹ ơi, hóa ra trên đời này có những chuyện không hề tốt đẹp. Có những việc dù cố gắng đến mấy con cũng không làm nổi. Con không thông minh, không giỏi ăn nói, không biết quan sát sắc mặt bằng người khác. Trong cái nghề tiêu thụ cạnh tranh khốc liệt này, công việc của con rất tệ. Con giống một bại tướng thảm hại, mỗi ngày chỉ biết nở nụ cười giả tạo, trốn trong cái vỏ, dần dần thu mình, cho đến khi rơi xuống động không đáy.

Con thậm chí không biết kể từ lúc nào cuộc sống của con biến thành tăm tối và bản thủ như vậy... Mỗi ngày khi con thức dậy, nhìn thấy người ở trong gương, con đều tự hỏi người đó là con sao? Tại sao giống một cái xác không hồn, chìm sâu xuống bùn lầy, không thể nào thoát ra. Con không dám về nhà, một năm nay con không dám về thăm mẹ, con sợ gặp mẹ. Không phải sợ mẹ đánh mắng con, mà con sợ mẹ đau lòng.

Mẹ, con đã làm sai nhiều điều. Sai lầm nối tiếp sai lầm, con không thể quay đầu. Vì vậy con sẽ không quay đầu, con quyết định kết thúc.

Mẹ, thẻ ngân hàng của con vẫn còn hai mươi ngàn tệ. Mật khẩu là năm sinh của mẹ, bố và con xếp liền nhau. Con chỉ có từng ấy tiền, con xin lỗi mẹ.

Mẹ, xin mẹ đừng buồn. Đối với con mà nói, quyết định này là một sự giải thoát. Con không thể thay đổi vận mệnh, cũng không thể chống lại số phận. Nhưng ít nhất con có thể lựa chọn kết thúc. Sinh mệnh của con chấm dứt trong tay con.

Vĩnh biệt mẹ. Mẹ đừng buồn, ngày mai lại là một khởi đầu mới.

Con gái bất hiếu Uyên Vi

Ngày... tháng... năm...

Giản Dao lặng lẽ đặt tấm ảnh bức di thư xuống, viền mắt ươn ướt.

Một lúc sau, cô mới nhận ra ánh mắt sắc bén của Bạc Cận Ngôn không rời khỏi mặt cô. Giản Dao hắng giọng, hỏi Bạc Cận Ngôn: "Tôi xem hết hồ sơ rồi."

Bạc Cận Ngôn dựa vào sofa, để tay sau gáy, chân nọ vắt lên chân kia rất thoải mái. Tâm trạng của anh dường như không bị ảnh hưởng.

"Làm trợ lý của tôi, thứ không cần nhất chính là sự đa sầu đa cảm. Em đã có thể trở lại bình thường được chưa?"

Giản Dao đáp: "Phụ nữ đều đa sầu đa cảm, trừ khi anh đi tìm đàn ông. Xem anh có tìm được người đàn ông biết câu cá, biết dọn dẹp nhà cho anh, biết chăm sóc Trầm Mặc, còn chấp nhận tính khắt khe của anh hay không?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, không lên tiếng.

Giản Dao nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường.

Trong vụ án "Cỗ máy giết người", Giản Dao đã nhìn thấy thi thể của bao nhiêu thiếu niên vô tội. Bây giờ, cô cảm thấy Vương

Uyển Vi rất đáng thương, có lẽ cô gái đó chịu nhiều đả kích và khó khăn, vất vả. Nhưng dù gian nan cỡ nào cũng phải sống tiếp, đó mới là có trách nhiệm với bản thân và người xung quanh. Giản Dao nghĩ, phá án cũng như công việc khác. Đầu tiên, không thể bị ảnh hưởng bởi kết luận và giả thiết của người đi trước, ví dụ kết luận Vương Uyển Vi chết vì hành vi tự tử. Thế là cô hỏi Bạc Cận Ngôn: "Có phải do tính chân thực của bức di thư nên cảnh sát mới kết luận cô ấy tự sát? Điều này liệu có tồn tại nghi vấn không?"

Bạc Cận Ngôn: "Tình cảm là thứ không có cách nào dùng phương pháp khoa học để cân đo đong đếm hay phán đoán. Nếu chỉ dựa vào điểm này để kết luận là tự sát, vậy thì việc truy tố các vụ giết người thành tự sát trở nên quá dễ dàng. Hung thủ chỉ cần tưởng tượng bản thân sắp chết, sau đó mô phỏng nét chữ của nạn nhân, viết bức di thư mùi mẫn là được."

Giản Dao tán thành lời nói của Bạc Cận Ngôn, lặng lẽ chờ sự phân tích chuyên nghiệp của anh. Bạc Cận Ngôn nhìn vào đôi mắt khao khát muốn biết sự thật của cô. Trầm mặc vài giây, anh giờ tay ôm trán: "Tôi ghét bài tập của người mới nhập học, vừa đơn giản vừa buồn tẻ."

"Anh mau nói đi!"

Bạc Cận Ngôn nhắm mắt, cất giọng trầm ấm: "Đây đúng là di thư do Vương Uyển Vi viết trước khi tự sát. Đầu tiên, không phải cô ta bị người nào đó uy hiếp nên mới viết bức thư này bởi vì nét chữ rất đều nhau, phần lớn các chữ được viết bằng một nét, trừ mấy dòng cuối tương đối nguệch ngoạc, có lẽ viết đến đoạn gần kết thúc, tâm trạng của cô ta rất kích động. Nếu bị ép buộc, nét chữ sẽ không gãy gọn hoặc dễ viết sai. Ngoài điểm này, còn có tương đối nhiều bằng chứng, ví dụ trong di thư, cô ta dùng nhiều hình ảnh ví von trừu tượng như bại tướng, cái vỏ, động không đáy, còn lặp đi lặp lại câu từ, ví dụ: "Me, xin mẹ đừng buồn". Những câu không đầu không cuối, ví dụ: "cuộc sống của con biến thành tăm tối và bẩn thỉu" ... Người ngụ ý tạo bức thư hoặc kẻ uy

hiếp sẽ không viết như vậy. Bọn họ sẽ yêu cầu cô ta viết rõ ràng, ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề, logic đầu ra đầu vào để tránh xuất hiện sơ hở. Còn tờ di thư này nhìn đầu cũng thấy thói quen và khuyết điểm trong cách hành văn. Do đó, đây là một bức di thư thật sự. Người nói dối sẽ tìm mọi cách để lấp liếm, còn người nói thật không bận tâm nhiều như vậy."

Giản Dao gật đầu, Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Ngoài ra, câu cú cũng mang đặc điểm cá nhân rõ ràng. Cô ta thích dùng cụm từ "không... không", thích dùng kết cấu chủ vị, không thích dùng kết cấu động từ và tân ngữ. Tất nhiên, tính chân thực mà em nói cũng miễn cưỡng được coi là một yếu tố, bởi vì cách hành văn của cô ta bộc lộ sự bi thương của một con người ướm át."

Giản Dao cầm bức ảnh di thư, đọc lại một lượt, quả nhiên Bạc Cận Ngôn nói đúng. Cô cảm khái ngẩng đầu. "Anh phân tích thấu đáo thật đấy."

Nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười.

Giản Dao lại hỏi: "Bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Chúng ta bắt tay vào điều tra nguyên nhân cái chết trước. Một khi làm rõ tất cả về Vương Uyển Vi, nếu thật sự tồn tại mạng lưới buôn bán, sử dụng ma túy, tự nhiên nó sẽ nổi lên mặt nước."

"Làm thế nào để bắt tay vào điều tra?"

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây, hỏi lại Giản Dao: "Phụ nữ tự tử vì những nguyên nhân nào?"

Giản Dao ngẫm nghĩ, trả lời: "Áp lực công việc, vấn đề tình cảm, áp lực kinh tế, bệnh tật..."

Bạc Cận Ngôn nhăn mũi: "Rất tốt." Anh nói. "Tôi không có hứng thú với bất cứ phương diện nào mà em vừa đề cập. Em tự quyết định đi."

Đối với một chuyên gia tâm lý tội phạm chuyên giải quyết các vụ giết người hàng loạt, những phương diện nói trên quả thực chỉ là "muối". Giản Dao cũng chẳng thúc giục anh vì cô biết một khi bắt tay vào công việc, tự nhiên anh sẽ trở nên nghiêm túc, lạnh lùng và bá đạo.

"Vậy chúng ta bắt đầu điều tra từ gia cảnh của người chết." Giản Dao nói.

Bạc Cận Ngôn nhướn mắt nhìn cô, ý cười nhàn nhạt như ánh sao lấp lánh trong đáy mắt anh, giọng nói của anh mang hàm ý sâu xa: "Em đã đọc sách về tâm lý tội phạm?"

Giản Dao hơi xấu hổ nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên như không: "Nữ điều tra viên nơi công sở mà... Đó là việc nên làm."

Câu chuyện nhỏ số 5

Vì sao lại là trai tân?

Người đàn ông như vậy rất hiếm gặp. Tuy anh có vẻ ngạo mạn, bá đạo, khó tiếp xúc... nhưng xét về các phương diện của điều kiện "cứng", anh đều rất mạnh. Cô không tin không có phụ nữ thích anh.

Phó Tử Ngộ thâm trầm trả lời: "Tiểu thư, em có nghĩ đến tuổi tác của cậu ấy không?"

“Tuổi tác ư?”

“Ừ, thiên tài cũng có nỗi bi ai của thiên tài. Cậu ấy mười bốn tuổi học đại học, mười bảy tuổi tốt nghiệp đại học, hai một tuổi làm xong tiến sỹ... Điều đó có nghĩa là, cậu ấy mãi mãi nhỏ hơn những người phụ nữ ở xung quanh nhiều tuổi.” Phó Tử Ngộ giải thích.

Ờ...

“Nhưng chẳng phải nước Mỹ rất thoáng hay sao?” Giản Dao hỏi. Tuy cô ngoài hai mươi, chắc chắn không chấp nhận chuyện yêu đương với các cậu bé mười mấy tuổi nhưng ở bên Mỹ...

Phó Tử Ngộ lắc đầu: “Sao cậu ấy có thể tìm người phụ nữ lớn tuổi hơn mình?”

“Lý do?”

Phó Tử Ngộ ngẩn người. Anh phát biểu câu này hoàn toàn theo trực giác chứ chưa từng nghĩ nguyên nhân tại sao. Anh chỉ cảm thấy Bạc Cận Ngôn sẽ tìm một cô gái nhỏ tuổi hơn. Ví dụ hình mẫu trước mặt anh, thanh tú và dễ thương, nhưng thỉnh thoảng cũng tỏ ra bá đạo và ghê gớm.

Giản Dao gật đầu: “Em hiểu rồi.” Cô cười híp mắt nhìn, Phó Tử Ngộ. “Bởi EQ của anh ấy thấp, nếu yêu một người phụ nữ lớn tuổi hơn, khoảng cách EQ sẽ càng lớn, trở thành hố sâu ngăn cách không thể vượt qua.”

Phó Tử Ngộ im lặng vài giây, bật cười thành tiếng. “Em nói đúng lắm! Vấn đề tôi băn khoăn bao nhiêu năm, cuối cùng em cũng tìm ra lời giải đáp.”

Hai người cười nói vui vẻ. Bạc Cận Ngôn ở ngoài phòng khách đọc sách nghe thấy tiếng động liền tiến lại gần.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Phó Tử Ngộ nở nụ cười trêu chọc. “Quá khứ của cậu.”

Bạc Cận Ngôn chau mày. Quá khứ của anh?

Trong con mắt tất cả mọi người, quá khứ của anh rất huy hoàng. Về điều này, bản thân anh cũng biết rõ. Anh quay sang Giản Dao, phát hiện đuôi mắt cô cong cong, ý cười như sao lấp lánh trên bầu trời.

Cô... cũng rất thích quá khứ của anh.

Bạc Cận Ngôn vui vẻ quay về vị trí cũ.

Chương 21

Ánh nắng sớm mai trong lành, Giản Dao mặc bộ váy công sở, đứng ở phòng trà, quan sát các đồng nghiệp qua tấm cửa kính. Thực tế, bức di thư của Vương Uyển Vi rất tối nghĩa. Nguyên nhân khiến cô tự sát và mạng lưới ma túy chưa chắc đã liên quan đến những con người này. Nhưng cũng có khả năng dính dáng đến ai đó.

Giản Dao cầm cốc trà, thông thả đi về khu vực văn phòng. Bạc Cận Ngôn nói bây giờ là giai đoạn cần che giấu thân phận. Do đó, cổ lễ phép chào hỏi mọi người mới đi vào phòng làm việc của Bạc

Cận Ngôn.

Một buổi sáng trôi qua trong yên bình.

Tiêu thụ là nghề lắm tiền. Buổi trưa, nhân viên phòng Khách hàng lớn số 3 ăn cơm tự chọn tại một tòa cao ốc ở bên cạnh. Giám đốc Lâm không đi cùng. Hình như cô ta rất ít khi xuất hiện tại những buổi tụ tập tự phát của nhân viên để giữ khoảng cách của một người lãnh đạo.

Bạc Cận Ngôn đương nhiên không đến.

Một đám người ngồi xung quanh chiếc bàn gỗ sát cửa sổ. Bên trái Giản Dao là Bùi Trạch, bên phải là Mạch Thần. Thẩm Đan Vi ngồi phía đối diện, cô ta vẫn lãnh đạm thờ ơ như thường lệ. Lão Chân tỏ thái độ ôn hòa còn lão Tiền luôn nghiêm nghị như khúc gỗ.

"Chỉ khi nào gặp khách hàng, Đan Vi mới trưng bộ mặt dịu dàng như nước của chị ấy." Bùi Trạch nói nhỏ bên tai Giản Dao. "Vì vậy, chị ấy thường bị các phòng ban khác trong công ty khiêu nại."

Tất cả mọi người đều cười, Thẩm Đan Vi cũng cười tủm tỉm. Thấy Bùi Trạch đặt tay lên thành ghế sau lưng Giản Dao, cô ta nhắc nhở: "Thở thẳng, cô cẩn thận kéo bị sói xám ăn thịt đấy!"

"Chị nói gì chứ?" Bùi Trạch trừng mắt với Thẩm Đan Vi rồi ngoảnh đầu về phía Giản Dao. "Em đừng bận tâm đến lời chị ấy."

Giản Dao gật đầu. "Không đâu." Cô gơ ly trà trước mặt. "Tôi là người mới, xin kính mọi người một chén. Cảm ơn sự giúp đỡ của các anh, các chị trong mấy ngày qua. Hy vọng từ nay về sau, các anh chị hãy chỉ giáo để tôi có thể làm việc tốt hơn."

Không khí xung quanh bàn ăn càng sôi nổi, thân thiện. Ăn được một lúc, Bùi Trạch giúp Giản Dao múc một bát canh. Anh ta nói: “Em có biết rõ cuộc thân phận của Bạc Tổng là gì không? Em biết thì nói ra đi, để mọi người đỡ thắc mắc trong lòng.”

Mọi người đều dồn ánh mắt về phía Giản Dao. Cô ngẫm nghĩ, trả lời: “Hình như anh ấy là họ hàng của chủ tịch.”

Mọi người ồ lên, lão Tiền lên tiếng: “Sao cô biết?”

Giản Dao nói: “Hôm qua tôi nghe anh ấy gọi điện cho Chủ tịch, anh ấy kêu Chủ tịch là chị gái.”

Bùi Trạch đoán: “Thế thì nhất định là em họ, tôi chưa bao giờ nghe nói Chủ tịch có em trai ruột.”

Giản Dao nói: “Vụ đó tôi chịu thôi.”

Thẩm Đan Vi đột nhiên mỉm cười, thần sắc cô có vẻ không tự nhiên: “Tò mò mãi, hóa ra là anh ngự đệ^[1].”

[1] “Ngự đệ” xuất phát từ bộ **Tây Du Ký**, Đường Tăng là em vua nên được gọi là ngự đệ. Sau này, từ “ngự đệ” chỉ em trai của vua.

Mọi người cười ồ lên, Giản Dao cũng nhếch khóe miệng.

Anh ngự đệ... Thẩm Đan Vi quả là có tài.

Bữa cơm diễn ra trong không khí vui vẻ. Tuy nhiên, Giản Dao chú ý, Mạch Thần ngồi bên cạnh cô rất trầm mặc. Anh ta khiến người khác cảm thấy yên bình. Người làm nghề tiêu thụ thường có ngoại hình không đến nổi tệ. Đám người trước mặt Giản Dao là một ví dụ. Trong số này, Bùi Trạch đẹp trai nhất. Anh ta có thân hình cao lớn, có thể so sánh với Lý Huân Nhiên. Tuy nhiên,

Lý Huân Nhiên mấy năm gần đây rèn luyện được khí chất lạnh lùng, còn Bùi Trạch rất vui vẻ cởi mở và nhiệt tình, thậm chí có một chút playboy. Ngoại hình của Mạch Thần cũng không tồi. Nói một cách công bằng, Giản Dao cảm thấy anh ta dễ chịu hơn. Anh ta mặc áo sơ mi trắng đơn giản, sạch sẽ như cậu con trai nhà hàng xóm.

Bữa cơm gần kết thúc, Giản Dao nhận được điện thoại của Bạc Cận Ngôn, anh kêu cô lập tức xuất phát, cùng anh đi họp. Giản Dao đứng dậy, chào mọi người. Bùi Trạch cũng đứng dậy: "Tôi ăn no rồi, tôi sẽ đi cùng em."

Hai tòa cao ốc nằm kề bên nhau. Xe ô tô của Bạc Cận Ngôn dừng lại ở vị trí chính giữa.

Giản Dao đi rất nhanh, Bùi Trạch chỉ còn cách bám theo, anh ta phì cười. "Em vội như vậy làm gì? Sợ anh ta đến thế sao?"

Giản Dao đáp: "Cẩn thận một chút thì hơn." Bùi Trạch ngấm gương mặt nhỏ nhắn của cô, ý cười càng rõ. "Em hãy thả lỏng tinh thần đi, đúng là vẫn còn nghiệp dư quá."

Giản Dao cười cười. Đi đến cửa xoay ở dưới tòa cao ốc, cô liền nhìn thấy chiếc BMW màu đen dùng trong công việc của "anh ngự đệ" đỗ ở bên ngoài.

Bây giờ là buổi trưa, người ra vào tòa nhà rất đông. Lúc cánh cửa quay ra ngoài, Bùi Trạch theo phản xạ giơ tay đỡ eo Giản Dao. Thực tế, anh ta mới chỉ hơi chạm vào người cô, cô đã đứng dịch sang một bên. Giản Dao giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười với anh ta: "Tôi đi đây, Bùi Trạch."

Bùi Trạch cười tươi. "Tạm biệt."

Giản Dao mở cửa sau của xe. Bạc Cận Ngôn đang ngồi nghiêm

chỉnh ở trong đó. Nếu không quen biết Bạc Cận Ngôn, nhìn bộ dạng cao quý của anh lúc này, chắc cô cũng đoán anh là một boss cường thế, thâm hiểm.

Giản Dao ngồi vào vị trí, nghe Bạc Cận Ngôn cất giọng không mẫn, cũng chẳng nhạt: “Nếu tôi là em, tôi sẽ cố gắng tránh tiếp xúc thân thể với bọn họ. Em có biết ai trong số họ sử dụng ma túy không? Mà những người chơi ma túy thường mắc bệnh truyền nhiễm.”

Giản Dao ngây người. Nhất định vừa rồi anh chứng kiến cảnh Bùi Trạch đỡ cổ. Tuy thực tế, cô và anh ta không chạm vào nhau nhưng từ góc độ của Bạc Cận Ngôn, có lẽ nhìn giống như Bùi Trạch ôm cô.

Lịch trình của hai người trong hôm nay đã sắp xếp ổn thỏa, tài xế ngồi ở hàng ghế trước lại là người của Doãn Tư Kỳ. Do đó, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao không cần thận trọng trong lúc nói chuyện.

Giản Dao lên tiếng: “Anh ăn nói tử tế hơn có được không? Anh ta vốn không chạm vào người tôi.”

Bạc Cận Ngôn tựa người vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Giản Dao ngẩng anh vài giây rồi đột nhiên giơ tay, dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào mặt anh. Bạc Cận Ngôn lập tức mở mắt nhìn cô.

Giản Dao nói: “Thật ngại quá, tôi đã chạm vào rồi.”

Bạc Cận Ngôn cất giọng: “Vô vị.”

Buổi chiều, hai người xuống máy bay, về quê của Vương Uyển Vi.

Nhà của Vương Uyển Vi là một căn hộ cũ kỹ nằm trong phố huyện, bây giờ chỉ có bà mẹ sống ở đó. Đồ đạc trong nhà tồi tàn, cho thấy sự nghèo khó. Bạc Cận Ngôn có thẻ của Bộ Công an, mẹ Vương Uyển Vi dè dặt tiếp hai người. Bà dẫn Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tới phòng con gái, pha một ấm trà rồi vội vàng lui ra ngoài. Bạc Cận Ngôn nói với Giản Dao: "Người mẹ độc thân yếu đuối, hưởng nội, nghèo khó, tự mình nuôi con gái lớn khôn, tính cách ít nhiều cũng ảnh hưởng đến con gái." Anh lại nhìn cô, "Còn em trưởng thành rất bình thường."

Trong phòng chứa tất cả di vật của Vương Uyển Vi, bao gồm đồ đạc từ lúc cô còn nhỏ đến khi lớn, và cả những thứ trong căn hộ nơi cô sinh sống tại thành phố B. Bạc Cận Ngôn đi một vòng quanh gian phòng, giơ tay lấy một quyển sổ có bìa trang nhã trên giá sách. Lật giở vài trang, anh nhướng mày: "Người chết của chúng ta rất thích dùng chữ viết để thổ lộ tâm tình, đây là thói quen tốt."

Anh tìm một cái ghế ngồi xuống, ném mấy quyển cho Giản Dao. Hai người bắt đầu mở ra xem. Những quyển sổ này đều là nhật ký của Vương Uyển Vi lúc sinh thời, kể từ năm 2004, khi Vương Uyển Vi mười bốn tuổi. Sau đó là năm 2005, 2006, 2007... Nhưng quyển cuối cùng chỉ đến năm 2010, tức là lúc Vương Uyển Vi hai mươi tuổi, học năm thứ hai đại học.

Đã nghe Bạc Cận Ngôn giảng giải những thông tin ẩn chứa trong bức di thư một cách chuẩn xác nên lúc đọc nhật ký, Giản Dao đặc biệt lưu tâm. Cô phát hiện Vương Uyển Vi là cô gái tinh tế và nhạy cảm. Cô ghi lại nhiều điều vụn vặt của cuộc sống, ngay cả thời tiết tốt hay xấu cũng ảnh hưởng đến tâm trạng cô. Xét tổng thể, Vương Uyển Vi là người tích cực và thận trọng. Những năm tháng trước đây, cuộc sống của cô tương đối yên bình.

Vương Uyển Vi có nhiều album ảnh, từ thời mẫu giáo, trung học, đại học. Thậm chí có cả ảnh lúc cô mới đi làm. Cô chụp ảnh ở quầy lễ tân của công ty, bên bàn làm việc. Giản Dao bất chợt

nhớ đến tấm ảnh chụp tại hiện trường sau khi cô qua đời. Cô gái có gương mặt thanh tú trắng bệch, mặc bộ váy dài màu đen, nằm bất động trên giường, không một chút sinh khí.

Theo ghi chép của cảnh sát, buổi tối hôm Vương Uyển Vi qua đời, cô từng gọi điện thoại cho mẹ.

Giản Dao hỏi bà Vương: "Hôm đó cô ấy nói gì ạ?"

Thần sắc của bà Vương vẫn u ám và đau thương. "... Lúc nhận được điện thoại, tôi đã cảm thấy kỳ lạ. Lúc đó là mười hai giờ đêm, tôi đã lên giường đi ngủ. Nào ngờ... con bé chẳng nói gì... giống như bình thường gọi điện thoại. Nó nói nó đang đi họp ở ngoại tỉnh, bảo tôi chú ý giữ gìn sức khỏe. Tôi thấy tâm trạng của nó không tốt, nhưng con bé bình thường cũng rất ít nói nên tôi không để tâm lắm. Nếu biết sớm..."

Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh. Giản Dao đứng dậy an ủi bà.

Trong hồ sơ có nhắc đến chi tiết, nửa tiếng sau cuộc điện thoại ly biệt này, Vương Uyển Vi lại gọi điện thoại cho mẹ, nhưng chưa thông máy cô đã cúp điện thoại. Liệu có phải cô từng đấu tranh tư tưởng và không đành lòng trước khi quyết định kết liễu cuộc đời?

Rời khỏi nhà Vương Uyển Vi, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi tìm bạn trai cũ của cô. Bạn trai cũ là bạn học thời cấp ba, hai người học đại học ở hai thành phố khác nhau. Mặc dù vẫn giữ mối quan hệ yêu đương nhưng do cách xa nên cuối cùng họ chia tay. Người bạn trai về quê làm nhân viên công vụ, đã hai năm không liên lạc. Do đó, anh ta không nắm rõ tình hình gần đây của Vương Uyển Vi.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn quay về thành phố B vào lúc nửa

đêm. Giản Dao ngồi ở ghế lái phụ, ngắm thành phố về đêm đèn điện sáng trưng. Bạc Cận Ngôn yên lặng lái xe.

Giản Dao lên tiếng: “Không phải áp lực kinh tế. Nhà cô ấy tuy nghèo nhưng không đến nỗi không sống nổi. Hơn nữa, mức lương của Vương Uyển Vi cũng tạm được. Không phải vấn đề tình cảm, cô ấy và bạn trai cũ chia tay lâu như vậy, bây giờ cô ấy còn độc thân. Cũng không phải vấn đề sức khỏe, kết quả kiểm tra sức khỏe của năm ngoái hoàn toàn bình thường. Bây giờ chỉ còn lại áp lực công việc. Nhưng chúng ta phải điều tra thế nào? Chúng ta không thể bộc lộ thân phận, moi tận từ miệng những nhân viên cùng phòng không phải là chuyện dễ dàng.”

Bạc Cận Ngôn gõ ngón tay trên vô lăng. Đường nét trên gương mặt nhìn nghiêng của anh yên lặng trong bóng đêm. Đến khóe miệng khẽ nhếch lên cũng khiến người khác có ảo giác vô cùng dịu dàng.

“Lúc điều tra vụ án, tôi thích đi đường tắt.” Anh nói. “Em phải tập làm quen, đồng thời theo nhịp bước của tôi.”

Tim Giản Dao đập nhanh một nhịp. Chẳng phải cô đã theo anh, từng bước từng bước một cách vô thức hay sao?

“Đường tắt là gì?”

“Quyền nhật ký.”

Giản Dao trầm tư suy nghĩ một lúc, vẫn không hiểu. “Vương Uyển Vi chỉ ghi nhật ký đến năm thứ hai đại học, có tác dụng gì chứ?”

Bạc Cận Ngôn khẽ huýt sáo. Sau đó, anh đánh tay lái. Ánh sáng từ bên ngoài cửa xe lướt qua người anh, thanh tịnh và đẹp đẽ như bức họa.

“Loại phụ nữ hay lo lắng, âu sầu ở mức độ nhẹ sẽ không dễ dàng thay đổi thói quen thường ngày. Vì vậy, mấy năm qua, nhất định cô ta vẫn viết nhật ký. Chỉ cần chúng ta tìm thấy là được rồi.”

Giản Dao gật đầu tán thành.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Giống hệt em, mua một cái bàn chải đánh răng cũng chọn mất ba ngày. Động tác của em liệu có thể tự động nhanh hơn được không?”

Giản Dao chau mày: “Tại sao tôi phải nhanh hơn? Tôi thích như vậy. Hơn nữa, ai nhìn thấy bàn chải của tôi cũng đòi mua một cái tương tự.”

Bạc Cận Ngôn không hề tỏ ra xấu hổ, bình thản thốt ra hai từ: “Đường tắt.”

Giản Dao không hiểu ý anh: “Đường tắt gì cơ?”

“Em bỏ ra ba ngày để chọn lựa. Tôi chỉ mất ba giây để copy sự lựa chọn của em. Đó chính là đường tắt.”

Họ nhanh chóng về đến khu chung cư. Bạc Cận Ngôn đỗ xe, mở cửa đi xuống trước.

Giản Dao sải bước dài đi theo anh. “Chúng ta tìm nhật ký kiểu gì? Tất cả di vật của Vương Uyển Vi đều ở nhà cô ấy.”

Bạc Cận Ngôn cất giọng nhàn nhạt: “Tất cả di vật?”

Giản Dao lập tức dừng bước: “Ý anh là nhật ký điện tử?”

Đúng vậy, sau khi vào đại học, Vương Uyển Vi cũng mua máy tính. Việc cô chuyển sang dùng hình thức điện tử để ghi chép tâm tình cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, so với quyển sổ giấy, hình thức này càng bí mật và an toàn. Nhưng laptop mà Vương Uyển Vi sử dụng trong công việc đã bị công ty thu hồi, xử lý từ lâu. Còn theo lời mẹ cô, sau khi tốt nghiệp, cô đã bán máy tính dùng ở thời đại học.

"Blog." Giản Dao chợt sáng tỏ vấn đề. "Chắc chắn Vương Uyển Vi có một không gian cá nhân có mật khẩu như blog chẳng hạn." Ngừng vài giây, cô nói tiếp: "Tuy laptop của cô ấy đã bị xóa sạch, nhưng chỉ cần cô ấy lên mạng tại địa chỉ IP trước đó, kho dữ liệu của công ty chắc vẫn còn lưu. Chúng ta nhờ người của phòng kỹ thuật tìm ra những trang web cô ấy thường vào, nhiều khả năng có thể tìm ra địa chỉ blog của cô ấy. Việc giải mật mã... không khó. Anh đi Bộ Công an nhờ người là được."

Bạc Cận Ngôn đột nhiên quay người, cúi đầu nhìn Giản Dao. Ánh đèn sáng trắng trên hành lang hắt xuống bộ com lê và mái tóc đen của anh.

"Em bắt đầu có phong độ của tôi rồi đấy." Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Giản Dao nói: "... Anh đúng là chảnh chọe."

Sáng ngày hôm sau, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn ngồi trong phòng làm việc của anh. Bên ngoài vẫn bận rộn như thường lệ. Giản Dao dán mắt vào màn hình vi tính, gõ từng trang blog bí mật của Vương Uyển Vi. Còn Bạc Cận Ngôn cầm cốc cà phê, ngồi thoải mái trong chiếc ghế của sếp, làm việc giống cô.

Ngày 4 tháng 9. Hôm nay anh mặc áo sơ mi mới, rất đẹp trai. Tôi gặp anh ở phòng trà nước, anh nói bản ghi chép cuộc họp của

tôi ngày hôm qua rất tốt. Tôi vô cùng sung sướng.

...

Ngày 12 tháng 10. Tôi "đến tháng", bụng đau đến mức không muốn xuống dưới ăn cơm. Đồng nghiệp đều không chú ý. Lúc quay về, anh mang một phần đồ ăn nhẹ cho tôi. Anh đối xử với ai cũng dịu dàng, ân cần như vậy. Tôi luôn hy vọng tôi là người đặc biệt hơn.

...

Ngày 9 tháng 11. Hôm nay anh thả một chiếc cà vạt màu lam nhạt. Tôi phát hiện anh có nhiều cà vạt màu xanh lam. Anh có biết không, xanh lam là màu em thích nhất, cũng là màu may mắn của em.

...

Ngày 15 tháng 11. Một trợ lý bộ phận ở phòng khác có quan hệ tốt với tôi vừa chia tay bạn trai. Nguyên nhân do đối phương bắt cá hai tay. Tôi cũng thấy buồn thay cô ấy. Thời buổi này lẽ nào không tồn tại tình yêu thiên trường địa cửu? Có phải mọi người đều thích những điều mới mẻ và kích thích nên bất chấp luân lý đạo đức? Người như vậy tồn tại nhan nhản xung quanh chúng ta. Còn anh thì sao, anh thân yêu, liệu anh có khác bọn họ?

...

Ngày 20 tháng 11. Làm thế nào bây giờ, hình như tôi ngày càng thích anh. Nếu trái tim tôi là đầu nguồn thì anh chính là dòng suối trong vắt, từng chút một chiếm lĩnh và lấp đầy trái tim tôi.

...

Ngày 15 tháng 12. Gần đây công việc quá nhiều, có mấy văn kiện tôi quên không giao cho văn phòng tổng giám đốc. Phó tổng nặng lời phê bình tôi ở cuộc họp. Tôi làm giám đốc Lâm mất mặt. Tôi cảm thấy rất buồn.

...

Ngày 19 tháng 12. Hôm nay tôi lại phạm sai lầm, làm sai danh sách tặng quà Tết Nguyên Đán cho khách hàng lớn, máy tính còn bị hỏng, khiến chị Đan Vi rất tức giận. Tôi làm cả đêm mới xong. Trời sáng, tôi nằm bò lên mặt bàn khóc nức nở.

...

Ngày 28 tháng 12. Tại sao mọi việc đều không thuận lợi? Tại sao tôi luôn dễ xảy ra sai sót. Giám đốc Lâm nói năm nay chỉ có thể đánh giá thành tích của tôi loại C. Tôi cảm thấy tuy mọi người không nói ra nhưng kỳ thực họ đều không muốn tiếp xúc với tôi. Có lẽ bọn họ khinh thường tôi. Còn anh thì sao? Anh vẫn mỉm cười nói chuyện với tôi. Có phải trong lòng anh cũng cho rằng, tôi rất ngốc nghếch và vô dụng?

Giản Dao di chuột xuống bên dưới, phát hiện một trang nhật ký cuối cùng. Nhìn thời gian đăng bài, cô hoàn toàn sửng sờ.

Đó là ngày 10 tháng 6, cách nhật ký trước đó hơn nửa năm

Thời gian đăng bài là 0 giờ 37 phút.

Theo phán đoán của bác sĩ pháp y, thời gian tử vong của Vương Uyển Vi từ hai giờ đến ba giờ sáng. Nhật ký này được đăng khoảng hai tiếng đồng hồ trước khi cô qua đời.

Hôm nay mở máy tính, tôi đã nửa năm không đăng nhập vào chốn niết bàn của tâm hồn. Nửa năm qua, tôi chưa từng gặp một chuyện vui vẻ, tôi rơi xuống đáy vực sâu của đời người. Nơi đó rất tăm tối, lạnh lẽo và bẩn thỉu. Tôi nghĩ cả cuộc đời này, tôi đều không có cách nào trở mình. Tôi không muốn ghi lại những chuyện đó trong blog. Đây là không gian sạch sẽ của tôi.

Nhưng tối nay, buổi tối tôi quyết định kết liễu cuộc đời...

Anh bất ngờ đến phòng tôi, bày tỏ tình cảm với tôi.

Người đàn ông tôi rất thích, có lẽ đến giờ tôi vẫn thích anh.

Anh nói anh đã thích tôi từ lâu. Anh nói kể từ ngày đầu tiên tôi gia nhập công ty, anh đã trúng tiếng sét ái tình với tôi. Anh nói anh chỉ là nhân viên quèn, mức lương không cao nhưng anh sẽ cố gắng phấn đấu hết sức mình. Anh hỏi tôi có đồng ý làm bạn gái của anh không?

...

Người tôi yêu sâu sắc, tại sao bây giờ anh mới tới tìm tôi?

Người đàn ông thuần khiết, tuấn tú và trong sạch mà tôi thích nhất, tại sao bây giờ anh mới đến?

Em đã không thể quay đầu. Nhưng em vẫn muốn cảm ơn anh. Cảm ơn anh yêu, cuối cùng anh cũng khiến em nhận ra, cuộc đời em không đến mức tuyệt vọng như em nghĩ. Anh là ánh sáng cuối cùng, chiếu rọi lên thân thể khô cằn của em.

Nhật ký kết thúc ở đây.

Nội dung cuốn nhật ký không như dự tính của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Hai người hy vọng tìm ra nguyên nhân thúc đẩy Vương Uyển Vi quyết định tự sát và manh mối về mạng lưới buôn bán, sử dụng ma túy qua nhật ký của cô. Nhưng ghi chép trong nhật ký phần lớn là tâm trạng thầm thương trộm nhớ và công việc không như ý của cô. Về chuyện xảy ra trong nửa năm, cô cũng chỉ dùng từ ngữ tối nghĩa như bản di thư chứ không nói rõ ràng, cụ thể.

Tuy nhiên, họ cũng có thu hoạch bất ngờ. Buổi tối hôm Vương Uyển Vi tự sát, có người đến phòng cô, bày tỏ tình cảm với cô.

Đầu mối quan trọng như vậy mà người đó không khai với cảnh sát.

Giản Dao ngẩng đầu, thấy Bạc Cận Ngôn đã đi đến bên cửa sổ ở gian ngoại, giơ tay kéo rèm cửa. Giản Dao đứng dậy đi đến bên cạnh anh. Ở đây là tấm kính thăm màu, bên ngoài không nhìn rõ bên trong, trong khi bọn họ có thể nhìn thấy người ở ngoài.

Bạc Cận Ngôn cầm ly cà phê, uống một ngụm, nhìn ra bên ngoài.

Thuận theo ánh mắt Bạc Cận Ngôn, tầm nhìn của Giản Dao dừng lại ở Bùi Trạch và Mạch Thần.

Trong phòng chỉ có hai người đàn ông phù hợp với miêu tả của Vương Uyển Vi về chức vụ và tuổi tác. Hôm nay, Bùi Trạch đeo một cái cà vạt màu xanh lam, còn Mạch Thần thắt một cái màu đen.

Bạc Cận Ngôn vừa định mở miệng, Giản Dao lên tiếng trước: “Là Mạch Thần.”

Bạc Cận Ngôn quay sang nhìn cô.

Giản Dao nói khẽ: “Tuy Bùi Trạch thật cả vạt màu xanh lam nhưng người đàn ông Vương Uyển Vi dùng hình ảnh sạch sẽ, ánh sáng, dòng suối để ví von chắc chắn là Mạch Thần. Đó chính là cảm giác anh ta mang đến cho người khác. Còn Bùi Trạch...” Cô chau mày “Khí chất không ăn khớp.”

Bạc Cận Ngôn đột nhiên cười khẽ một tiếng, quay người, đi về chỗ ngồi, đồng thời mở miệng: “So sánh với dòng suối, ánh sáng... Logic và phán đoán của phụ nữ đúng là kỳ lạ thật. Nhưng tôi đồng ý với quan điểm của em. Người đó là Mạch Thần.”

Giản Dao định mở miệng hỏi tiếp theo nên làm gì. Bạc Cận Ngôn ngồi xuống ghế, nhượng đôi mắt đen, nhìn cô chăm chú: “Phụ nữ sẽ liên tưởng tôi thành cái gì?”

Giản Dao liếc qua gương mặt Bạc Cận Ngôn rồi nhìn xuống thân hình cao lớn của anh. Cô ngẫm nghĩ, trả lời: “Gì cũng được sao?”

“Em định nói gì?”

Giản Dao nói: “Xin nói trước là sự liên tưởng của tôi không có nghĩa xấu. Anh giống một... con Labrador vừa kiêu căng vừa ngạo mạn.”

Bạc Cận Ngôn sa sầm mặt: “Vớ vẩn! Khả năng liên tưởng của em kém xa Vương Uyển Vi.”

Giản Dao điềm nhiên nhìn anh, khóe miệng hơi cong lên.

Hừm, Labrador... là loài chó săn cô rất thích.

Chương 22

Tìm ra manh mối không có nghĩa có thể lần ra ngọn nguồn sự việc ngay lập tức.

Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn: "Tôi sẽ tìm cơ hội thăm dò Mạch Thần?" Bây giờ cô và anh không phải là cảnh sát, đương nhiên không thể trực tiếp tiến hành thăm vấn.

Bạc Cận Ngôn dõi mắt ra cửa, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn. Một lát sau, anh thu tay về, lên tiếng: "Không cần thiết, em hãy gọi cậu ta vào đây, chúng ta hỏi thẳng."

Giản Dao nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc. Hôm qua, anh nhắc nhở cô cần che giấu thân phận, cô và anh còn giả bộ đi họp ở nơi khác.

"Làm vậy chẳng phải thân phận của chúng ta sẽ bị lộ hay sao?"

Bạc Cận Ngôn liếc cô một cái: "Em tưởng tôi là thằng ngốc à?"

Nghe anh hỏi, Giản Dao mới chợt bừng tỉnh. Hai người quen biết cũng đã lâu, cô suýt nữa quên mất người đàn ông trước mặt là chuyên gia tâm lý học, gắng hỏi và moi thông tin từ miệng người khác là sở trường của anh.

Cô sẽ chờ anh trở tài.

Lúc đi vào, thần sắc của Mạch Thần có vẻ thấp thỏm, bất an.

Bạc Cận Ngôn hất cằm. "Ngồi đi."

Mạch Thần ngồi xuống phía đối diện anh. "Bạc tổng, anh tìm tôi có việc gì?"

"Phòng kỹ thuật vừa báo cho tôi biết, bọn họ đã khôi phục một số dữ liệu trong máy tính của trợ lý bộ phận qua đời tháng trước, trong đó có nhật ký của cô ấy." Bạc Cận Ngôn cất giọng từ tốn. "Buổi tối hôm Vương Uyển Vi tự sát, cậu từng đến phòng cô ta, bày tỏ tình cảm với cô ta?"

Mạch Thần đờ đẫn trong giây lát, anh ta im lặng.

"Cậu giấu diếm mạnh mẽ mỗi quan trọng như vậy với cảnh sát, khiến tôi không thể không nghi ngờ đạo đức của cậu." Giọng nói của Bạc Cận Ngôn nhẹ như gió thoảng mây bay, nhưng ánh mắt lạnh đậm của anh tỏa ra sức uy hiếp vô hình.

Sắc mặt Mạch Thần hết đỏ lại trắng. Anh ta cúi thấp đầu, ngồi bất động.

Căn phòng trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Giản Dao đang tập trung tinh thần quan sát hai người đàn ông. Bạc Cận Ngôn đột nhiên nhướng mày, nhìn cô bằng ánh mắt như muốn nói gì đó. Giản Dao không hiểu Bạc Cận Ngôn có ý gì. Ánh mắt của anh bây giờ thâm trầm chứ không ngạo mạn. Giản Dao còn đang ngẩn người, Bạc Cận Ngôn bất chợt nháy mắt phải.

Gương mặt anh vốn tuấn tú, đuôi mắt khá dài. Cái nháy mắt khiến anh có vẻ không nghiêm túc nhưng tỏa ra sức hút mà bình thường không thấy.

Đúng là chịu thua anh rồi. Đây chắc chắn là hành động ra hiệu

ngầm của Bạc Cận Ngôn. Anh đứng là luôn làm theo ý mình. Có ông trời mới biết cái nháy mắt của anh có ý nghĩa gì? Cô và anh đều ăn ý đến mức đó!

Thế là Giản Dao quyết định làm theo cách lý giải của mình. Cô đứng dậy, đi rót cốc nước, mang đến trước mặt Mạch Thần.

Mạch Thần nói nhỏ: "... Cảm ơn."

Giản Dao nhướn mắt nhìn Bạc Cận Ngôn: "Bạc Tổng, tôi có thể nói một, hai câu với Mạch Thần được không?"

Bạc Cận Ngôn vẫn giữ vẻ mặt xa cách. Anh "ừm" một tiếng. Giản Dao cũng không biết cách lý giải "một người hát mặt đen, một người hát mặt trắng" liệu có đúng ý anh. Nhưng cô vẫn mặc kệ.

Cô đứng bên cạnh Mạch Thần, cất giọng dịu dàng: "Anh đừng căng thẳng quá, tôi nghĩ Bạc Tổng cũng chỉ muốn tốt cho phòng chúng ta. Tôi cũng có người nhà là cảnh sát, tôi biết tôi không khai thật có thể lớn, cũng có thể nhỏ. Tôi đề nghị anh nên nói rõ tình hình với Bạc Tổng, chúng ta cùng nhau giải quyết."

Sắc mặt Mạch Thần càng đỏ ửng. Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt không che giấu nổi bi thương.

"Tôi xin lỗi, Bạc tổng. Đêm hôm đó đúng là tôi đã tới tìm Uyên Vi. Nhưng tôi không ngờ, cô ấy lại tự sát." Mạch Thần hắng giọng. "Công ty không cho phép nhân viên cùng công ty yêu đương, một khi bị phát hiện sẽ bị đuổi việc, do đó tôi mới giữ im lặng."

Bạc Cận Ngôn nhíu mày nhìn Giản Dao.

Giản Dao gật đầu, đúng là công ty có quy định này. Bạc Cận

Ngôn đương nhiên chưa từng xem qua điều lệ.

Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Cậu hãy kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó.”

Viễn mắt Mạch Thần đỏ hoe, giọng nói mang âm mũi, chứng tỏ tâm trạng của anh ta không được bình tĩnh. “Hôm đó, sau khi làm xong công việc, tôi nhất thời xúc động nên mới đến phòng cô ấy...”

“Máy giờ?” Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời anh ta.

“Khoảng mười hai giờ mười phút. Bởi vì rất muộn nên khi ra cửa, tôi cố nhìn đồng hồ. Phòng cô ấy còn sáng đèn, do đó tôi mới quyết định đi gặp cô ấy.”

“Sau đó thì sao?” Ngữ điệu của Giản Dao vô cùng ôn hòa.

Mạch Thần hít một hơi sâu, nói nhanh: “Sau đó tôi nói với cô ấy, tôi thích cô ấy, muốn cô ấy làm bạn gái của tôi. Cô ấy nói cô ấy cần suy nghĩ. Sau đó, tôi liền quay về phòng, ngủ một mạch đến sáng sớm ngày hôm sau.”

Bạc Cận Ngôn: “Cậu rời đi lúc mấy giờ?”

“Khoảng mười hai rưỡi.”

“Anh không phát hiện tâm trạng của Vương Uyển Vi có gì bất thường hay sao?” Giản Dao hỏi.

Mạch Thần nở nụ cười gượng gạo. “Lúc đó tôi quá căng thẳng nên không để ý.”

Bạc Cận Ngôn lại hỏi: "Hai người nói chuyện gì?"

Mạch Thần trầm mặc trong giây lát mới lên tiếng: "Đại khái là những lời vừa rồi, chúng tôi không nói điều gì khác."

Giản Dao để ý sắc mặt Mạch Thần. Anh ta không muốn đề cập đến chuyện xảy ra tối hôm đó.

Là do có ẩn tình khác? Hay anh ta không muốn nhắc lại chuyện đau lòng? Nếu tra hỏi quá cụ thể và nghiêm khắc, chắc chắn Mạch Thần sẽ phát hiện ra điều bất thường. Phải làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc này, Bạc Cận Ngôn lên tiếng: "Giản Dao, em đi chỉnh lý lại nhật ký của Vương Uyển Vi, lát nữa giao cho cảnh sát."

Giản Dao lên tiếng: "Vâng ạ!" Cô không hiểu tại sao Bạc Cận Ngôn đột nhiên nhắc tới nhật ký?

Mạch Thần lập tức ngẩng đầu. "Tôi có thể... đọc nhật ký của cô ấy không?"

Trước đây, Giản Dao cho rằng, cảnh sát tiến hành thẩm vấn phần lớn là liên tục tra hỏi, tạo áp lực tâm lý cho đối phương. Bây giờ cô mới nhận ra, Bạc Cận Ngôn không cần nói những lời vô ích cũng có thể đạt hiệu quả mong muốn.

Ví dụ, vào thời khắc này, khi đọc nhật ký của Vương Uyển Vi, nước mắt Mạch Thần chảy giàn giụa. Khi cảnh sát tiến hành thẩm vấn, điều quan trọng nhất là đánh hạ phòng tuyến tâm lý của đối tượng. Bây giờ, Bạc Cận Ngôn đã làm được điều đó. Có thể thấy, lúc điều tra vụ án, Bạc Cận Ngôn rất mưu trí và tinh tế, không giống thái độ tự cao tự đại trong cuộc sống thường ngày.

Theo chỉ thị của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao chỉ đưa đoạn nhật ký viết về giai đoạn yêu thầm cho Mạch Thần. Xem đến dòng cuối, Mạch Thần giơ tay ôm mặt. Trong căn phòng rộng lớn chỉ có tiếng nức nở của chàng thanh niên trẻ tuổi.

Giản Dao ngồi cạnh anh ta, nhẹ nhàng vỗ lưng, an ủi: “Anh đừng buồn!” Mạch Thần gần như mất kiểm soát, anh ta quay người, ôm lấy Giản Dao.

Đây là phản ứng rất bình thường. Giản Dao bất động, để mặc Mạch Thần ôm mình. Cô tiếp tục nhẹ nhàng an ủi. Đột nhiên sáu lưng vang lên giọng nói lạnh lùng. “Cậu không có xương sao? Bỏ tay ra!”

Tiếng nói bất thành linh khiến Giản Dao và Mạch Thần giật mình, lập tức tách rời.

Giản Dao quay đầu, liền bắt gặp Bạc Cận Ngôn đang nhìn cô bằng ánh mắt thản nhiên, tựa hồ động thái vừa rồi của anh là điều đương nhiên.

Đây là phản ứng... kiểu gì thế không biết?

Vì suy luận sử dụng ma túy mắc bệnh truyền nhiễm nên Bạc Cận Ngôn muốn bảo vệ “chiến hữu cách mạng” là cô? Nhưng Mạch Thần đâu có liên quan, từ nhật ký của Vương Uyển Vi có thể thấy rõ điều đó. Giản Dao chợt có cảm giác khác lạ. Nhưng không đợi cô đào sâu suy nghĩ, ánh mắt của Bạc Cận Ngôn đã di chuyển sang Mạch Thần.

“Hôm đó, cô ấy mặc bộ váy màu xanh da trời. Hóa ra cô ấy thích mặc đồ màu xanh da trời là vì lý do này... Tôi nhớ lúc đó cô ấy không trang điểm, chỉ đeo đôi hoa tai ngọc trai, để xõa tóc, nhưng trông cô ấy rất xinh đẹp. Lúc bấy giờ, viền mắt cô ấy hơi đỏ, cô ấy nói với tôi bị gió thổi, vì vậy tôi cũng không để ý... Tôi

bày tỏ tình cảm với cô ấy, cô ấy bảo cần suy nghĩ. Tôi nói: "Vậy một tiếng sau anh sẽ gọi điện cho em." Bởi vì ngày hôm đó quá mệt mỏi nên sau khi về phòng mình, tôi tắm rửa, định nghỉ ngơi một lúc nhưng cuối cùng ngủ say như chết, quên gọi điện cho cô ấy. Ngày hôm sau tôi mới biết... Có phải do tôi thất hẹn nên khiến Vương Uyên Vi càng quyết tâm tự tử? Tôi thật sự chẳng còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện này."

Kể đến đây, trên mặt Mạc Thần lại một lần nữa ẩn hiện ý cười khổ sở.

Bạc Cận Ngôn hỏi: "Trong phòng có ai biết chuyện cậu tỏ tình với Vương Uyên Vi không?"

"Mọi người đều biết cả." Mạc Thần nói nhỏ. "Buổi sáng hôm phát hiện thi thể của cô ấy, tâm trạng của tôi tương đối kích động, mọi người đều nhận ra, chỉ là họ giúp tôi che giấu, giám đốc cũng không trách tôi."

Giản Dao dặn Mạc Thần giữ bí mật chuyện này. Đây là ý của Chủ tịch, cũng là sự tôn trọng với người đã mất. Mạc Thần gật đầu lia lịa. Mạc Thần rời khỏi phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn, quay về chỗ ngồi. Lão Tiền ngồi gần anh ta nhất quay sang vỗ vai anh ta. "Cậu không sao đấy chứ?"

Ai cũng nhận ra mắt anh ta đỏ hoe.

Mạc Thần nở nụ cười gượng gạo. "Không sao. Bạc tổng rất không hài lòng về một tài liệu của tôi, gay gắt phê bình tôi mấy câu." Nói xong, anh ta lập tức đứng dậy, vào nhà vệ sinh.

Giản Dao quan sát đám người ở bên ngoài qua tấm kính. Trong lòng cô không khỏi buồn ngủi. Nếu Mạc Thần gọi điện thoại như đã hứa, liệu Vương Uyên Vi có trân trọng sinh mạng của mình? Bây giờ tất cả đã trở thành ẩn số.

Giản Dao quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Phảng phất đoán ra cảm giác trong lòng cô, anh cất giọng nhàn nhạt: “Em thấy đáng tiếc cho cậu ta?”

“Một chút. Tình yêu bỏ lỡ mới khiến con người hối hận cả đời.”

Bạc Cận Ngôn nheo mắt. “Có cần thiết không? Tôi từng đọc tin tức, một đôi tình nhân vào đêm trước khi kết hôn, người đàn ông ăn đồ nướng, bị chết vì que xiên bằng sắt chọc vào cổ họng.”

Giản Dao: “...”

Một chút xót xa trong lòng nhờ câu nói của anh đã hoàn toàn tan biến.

“Em không cần phải thấy tiếc cho cậu ta.” Bạc Cận Ngôn nói: “Ngược lại nên khiến trách Mạch Thần. Chính vì sự nhu nhược và hồ thẹn không đúng chỗ của cậu ta mà sự thật về cái chết của Vương Uyển Vi mới bị lấp liếm.”

Giản Dao ngẩn người, nghe anh nói tiếp: “Em mau gọi điện thoại cho Doãn Tư Kỳ, thông báo với chị ta, chúng ta không thể tiếp tục điều tra vụ này.”

“Tại sao?”

Bạc Cận Ngôn chỉnh lại tư thế cho thoải mái nhất, mỉm cười với cô. “Bởi vì đây là một vụ mưu sát. Tôi phải thông báo cảnh sát lập án điều tra, không thể âm thầm làm theo ý chị ta.”

Giản Dao giật mình kinh ngạc. Trong đầu cô lơ mơ xuất hiện

một số suy đoán nhưng lại không rõ ràng.

“Tại sao lại là mưu sát? Hôm qua anh còn nói di thư do chính tay Vương Uyển Vi viết.”

“Đúng là tôi nói Vương Uyển Vi viết di thư nhưng chưa bao giờ kết luận cô ta tự sát.” Ý cười nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn càng rõ. “Em không thấy sao? Bây giờ đâu đâu cũng xuất hiện sơ hở, nói cho chúng ta biết đây là một vụ mưu sát. Hung thủ chính là đồng nghiệp đang yêu của em.”

Chương 23

Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn chăm chú, cô không sốt sắng truy vấn. Trong những khoảnh khắc như thế này, anh luôn rạng ngời nhất. Tuy anh không hoa chân múa tay, vẫn chỉ ngồi yên một chỗ, nhưng khóe mắt và khóe miệng của anh tràn ngập ý cười.

Trông anh chói lọi đến bức người.

Giản Dao ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn. Cô đan hai bàn tay, đặt lên đùi, nhìn anh chăm chú. “Tôi xin kính cẩn lắng nghe.”

Đối với Bạc Cận Ngôn, lý do dẫn đến kết luận mưu sát dễ như bài tập nhập môn. Vừa định mở miệng giải thích với Giản Dao, anh liền bắt gặp đôi mắt ngời sáng, bờ môi hơi mím lại, thể hiện sự tập trung cao độ của cô.

Tư thế xin chỉ giáo ôn thuận hiếm thấy.

Bộ não của Bạc Cận Ngôn đột nhiên xuất hiện ý nghĩ khác. Anh tựa vào ghế: "Sáng thứ Tư tuần trước... chúng ta ăn gì nhỉ?"

"Sủi cảo nhân tôm và da cá." Đó là lần đầu tiên Giản Dao làm món này, bởi vì tốn nhiều công sức nên cô nhớ rất rõ.

Bạc Cận Ngôn thản nhiên lên tiếng: "Sáng mai tôi muốn ăn món sủi cảo đó. Nếu em không có ý kiến gì, tôi sẽ bắt đầu giải thích vụ án."

Giản Dao: "..."

Vừa rồi cô còn cảm thấy anh chói lọi bức người, vậy mà anh lập tức xóa sạch ấn tượng tốt đẹp đó.

Thấy Giản Dao mặc nhận, Bạc Cận Ngôn mỉm cười, từ tốn lên tiếng: "Đầu tiên, Mạch Thần nói lúc gặp Vương Uyển Vi, cô ta mặc bộ váy màu xanh da trời, màu sắc may mắn vĩnh hằng. Nhưng trên tấm ảnh chụp ở hiện trường lúc cô ta qua đời, cô ta lại mặc bộ váy đen. Vương Uyển Vi được cậu con trai cô ta thích tỏ tình, dù không thay đổi ý định tự tử, chắc cô ta cũng không đến nỗi thay bộ váy mang màu sắc có ý nghĩa kỷ niệm bằng bộ váy đen thui để từ giã cõi đời. Vương Uyển Vi là cô gái nhạy cảm và yếu ớt, lẽ nào cô ta hy vọng cô ta xuống suối vàng với trang phục màu đen chứ không phải màu xanh da trời? Vương Uyển Vi gọi cuộc điện thoại vĩnh biệt mẹ vào lúc mười hai giờ năm phút, Mạch Thần đại khái rời đi lúc mười hai giờ ba mươi phút. Cô ta lại gọi cuộc điện thoại thứ hai cho mẹ lúc mười hai giờ bốn mươi phút nhưng không đợi điện thoại được kết nối. Nếu không phải thay đổi ý định, tại sao cô ta gọi cuộc điện thoại thứ hai? Để nhân đôi nỗi đau khổ của bản thân? Hơn nữa, tại sao Mạch Thần vừa rời đi, cô ta liền gọi ngay? Khả năng lớn nhất, sau lời tỏ tình của Mạch Thần, Vương Uyển Vi từ bỏ ý định tự tử. Cô ta muốn nghe giọng nói của mẹ. Lần cuối cùng Vương Uyển Vi đăng nhật ký là vào lúc mười hai giờ ba mươi bảy phút, nhưng đến hai, ba giờ sáng mới qua đời. Điều này không hợp lý, cô ta nên có tuyệt bút

trước khi kết thúc mạng sống, viết ra nỗi đau khổ khi không thể ở bên cạnh Mạch Thần hay vĩnh biệt Mạch Thần ở trong nhật ký mới đúng. Vương Uyển Vi làm gì trong khoảng thời gian gần hai tiếng đồng hồ đó? Cô ta không gọi điện cho mẹ, không từ chối Mạch Thần, cũng không viết nhật ký. Cô ta trầm tư suy nghĩ hay sao? Tại sao gọi cho mẹ lần thứ hai, cô ta không đợi kết nối đã tắt máy? Tại sao cô ta lựa chọn ma túy để kết liễu cuộc đời? Liệu cô ta cảm thấy chìm xuống vũng bùn bẩn thỉu trong nửa năm, cuối cùng quyết định kết thúc mạng sống bằng phương thức bẩn thỉu nhất?"

Giản Dao nghe rất nhập tâm. Bạc Cận Ngôn cầm tách trà, uống một ngụm, huyết một tiếng sáo, nhướn mắt nhìn cô. "Lần sau, em hãy tự giải quyết vụ án đơn giản như thế này. Đừng bắt bộ não của tôi quay về trình độ tư duy của nhiều năm trước."

Giản Dao đang "tiêu hóa" một cách tỉ mỉ lời nói của Bạc Cận Ngôn. Một lúc sau, cô mới có phản ứng, ngẩng đầu nhìn anh. Anh vừa thản nhiên nói đến "lần sau". Có lần sau hay không, là do cô quyết định.

Trầm tư vài giây, Giản Dao hỏi: "Anh thấy lời nói của Mạch Thần có đáng tin cậy không?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Đáng tin cậy, nếu không, tại sao cậu ta lại kể với chúng ta một cách chi tiết sự việc có thể vạch trần chân tướng mưu sát? Nhật ký của Vương Uyển Vi cũng nói rõ, cuộc sống đau khổ của cô ta trong nửa năm không liên quan đến Mạch Thần."

Giản Dao gật đầu. "Tôi cũng nghĩ vậy. Blog của Vương Uyển Vi bí mật và đáng tin cậy. Sáng nay, nhân viên kỹ thuật khẳng định, không tìm thấy dấu vết blog bị xóa hoặc thay đổi nội dung trong kho dữ liệu mạng, lần cuối đăng nhập cũng chỉ ở máy tính của Vương Uyển Vi."

“Ngoài ra, Mạch Thần cho biết, người chết đeo đôi hoa tai ngọc trai. Nhưng trên ảnh chụp ở hiện trường, cô ta không đeo hoa tai.” Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao nhớ lại, gật đầu tán thành.

“Em hãy đi kiểm tra vật chứng ở Cục Cảnh sát, xem có đôi hoa tai này hay không?”

“Vâng.”

Bạc Cận Ngôn gọi điện thoại: “Hãy đến chỗ tôi ngay.”

Không biết người ở đầu bên kia nói gì, khóe miệng anh ẩn ẩn ý cười. “Vậy thì mau kết thúc cuộc họp vô vị của chị đi.” Ngữ khí của anh trở nên lạnh lùng: “Không có gì quan trọng hơn mạng sống con người.”

Khác với bộ váy đỏ mặc hôm ăn cơm, hôm nay Doãn Tư Kỳ diện bộ vest Chanel màu trắng, trông rất duyên dáng và ấn tượng. Doãn Tư Kỳ ngồi ở chiếc ghế sofa tiếp khách trong phòng làm việc, nghe phản tích vụ án. Sắc mặt cô ngày càng nặng nề.

Người trần thuật là Giản Dao. Bởi vì Bạc Cận Ngôn nói: “Lẽ nào bắt tôi nhắc lại hai lần cùng một nội dung? Đây vốn là công việc của em.”

“... Do đó, chúng ta phải lập tức báo cảnh sát, để họ lập án điều tra, đồng thời tạm dừng công tác của tất cả nhân viên trong phòng.” Giản Dao kết luận.

Dưới cái nhìn chăm chú của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, Doãn Tư Kỳ im lặng một lúc. Sau đó, cô ngẩng đầu, vẻ mặt đã lấy lại sự bình tĩnh: “Cám ơn hai người đã phát hiện ra sự thật, nếu

không, một người vô tội phải bỏ mạng oan. Hơn nữa, trong công ty của tôi có kẻ giết người, đây là điều tôi tuyệt đối không thể tha thứ."

Giản Dao gật đầu, Bạc Cận Ngôn vẫn vô cảm như thường lệ.

Doãn Tư Kỳ nói tiếp: "Tuy nhiên, vụ này liệu có thể âm thầm giải quyết?"

Giản Dao ngậy người, Doãn Tư Kỳ nhìn Bạc Cận Ngôn: "Được không Cận Ngôn?"

Bạc Cận Ngôn tỏ ra lạnh nhạt, cứ như người trước mặt không phải chị gái mình: "Chị muốn tôi âm thầm kiểu gì?"

Doãn Tư Kỳ chậm rãi nói: "Câu cứ tiếp tục điều tra. Sau khi tìm ra hung thủ, cậu hãy trực tiếp thông báo cho cảnh sát bắt người. Chúng ta đừng công khai vụ này."

Giản Dao có thể hiểu nỗi lo lắng của Doãn Tư Kỳ. Cô sợ ảnh hưởng đến công ty. Nhưng đúng như Bạc Cận Ngôn nói, mạng người là quan trọng nhất, bí mật điều tra sẽ rất bất tiện.

Cô quay sang Bạc Cận Ngôn, anh nhếch miệng. "Không được."

Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Một lúc sau, Doãn Tư Kỳ nói với Giản Dao: "Tiểu Giản, cô ra ngoài trước đi."

Giản Dao đáp: "Vâng ạ."

Giản Dao rời khỏi phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn, thuận tay

khép cửa lại. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô. Giám đốc Lâm và trợ lý của Đoàn Tư Kỳ đang ở phòng trà trò chuyện cũng lập tức đi về phía này.

“Có chuyện gì vậy?” Giám đốc Lâm hỏi.

“Không có gì đâu ạ!” Giản Dao đáp. “Chủ tịch có việc cần bàn với Bạc Tổng, bảo em ra ngoài trước.”

Bọn họ đương nhiên không hỏi han nhiều.

Giản Dao tìm một chỗ trống ngồi xuống. Mọi người tiếp tục bận rộn làm việc. Một lúc sau, Bùi Trạch đẩy ghế lại gần Giản Dao: “Hôm nay em bận đến mấy giờ?”

Giản Dao cười cười: "Tôi không rõ, xem Bạc Tổng thế nào."

Bùi Trạch ngoác miệng cười, để lộ hàm răng trắng lóa: "Gần đây có một quán ăn Quảng Đông rất ngon. Tôi còn một số phiếu giảm giá vẫn chưa dùng đến, em có muốn thử không?"

"Nếu tôi là em, tôi sẽ cố gắng tránh tiếp xúc thân thể với bọn họ. Em có biết ai trong số họ sử dụng ma túy không? Mà những người chơi ma túy thường mắc bệnh truyền nhiễm."

"Cậu không có xương sao? Bỏ tay ra!"

Giản Dao nhìn Bùi Trạch, trong đầu đột nhiên bật ra câu nói của Bạc Cận Ngôn.

Cảm giác ngọt ngào vụt qua trái tim cô, cô đáp: "Thật ngại quá, tôi có hẹn rồi."

"Với bạn trai?"

Giản Dao không phủ nhận cũng không khẳng định, chỉ mỉm cười, khiến Bùi Trạch thất vọng quay về chỗ cũ.

Doãn Tư Kỳ quan sát em trai, trong lòng hơi khó chịu. Cô biết Bạc Cận Ngôn tính lập dị từ nhỏ, đối với ai cũng lạnh nhạt, bao gồm cả cô. Nhưng thời niên thiếu, do bố mẹ bận rộn công việc, hai người bao ngày chung sống dưới một mái nhà, cùng ăn trưa, ăn tối, cùng xem một chương trình truyền hình. Khi cô phát hiện ra thứ gì đó thú vị, Bạc Cận Ngôn luôn âm thầm đi theo, dù ánh chỉ thờ ơ nhận xét: "Doãn Tư Kỳ, chị vô vị thật đấy." Thời trung học, cô là nhân vật nổi tiếng trong trường, nữ hoàng vũ hội. Còn Bạc Cận Ngôn là cậu bé thiên tài lạnh lùng. Nếu không nói, chẳng ai có thể ngờ bọn họ là chị em. Nhưng khi cô gặp anh chàng playboy bắt cá hai tay, trốn ở nhà khóc hết nước mắt, Bạc Cận Ngôn không do dự tìm đến anh chàng đó, dùng lời lẽ sỉ nhục anh

ta, đánh anh ta một trận. Cho đến khi Bạc Cận Ngôn lên đại học, hai người mới dần xa cách. Nhiều khi Doãn Tư Kỳ nghĩ, có phải kiểu người như Bạc Cận Ngôn không có tình cảm? Bởi vì một thời gian dài anh bận rộn học tập, không bao giờ nghĩ đến chuyện liên lạc với cô. Nhưng không thể phủ nhận một điều, người con gái duy nhất bước vào cuộc sống của Bạc Cận Ngôn chính là cô. Sự thật này luôn khiến Doãn Tư Kỳ có cảm giác thỏa mãn và vui sướng một cách kỳ lạ. Nhưng cô không bao giờ thử nghĩ xem, đó rốt cuộc là sự tự hào của một người chị gái, hay là tình cảm được tích lũy qua năm tháng? Bởi vì cô là người lý trí, cô sẽ có cuộc đời huy hoàng, vị hôn phu môn đăng hộ đối. Còn Bạc Cận Ngôn vẫn là em trai duy nhất của cô. Đối với Doãn Tư Kỳ, như vậy là đủ. Vậy mà bây giờ, Bạc Cận Ngôn từ chối yêu cầu của cô một cách vô tình, không một chút nể nang.

Doãn Tư Kỳ nhìn Bạc Cận Ngôn một lúc mới lên tiếng: "Cậu từ chối tôi ngay trước mặt người ngoài?"

Bạc Cận Ngôn không hề tỏ ra khó xử, anh cất giọng nhẹ tênh: "Tùy việc mà xét, chị đưa ra yêu cầu quá ngu xuẩn."

Doãn Tư Kỳ ngăn người. Cô cắn môi, gầm lên: "Cận Ngôn! Công ty chúng ta là công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán. Đừng quên cậu là một cổ đông lớn. Phòng Khách hàng lớn số 3 lại là bộ phận nòng cốt của công ty. Nếu để lộ scandal giết người, cậu có biết giá cổ phiếu giảm bao nhiêu, công ty tổn thất đến mức nào không?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Doãn Tư Kỳ.

Doãn Tư Kỳ nói tiếp: "Công ty không chỉ là tâm huyết của bố cậu và mẹ tôi, bây giờ cũng là tương lai và cuộc đời tôi. Lẽ nào cậu để bao năm nỗ lực của tôi tan tành trong chốc lát? Cậu nhân tâm nhìn chị gái rơi xuống vực sao?"

Thấy Bạc Cận Ngôn vẫn ngồi im, Doãn Tư Kỳ đứng dậy, đi đến

bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh. Vừa chạm vào Bạc Cận Ngôn, Doãn Tư Kỳ hơi giật mình. Khung xương gầy gò thời niên thiếu bây giờ đã thành thân hình cao lớn, chắc chắn. Bạc Cận Ngôn đã thật sự trở thành người đàn ông trưởng thành.

Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn chị gái. Ánh mắt anh xa cách, vẻ mặt bình tĩnh, làm Doãn Tư Kỳ không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cô vẫn cất giọng dịu dàng: "Đâu phải tôi bắt cậu dừng cuộc điều tra, chỉ hy vọng cậu bí mật tiến hành. Với năng lực của cậu, đây chỉ là chuyện nhỏ, đúng không? Cận Ngôn, coi như tôi cầu xin cậu. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa cầu xin cậu điều gì, chỉ một lần này thôi."

Cửa phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn bị đẩy ra, Doãn Tư Kỳ uyển chuyển đi ra ngoài. Trên mặt cô là nụ cười tao nhã và kín kẽ. Cả đám nhân viên đều đứng dậy, gồm cả Giản Dao. Doãn Tư Kỳ mỉm cười, đảo mắt một vòng. "Vừa rồi tôi nói chuyện với Cận Ngôn về tình hình gần đây của phòng. Cậu ấy rất hài lòng về biểu hiện của mọi người, vì thế tôi cũng rất hài lòng. Mọi người hãy làm thật tốt. Năm nay phòng Khách hàng lớn số 3 lại đạt thành tích xuất sắc, cuối năm tôi sẽ phát phong bì nặng tay cho mọi người."

Mọi người cười tươi, tiễn Doãn Tư Kỳ trong không khí nhiệt liệt. Đợi mọi người giải tán, Giản Dao mới quay về phòng làm việc của Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn đang đọc báo, bộ dạng rất thoải mái. "Em hãy đặt hai vé máy bay sớm nhất tới khu nghỉ mát. Chúng ta sẽ đi xem xét hiện trường."

Giản Dao ngăn người. Cô và anh cùng đi? Có nghĩa là...

"Anh đã nhận lời chủ tịch?"

"Ừ."

Giản Dao hơi bất ngờ. "Tại sao?" Tuy bình thường Bạc Cận Ngôn vừa chảnh vừa khó chiều nhưng lúc bắt tay vào công việc, anh rất cẩn thận và nghiêm túc. Có lẽ người chị gái chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim anh nên mới có thể khiến anh phá lệ?

Bạc Cận Ngôn cất giọng nhàn nhạt: "Tôi thích nhận lời thì nhận chứ sao!"

Đêm đã về khuya, Giản Dao và Bạc Cận Ngôn mỗi người chiếm một đầu sofa, chăm chú xem tài liệu. Tự sát biến thành mưu sát, mọi manh mối cần phải rà soát lại, cần tìm hiểu thêm thông tin. Ví dụ, lý lịch chi tiết của từng người trong phòng, việc sắp xếp phòng nghỉ hôm xảy ra vụ án, camera giám sát ở khu nghỉ mát và tình hình thời tiết...

Bạc Cận Ngôn nhắm nháp cà phê, còn Giản Dao uống trà hoa. Buổi đêm vô cùng yên tĩnh. Giản Dao thỉnh thoảng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn ngồi yên lặng, vẻ rất tập trung. Có ngội cách anh không xa, nhưng phảng phất cũng bị hòa nhập vào khí thế của anh. Giản Dao không biết mình ngủ từ bao giờ. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy trần nhà xám trắng, cô nằm trên chiếc giường cực lớn mềm mại màu đen tuyền. Cô đang ở trong phòng ngủ của Bạc Cận Ngôn, trên người vẫn là áo sơ mi và váy ngắn, dép lê đi trong nhà đã bị tháo ra. Cô xuống giường, phát hiện bên cạnh giường không có dép. Bạc Cận Ngôn đã bế cô vào trong này?

Vừa đi ra ngoài hành lang, cô liền nghe thấy tiếng nhạc giao hưởng và tiếng bước chân nhẹ nhẹ truyền đến từ phòng khách.

Bạc Cận Ngôn không bỏ mặc cô ngủ ở sofa, mà nhường giường của anh cho cô. Điều này khiến Giản Dao cảm thấy hết sức bất ngờ. Hơn nữa, anh còn bế cô vào phòng...

Trong lòng trào dâng cảm giác ngọt ngào, Giản Dao đi chân đất ra phòng khách. Nhưng đến hành lang nối với phòng khách,

cô sống người.

Phòng khách chỉ có một ngọn đèn sàn, ánh sáng tối mờ. Giữa phòng khách đặt bồn tắm cực lớn vẫn còn đầy nước. Mặt nước lấp lánh, không rõ do ánh đèn hay ánh sao từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Bề mặt tựa hồ còn bốc hơi nóng.

Thảo nào Bạc Cận Ngôn bế cô vào phòng ngủ. Vì anh muốn tắm ở phòng khách.

Giản Dao đảo mắt, phát hiện Bạc Cận Ngôn chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đứng bên cửa sổ, ngắm cảnh đêm. Chiếc khăn tắm buộc trên thắt lưng, để lộ tấm lưng trần và hai bắp chân, hình như trên người anh vẫn còn những giọt nước.

Mặc dù ánh sáng mờ mờ, Giản Dao vẫn có thể nhận ra, trên tấm lưng đẹp đẽ của người đàn ông xuất hiện vô số vết sẹo rất sâu. Trong đêm tối, những vết sẹo đó như cành hoa và dây leo đáng sợ nở rộ trên lưng anh.

Giản Dao vô cùng kinh ngạc.

Bạc Cận Ngôn từng nói, anh chỉ phụ trách phân tích vụ án, bắt người là việc của cảnh sát. Vậy tại sao anh lại có những vết thương như vậy? Lẽ nào anh cũng từng trải qua tình cảnh nguy hiểm đáng sợ?

Giản Dao quan sát kĩ. Những vết sẹo đó giống như xếp thành hai hàng dài ở bên phải và trái. Bên trái có khoảng hơn mười vết sẹo, bên phải cũng tương đương.

Giản Dao trầm mặc trong giây lát, sau đó cô rón rén quay về phòng ngủ.

Chương 24

Có lẽ do lạ giường, Giản Dao không biết ngủ bao lâu, đột nhiên giật mình tỉnh giấc. Cuối giường có ánh đèn sáng. Giản Dao vẫn nhớ, lúc mơ mơ màng màng thiếp đi, cô có cảm giác nhìn thấy Bạc Cận Ngôn mặc áo ngủ đứng bên cạnh giường, lật xem thứ gì đó. Đang định ngồi dậy xem anh còn ở đó hay không, vừa ngẩng đầu, Giản Dao liền nhìn thấy một đồng thù lù nằm ngay bên cạnh. Giản Dao giật mình, sống lưng lạnh toát.

Gì vậy? Là Bạc Cận Ngôn.

Anh đang ngủ say, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt trắng trẻo không còn vẻ ngạo mạn lúc ban ngày. Trông anh giống một cậu bé, tay chân dài đặt nghiêm chỉnh ở hai bên thân. Tư thế ngủ của anh vẫn ngay ngắn như lần trước.

Người đàn ông này leo lên giường của cô từ lúc nào vậy? À... không đúng, là giường của anh.

Giản Dao xoay người nằm nghiêng, gối đầu lên cánh tay, ngả gương mặt nhìn nghiêng của Bạc Cận Ngôn ở cự ly gần. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, cô dường như cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ thân thể người đàn ông. Trái tim cô đập nhanh hơn.

Ngủ ngon nhé, Bạc Cận Ngôn!

Trời gần sáng, Bạc Cận Ngôn tỉnh dậy trước. Anh ngồi dậy, thất thần mấy giây mới quay sang ngắm Giản Dao. Đêm qua anh rất buồn ngủ, vừa đặt mình xuống giường là ngủ ngay, chẳng để

ý đến Giản Dao nằm bên cạnh. Bây giờ, lần đầu tiên trong hai mươi sáu năm cuộc đời, Bạc Cận Ngôn ngắm cơ thể phụ nữ ở khoảng cách gần như vậy.

Cô vẫn mặc áo sơ mi và váy ngắn của ngày hôm qua, gấu váy phủ đến đầu gối, để lộ bắp chân trắng muốt. Làn da cô hoàn toàn khác da đàn ông, rất mịn màng, không thấy lỗ chân lông. Bàn chân cô trông rất mềm mại và thon thả.

Bạc Cận Ngôn nhìn chằm chằm chân Giản Dao một lúc rồi ánh mắt lại di chuyển lên mặt cô. Mái tóc dài của cô xõa xuống ga trải giường đen tuyền, càng tôn thêm gương mặt trắng nõn, thanh tú. Tuy nhiên, cô nằm nghiêng, quay về phía anh, người hơi co quắp.

Bạc Cận Ngôn chau mày. Nằm nghiêng về bên trái sẽ đè lên tim. Đây là tư thế ngủ không khoa học nhất, sẽ có tác dụng xấu rút ngắn tuổi thọ. Anh không do dự giơ tay, kéo chân tay Giản Dao duỗi thẳng rồi nhẹ nhàng chỉnh người cô nằm ngay ngắn. Cuối cùng, anh nhắc đầu cô khỏi cái gối, để mặt cô hướng lên trên. Cho đến khi Giản Dao có tư thế ngủ đúng tiêu chuẩn, Bạc Cận Ngôn mới cảm thấy hài lòng. Anh từ tốn xuống giường, rời khỏi phòng ngủ.

Lúc Giản Dao tỉnh dậy, trời đã sáng bạch. Cô lập tức đưa mắt về chiếc đồng hồ treo trên tường, may vẫn còn kịp. Giản Dao xuống giường, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, cô cảm thấy tỉnh táo. Vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp một người phụ nữ đầu tóc rối bù, áo sơ mi nhàu nhĩ ở trong gương. Giản Dao thầm nghĩ, tuyệt quá, Bạc Cận Ngôn đã nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình! Cô vuốt tóc, chỉnh quần áo một hồi, sau đó đột nhiên ngăn người. Chết dở, giọng nói trong nội tâm cô vừa rồi tại sao lại giống Bạc Cận Ngôn đến thế?

Ra ngoài phòng khách, Giản Dao bắt gặp Bạc Cận Ngôn mặc com lê đen, đang ngồi ở sofa đọc báo. Cô định đi vòng qua anh, ra cửa để về nhà mình thì chợt nghe thấy tiếng Bạc Cận Ngôn

vang lên sau tờ báo: "Sủi cảo nhân tôm và da cá của tôi đâu?"

Giản Dao không ngờ anh vẫn còn nhớ vụ này, trong khi cô đã quên bống từ lâu.

"Để lần sau đi, hôm nay vội như vậy."

Nói xong, Giản Dao chợt phát hiện trên bàn xuất hiện hai phần đồ ăn sáng, cháo và sủi cảo nhân tôm tỏa mùi thơm dịu dịu, hấp dẫn. Vừa liếc qua, Giản Dao liền nhận ra đây là đồ ở quán cháo rất đông khách bên ngoài khu chung cư. Giản Dao không khỏi ngạc nhiên. Cô biết Bạc Cận Ngôn chán nhất là việc xếp hàng đi mua đồ ăn sáng. Nếu bảo anh đi mua, chắc chắn anh sẽ nói: "Vừa đông người vừa ồn ào vừa vô vị."

Dù biết rõ nói câu thừa thừa nhưng Giản Dao vẫn không kìm được, lên tiếng hỏi: "Anh tự đi mua à?"

Hậu quả của việc đặt câu hỏi thừa thừa với Bạc Cận Ngôn là câu trả lời: "Không phải." Anh nhướn mắt liếc nhìn cô, cất giọng thản nhiên: "Từ trên trời rơi xuống."

Giản Dao lên nhà mình, nhanh chóng tắm rửa, xách hành lý xuống nhà dưới. Phó Tử Ngộ không biết xuất hiện từ lúc nào, đang ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn, đánh chén bữa sáng của cô. Giản Dao cũng ngồi xuống, lặng lẽ kéo bát cháo về phía mình. Cô chợt phát hiện Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, nơi đáy mắt vụt qua ý cười. Mặc kệ anh. Giản Dao tiếp tục ăn cháo. Phó Tử Ngộ ăn no, sảng khoái rút một tập tài liệu từ túi xách, đưa cho Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Giản Dao cầm lấy. "Đây là..."

Phó Tử Ngộ mỉm cười: "Vừa nhận lời giải quyết vụ án này, Cận Ngôn liền bảo tôi tìm một văn phòng thám tử tư, thuê họ điều tra

lý lịch của tất cả nhân viên thuộc phòng Khách hàng lớn số 3. Bởi vì thời gian cấp bách nên đây chỉ là kết quả sơ bộ. Nếu có phát hiện mới, tôi sẽ thông báo với hai người.”

Giản Dao như lượm được vật báu, quay sang Bạc Cận Ngôn, nói: “Tuyệt quá, anh đúng là có khả năng tính toán mọi việc!”

Bạc Cận Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt. Trên mặt anh hiện rõ câu: Còn phải nói sao?

“Bà mẹ già vạn năm” Phó Tử Ngộ mới sáng sớm đã đưa tài liệu đến, đương nhiên phải làm tài xế, tiền Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ra sân bay. Xe ô tô bon bon trên đường cao tốc ra sân bay. Giản Dao thầm rà soát lại một lượt tài liệu điều tra cô vừa đọc. Bọn họ có thu hoạch không nhỏ.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Giám đốc Lâm Vũ Huyền là một nữ cường nhân điển hình, giống như ấn tượng cô ta để lại cho người khác. Cô ta từng ly hôn, hiến độc thân, lại không có con cái, tiền lương hàng năm tám chữ số. Cô ta ngoài công việc cũng chỉ biết đến công việc. Lâm Vũ Huyền tính tình nóng nảy và tương đối khắt khe, thường khiêu nại bảo vệ và nhân viên quét dọn vệ sinh... Một năm đổi mấy người giúp việc làm theo giờ. Lâm Vũ Huyền rất không hài lòng về Vương Uyển Vi. Cuối năm ngoái, cô ta từng đề xuất với cấp trên, đuổi việc hoặc chuyển cô ấy đi chỗ khác. Nhưng vì luật lao động mới quy định, nhân viên phải ít nhất hai lần liên tiếp bị đánh giá không đạt yêu cầu mới có thể đuổi việc. Trong khi Vương Uyển Vi chỉ nhận một lần loại C vào năm ngoái. Do đó, Lâm Vũ Huyền đành bỏ qua.

Bây giờ Giản Dao mới biết, trên thực tế, Giám đốc Lâm không nắm rõ thân phận thật sự của cô và Bạc Cận Ngôn. Cô ta chỉ cho rằng cô cũng là người có thân phận đặc biệt.

Châu Tần là người đàn ông tốt điển hình. Đồng nghiệp, hàng xóm hay bạn bè đều đánh giá tốt về anh ta. Tuy nhiên, anh ta không gặp may mắn trong cuộc sống. Người vợ anh ta rất yêu thương qua đời hai năm trước, để lại đứa con trai hơn hai tuổi. Cái chết của người vợ khiến Châu Tần sa sút tinh thần một thời gian dài. Bây giờ, anh ta mới dần thoát khỏi đau thương, dồn toàn bộ sức lực vào con trai. Sau khi đi làm về hay ngày nghỉ cuối tuần, anh ta đều chăm sóc con trai. Bạn bè giới thiệu cô gái trẻ trung xinh đẹp cho anh ta nhưng bị anh ta từ chối.

Tiền Dục Văn, người ngoại tỉnh, vẫn còn độc thân. Thông tin về anh ta tương đối gây sốc. Anh ta thường ra vào quán bar của người đồng tính, là "thuần thụ" có tiếng trong giới nhưng không có bạn tình cố định.

Thẩm Đan Vi cũng là người ngoại tỉnh. Cô ta là khách quen của quán bar, thường chơi bời với người nước ngoài. Cô ta gần như vài tháng lại thay bạn trai một lần, thể hiện rõ là một dân chơi.

Về phần Bùi Trạch, lý lịch của anh ta phù hợp với ấn tượng không tốt mà anh ta để lại cho Giản Dao. Anh ta có gia thế ưu việt, là một playboy chính hiệu, đồng thời là "hoàng tử nhỏ" của hộp đêm.

Nếu nói Châu Tần là ông bố "nhị thập tứ hiếu^[1]" thì Mạch Thần là cậu con trai "nhị thập tứ hiếu". Anh ta sống cùng cha mẹ, gia cảnh không tồi. Hai năm trở lại đây, bố anh ta bị trúng gió, nằm một chỗ. Ngoài giờ làm việc, Mạch Thần đều ở nhà chăm sóc bố.

[1] Nhị thập tứ hiếu (二十四孝): tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kính) thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, sau khi cha mất ông đã xuất bản cuốn sách này. Hầu hết các câu chuyện kể về những người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời

ông.

Tất cả đều có điều kiện kinh tế khá. Qua tư liệu, Giám đốc Lâm đáng nghi nhất, nhưng cũng không đến mức có động cơ giết người.

Căn cứ vào ghi chép của cảnh sát và thông tin thời tiết, tối hôm đó trời đổ mưa, nửa đêm còn mưa rất to, mãi đến lúc trời sáng mới tạnh. Trong hoàn cảnh mưa gió, hung thủ sẽ dễ dàng xóa sạch dấu vết.

Giản Dao cầm bút và giấy, liệt kê danh sách nhà ở buổi tối hôm đó:

Ngôi nhà A: Giám đốc Lâm, Thẩm Đan Vi

Ngôi nhà B: Châu Tần

Ngôi nhà C: Tiền Dục Văn, Bùi Trạch

Ngôi nhà D: Mạch Thần

Ngôi nhà E: Vương Uyển Vi.

Theo cấp bậc nghề nghiệp, Thẩm Đan Vi đáng ra phải ở cùng phòng với Vương Uyển Vi. Nhưng vì một dự án nào đó, cần bàn bạc với giám đốc Lâm nên cô ta mới đổi chỗ ở.

Bùi Trạch đáng lý ra ở cùng Mạch Thần nhưng anh ta và Tiền Dục Văn đều là fan bóng đá nên ở chung nhà để xem trận thi đấu bóng đá.

Mọi người đều khai với cảnh sát, bọn họ không hề ra ngoài.

Giản Dao trầm tư trong giây lát. Khi cô ngoảnh đầu, thấy Bạc Cận Ngôn đã ném tài liệu sang một bên, đeo cái chụp mắt đi ngủ. Sau khi đọc tài liệu, cô liền cảm thấy bưng bưng khí thế. Không biết Bạc Cận Ngôn đã có đáp án chưa?

Giản Dao chọc chọc vào cánh tay Bạc Cận Ngôn: "Hãy nói cho tôi biết phát hiện của anh."

Bạc Cận Ngôn vẫn tựa vào ghế, cất giọng lười nhác: "Tôi cần ngủ một giấc. Em đừng quên sáng nay lúc em đang ngáy khò khò với tư thế không khỏe mạnh, tôi phải xuống nhà đi mua đồ ăn sáng cho em."

Vừa định lên tiếng, Giản Dao đột nhiên dừng lại, hai má nóng ran. Cô lén nhìn Phó Tử Ngộ ở ghế trên. Anh vẫn đang lái xe, giống như không nghe thấy cuộc trò chuyện giữa cô và Bạc Cận Ngôn. Trong xe trở nên yên tĩnh vô cùng. Bạc Cận Ngôn không nói gì, bầu không khí có chút kỳ lạ. Giản Dao đành giả bộ điềm nhiên như không, tiếp tục nói với Bạc Cận Ngôn: "Anh lên máy bay rồi ngủ sau đi. Trên máy bay đông người, không tiện bàn bạc công việc. Hơn nữa, nếu anh không cho tôi biết, lần sau làm sao tôi phá được vụ án tương tự?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, cô chợt có cảm giác không đúng.

Bạc Cận Ngôn tháo cái chụp mắt, nhìn Giản Dao chăm chú. Vào thời khắc bốn mắt chạm nhau, anh cất giọng từ tốn: "Em nói rồi đấy nhé!" Giọng của anh có phần đặc ý.

Giản Dao nói: "Tôi chỉ lấy ví dụ..." Bạc Cận Ngôn lại đeo cái chụp mắt, không để ý đến cô nữa.

Lúc này, Phó Tử Ngộ đột nhiên lên tiếng: "Giản Dao, em xem hôm nay tôi có "sáng" không?"

Bạc Cận Ngôn nói xen vào: “Ý cậu là gì?”

Giản Dao cũng nghi hoặc. Nhưng khi phát hiện Phó Tử Ngộ đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa qua gương chiếu hậu, cô chợt hiểu ra vấn đề.

Ý của Phó Tử Ngộ là, anh làm “bóng đèn^[2]” có sáng không?

[2] Bóng đèn tức là kỳ đà cản mũi.

Giản Dao chột dạ, cuối cùng quyết định không đáp lời. May mà Phó Tử Ngộ không tiếp tục trêu chọc cô, anh vừa lái xe vừa lẩm nhẩm hát.

Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Em hãy nói suy nghĩ của em trước.”

Giản Dao nói: “Đầu tiên, Vương Uyển Vi gọi điện thoại cho mẹ lúc mười hai giờ bốn mươi phút. Tôi nghi ngờ có người tới tìm cô ấy nên cô ấy mới ngắt điện thoại. Thời gian cô ấy tắt thờ là từ hai giờ đến ba giờ sáng. Có nghĩa trong khoảng thời gian này, hung thủ ở cùng cô ấy. Chúng ta cần tìm kiếm bằng chứng ngoại phạm của bọn họ. Thứ hai, chúng ta không tìm thấy hoa tai ngọc trai của Vương Uyển Vi. Hung thủ chẳng có lý do gì thay váy và lấy đi hoa tai của cô ấy, vì làm vậy sẽ để lại sơ hở. Tôi cho rằng, lúc đó ở hiện trường xảy ra sự kiện bộc phát. Khả năng lớn nhất là xảy ra ẩu đả, bộ váy bị rách, hoa tai bị hỏng. Hung thủ chỉ còn cách mang hết đi, tránh để lại dấu vết. Ngoài ra, trong mấy kẻ tình nghi, tôi cảm thấy người đáng nghi nhất là Tiền Dục Văn. Tuy anh ta là gay, nhưng so với anh chàng lăng nhăng Bùi Trạch, anh ta khiến người khác không mấy có thiện cảm. Tôi cảm thấy anh ta rất có khả năng giết người.”

Trình bày xong, Giản Dao nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt chờ đợi.

“Ừm, không tồi.” Anh lên tiếng. “Tuy nhiên, trong ba quan điểm của em, quan điểm quan trọng nhất về kẻ tình nghi lại là đoán mò.”

Giản Dao: “...”

Câu nói của anh đúng là làm tổn thương người khác.

“Vậy kết luận của anh là gì?” Giản Dao hỏi.

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên: “Kết luận sơ bộ của tôi là: trong hai đôi Bùi Trạch và Tiền Dục Văn, Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi, có một đôi là hung thủ chính và tông phạm giết chết Vương Uyển Vi.”

Chương 25

Mặt trời đã ló ra khỏi tầng mây, ánh nắng xuyên qua cửa sổ mờ mờ, chiếu lên khuôn mặt Bạc Cận Ngôn. Chiếc chụp mắt màu đen che kín đôi mắt anh, chỉ để lộ sống mũi thẳng và bờ môi mỏng cong cong. Trông anh càng tuấn tú và cuốn hút. Giản Dao nhìn chăm chăm Bạc Cận Ngôn. Nhớ đến những vết sẹo trên lưng anh mà cô nhìn thấy tối qua, Giản Dao bất chợt mềm lòng, cô cất giọng dịu dàng: “Anh mau nói đi.”

Bạc Cận Ngôn hỏi Phó Tử Ngộ: “Đến đâu rồi?”

Phó Tử Ngộ trả lời: “Sắp đến trạm thu phí.”

“Ừm.” Bạc Cận Ngôn tháo cái chụp mắt, ngồi thẳng người, quay sang Giản Dao. “Cuối cùng em cũng khiến tôi tiến hành báo cáo ở trạm thu phí như ý nguyện.”

Giản Dao nhớ đến vụ án lần trước, Bạc Cận Ngôn tự cao tự đại, sống chết không giải thích chi tiết vụ án trên trạm thu phí ở đường quốc lộ.

“Người đàn ông bị dính lời nguyền của trạm thu phí...” Giản Dao vui vẻ buông một câu.

Bạc Cận Ngôn từ tốn lên tiếng: “Đầu tiên, trong nửa năm qua, Vương Uyển Vi bị một người nào đó dùng ma túy khống chế. Cô ta viết trong nhật ký: “Sai lầm nối tiếp sai lầm.” Cô ta làm sai chuyện gì? Tất cả không ngoài mấy trường hợp bị lừa đảo, nhất thời kích động sử dụng ma túy hoặc phát sinh quan hệ tình dục. Vương Uyển Vi có viết câu “không thể chống lại số phận”, chứng tỏ đối phương nắm được điểm yếu của cô ta. Đối với loại phụ nữ tự ti, hướng nội và thật thà như Vương Uyển Vi, điểm yếu có nhiều khả năng là đoạn video hoặc hình ảnh quan hệ tình dục. Thứ hai, người khống chế Vương Uyển Vi chỉ có thể trong ba người, Thẩm Đan Vi, Bùi Trạch hoặc Tiền Dục Văn. Không phải Lâm Vũ Huyền, bởi vì cô ta tìm trăm phương nghìn kế đuổi việc hoặc thuyết phục Vương Uyển Vi. Cũng không phải Châu Tần, bởi anh ta từng từ chối cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Hơn nữa, ngày nào anh ta cũng phải về trông con. Tối nghĩ, anh ta rất khó có thể bỏ nhiều thời gian với chuyện của người khác. Nhân viên của phòng Khách hàng lớn số 3 đều không thiếu tiền. Vì vậy, việc khống chế Vương Uyển Vi không phải nhằm trục lợi mà chỉ là thỏa mãn tính dục. Từ nhật ký của Vương Uyển Vi có thể thấy thủ đoạn của người đó tương đối lão luyện. Thông thường, loại người như thế nào mới tinh thông trò này? Quan hệ tình dục bữa bãi, hay ra vào chốn ăn chơi, rất quen thuộc với ma túy. Đương nhiên đối tượng cũng phải có bản lĩnh, không có nhân tính. Thẩm Đan Vi, Bùi Trạch và Tiền Dục Văn đều đáp ứng những điều kiện nói trên. Tiền Dục Văn tuy là gay nhưng cũng không loại trừ khả năng anh ta là người lưỡng tính. Do đó anh ta cũng đáng nghi.”

Giản Dao không khỏi rung mình. Không ngờ dưới vỏ bọc những con người tinh anh lại che giấu linh hồn tầm tối, xấu xa như vậy. Họ dùng thủ đoạn bẩn thỉu để đối phó với đồng nghiệp, một cô gái yếu ớt. Đúng như Bạc Cận Ngôn nói, bây giờ cô không muốn tiếp xúc với đám người đó.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Thứ ba, tuy Lâm Vũ Huyền không dính dáng đến người khống chế Vương Uyển Vi, nhưng cô ta cũng thừa dịp “giấu đồ bìm leo”, đồng thời che giấu vài sự thật nào đó. Trong nhật ký, Vương Uyển Vi viết, cô ta tự đứng làm việc gì cũng không thuận lợi. Điều này chứng tỏ có người âm thầm giở trò sau lưng. Mà nhân vật có năng lực chỉ đạo hoặc ra hiệu ngăn các đồng nghiệp tẩy chay Vương Uyển Vi chỉ có Giám đốc Lâm Vũ Huyền. Tuy Lâm Vũ Huyền thuộc dạng nội tâm cô độc đến mức hơi biến thái nhưng về phương diện công việc, cô ta luôn sáng suốt và giỏi giang, không đến mức đột nhiên vô duyên vô cớ nhằm vào một cô gái hiền lành, hướng nội. Như vậy rất có khả năng, Vương Uyển Vi đắc tội với Lâm Vũ Huyền nên mới bị cô ta tìm mọi cách đẩy ra khỏi phòng. Có thể là Lâm Vũ Huyền giở trò gian lận trên sổ sách, hoặc cuộc sống riêng của cô ta có vết nhơ, bị Vương Uyển Vi tình cờ bắt gặp. Tuy nhiên, căn cứ vào nhật ký của Vương Uyển Vi, cô ta vốn không nhận thức ra điều đó. Về vấn đề kinh tế của Lâm Vũ Huyền, tôi sẽ nhờ Doãn Tư Kỳ điều tra. Còn về cuộc sống riêng, bảo văn phòng thám tử tư tiếp tục theo dõi. Thứ tư, theo tình hình trước mắt, kẻ có động cơ giết người chính là người khống chế Vương Uyển Vi. Nửa đêm mò đến tìm cô ta cũng là tên đó. Nhưng ba kẻ tình nghi đều có bạn ở cùng. Buổi tối hôm đó trời mưa to, bất kể ai đi ra ngoài khi trở về cũng để lại dấu vết trong phòng, ví dụ như bùn đất, nước mưa... Hơn nữa đối tượng rời khỏi nhà lâu như vậy, làm gì có chuyện không bị phát hiện. Nhưng ngày hôm sau, bọn họ đều khai với cảnh sát, không một ai rời khỏi nhà. Vì vậy, người cùng phòng chắc chắn khai man để giúp hung thủ, người đó được gọi là tòng phạm.”

Khu nghỉ mát thuộc một địa điểm du lịch mới khai thác ở miền Nam, đơn vị đầu tư chính là công ty của Doãn Tư Kỳ. Đây cũng là

nơi Vương Uyển Vi qua đời.

Dưới sự hướng dẫn của trợ lý do Doãn Tư Kỳ cử đến, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao lên chiếc xe buýt nhỏ tới khu biệt thự. Bây giờ đang là giữa trưa, cả vùng núi phủ một màu xanh biếc, địa hình nhấp nhô, thậm chí trên sườn núi xuất hiện dòng suối len lỏi. Các ngôi nhà trong khu nghỉ mát được xây dựng theo mô hình nguyên thủy, hòa lẫn vào thiên nhiên, phân bố không có quy luật.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn nhanh chóng tới nơi.

Đây là một sườn núi bằng phẳng, năm gian nhà nằm san sát trên sườn núi. Tuy vị trí tương đối hỗn độn nhưng các ngôi nhà được thiết kế như nhau, sơn màu cà phê, mái nhọn, trước cửa có bậc cầu thang đá, đằng sau có sân nhỏ, được vây quanh bởi một hàng rào cây xanh thấp đến đầu gối, tạo thành cảnh sắc trang nhã và tinh tế.

Hung thủ gặp may. Khu nghỉ mát trên núi mới xây xong đầu năm nay, chưa đón khách bên ngoài, mới mấy lần tổ chức hội nghị nội bộ của công ty, nhiều trang thiết bị vẫn chưa hoàn thiện. Khu vực này tương đối hẻo lánh, chưa lắp camera giám sát, cũng không có người qua lại.

Sau khi xảy ra vụ án, Doãn Tư Kỳ đã ra lệnh phong tỏa khu biệt thự.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi vào ngôi nhà đầu tiên, cũng chính là nơi ở của Vương Uyển Vi. Trong nhà không có gì đặc biệt, tất nhiên cũng không có dấu vết. Từ sân sau đi ra ngoài, cách vài bước là cửa ra vào ngôi biệt thự của Châu Tần. Đi qua ngôi nhà này tới nơi ở của Tiền Dục Văn và Bùi Trạch. Khoảng cách của hai gian nhà này càng gần hơn. Từ phòng khách trong gian nhà của Tiền Dục Văn, có thể nhìn thấy rõ cả sân sau nhà Châu Tần ở.

Vì vậy ba gian phòng này nằm gần nhau. Thứ tự lần lượt là Vương Uyển Vi, Châu Tần và Tiền Dục Văn. Ngõ nhà của Mạch Thần và Lâm Vũ Huyền nằm ở hai bên.

Giản Dao không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Phòng của hai cặp đáng nghi nhất lại nằm cách xa nhà Vương Uyển Vi nhất. Hơn nữa buổi tối hôm đó trời mưa to, dù có người đi lại bên ngoài chắc cũng khó bị phát hiện.

Lúc Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài. Khu biệt thự xuất hiện mấy nhân viên giám định của bên cảnh sát. Giản Dao rất bất ngờ. Cô không nghĩ Bạc Cận Ngôn lại âm thầm điều nhiều người đến nơi này. Thứ nhất, do cách một thời gian dài, khả năng tìm thấy chứng cứ hay dấu vết là rất mong manh. Thứ hai, cô không nghĩ Bạc Cận Ngôn coi trọng phương diện khoa học, cô tưởng anh là người thích suy đoán một cách điên cuồng.

Nhìn thấy dáng người cao lớn của anh đứng giữa sân, chỉ huy các nhân viên giám định đào chỗ này bới chỗ kia, Giản Dao mỉm cười. Ừm, anh cũng không tồi, lúc cần điên cuồng thì điên cuồng, lúc nên chắc chắn thì chắc chắn.

Tuy nhiên, kết quả kiểm nghiệm sơ bộ không mấy lý tưởng. Nhân viên giám định không tìm thấy bất cứ vết máu nào trong phòng, dù là vết rất nhỏ. Nhưng dưới mệnh lệnh của Bạc Cận Ngôn, các nhân viên giám định vẫn ngang nhiên đào đất trong khu vực, chứa đầy hai thùng lớn xách đi, vài ngày sau sẽ có kết quả giám định.

Trợ lý của Doãn Tư Kỳ dỗi mắt quan sát đồng hoang tàn, cất giọng khó xử: "Chúng tôi có nên... lấp hết chỗ này?"

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên trả lời: "Chẳng cần thiết. Giám định xong, chúng tôi sẽ trả lại đất cho các anh."

Vài ngày tiếp theo, Giản Dao sống rất thoải mái.

Bởi vì cần phải đợi kết quả giám định nên cô và Bạc Cận Ngôn tiếp tục "nằm vùng". Bọn họ cả ngày chẳng có việc gì để làm. Giản Dao định mở tài liệu nghiệp vụ để học thêm kiến thức, nhưng bộ não của cô chứa đầy thông tin vụ án, không có cách nào thích ứng với cảnh thái bình của xã hội hiện tại.

Có phải Bạc Cận Ngôn cũng như vậy? Anh từ từ bước vào một thế giới khác, từ đó không thể quay đầu?

Ngoài ra, hằng ngày Giản Dao còn phải ẵm trưà với kẻ tình nghi. Buổi chiều cô lại vào phòng trà tán gẫu với bọn họ. Tất nhiên, cô cũng muốn tìm ra manh mối thông qua việc tiếp xúc với bọn họ. Nhưng đám người này đều là cáo già, làm sao có chuyện để lộ sơ hở.

Bùi Trạch thường lượn lờ xung quanh Giản Dao nhưng anh ta không chính thức tán tỉnh mà lên kế hoạch rõ ràng mới hành động.

Giản Dao nghĩ thầm, mong anh ta đừng theo đuổi.

Kết quả, chuyện gì đến cũng sẽ đến, tối thứ Sáu, Giản Dao đang cùng Bạc Cận Ngôn ăn gỏi cá tại một nhà hàng Nhật Bản thì cô bất chợt nhận được điện thoại của Bùi Trạch. Bây giờ là lúc thành phố bắt đầu lên đèn, trong căn phòng tràn ngập ánh sáng dịu dàng chỉ có Bạc Cận Ngôn và Giản Dao.

Nhìn thấy số điện thoại hiển thị trên màn hình, Giản Dao lập tức nói với Bạc Cận Ngôn: "Là Bùi Trạch."

Bạc Cận Ngôn chau mày: "Nghe đi."

Ở đầu kia điện thoại, Bùi Trạch cười, nói: "Giản Dao, ngày kia em có thời gian không? Mọi người đến nhà tôi chơi, tự chuẩn bị đồ ăn. Lão Châu cũng dẫn con trai đến, em không được từ chối đâu đấy nhé!"

Giản Dao hơi ngẩn người: "Ngày kia đến nhà anh? Tôi..." Cô chưa kịp nói dứt câu, Bạc Cận Ngôn giơ tay giữ nút gọi điện thoại.

Anh mập máy môi: "Đi đi!"

Giản Dao dẫn đo. Đến nhà Bùi Trạch trong khi những người khác cũng có mặt đúng là cơ hội tốt để tìm hiểu bọn họ. Nhưng có thể là chốn nguy hiểm cũng không biết chừng.

Cô bịt loa, thì thầm: "Nhỡ tôi gặp nguy hiểm thì sao?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao bằng ánh mắt ngạo mạn, giống như cô vừa hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

"Làm sao tôi có thể để em gặp nguy hiểm?" Anh nói nhỏ.

Giản Dao lại cầm di động, mỉm cười, nói với người ở đầu bên kia: "Được, tôi sẽ tới. Mấy giờ? Ở đâu?"

Nửa đêm yên tĩnh, Giản Dao ôm hơn mười bộ quần áo, ném xuống giường của Bạc Cận Ngôn.

"Tôi nên mặc bộ nào?"

Bạc Cận Ngôn khoanh tay, quan sát một lượt đồng váy áo và quần dài. Giản Dao tưởng anh sẽ cho ý kiến, nào ngờ anh lên tiếng: "Em định bắt bộ nào của tôi tưởng tượng hình dáng của em khi mặc những bộ đồ này sao? Xin lỗi, tôi không thạo vụ đó. Em mau mặc vào cho tôi xem."

Bộ đầu tiên là áo phông màu trắng và quần dài màu trắng đục. Khi Giản Dao đi ra ngoài, Bạc Cận Ngôn ngồi trên sofa, tay trái cầm cốc cà phê, tay phải cầm quyển sách. Anh ngẩng đầu, nhìn cô vài giây rồi kết luận: “Không được.”

Giản Dao chỉ còn cách đi thay bộ khác.

Mùa hè nên toàn mặc quần áo mỏng, muốn tìm bộ đồ có thể gắn camera đầu lộ kim và máy nghe lén sao cho không lộ liễu thật sự chẳng dễ dàng. Giản Dao thay liền bốn, năm bộ. Lần nào Bạc Cận Ngôn cũng quan sát cô từ đầu đến chân một lượt, thỉnh thoảng còn kêu cô quay một vòng, để xem sau lưng có chỗ nào thích hợp lắp máy nghe lén không. Giản Dao có cảm giác mình như một người mẫu, trình diễn dưới cặp mắt xét nét của boss. Điều này khiến hai má cô dần nóng ran. Cô âm thầm ảo não. Bởi vì đến nhà Bùi Trạch nên cô cố tình chọn mấy bộ đồ mua từ thời sinh viên, bây giờ đã rất lỗi thời. Nếu sớm biết phải diện trước mặt Bạc Cận Ngôn... cô đã chọn mấy bộ váy đẹp hơn.

Cuối cùng, Bạc Cận Ngôn quyết định chọn một bộ váy cotton kẻ sọc nhỏ màu xanh da trời. Đầu camera nhỏ hình tròn màu đen gắn vào cổ áo hình chữ V, trông giống cái cúc lấp lánh. Máy nghe lén được gắn dưới ghim cài áo. Tiếp theo là màn thử máy liên lạc. Việc này phiền phức một chút, bởi vì phải nhét vào tai Giản Dao. Giản Dao ngồi trên một cái ghế vuông, Bạc Cận Ngôn đặt máy liên lạc cực nhỏ vào đầu ngón tay, đi đến bên cô. Giản Dao có cảm giác mình biến thành một đặc công, cô hưng phấn chờ đợi anh gắn máy liên lạc. Bạc Cận Ngôn ngồi xổm để cao bằng cổ. Anh nhìn chăm chăm vào tai Giản Dao, hơi thở mát lạnh của người đàn ông phảng phất bên tai. Giản Dao cảm nhận được đầu ngón tay mềm mại của anh chạm vào vành tai cô, hơi tê tê, nóng nóng và nhồn nhột.

Một lúc sau, Giản Dao hỏi: “Anh đã đặt xong chưa?”

“Chưa.” Bạc Cận Ngôn trả lời. “Ngón tay tôi không thể thò vào bên trong.”

Giản Dao cúi đầu, quan sát. Ngón tay Bạc Cận Ngôn tuy rất dài nhưng thân hình anh vốn cao lớn nên bàn tay cũng không nhỏ.

Giản Dao đành cầm lấy máy liên lạc mini. “Để tôi tự làm.”

Giản Dao dè dặt đẩy máy liên lạc vào lỗ tai.

“Chắc không bị rơi vào bên trong đấy chứ?” Giản Dao hỏi.

“Rơi, vì vậy ngày kia em đừng có lắc đầu mạnh quá.”

“... Tôi sẽ chú ý.”

Sau khi thử một lượt thiết bị, Bạc Cận Ngôn còn đưa cho Giản Dao máy điện kích màu đen cỡ nhỏ để cô phòng thân.

Ngày hôm sau là thứ Bảy, Bạc Cận Ngôn cả ngày không ở nhà, chỉ nói với Giản Dao là đi sắp xếp một số việc. Đến sáng ngày Chủ nhật, Giản Dao chuẩn bị xong xuôi mới xuống nhà anh. Có hơi căng thẳng: “Tôi đi đây.” Trước đó, cô hỏi Bạc Cận Ngôn làm thế nào để bảo vệ cô? Anh chỉ nói: “Tôi sẽ tự sắp xếp, em không cần lo lắng.”

Bạc Cận Ngôn đang uống sữa, đọc báo. Bắt gặp vẻ mặt căng thẳng của Giản Dao, anh mỉm cười. “Đừng căng thẳng. Bọn họ không ngu ngốc đến mức giết chết em tại nhà riêng đâu.”

Giản Dao hết nói nổi, có ai động viên như anh không?

Giản Dao bắt taxi đến nhà Bùi Trạch. Lúc xuống xe, trong lòng

vẫn hơi nồm nớp lo sợ, cô nói nhỏ: "Tôi đến rồi."

"Ừ, tôi biết." Bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp, dễ nghe của Bạc Cận Ngôn. Giản Dao tưởng anh theo dõi qua camera đầu lồi kim, ai ngờ anh nói tiếp: "Tôi ở sau lưng em."

Giản Dao gần như quay người ngay lập tức. Cô nhìn thấy một chiếc Lexus màu đen, chính là chiếc xe Phó Tử Ngộ vẫn lái, trong dòng xe cộ nhanh chóng dừng lại ở vị trí được đỗ xe bên lề đường. Sau đó, cánh cửa kính màu thẫm từ từ hạ xuống, một cánh tay đàn ông thò ra ngoài, gác lên cửa sổ. Anh muốn thông qua động tác này để báo hiệu cho cô biết sự tồn tại của anh.

Giản Dao cười tủm tỉm.

Sự sắp xếp của anh... chính là một bước không rời, theo cô đến đây?

Giản Dao cảm thấy trong lòng rất ấm áp. Cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng, mạnh dạn đi vào bên trong.

Chương 26

Thật ra tới nhà Bùi Trạch ăn cơm nguy hiểm đến mức nào? Trong lòng Giản Dao biết rõ không nguy hiểm. Như Bạc Cận Ngôn nói, chẳng có ai nào tàn đến mức trắng trợn kêu một đồng nghiệp không phải thân thiết lắm đến nhà ăn cơm rồi ra tay sát hại. Hơn nữa, nếu Bùi Trạch là hung thủ thật sự, hôm nay anh ta giờ trò với cô, sẽ trực tiếp tạo ra chứng cứ phạm tội.

Căn hộ của Bùi Trạch sang trọng, nội thất tinh tế và hiện đại.

Phòng khách có cửa sổ toàn cảnh hai trăm bảy mươi độ, có thể ngắm cảnh đẹp của thành phố từ trên cao. Giản Dao ngồi xuống sofa, tay cầm ly đồ uống, nhón nhơ nhấp từng ngụm nhỏ. Kể từ khi cô đặt chân vào phòng này, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn im lặng, bất kể bọn họ đang thảo luận sôi nổi về anh.

Thẩm Đan Vi ngồi đối diện Giản Dao cười lạnh. "... Bạc tổng vẫn chưa có bạn gái à?"

"Tôi không rõ vụ đó." Giản Dao trả lời.

Khóe miệng Thẩm Đan Vi cong lên: "Anh ta chưa bao giờ sai cô đặt họa, mua quà, đặt nhà hàng cho bạn gái. Chứng tỏ chắc anh ta vẫn còn độc thân."

Giản Dao cười cười, không trả lời. Tiền Dục Văn và Châu Tần ngồi bên cạnh cũng cười. Bùi Trạch đang ở trong phòng bếp, nghe câu chuyện liền góp lời: "Đan Vi, chị có hứng thú với anh ta? Không sợ thì lên đi."

Thẩm Đan Vi phì cười, không để tâm đến câu nói đùa của Bùi Trạch. Cô ta đảo mắt hai vòng, tiếp tục nhìn Giản Dao, thốt một câu tương đối sốc: "Không phải anh ta vẫn còn là trai tân đấy chứ?"

Giản Dao đang uống nước, suýt nữa bị sặc.

Đám đàn ông cười ha hả. Bùi Trạch ở trong bếp, cất giọng phụ họa: "Theo tôi thấy đúng là như vậy."

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng của Bạc Cận Ngôn đột nhiên vang lên trong tai Giản Dao: "Vớ vẩn!"

Giản Dao liền cười tủm tỉm, khóe mắt cong cong.

Tiền Dục Văn tựa vào ghế, lên tiếng: "Cô đã thử bao giờ đâu mà biết Bạc Tổng còn là trai tân?" Hôm nay anh ta mặc áo sơ mi đen bó sát, cổ tay và cổ áo có đường kẻ vàng, khiến thân hình với chiều cao trung bình của anh ta trở nên thẳng tắp. Anh ta cũng hoạt bát hơn lúc đi làm, không còn vẻ lạnh lùng, thậm chí còn tỏ ra hài hước... rất phù hợp với kết quả điều tra lý lịch của văn phòng thám tử tư.

Trước câu chất vấn của Tiền Dục Văn, Thẩm Đan Vi cầm ly đồ uống, ngậm ống hút, hồ hững trả lời: "Còn phải thử sao? Đàn ông và phụ nữ đói khát đã lâu đều bất thường. Bạc Tổng và giám đốc Lâm đều là loại người từ trên xuống dưới tỏa ra khí chất cấm dục mãnh liệt. Họ thường dùng những lời lẽ soi mói khắt khe để che giấu sự bức bối trong nội tâm."

Tiền Dục Văn và Bùi Trạch cùng cười ha hả. Lão Châu cũng không nhịn được cười.

Thẩm Đan Vi lại liếc Giản Dao: "Cô cũng là phụ nữ, cô thấy tôi nói có đúng không?"

Giản Dao ngẫm nghĩ, trả lời thật thà: "Chị nói rất có lý."

Vừa dứt lời, cô liền nghe thấy tiếng "hừ" khinh thị từ đầu kia truyền tới.

Trong lúc các nhân viên phòng Khách hàng lớn số 3 trò chuyện vui vẻ, Bạc Cận Ngôn ngồi trong chiếc Lexus, cửa xe đã đóng kín, tạo thành không gian khép kín và yên tĩnh. Ghế của anh đã được hạ xuống, anh nửa nằm nửa ngồi một cách thoải mái. Trên đùi Bạc Cận Ngôn đặt một cái laptop, trên màn hình là hình ảnh từ camera nhỏ xíu gắn trên người Giản Dao.

Trên ghế lái phụ đặt một máy bộ đàm, vang lên tiếng thông

bảo ngắn gọn:

“Số 1 vào vị trí.”

“Số 2 vào vị trí.”

“Số 3 vào vị trí.”

...

Cuối cùng, một giọng đàn ông nghiêm túc vang lên: “Phó giáo sư Bạc, tất cả đã vào vị trí, tạm thời chưa phát hiện ra điều gì bất thường.”

Bạc Cận Ngôn cầm máy bộ đàm, cất giọng nhàn nhạt: “Tiếp tục quan sát.”

Giản Dao đang trò chuyện cùng Châu Tần, đột nhiên nghe thấy tiếng hỗn loạn. Trong lòng cảm thấy kỳ lạ nên cô đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh.

Giản Dao mở vòi nước hết cỡ. Trong tiếng nước chảy ào ào, cô hạ giọng hỏi Bạc Cận Ngôn: “Anh đang làm gì vậy? Hình như có rất nhiều người?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Chẳng phải tôi nói tôi sẽ sắp xếp đâu vào đấy hay sao?”

Giản Dao lập tức hiểu ra vấn đề, hóa ra anh dẫn theo trợ thủ. Cảm thấy yên tâm hơn, Giản Dao nói nhỏ: “Cám ơn anh... đã sắp xếp ổn thỏa như vậy.”

Bạc Cận Ngôn đáp rất nhẹ nhàng: “Khỏi cần cảm ơn. Người có

nội tâm bức bối đều thích làm việc ổn thỏa.”

Giản Dao: “...” Người đàn ông này thù dai thật.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Chuẩn bị xong xuôi thức ăn đã là ba, bốn giờ chiều. Món chính là tôm hùm và cua Đại Tuyết, được bày trên mấy chiếc đĩa, nhìn đã muốn ăn. Giản Dao vừa ngồi xuống chiếc bàn tròn, cạnh Châu Tần thì Bùi Trạch từ bếp đi ra, lập tức ngồi xuống cạnh cô, dẫn Tiền Dục Văn bày thức ăn còn lại ra bàn.

Thẩm Đan Vi ngồi đối diện, cười mà như không nhìn Bùi Trạch, “Bùi Trạch, vị trí của cậu có điều hòa gió mát, tôi muốn đổi chỗ với cậu.”

Giản Dao mừng thầm, nhưng Bùi Trạch cười khế. “Chị tránh sang một bên, đừng quấy rối ở đây!”

Giản Dao mỉm cười, không lên tiếng.

Ăn được một lúc, mọi người trò chuyện rôm rả. Tiền Dục Văn và Châu Tần kể chuyện công việc. Thẩm Đan Vi hưng phấn chơi đùa với con trai của Châu Tần. Giản Dao yên lặng ăn uống. Bùi Trạch hỏi nhỏ: “Tay nghề của tôi thế nào?”

Giản Dao mỉm cười, nói: “Rất tuyệt.”

Bàn ăn không lớn, ghế của hai người kê rất gần. Bùi Trạch nghiêng người, ghé sát tai cô, nói nhỏ: “Tôi để mấy cái càng cua lớn nhất vào cái đĩa ngay trước mặt em.”

Giản Dao nhướng mắt, quả nhiên bên dưới đĩa đồ ăn có mấy càng cua lớn trông rất ngon lành.

“Cám ơn anh.” Giản Dao mỉm cười, dịch người sang một bên. Bùi Trạch không tiếp tục áp sát nữa, nhìn cô chăm chăm, cười cười. “Sao em lại đỏ mặt? Em dễ đỏ mặt đến thế sao?”

Thật ra Giản Dao rất ghét giọng điệu của Bùi Trạch. Theo đuổi hay chòng ghẹo cũng vậy, anh ta cứ bám dính khiến cô càng phản cảm. Giản Dao chưa có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương nên cô không hiểu, việc đàn ông ân cần, niềm nở với phụ nữ không đáng ghét. Cô cảm thấy phản cảm chỉ vì đối tượng không đúng mà thôi.

Nghĩ đến đại cục, Giản Dao đành cười cười. “Vậy sao? Có lẽ do tôi hơi nóng.”

Vài giây sau, Bùi Trạch đột nhiên cất cao giọng: “Giản Dao, ngừng đầu.”

Cô vô thức ngừng đầu, liền thấy ánh đèn flash chớp nháy. Bùi Trạch bỏ điện thoại xuống, điềm nhiên ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Giản Dao tỏ ra hơi khó chịu: “Anh làm gì vậy? Anh mau xóa đi!”

Bùi Trạch huýt sáo. “Đó là tự do của tôi.” Anh ta ngoảnh đầu cười với cô. “Bây giờ hiếm thấy con gái đỏ mặt. Dù thế nào cũng phải chụp một tấm làm kỷ niệm.”

Ăn cơm xong, Giản Dao lại vào nhà vệ sinh.

“Này!” Cô nói nhỏ.

“Gì?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của Bạc Cận

Ngôn.

Nghĩ đến chuyện vừa rồi bị Bùi Trạch chòng ghẹo, Bạc Cạn Ngôn chứng kiến từ đầu đến cuối bằng ánh mắt kiêu ngạo và xét nét của anh, Giản Dao có một cảm giác kỳ lạ. Lúc này cô đỏ mặt cũng vì nguyên nhân này.

Bạc Cạn Ngôn lại lên tiếng: “Chuyện gì?”

Giản Dao nói nhỏ: “Khi nào vụ án kết thúc, tôi yêu cầu xóa ảnh trong điện thoại của Bùi Trạch.” Bất kể anh ta có phải là hung thủ hay không, cô cũng không muốn anh ta giữ ảnh chụp cô.

“Tất nhiên.” Bạc Cạn Ngôn đáp.

Giản Dao thấy vui vẻ hẳn lên. Cô quay về phòng khách, tiếp tục công việc “nằm vùng”. Vừa đi vào, Giản Dao thấy Châu Tần bế con trai: “Giản Dao, tôi về trước đây. Thằng bé còn phải tắm rửa và đi ngủ sớm.”

“Vâng... Tạm biệt cháu!” Giản Dao cúi thấp người, mỉm cười chào tạm biệt cậu bé.

Trò chuyện suốt một buổi chiều, Giản Dao phát hiện Châu Tần quả thực là một người cha dịu dàng, ân cần, chăm sóc con trai chu đáo. Anh ta rất hòa nhã và cởi mở, tiếp xúc với anh ta là dễ chịu nhất.

Bốn người ở lại chơi Tam quốc sát^[1] một lúc, bên ngoài trời đã sẩm tối.

[1] Một trò chơi online.

Thẩm Đan Vi nói: "Tôi về đây, bạn trai tôi đến đón, anh ấy đã ở dưới nhà rồi."

Giản Dao cũng đứng dậy. "Tôi cũng về đây, không còn sớm nữa."

Bùi Trạch giơ tay kéo túi xách của cô: "Ở đây không tiện bắt xe, em đợi một lát, tôi sẽ lái xe đưa em về."

"Không sao, tôi tự về được, không cần phiền anh."

Bùi Trạch ôm túi xách của Giản Dao vào lòng, không trả mà hỏi lại: "Đại tiểu thư, tôi đi lấy chìa khóa xe ngay bây giờ, được chưa?"

Giản Dao bị anh ta chọc cười, liền gật đầu: "Được, vậy làm phiền anh rồi."

Trong lúc hai người nói chuyện, Thẩm Đan Vi đã ra về. Ai ngờ Bùi Trạch lại giở quẻ: "Khoan đã, đợi lão Tiền rửa bát trước, để vậy đồng bắt đĩa đó sẽ bốc mùi."

Lão Tiền khẽ cười. "Tôi dễ bị sai khiến như vậy sao?" Vừa nói anh ta vừa liếc Giản Dao. Mặc dù cẩn thận nhưng anh ta vẫn xắn tay áo đi vào phòng bếp.

Phòng khách chỉ còn Bùi Trạch và Giản Dao.

"Em vẫn chưa tham quan nhà tôi, đúng không?" Bùi Trạch đứng dậy, hơi cúi người. "Hay đi ngắm một vòng?"

Giản Dao còn chưa trả lời, Bạc Cạn Ngôn đã lên tiếng: "Đi đi."

Giản Dao không biết tham quan nơi ở của một người có thể giúp gì cho Bạc Cận Ngôn trong việc phán đoán về người đó nhưng cô vẫn làm hết trách nhiệm, chậm rãi ngó nghiêng mọi ngõ ngách nhà Bùi Trạch. Thấy cô có hứng thú, Bùi Trạch càng nhiệt tình giới thiệu.

Đây là nhà của một người đàn ông giàu có biết hưởng thụ cuộc sống điển hình. Đồ điện trong nhà đều là loại mới nhất và xa xỉ nhất, đồ gia dụng cũng là thứ cao cấp, còn có cả phòng đặt máy tập thể hình và máy chơi game. Bên cạnh là giá sách, nhưng đều là tiểu thuyết tu tiên và tạp chí ô tô. Bên dưới bày đầy xe mô hình, găng tay quyền anh, cây sáo dài, thậm chí còn có cả nghiên mực và bút lông. Giản Dao hỏi: "Anh biết viết thư pháp?"

Bùi Trạch mỉm cười. "Thỉnh thoảng cũng viết, nhưng chữ của tôi không đẹp lắm."

Đúng lúc này, cửa ra vào phát ra tiếng lạch cạch, giọng lão Tiền từ phía xa vọng tới: "Tôi về đây, ngày mai gặp."

Phòng trở nên yên tĩnh. Giản Dao nhướn mắt nhìn Bùi Trạch. "Tôi cũng về đây."

Dưới ánh đèn sáng lấp lánh, nụ cười của Bùi Trạch vô cùng rạng rỡ. "Được, em ra phòng khách đợi tôi, tôi đi lấy chìa khóa xe."

Trời tối đen, ánh đèn ngoài cửa sổ lấp loáng. Nhà của Bùi Trạch không nằm ở trung tâm thành phố. Nơi này nhà cửa thưa thớt, chỉ có mấy tòa cao ốc, xung quanh yên tĩnh và trống trải.

Giản Dao đi ra sofa ở ngoài phòng khách, cầm túi xách, đứng đợi Bùi Trạch. Ở bên ngoài tòa nhà, Bạc Cận Ngôn khởi động máy, dán mắt vào màn hình, chỉ đợi Giản Dao xuống dưới là anh lập tức bám theo.

Đột nhiên, trong máy bộ đàm vang lên tiếng rè rè.

“Vị trí số ba báo cáo: Kẻ tình nghi có hành vi hơi kỳ lạ. Hẳn đang đập cầu dao của căn hộ.”

Bạc Cận Ngôn nghiêm mặt, màn hình phía trước tối đen trong giây lát.

Bóng tối bất thành linh bủa vây khiến Giản Dao giật mình. Trước mắt cô tuy không đến nỗi giơ tay không nhìn thấy năm ngón nhưng cũng một màu tối đen.

“Bùi Trạch, mất điện à?” Giản Dao hỏi.

Xung quanh vắng lặng như tờ, không ai trả lời. Vài giây sau, cô nghe thấy tiếng bước chân của Bùi Trạch.

Bên tai vang lên giọng Bạc Cận Ngôn: “Anh ta đập cầu dao điện, em hãy bình tĩnh ứng phó.”

Thần kinh của Giản Dao căng lên như sợi dây đàn. Cô vẫn đứng nguyên một chỗ, thò tay vào túi xách, nắm chặt máy kích điện mini.

“Thật không may, mất điện rồi.” Giọng Bùi Trạch mang ý cười nhàn nhạt: “Tôi không tìm thấy chìa khóa xe.”

Câu chuyện nhỏ số 6

1. Chuyện ăn cua

Bạc Cận Ngôn và Giản Dao hay ăn cá, là khách quen của một nhà hàng hải sản.

Sau khi kết thúc vụ án ở công ty của Doãn Tư Kỳ, một ngày cuối tuần, hai người tới nhà hàng hải sản như thường lệ. Bây giờ đúng là mùa cua, hai người gọi một ít cua bể. Trước đây mỗi lần ăn hải sản, phần lớn đều là Bạc Cận Ngôn đánh chén sạch sẽ. Bởi vì anh thích đồ biển, còn Giản Dao không mấy hứng thú nên đồng thit càng cua đều chui vào bụng anh.

Bạc Cận Ngôn nhớ đến chuyện Bùi Trạch để riêng càng cua ngon nhất cho Giản Dao. Thế là...

Anh chọn ra mấy càng cua to nhất, bỏ vào đĩa, đẩy đến trước mặt Giản Dao: "Không cần cảm ơn tôi."

Giản Dao lặng lẽ quan sát Bạc Cận Ngôn chọn thứ anh thích ăn cho cô, lại nhớ đến hành động của Bùi Trạch ngày hôm đó. Lễ nào việc làm của Bạc Cận Ngôn lúc này xuất phát từ sự ghen tuông?

Hai má Giản Dao nóng ran, cô vui vẻ thưởng thức càng cua.

Bạc Cận Ngôn nhìn cô chăm chú, mỉm cười: "Quả nhiên hể ăn càng cua là em đỏ mặt. Đây là phản ứng sinh lý gì lạ vậy?"

Giản Dao cười, nói: "... Bởi vì em thích."

Bởi vì em thích anh, tên ngốc tự cao tự đại.

2. Nghiệm chứng lý luận trai tân

Sau khi nghe Thẩm Đan Vi đưa ra lý luận trai tân thường hay bực bội vì bị cấm dục, Bạc Cận Ngôn luôn khịt mũi vẻ khinh thường.

Cho đến một ngày... cuối cùng anh cũng thoát khỏi kiếp trai tân.

Bạc Cận Ngôn ôm người phụ nữ của anh, trầm tư trong giây lát rồi lên tiếng: “Xem ra lời của Thẩm Đan Vi cũng có lý.”

Giản Dao không hiểu. “Gì cơ?”

Bạc Cận Ngôn trả lời: “Đúng là anh cảm thấy cuộc sống đột nhiên trở nên tươi đẹp hơn, trước đây anh cũng hay bực bội, khó chịu.”

Chương 27

Giản Dao đỡ người trong giây lát. Cô cảm thấy không khí hít vào lồng ngực như lành lạnh.

“Vậy tôi gọi taxi về trước.” Giản Dao quay người về phía cửa ra vào, dò từng bước đi.

“Khoan đã, Giản Dao, tôi có chuyện muốn nói với em.” Giọng nói Bùi Trạch càng gần hơn, cô cảm giác anh ta ở ngay sau lưng.

Giản Dao quay người, cô không nhìn thấy anh ta trong bóng tối.

“Anh nói đi.”

Bùi Trạch đột nhiên cười khẽ một tiếng. Lần này Giản Dao có thể nhận ra giọng nói phát ra từ bên kia phòng, nhưng cô không biết vị trí cụ thể của anh ta.

“Em to gan thật đấy.” Bùi Trạch nói nhẹ nhàng. “Em có biết người tiền nhiệm của em là Vương Uyển Vi không? Khí chất của hai người rất giống nhau nhưng tính cách hoàn toàn khác biệt.”

Tim Giản Dao đập thình thịch.

Người ở phòng Khách hàng số 3 luôn giữ kín như bưng chuyện về Vương Uyển Vi. Tất nhiên đó là do Doãn Tư Kỳ yêu cầu bọn họ làm vậy, bởi vì nhân viên sử dụng ma túy và tự sát không phải là chuyện vẻ vang gì. Vậy mà hôm nay Bùi Trạch lại chủ động nhắc đến.

“Sao đột nhiên anh nhắc lại tới cô ấy?” Giản Dao hỏi bằng một giọng trấn tĩnh. “Trước đây cô ấy là bạn gái của anh?”

Bùi Trạch đáp rất thản nhiên: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy hai người giống nhau. Em đứng yên ở đó, đừng động đậy, tôi sẽ ra ngoài ngay.”

Trong bóng tối vang lên tiếng động. Bùi Trạch dường như đang kéo thứ gì đó, ma sát trên mặt đất phát ra âm thanh lạch cạch.

“Con người bình thường em nhìn thấy, em có ấn tượng...” Giọng Bùi Trạch du dương đầy mê hoặc. “Thật ra không phải con người thật của tôi.”

Giản Dao toát mồ hôi lạnh. Tim cô đập nhanh hơn. “Vậy sao?”

Thế nào mới là con người thật của anh?"

"Sau này em cứ từ từ phát hiện. Còn bây giờ, chúng ta bắt đầu tiết mục của đêm nay." Giọng nói của Bùi Trạch đầy ý cười. Cuối cùng Giản Dao cũng nhìn thấy một bóng đen từ cửa phòng bên cạnh đi về phía cô.

"Liệu anh có thể thả nển trước?" Giản Dao cất giọng khô khốc.

"Không. Thế này mới vui." Bùi Trạch tiến lại gần. "Lẽ nào em không đoán ra, tất cả là do tôi chuẩn bị từ trước? Mục đích duy nhất chính là giữ em ở lại."

Trong bóng tối mờ mờ, Bùi Trạch đột nhiên giơ tay như muốn tóm lấy Giản Dao.

Sống lưng Giản Dao lạnh toát, nhịp tim chậm lại. Cô lập tức quay người, chạy về phía cửa ra vào. "Anh đừng lại gần! A... a... a..."

Không biết chân đụng phải thứ gì, Giản Dao mất thăng bằng, người ngã về phía trước, đầu cô đập xuống sàn nhà đau điếng. Cô nghe thấy một tiếng động nhẹ, dường như có thứ gì đó rơi xuống nền nhà rồi nảy lên cao. Giản Dao giơ tay mò mẫm, ghim cài áo gần máy nghe lén đã bị rơi. Máy nghe lén có phạm vi hoạt động rất nhỏ, một khi rời khỏi người cô, Bạc Cận Ngôn sẽ không nghe thấy cô nói. Bây giờ anh không thể nhìn thấy, cũng không nghe thấy cô nói chuyện.

"Giản Dao." Bên tai lập tức truyền đến giọng của Bạc Cận Ngôn. "Nếu em vẫn ổn thì "hừm" một tiếng đi."

Giản Dao lập tức "hừm" một tiếng. Nhưng quả nhiên Bạc Cận Ngôn không nghe thấy, bởi vì anh lặp lại một lần câu nói vừa rồi.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng bước chân của Bùi Trạch và giọng nói anh ta đầy ý cười: “Em bị ngã phải không? Ai bảo em trốn tránh tôi. Đừng động đây, tôi sẽ kéo em đứng dậy.”

Anh ta vừa dứt lời, Giản Dao đột nhiên nghe thấy tiếng gió thổi ở sau lưng. Tiếp theo, một thân hình đàn ông nặng trĩu va vào người cô. Hai người phát ra tiếng kêu đau đớn. Ở thời khắc cuối cùng, Bùi Trạch chống hai tay xuống mặt đất, giảm nhẹ lực va chạm, mới không khiến Giản Dao quá đau.

Toàn thân Giản Dao cứng đờ, cô hét lớn: “Anh mau dậy đi!”

Bùi Trạch vẫn đè trên người cô. “Tôi không dậy, chính em làm tôi bị ngã. Em phải hôn tôi một cái, tôi mới đứng lên.”

Giản Dao không thể nhẫn nhịn được nữa, lập tức đập Bùi Trạch một cái, trúng ngực anh ta. Bùi Trạch thấy nhói đau, giơ tay tóm lấy bắp chân cô. Hôm nay Giản Dao mặc váy, cú đập khiến gấu váy của cô tụt lên tận đùi. Cô chỉ cảm thấy cánh tay rắn chắc, ấm nóng của anh ta giữ chặt chân cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Bên ngoài tòa chung cư.

Sau tiếng kêu của Giản Dao rồi hoàn toàn mất liên lạc, Bạc Cận Ngôn chỉ trầm tư trong hai giây. Sau đó, anh quả quyết đẩy cửa xe, bước ra ngoài. Khu chung cư tràn ngập ánh đèn dịu dàng, rất ít người qua lại. Bạc Cận Ngôn đánh mặt, sải bước dài đi vào tòa nhà, nơi Bùi Trạch sinh sống, đồng thời nói vào máy bộ đàm: “Báo cáo tình hình!”

Người ở vị trí số 1, 3, 4, 5 đều nói góc độ của họ có hạn nên không nhìn rõ bên trong ngôi nhà. Riêng vị trí số 2 là một tay súng bắn tỉa, anh ta ở trên nóc tòa nhà đối diện phòng của Bùi

Trạch. Anh ta vác một khẩu súng trường bắn tỉa loại W03, có thể quan sát bao quát tình hình trong phòng khách thông qua kính hồng ngoại nhìn ban đêm.

“Báo cáo, “Nghị phạm A” đã dùng cả thân thể đè “Chim nhỏ” xuống đất. Xạ thủ đã vào vị trí, xin hỏi có nổ súng không ạ?”

“Nghị phạm A” là biệt hiệu của Bùi Trạch, “Chim nhỏ” là chỉ Giản Dao, đều là biệt hiệu Bạc Cận Ngôn đặt.

Bạc Cận Ngôn đã đi vào thang máy. Bên trong chỉ có một mình anh. Nghe báo cáo, anh hơi chau mày, sắc mặt càng khó coi. Anh cất giọng lạnh lùng: “Chuẩn bị tinh thần nổ súng, tiếp tục quan sát.”

Ai ngờ thang máy mới đi lên được hai tầng, giọng của tay súng bắn tỉa lại truyền tới: “Báo cáo, “Chim nhỏ” đang giãy giụa, “Nghị phạm A” túm chân “chim nhỏ”. Xạ thủ đã vào vị trí, liệu có...”

Không đợi anh ta nói hết câu, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng cắt ngang lời: “Anh còn chần chờ gì nữa? Nổ súng đi!”

Trong nhà Bùi Trạch.

Chân Giản Dao bị Bùi Trạch giữ chặt, cô từ bỏ việc vùng vẫy vô ích. Hai người ở thế đối đầu căng thẳng trong vài giây, Bùi Trạch đột nhiên phì cười. “Em gái này có tinh thần cảnh giác cao thật đấy. Muốn tạo niềm vui bất ngờ cho em, còn phải lên núi đao xuống biển lửa một chuyến.”

Câu nói này khiến Giản Dao lo sợ. Bùi Trạch buông chân cô, lẩm bẩm: “Da em thích thật đấy... Để tôi kéo em dậy. Sau đó tôi sẽ bật đèn, được chưa?”

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm. Bất kể lời nói của anh ta là thật lòng hay có mưu đồ khác, cô cũng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Vừa chống tay xuống đất định bò dậy, Giản Dao đột nhiên nghe thấy một tiếng "bụp", giống như từ một nơi rất xa, xuyên qua không khí truyền tới. Sau đó, cơ thể Bùi Trạch ở trên người cô bất thành linh cứng đờ, như hóa đá.

"Gì vậy..." Anh ta mới lăm lăm bầm hai tiếng liền đổ ụp xuống người Giản Dao.

Giản Dao giơ tay đẩy Bùi Trạch ra. Nhưng người anh ta nặng trĩu, hơn nữa... còn bất động. Cuối cùng, Giản Dao cũng đẩy Bùi Trạch sang một bên, loạng choạng đứng dậy, tựa người vào bờ tường thở hỗn hển. Cô đưa mắt quan sát Bùi Trạch đang nằm bất động dưới sàn nhà.

Sao bỗng dưng anh ta... không nhúc nhích?

Đúng lúc này, di động đổ chuông. Giản Dao mò điện thoại trong túi xách, là Bạc Cận Ngôn gọi.

Giản Dao lập tức bắt máy: "Cận Ngôn, Bùi Trạch đột nhiên bất động..."

"Mau mở cửa!" Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời cô: "Tôi đã đến cửa nhà rồi."

"Anh bố trí cả tay súng bắn tỉa?" Giản Dao kinh ngạc hỏi Bạc Cận Ngôn. Tuy nói là để bảo vệ cô, nhưng sự việc xảy ra ngay trước mắt, cô vẫn cảm thấy hơi khoa trương.

"Ừ. Đơn giản, gọn nhẹ." Bạc Cận Ngôn đáp.

Lúc này, cầu dao điện đã được bật, căn phòng lại sáng trưng, Giản Dao tìm thấy máy nghe lén dưới gầm sofa.

Bạc Cận Ngôn sai bước dài, bước qua người Bùi Trạch đang nằm trên mặt đất. “Anh ta vừa trúng kim tiêm gây mê, một tiếng sau mới tỉnh.”

Giản Dao đi theo Bạc Cận Ngôn. Anh tới cửa một gian phòng, nơi đó có một chiếc xe đẩy, phủ lớp vải trắng. Giản Dao nhận ra, vừa rồi Bùi Trạch đẩy cái xe này ra ngoài.

Bạc Cận Ngôn lập tức kéo tấm vải trắng. Bên trong là bánh ga tô sinh nhật. Đó là một cái bánh mousse hoa quả hình tròn, bên trên đã cắm sẵn nến, được đặt bằng nắp chụp thủy tinh. Bên cạnh còn có cả dao nhựa và đĩa giấy.

Bạc Cận Ngôn quay đầu hỏi Giản Dao: “Hôm nay là sinh nhật của em?”

Giản Dao cũng rất bất ngờ. Cô gật đầu. Hôm nay là sinh nhật tính theo lịch dương, còn quê nhà cô có phong tục đón sinh nhật theo lịch âm, vì vậy cô cũng không để ý.

Giản Dao bất giác quay đầu, quan sát người đàn ông vẫn nằm bất động. Bùi Trạch bày ra nhiều trò như vậy, chỉ là để chúc mừng sinh nhật cô?

Giản Dao hồi tưởng. Lời nói của anh ta hình như cũng có ý đó: tiết mục ngày hôm nay đã sắp xếp từ trước, muốn cho em niềm vui bất ngờ...

Trời ạ, điên thật rồi! Bạc Cận Ngôn vừa bắn hạ người vô tội.

Giống như nhìn thấu tâm tư của Giản Dao, ánh mắt của Bạc Cận Ngôn vẫn rất lạnh lẽo, không một chút mềm lòng: "Em khẳng định vừa rồi anh ta không có ý đồ xấu với em?"

Giản Dao ngẫm nghĩ, cũng phải. Vừa rồi, trong bóng tối cô và Bùi Trạch tiếp xúc ở cự ly gần, bầu không khí tương đối bất thường.

"Làm thế nào bây giờ?" Giản Dao hỏi. Khi Bùi Trạch tỉnh lại, thế nào anh ta cũng sinh nghi. Thân phận của cô và Bạc Cận Ngôn sẽ bị bại lộ?

Bạc Cận Ngôn không hề lo lắng. Anh đi đến trước mặt cô. "Cây kích điện."

Giản Dao nhíu mày, không hiểu ý anh.

Bạc Cận Ngôn liền ngồi xổm xuống bên cạnh Bùi Trạch. Anh mở công tắc cây kích điện, sau đó giở vào người Bùi Trạch. Mặc dù đã hôn mê bất tỉnh, nhưng thân thể Bùi Trạch vẫn vô thức co giật. Giản Dao kinh hãi lùi lại một bước.

Xong việc, Bạc Cận Ngôn ném cây kích điện cho cô. "Tôi đã giải quyết ổn thỏa. Khi nào anh ta tỉnh lại, em hãy nói anh ta bị ngất bởi cây kích điện của em."

Giản Dao: "... Được."

Bạc Cận Ngôn vẫn không nhúc nhích. Quan sát đối phương vài giây, anh đột nhiên giơ tay, dứt mấy sợi tóc trên đầu Bùi Trạch.

"Anh làm gì vậy?"

"Nhân tiện lấy đi xét nghiệm ADN." Bạc Cận Ngôn trả lời lãnh

đam. Anh rút túi vật chứng, bỏ sợi tóc vào trong. “Để đối chiếu với kết quả giám định DNA ở khu nghi mất.”

Bạc Cận Ngôn lại đảo một vòng, không biết anh quan sát thứ gì. Cuối cùng, anh rời khỏi nhà của Bùi Trạch.

Lúc Bùi Trạch tỉnh lại đã là hơn chín giờ tối. Anh ta vẫn nằm dưới sàn nhà. Giản Dao bảo Bạc Cận Ngôn giúp cô kéo Bùi Trạch lên sofa, Bạc Cận Ngôn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ rồi quay người bỏ đi. Giản Dao không muốn chạm vào Bùi Trạch nên đành để anh ta nằm dưới sàn nhà.

Bùi Trạch bóp trán, giơ tay dấm lưng. Khi anh ta ngẩng đầu nhìn Giản Dao ngồi xôm ở bên cạnh, sắc mặt rất khó coi: “Vừa rồi em làm gì vậy?”

Anh ta có phản ứng rất nhanh.

Giản Dao tỏ vẻ mặt áy náy: “Tôi xin lỗi, vừa rồi tôi dùng cây kích điện mini, loại chuyên để phòng thân.”

Bùi Trạch không thể tin nổi: “Cây kích điện? Em bị bệnh sao?” Anh ta đứng dậy, hăm hăm đi vào phòng trong.

“Vậy tôi về trước đây.” Giản Dao nói.

Bùi Trạch dừng bước: “Khoan đã. Em vẫn chưa cắt bánh ga tô. Tôi đến tận Thiên nga đen đặt bánh cho em, không ăn thì đừng mong tôi tha thứ.”

Kết quả, lúc ăn bánh ga tô, do toàn thân nhức mỏi, Bùi Trạch mặt nhăn mày nhí. Giản Dao cũng không muốn nói chuyện với anh ta. Hai người trầm mặc trên suốt đoạn đường Bùi Trạch đưa cô về nhà.

Giản Dao lên tiếng: "Tôi lên nhà đây. Hôm nay cảm ơn anh, ngày mai gặp."

Một tiếng "cách" vang lên, cửa xe tự động khóa chặt. Bùi Trạch ngoảnh đầu nhìn cô. "Em gì kích điện vào người tôi, vậy mà chỉ nói mấy tiếng xin lỗi, không có bất cứ biểu hiện nào hay sao?"

Giản Dao: "Trưa mai tôi mời anh ăn cơm được không?"

"Tôi muốn thứ khác." Bùi Trạch đột nhiên nghiêng người, giơ hai tay về phía Giản Dao. Giản Dao vừa định né tránh, anh ta đã dừng tay trên đầu cô, nhẹ nhàng dứt một sợi tóc dài của cô.

Anh ta muốn làm gì?

Bùi Trạch cầm sợi tóc, cười cười: "Kết tóc tương tư, kết tóc tương tư. Trong con mắt của tôi, nơi đẹp nhất trên cơ thể người phụ nữ là mái tóc đen. Em cho tôi một sợi tóc, coi như bồi thường. Tôi đồng ý lời mời bữa trưa ngày mai nữa."

Lúc lên nhà, Giản Dao thầm nghĩ, Bạc Cận Ngôn dứt tóc của Bùi Trạch, Bùi Trạch lại lấy một sợi tóc của cô. Chuyện này là thế nào?

Bạc Cận Ngôn nói cần cùng đám cảnh sát đặc nhiệm và tay súng bắn tỉa giải quyết những việc còn lại nên Giản Dao lên nhà trước. Cô tắm rửa, thay bộ đồ ngủ lên giường đợi anh.

Có lẽ do hôm nay tinh thần căng thẳng quá độ, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Giản Dao có một giấc mộng. Trong mơ, một người đàn ông không rõ mặt giữ chặt chân tay cô. Mặc dù cố ra sức vùng vẫy

nhưng vẫn không thể thoát thân. Người đàn ông cười khùng khục, cuối cùng mở miệng: "Hi, Jenny."

Jenny là tên tiếng Anh của Giản Dao.

Giản Dao toát mồ hôi lạnh, giật mình tỉnh giấc. Cô lập tức giơ tay bật đèn đầu giường. Bên ngoài cửa sổ, cành lá đung đưa, trống ngực cô đập thình thịch.

Có lẽ chuyện xảy ra ngày hôm nay vẫn khiến Giản Dao sợ hãi, nếu không, trong lòng cô sẽ chẳng thấp thỏm bất an như vậy. Đúng lúc này, chuông cửa nhà reo vang. Giản Dao nhìn đồng hồ, đã một giờ đêm. Ngoài hành lang bật đèn sáng trưng. Bạc Cận Ngôn mặc áo sơ mi và quần âu, sững sững đứng trước mặt cô.

Anh liếc nhìn Giản Dao, đôi mắt sắc bén và sáng ngời. "Tất cả vẫn bình thường đấy chứ? Tạm biệt em."

Bạc Cận Ngôn vừa định rời đi, Giản Dao vội lên tiếng: "Khoan đã."

Bạc Cận Ngôn quay người nhìn cô. Giản Dao tiến lên một bước, kiễng chân, giơ tay ôm anh.

Tim cô đập loạn xạ trong lồng ngực.

Có lẽ vừa từ bên ngoài trở về, mặt và cổ Bạc Cận Ngôn bị lạnh, nhưng cơ thể anh vẫn ấm nóng. Giản Dao chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, dính sát vào người anh. Đôi cánh tay đang ôm bờ vai rộng của anh hơi run rẩy như không phải là của cô. Bạc Cận Ngôn đứng yên bất động. Anh đang nghĩ gì? Có phải anh cảm thấy cô rất kỳ quặc?

Giản Dao nói khẽ: "Hôm nay em rất sợ hãi."

Bạc Cận Ngôn vẫn không có phản ứng.

Mặt Giản Dao nóng ran, cô vừa định buông tay khỏi người Bạc Cận Ngôn thì eo đột nhiên bị siết chặt, cơ thể cô càng ép sát vào người anh.

Bạc Cận Ngôn đã giơ cánh tay dài mạnh mẽ, ôm chặt lấy cô. Giản Dao cảm thấy cơ thể cô như đang phiêu diêu ở phương nào.

Bên tai Giản Dao vang lên giọng nói trầm thấp của Bạc Cận Ngôn, nhẹ như gió thoảng mây bay: "Ba tay súng bắn tỉa, năm cảnh sát đặc nhiệm, đủ để tiêu diệt một trung đội. Em còn sợ hãi gì chứ?"

Giản Dao không nhìn được cười. Chết mất thôi, tim cô sắp nhảy khỏi lồng ngực, vậy mà anh còn nói những lời này.

Giản Dao nhanh chóng buông người Bạc Cận Ngôn ra, hai má cô đỏ như quả cà chua chín, trong khi vẻ mặt rất bình tĩnh: "Chúc anh ngủ ngon."

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt: "Chúc em ngủ ngon."

Đi đến cửa thang máy, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Giản Dao: "Sinh nhật vui vẻ. Chúc em sang năm..." Anh ngừng vài giây để tìm từ ngữ: "Thông minh hơn năm nay."

Giản Dao cười tủm tỉm: "Anh chúc kiểu gì thế?"

Ngày hôm sau, tất cả diễn ra bình thường. Buổi trưa, Giản Dao mời Bùi Trạch ăn. Tất nhiên, cô cũng gọi các đồng nghiệp khác nữa.

Ăn xong, trở về văn phòng, Giản Dao thấy Bạc Cận Ngôn chấp hai tay sau lưng, đứng trước cửa sổ, nhìn dòng xe cộ ở dưới đường. Ngón tay anh lúc lắc ở đằng sau, gương mặt tuần tú ẩn hiện ý cười, đôi mắt anh bừng sáng hơn ánh nắng bên ngoài chiếu vào.

Vẻ mặt này có nghĩa là...

Giản Dao hỏi ngay: “Anh có phát hiện mới?”

“Đã có báo cáo giám định hiện trường.” Bạc Cận Ngôn đáp: “Ở trên bàn.”

Giản Dao cầm tập tài liệu, xem tỉ mỉ một lượt. Nhân viên giám định phát hiện không ít sợi tóc ở hiện trường, của tất cả mọi người. Điều này hoàn toàn bình thường, vì bọn họ ở đó và cũng qua lại chỗ của nhau. Nhưng bản báo cáo có hai điểm bất thường, được Bạc Cận Ngôn dùng bút khoanh tròn:

Thứ nhất, một chiếc hoa tai ngọc trai được phát hiện dưới đồng bùn đất ở gần hàng cây thấp tại sân sau ngôi nhà của Châu Tân.

Thứ hai, trong khe hở của thềm đá trước cửa căn hộ và cầu thang gần cửa sổ ở sân sau ngôi nhà Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi ở xuất hiện sợi tóc của Vương Uyển Vi. Đặc biệt dưới cầu thang có rất nhiều sợi tóc.

Bởi vì hai vị trí tương đối trũng thấp, xung quanh lại bị cách trở nên nhân viên giám định căn cứ vào địa hình hiện trường, đưa ra phán đoán, hoa tai và tóc có thể bị nước mưa xối từ nơi khác đến rồi bị bùn đất chôn lấp?

Giản Dao rất nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Tư thế của anh rất tao nhã và thoải mái, đáy mắt có luồng sáng lưu chuyển. Hiện tượng này có nghĩa là...

“Anh biết ai là hung thủ?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn đi đến trước mặt Giản Dao, cầm cái cốc của cô, rót cho cô một cốc trà. Có thể thấy sắc mặt anh rất vui vẻ.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn đáp: “Ừ, tôi biết.”

Giản Dao nín thở: “Là ai?”

Bạc Cận Ngôn thu lại ý cười: “Hiện tại vẫn chưa có chứng cứ xác thực. Tôi cần tiến hành nghiệm chứng mới có thể đưa ra kết luận.”

Giản Dao định hỏi tiếp, Bạc Cận Ngôn nhanh như chớp mở miệng: “Chẳng phải công ty có lắm hội nghị linh tinh hay sao? Em lập tức thông báo cho Đoàn Tư Kỳ, bảo chị ta sắp xếp một cuộc họp, gọi tất cả nhân viên của phòng Khách hàng lớn số 3 cùng tham gia. Hội nghị sẽ diễn ra tại khu nghỉ mát đó, bố trí phòng nghỉ y như lần trước. Đúng rồi, tốt nhất chọn ngày trời mưa to.”

“Anh muốn làm gì?”

Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn Giản Dao, khóe mắt anh tràn ngập ý cười: “Tái hiện lại vụ án. Tôi sẽ cho các nghi phạm của tôi một điều bất ngờ mà họ trở tay không kịp.”

Xe ô tô lao nhanh trên đường cao tốc. Giản Dao quay nhìn Bạc Cận Ngôn ung dung, thư thái ở bên cạnh. Cô nhích người về phía anh, ghé sát tai anh thì thầm: "Hãy nói cho em biết hung thủ là ai đi!"

Hôm qua, sau khi tuyên bố "tái hiện vụ án", Bạc Cận Ngôn liền rời khỏi văn phòng, suốt cả buổi chiều không thấy bóng dáng. Giản Dao cũng bận rộn liên lạc với Doãn Tư Kỳ để sắp xếp công việc. Tới tận bây giờ, sau khi xuống máy bay, ngồi lên xe ô tô, chạy thẳng tới khu nghỉ mát, cô và anh mới có dịp ở bên nhau.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, gõ gõ đầu ngón tay lên đùi. Giản Dao tưởng anh sẽ nói, cô liền cắn môi, tập trung tinh thần chờ đợi. Nào ngờ anh từ tốn ngoảnh đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Không nói!"

Giản Dao hết cách. Tuy nhiên, cô biết Bạc Cận Ngôn không phải là người thích lên mặt. Ngược lại, mỗi khi có kết luận, anh gần như lập tức nói cho cô biết. Vì vậy, bây giờ anh không lên tiếng, có lẽ do anh thật sự cần nghiêm chứng thì có thể rút ra kết luận như hôm qua anh nhấn mạnh.

Giản Dao lại hỏi: "Dựng lại hiện trường vụ án có phải nhằm phát hiện sơ hở trong khẩu cung của kẻ tình nghi?"

Những bộ phim phá án đều diễn ra như vậy. Thông qua việc dựng lại nguyên vẹn hiện trường, sẽ phát hiện chi tiết không hợp lý, từ đó vạch trần sự thật ai mới là hung thủ thật sự.

"No." Bạc Cận Ngôn trả lời dứt khoát. "Thực tế chúng ta đã có một số chứng cứ. Lời khai của bọn họ khó có thể kín kẽ. Chỉ cần đưa về cục cảnh sát, tăng áp lực thẩm vấn là có thể cháy nhà ra mặt chuột." ^a

Giản Dao từng lĩnh giáo trình độ văn hỏi và khả năng phân biệt thật giả trong lời nói của Bạc Cận Ngôn. Cô gật đầu. “Vậy tại sao còn...”

“À... Tôi thích tái hiện vụ án, bởi vì có thể chứng kiến hung thủ tự chuốc lấy nhục nhã.”

Giản Dao hết nói nổi. Quả nhiên đây là câu trả lời kiểu “Bạc Cận Ngôn” điển hình.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Không khí trong xe trở nên yên tĩnh. Ánh nắng gắt của buổi chiều chiếu lên gương mặt thanh tú như ngọc của Bạc Cận Ngôn. Giản Dao đột nhiên nhớ tới cái ôm đêm hôm qua. Trái tim cô khẽ run rẩy. Người đàn ông này chắc không để trong lòng? Đầu óc anh chỉ nghĩ đến vụ án.

Hôm nay, mượn danh nghĩa của Doãn Tư Kỳ, khu nghỉ mát đứng ra tổ chức một cuộc hội thảo. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi xe riêng, còn nhân viên của các phòng ban khác, gồm cả phòng Khách hàng lớn số 3, đều ngồi xe buýt đến khu nghỉ mát.

Lúc tới nơi, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đi gặp Doãn Tư Kỳ trước. Về chuyện sẽ xảy ra trong buổi tối hôm nay, Doãn Tư Kỳ tỏ ra lo lắng. Cô hỏi Bạc Cận Ngôn có biết hung thủ là ai không. Bạc Cận Ngôn vẫn lạnh nhạt như thường lệ, không bận tâm đến sự sốt ruột của Doãn Tư Kỳ mà chỉ dặn cô bố trí bảo vệ ở vòng ngoài, để sau khi vạch trần chân tướng vụ án, có thể áp giải tên tội phạm đi bất cứ lúc nào.

Bữa tiệc tối kéo dài đến mười rưỡi mới kết thúc. Bầu trời đêm u ám, mưa bụi lất phất. Một chiếc xe buýt nhỏ ở khu nghỉ mát chở người của phòng Khách hàng lớn số 3 đến khu biệt thự. Đây cũng chính là thời gian các nhân viên về các ngôi nhà nghỉ trong

đêm xảy ra vụ án. Không khí của buổi tiệc rượu trước đó rất náo nhiệt. Do đó, khi lên xe buýt, mọi người vẫn còn nói cười vui vẻ. Giản Dao ngồi cùng mọi người, còn Bạc Cận Ngôn ngồi ở hàng ghế trên cùng. Sắc mặt anh rất lạnh lùng nên không ai dám tiếp cận. Nghĩ đến việc lát nữa phải làm, Giản Dao thấy căng thẳng và hồi hộp nên không cười nổi.

“Em nghĩ gì vậy?” Bùi Trạch ngồi ở hàng ghế trước, quay đầu lại hỏi. “Có tâm sự à?”

Giản Dao không trả lời. Ánh mắt của Bùi Trạch lại di chuyển sang Thẩm Đan Vi ngồi bên cạnh cô. Thẩm Đan Vi đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe buýt. Bùi Trạch thuận theo hướng nhìn của Thẩm Đan Vi, đưa mắt ra ngoài cửa sổ, sắc mặt anh ta cứng đờ trong giây lát.

Không chỉ có Bùi Trạch và Thẩm Đan Vi, những người khác đều im lặng khi nhìn thấy mấy ngôi nhà quen thuộc. Giống buổi tối hôm xảy ra vụ án, bảy người xách hành lý, đứng trước khu biệt thự. Sau lưng họ, cách không xa là trụ lý của Doãn Tư Kỳ và mấy người vệ sĩ.

“Sắp xếp phòng ở...” Giản Dao cầm thẻ phòng, phát cho mọi người. “Giống hết ngày 10 tháng 6, tức là ngày Vương Uyển Vi qua đời.”

Đây là lời nói mở đầu mà Bạc Cận Ngôn chuẩn bị trước cho cô.

Lúc nhận thẻ mở phòng, vẻ mặt ai cũng trầm mặc.

Lâm Vũ Huyền lên tiếng trước tiên: “Bạc Tổng, anh có ý gì?”

Bạc Cận Ngôn lần đầu tiên nở nụ cười ôn hòa với cô ta kể từ khi anh nhậm chức đến nay. “Tất nhiên là ý chị vừa nghe thấy.” Anh đảo mắt một lượt qua đám đông. “Dừng lại hiện trường vụ

án.”

Giản Dao thay anh tiết lộ thân phận: “Chúng tôi đã che giấu thân phận thật sự với quý vị. Chúng tôi là người của cảnh sát, vào công ty âm thầm điều tra vụ Vương Uyển Vi tự sát theo đề nghị của Chủ tịch. Vụ án này vẫn còn một số nghi vấn cần làm rõ. Vì vậy, hôm nay mong các vị hợp tác.”

Mọi người im lặng vài giây.

Bùi Trạch nhìn Giản Dao, ánh mắt có phần chế nhạo. “Chẳng phải cô ta tự sát hay sao? Còn điều tra gì chứ?”

Mạch Thần nhìn Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bằng ánh mắt kinh ngạc, đồng thời như sáng tỏ vấn đề. Tiền Dục Văn thâm trầm, không có biểu cảm gì khác. Châu Tần ngăn người, sắc mặt hơi căng thẳng. Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi lặng thinh.

Bạc Cận Ngôn không trả lời câu hỏi của Bùi Trạch, chỉ cất giọng nhàn nhạt: “Cảm ơn sự hợp tác của các vị. Mọi người về phòng. Khi nào đến giờ, chúng tôi sẽ lần lượt tới tìm các vị, tái hiện chuyện xảy ra tối hôm đó.”

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn vào ngôi nhà mà Vương Uyển Vi đã ở. Vừa vào đến cửa, Giản Dao liền nhìn thấy bức tường phía đối diện treo đầy màn hình camera giám sát và một hàng máy nghe lén. Tất cả đều do Bạc Cận Ngôn sắp xếp từ trước. Giản Dao đặt hành lý, cùng anh ngồi trước màn hình.

Ngôi nhà A: Giám đốc Lâm và Thẩm Đan Vi bỏ hành lý ra, sắc mặt họ vẫn lạnh lùng như vừa nãy. Hai người đều ngồi ở đầu giường, không nói chuyện. Lâm Vũ Huyền rút điện thoại rồi lại bỏ xuống. Thẩm Đan Vi dõi mắt ra ngoài cửa sổ, nơi khóe miệng cô ta ẩn hiện ý cười chế giễu, như có như không.

Ngôi nhà B: Châu Tần ngồi ở mép giường một lúc, sau đó gọi điện thoại về nhà: "Mẹ, Lạc Lạc ngủ chưa ạ? vẫn chưa ngủ sao?... Con nhớ bố rồi à? Lạc Lạc ngoan..."

Ngôi nhà C: Bùi Trạch ném túi xách xuống giường. Anh ta lạnh mặt, miệng hát khe khẽ rồi đi vào nhà tắm. Tiền Dục Văn ngồi bên giường. Đợi Bùi Trạch đi ra ngoài, anh ta ngẩng đầu, gọi: "A Trạch." Không biết Bùi Trạch hạ giọng thầm thì điều gì đó, hai người đột nhiên im lặng. Họ mở ti vi, nằm xuống giường, trò chuyện.

Ngôi nhà D: Mạch Thần đứng trước cửa sổ, thất thần ngắm bầu trời đêm.

Mười hai giờ mười phút.

Giản Dao cầm máy bộ đàm trên bàn, nói: "Mạch Thần, anh có thể qua chỗ chúng tôi ngay bây giờ."

Lúc cô lên tiếng, Bạc Cận Ngôn đang ngồi trên sofa sau lưng cô, hai chân anh bắt chéo, ánh mắt lạnh đậm. Trên màn hình, người ở bốn gian phòng còn lại biến sắc mặt. Bởi vì bọn họ bất thành lình nghe thấy giọng nói của Giản Dao qua hệ thống phát thanh lắp trong phòng. Mạch Thần có vẻ hơi bất an, nhưng anh ta mang vẻ mặt kiên định khi ngồi xuống vị trí đối diện Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, cách xa chỗ đặt máy bộ đàm.

"Bạc Tổng, lẽ nào Vương Uyển Vi bị mưu sát?" Mạch Thần lên tiếng hỏi.

"Ai biết được." Bạc Cận Ngôn mỉm cười, trả lời.

Giản Dao ngẩng đầu. Trên màn hình, đám người còn lại trầm mặc lắng nghe.

Mạch Thần ở lại tới mười hai giờ ba mươi phút mới rời đi. Bạc Cận Ngôn và Giản Dao cũng đi theo anh ta.

“Buổi tối hôm đó, sau khi về phòng, cậu còn làm những việc gì? Cậu hãy diễn lại một lần, đừng bỏ sót bất cứ tình huống nào.” Bạc Cận Ngôn nói.

Mạch Thần đi tắm, sau đó mở ti vi. Bởi vì nửa đêm hơi đói bụng, anh ta ăn ít bánh quy nên uống một cốc nước. Sau đó, anh ta lên giường đi ngủ.

Sau khi kết thúc tiết mục của Mạch Thần, Giản Dao hỏi: “Có sơ hở gì không?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “Trong lời khai lần này, rất nhiều từ ngữ khác lần trước. Thứ tự sự việc mà cậu ta trần thuật cũng có khác biệt, nhưng nội dung cụ thể không có gì thay đổi, bao gồm cả cuộc trò chuyện với Vương Uyển Vi. Cậu ta không phải có sự chuẩn bị từ trước mà chỉ hồi tưởng, không hề có sơ hở.”

Ngoài trời, mưa ngày càng nặng hạt.

Bạc Cận Ngôn cầm ô, Giản Dao đi bên cạnh anh. Hai người đợi mưa gió tới ngôi nhà của Tiền Dục Văn và Bùi Trạch. Hai người để máy bộ đàm ở vị trí gần bọn họ. Bùi Trạch và Tiền Dục Văn ngồi ở phòng khách xem phim truyền hình. Bên ngoài cửa sổ phòng khách chính là sân sau ngôi nhà mà Châu Tần ở.

“Xin lỗi Bạc Tổng... À, không đúng, đồng chí cảnh sát.”

Bùi Trạch cười cười. “Tối hôm đó chúng tôi xem bóng đá. Hôm nay không có bóng đá, phim truyền hình “xà phòng”^[1] cũng được chứ?”

[1] Phim truyền hình xà phòng (soap opera) là một khái niệm đến từ phương Tây, chỉ những bộ phim truyền hình dài lê thê dành cho các bà nội trợ.

“Tùy các anh.” Bạc Cận Ngôn đi đến bên cửa sổ, mỉm cười với bọn họ. “Dù sao buổi tối hôm đó các anh cũng không phải thật sự xem bóng đá.”

Bùi Trạch và Tiền Dục Văn đều ngẩn người. Tiền Dục Văn hỏi: “Tôi không hiểu Bạc Tổng muốn nói gì.”

“Không hiểu sao?” Bạc Cận Ngôn đưa mắt ra hiệu Giản Dao. “Em hãy nói cho bọn họ biết, chúng ta phát hiện ra thứ gì ở sân sau nhà Châu Tân?”

Giản Dao lấy ra túi vật chứng đựng chiếc hoa tai ngọc trai.

“Cái này thuộc về người chết Vương Uyển Vi.” Bạc Cận Ngôn cất giọng nhàn nhạt. “Chắc các anh cũng vừa nghe thấy, buổi tối hôm đó, cô ấy đeo chiếc hoa tai này khi gặp Mạch Thần. Nhưng lúc phát hiện thi thể, chiếc hoa tai không cánh mà bay. Tôi nghĩ chẳng có người nào cố ý đi tháo hoa tai, ném xuống nơi này. Như vậy chỉ có một khả năng, hôm đó Vương Uyển Vi đã chạy đến đây. Một cô gái nửa đêm nửa hôm tại sao lại chạy đến khu vực này? Điều khiến tôi cảm thấy bất ngờ hơn là chỗ chiếc hoa tai rơi cách cửa sổ phòng khách của các anh chưa đầy hai mét. Vậy mà các anh không phát hiện ra cô ấy?”

Tiền Dục Văn đành mặt, không lên tiếng. Bùi Trạch cười nhạt. “Chúng tôi chăm chú xem bóng đá nên không để ý bên ngoài cửa sổ. Hơn nữa, hôm đó trời mưa nên chúng tôi cũng chẳng nghe thấy tiếng động gì.”

Giản Dao mặc áo mưa, đứng ở vị trí phát hiện ra chiếc hoa tai. Vài giây sau, cô đột nhiên chạy vụt qua cửa sổ. Bạc Cận Ngôn và hai người đàn ông đứng trong phòng khách nhìn Giản Dao. Lúc

này trời mưa xối xả, nhưng đèn đường ở bên ngoài vẫn rất sáng. Hình bóng Giản Dao cách cửa sổ rất gần, vô cùng nổi bật.

“Có thể tưởng tượng, buổi tối hôm đó nhất định Vương Uyển Vi có tranh chấp với ai đó, hoặc chạy thực mạng nên mới bị rơi hoa tai. Một người lớn xuất hiện bên ngoài cửa sổ phòng các anh, vậy mà các anh không nhìn thấy?” Bạc Cận Ngôn chất vấn.

Tiền Dục Văn cuộn chặt hai tay, sắc mặt tái nhợt. Thần sắc Bùi Trạch cũng trở nên khó coi. Lúc này, Giản Dao quay về phòng, nước trên người chảy ròng ròng. Bạc Cận Ngôn mỉm cười, nói: “Em vất vả rồi.”

Một lúc sau, Bùi Trạch đột nhiên phì cười. “Được rồi, hôm đó chúng tôi không xem bóng đá. Chúng tôi ở trong phòng ngủ.”

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: “Hả? Anh sang nhà này để xem bóng đá, vậy mà bỏ đi ngủ? Anh cho rằng cảnh sát tin vào lời khai của anh?”

“Hừm...” Bùi Trạch cất giọng nhàn nhạt. “Cả buổi tối đúng tôi làm tình trong phòng ngủ. Thế đã được chưa?”

Rời khỏi ngôi nhà của Bùi Trạch, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quay về ngôi nhà của Vương Uyển Vi.

Bạc Cận Ngôn chỉnh lại hình ảnh vừa ghi được từ các phòng khác lúc Bùi Trạch nói đến câu “làm tình”, Châu Tần trầm lặng trong giây lát, sau đó anh ta nhắm mắt, tựa hồ thở một hơi dài rồi tựa vào ghế gờ hai tay ôm mặt. Còn Lâm Vũ Huyền đột nhiên biến sắc mặt, Thẩm Đan Vi vẫn nở nụ cười chế giễu.

Câu chuyện nhỏ số 7

Vai diễn

Kể từ sau vụ án Vương Uyển Vi, những lúc phá án cần “dựng lại hiện trường”, “mô phỏng hiện trường”, “thể hiện vai diễn”... Giản Dao đều đóng vai người chết, dầm mưa dãi nắng vô cùng cực khổ. Còn Bạc Cận Ngôn phần lớn đóng vai hung thủ, vừa thoải mái vừa nhẹ nhàng.

Một ngày, Phó Tử Ngộ không kìm nổi, phê bình Bạc Cận Ngôn: "Tại sao toàn là cô ấy làm việc nặng nhọc, còn cậu đứng một bên chỉ huy, nhân tiện giết người? Chẳng công bằng chút nào cả. Cậu đúng là không có phong độ!"

Bạc Cận Ngôn chau mày, nhìn Giản Dao. "Em có muốn làm hung thủ không?"

Giản Dao nói ngay: "Đương nhiên muốn, nhưng vụ án quan trọng hơn, em không sao đâu."

Bạc Cận Ngôn điềm nhiên gật đầu. "Ở vụ án tiếp theo em đóng vai hung thủ, còn tôi là nạn nhân."

Một thời gian sau đó lại có vụ án mới. Là vụ án cưỡng hiếp giết người.

Hiện trường rất lộn xộn, hai bên xảy ra cuộc vật lộn vô cùng kịch liệt. Hung thủ khống chế nạn nhân đang giãy giụa dữ dội, hai người từ trên giường lăn xuống đất, từ phòng ngủ ra ngoài phòng khách, cuối cùng XXOO trên bồn rửa mặt.

Thế là...

Bạc Cận Ngôn nằm im trên giường, Giản Dao ra sức đẩy người anh nhưng anh bất động. Cô lại đẩy một cái, anh vẫn không nhúc nhích. Bạc Cận Ngôn nhận nài một lúc, cuối cùng lật người, đè Giản Dao xuống dưới. "Để tôi làm thì hơn."

Lăn đi... lộn lại...

Cuối cùng, Bạc Cận Ngôn cúi đầu nhìn cô, ánh mắt tối sầm.

Giản Dao hỏi: "Đã kết thúc chưa? Có vấn đề gì không? Liệu có

tìm ra manh mối không?”

Bạc Cận Ngôn bất chợt buông tay, quay người đi ra ngoài.

Không có vấn đề gì. Chỉ là trận vật lộn vừa rồi hơi kịch liệt, nhưng cảm giác rất tuyệt. Anh cần hạ nhiệt ngay lập tức. Để đến buổi tối, anh sẽ cùng người nào đó lại tiến hành nghiệm chứng một lần nữa.

Chương 29

Bên ngoài trời mưa xối xả, tiếng mưa rơi ào ào. Ngôi nhà sáng đèn càng trở nên tĩnh mịch. Gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào nhưng không thể khiến tâm trạng sốt ruột của mọi người nguôi bớt. Tất nhiên, trong đó chắc chắn không có Bạc Cận Ngôn. Anh duỗi thẳng chân, ngồi trước màn hình giám sát, thường thức biểu cảm của mọi người trên màn hình.

“Tiếp theo đến lượt Châu Tần?” Giản Dao vừa hỏi vừa vắt nước ở gấu váy. Để màn dựng lại hiện trường chân thực nhất, cô mặc bộ váy màu xanh lam tương tự Vương Uyển Vi mặc hôm xảy ra vụ án, thể hiện tinh thần kính nghiệp. Tuy nhiên, trông cô cũng rờn rợn.

“No, không cần thiết.” Bạc Cận Ngôn để hai tay sau gáy, nơi khoe mắt ẩn hiện ý cười lạnh nhạt. “Những gương mặt này đã nói cho chúng ta biết tất cả. Điều tôi cần nghiệm chứng đã có đáp án. Lola^[1], em không phải chạy đi chạy lại nữa.”

[1] Lola: nhân vật nữ chính trong bộ phim tội phạm Run Lola Run của Đức năm 1998.

Giản Dao ngăn người. Vừa rồi anh tung ra vật chứng là chiếc hoa tai ngọc trai, đồng thời ép Bùi Trạch và Tiền Dục thay đổi lời khai, thừa nhận bọn họ "làm tình", mục đích cuối cùng là xem phản ứng của những người khác?

Hình ảnh đang dừng lại trên màn hình, Châu Tần dựa vào sofa, hai tay ôm mặt. Lâm Vũ Huyền mím chặt môi, sắc mặt rất khó coi. Thẩm Đan Vi nở nụ cười chế giễu, ánh mắt trầm mặc.

Giản Dao đang chăm chú quan sát, trước mắt đột nhiên xuất hiện một bàn tay đàn ông cầm chiếc khăn tay màu xanh thẫm.

"Tóc em." Anh nói ngắn gọn.

"Cảm ơn anh!" Giản Dao cầm chiếc khăn.

Cô tỉ mỉ lau mái tóc dài. Bạc Cận Ngôn nhìn chăm chăm vào trán cô. Trên làn da trắng ngần như ngọc, tóc mái ướt đầm tựa ngọn cỏ mềm bết chặt vào trán.

"Em không thấy khó chịu sao?" Anh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Nghe câu nói không đầu không cuối của anh, Giản Dao nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc. Sau đó, Bạc Cận Ngôn đứng dậy, đi đến trước mặt Giản Dao, cầm chiếc khăn trong tay cô. Anh nhìn Giản Dao mấy giây, cô cũng nhìn anh.

Không phải anh định lau khô tóc cho cô đấy chứ?

Trong đầu cô vừa vụt qua ý nghĩ này thì Bạc Cận Ngôn đã giơ tay lau tóc cho cô. Vùng trán xuất hiện cảm giác mềm mại, giọt nước đọng trên làn da từ từ biến mất khiến Giản Dao cảm thấy

rất dễ chịu, sáng khoái. Chiếc khăn tay có mùi hương nhẹ nhàng, là mùi của chất vải cotton và một chút nhiệt độ cơ thể ấm nóng của người đàn ông. Bạc Cận Ngôn cúi đầu, nhìn Giản Dao. Gương mặt anh lộ vẻ ngạo mạn như muốn nói: "Chuyện con con này mà em cũng làm không xong." Tuy nhiên, ánh mắt anh rất chăm chú, ngón tay dài dừng ở tóc mai của Giản Dao, di chuyển trên gò má của cô. Thỉnh thoảng, đầu ngón tay anh chạm vào tóc, trán và tai cô.

Mặt Giản Dao bắt đầu nóng bừng. Làn da tiếp xúc với tay anh dường như hơi ngứa. Người đàn ông này... Rốt cuộc anh lau tóc cho cô với tâm trạng như thế nào? Có phải giống câu nói của anh, chỉ vì cô làm không tốt nên anh mới ra tay giúp đỡ? Nhưng người từ trước đến nay luôn tự cao tự đại, không làm bất cứ việc vớ vẩn như Bạc Cận Ngôn lại đi lau tóc cho con gái, anh không cảm thấy vô vị sao?

Khóe miệng Giản Dao cong lên.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Bạc Cận Ngôn gọi một chiếc ô tô, đưa Bùi Trạch, Tiền Dục Văn và Mạch Thần tới tòa nhà trung tâm hội nghị. Anh vui vẻ nói với bọn họ, cuộc điều tra liên quan đến bọn họ đã kết thúc, họ có thể yên tâm nghỉ ngơi. Lúc lên xe, cả ba người đều trầm ngâm, không ai nói gì.

Mưa vẫn xối xả. Năm người giương ô hoặc mặc áo mưa đứng trên bãi cỏ của khu nhà.

Đây là ý của Bạc Cận Ngôn, gọi ba người còn lại tụ tập một chỗ. Anh nói anh chỉ hỏi mấy câu là xong. Giản Dao thắc mắc: "Tại sao phải đứng dưới mưa?" Bạc Cận Ngôn giải thích, làm vậy sẽ càng khiến bọn họ chột dạ.

Bạc Cận Ngôn cầm một cái ô lớn màu đen, Giản Dao đứng bên cạnh anh. Đầu tiên, Bạc Cận Ngôn quay sang Châu Tần, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Châu tiên sinh, đến lượt anh rồi." Bất chấp tiếng mưa rơi, giọng Bạc Cận Ngôn vẫn vang lên thanh lạnh và rõ ràng.

Châu Tần nói: "Tôi không biết. Tối hôm đó tôi đi ngủ từ sớm."

Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi ở bên cạnh lặng thinh.

"Để tôi giải thích thay anh." Ý cười trong nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn càng lạnh và sâu hơn. "Chúng tôi đã phát hiện ra nhật ký bí mật của Vương Uyển Vi. Cô ta ghi lại trong nhật ký, có người dùng ma túy khổng chế và chiếm hữu cô ta trong nửa năm qua. Chúng tôi đã tìm thấy chứng cứ chứng minh, buổi tối hôm xảy ra vụ án, người đó tới phòng của Vương Uyển Vi. Đêm tối mưa to gió lớn, một cô gái không thể vô duyên vô cớ chạy ra khỏi nhà, trừ khi hung thủ ép cô ta làm vậy. Châu tiên sinh, thật trùng hợp, hoa tai của cô ta rơi ở chỗ nhà của anh."

Châu Tần đành mặt. "Tôi hoàn toàn không rõ chuyện Bạc Tổng nói."

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn anh ta. Anh không tiếp tục truy vấn mà quay sang hai người phụ nữ bên cạnh. "Hai vị có muốn nói điều gì không? Buổi tối hôm đó, hai vị có nhìn thấy tình hình ở bên này không?"

Lâm Vũ Huyền nói: "Chúng tôi làm việc đến mười hai giờ rồi đi ngủ nên chẳng nhìn thấy gì cả."

"Vậy à?" Bạc Cận Ngôn mỉm cười nhìn bọn họ. "Rất tiếc, chứng cứ liên quan đến hai vị càng bất lợi."

Mặt hai người phụ nữ biến sắc.

Giản Dao rút bản photo báo cáo giám định, giải thích ngắn gọn với bọn họ.

Bạc Cận Ngôn tiếp tục: “Về cơ bản có thể xác định Vương Uyển Vi và hung thủ xảy ra xô xát ở vị trí gần cửa sổ hướng ra sân sau nhà của hai vị, do đó cô ta mới bị rụng nhiều tóc như vậy. Vương Uyển Vi còn đến trước cửa nhà hai vị. Hai vị định không giải thích sao?”

“Tôi... tôi không biết.” Sắc mặt Lâm Vũ Huyền trắng bệch trong giây lát.

Thẩm Đan Vi lên tiếng: “Tôi chịu.”

“Không sao cả.” Bạc Cận Ngôn nhìn ba người. “Hiện tại không có chứng cứ chứng tỏ Bùi Trạch, Tiền Dục Văn và Mạch Thần dính dáng đến vụ án nên tôi tạm thời tin ba người đó trong sạch. Với những chứng cứ này, ba vị đương nhiên vinh dự trở thành đối tượng tình nghi lớn nhất. Tôi sẽ lập tức giao ba vị cho cảnh sát. Have a nice trip^[2]!”

[2] Có nghĩa là: Chúc chuyến đi vui vẻ!

“Bạc Tổng, tôi thật sự không rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Anh không thể định tội chúng tôi như vậy!”

“Trò đùa gì thế?”

Ba người tái mặt, đồng thanh kháng nghị.

Bạc Cận Ngôn ngoảnh đầu, dặn Giản Dao gọi mấy vệ sĩ và xe

ô tô chịu trách nhiệm áp giải bọn họ. Sau đó, anh quay sang ba người, cất giọng nhàn nhạt: "Chứng cứ rõ ràng rành, các vị không cần nói nhiều, cảnh sát sẽ chính thức thẩm vấn các vị. Ngoài ra, con người tôi hay nể tình xưa nghĩa cũ, chúng ta đâu sao cũng từng là đồng nghiệp. Tôi xin nhắc các vị một điều, thủ phạm chính có thể bị xử tử chung thân đến tử hình, tòng phạm là ba đến năm năm. Các vị hãy chuẩn bị tinh thần."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn tới tòa nhà trung tâm hội nghị. Hai người ở một căn phòng riêng biệt, còn Lâm Vũ Huyền, Thẩm Đan Vi và Châu Tần được đưa vào ba căn phòng khác nhau. Cho tới lúc này, ba kẻ tình nghi đều tập trung ở một chỗ. Các vệ sĩ canh gác ở bên ngoài.

Giản Giao và Bạc Cận Ngôn vừa ngồi một lúc thì có người gõ cửa phòng. Đó là một người đàn ông trung niên mặc thường phục, khí chất mạnh mẽ và lạnh lùng. Giản Giao cảm thấy ông ta giống cảnh sát.

Cô đoán không sai.

"Xin chào Phó giáo sư Bạc, tôi là Hoàng Hy thuộc đội cảnh sát hình sự của cục cảnh sát thành phố. Nghe danh Phó giáo sư đã lâu." Người đàn ông khách khí bắt tay Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn cười cười. "Cảnh sát Hoàng, chúng tôi chính thức bàn giao vụ án và kẻ tình nghi cho các anh. Bao giờ các anh mới có kết quả thẩm vấn?"

Nghe câu nói của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao hơi bất ngờ.

Trước đây, anh từng nhận lời Doãn Tư Kỳ, sau khi xác nhận hung thủ mới để cảnh sát nhúng tay vào. Hiện giờ, anh mới chỉ xác định ba kẻ tình nghi, chân tướng vụ án vẫn chưa rõ ràng. Vậy mà anh đã để cảnh sát bí mật xuất hiện ở khu nghi mật tử sớm.

Sau khi cảnh sát Hoàng rời đi, Bạc Cận Ngôn huýt sáo nằm xuống một chiếc giường ở bên trái gian phòng, nhắm nghiền hai mắt.

Giản Dao đi đến bên anh. “Hôm nay anh giờ trò gì vậy?”

Dường như kháng nghị sự quấy rầy của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn rút từ túi áo ra cái chụp mắt, đeo vào, thông thả trả lời: “Lát nữa sẽ biết kết quả. Bây giờ tôi cần nghỉ ngơi dưỡng sức. Em đừng làm ồn.”

Ưu điểm lớn nhất của Giản Dao là tính nhẫn nại. Nghe anh nói vậy, cô cũng không cảm thấy sốt ruột nữa, nằm xuống chiếc giường bên cạnh, nhắm mắt. Nhưng cô làm gì có tâm tư đi ngủ?

Thật ra hôm nay, Giản Dao tương đối bất ngờ trước phương thức Bạc Cận Ngôn chất vấn hai người phụ nữ và Châu Tần.

Từ trước đến nay, suy đoán và lý luận của Bạc Cận Ngôn đều tỉ mỉ, xác thực và kín kẽ. Chỉ riêng khí thế của anh cũng có thể “đe chết” người khác. Vậy mà hôm nay, Bạc Cận Ngôn chỉ dựa vào vật chứng và dấu vết xuất hiện ở khu vực của ba đối tượng tình nghi đã định tội đối phương một cách qua loa. Không hiểu tại sao hôm nay anh không phát huy sở thích “sỉ nhục” hung thủ như mọi khi?

Bạc Cận Ngôn dường như biến thành người khác. Có vẻ như... anh đang đóng kịch.

“Thật ra vừa rồi anh chỉ định dọa bọn họ, muốn bọn họ khai ra hung thủ thật sự là ai?” Giản Dao quay đầu, hỏi.

Bạc Cận Ngôn bất động trong giây lát. Anh kéo chiếc chụp

mắt, ngoảnh đầu nhìn cô, trên gương mặt tuấn tú ẩn ý cười "Chúc mừng bạn đã đoán đúng. Xem ra lời chúc sinh nhật của tôi đã dần biến thành hiện thực."

Giản Dao hết nói nổi. Con người này khi khen ngợi người khác vẫn tự cao tự đại như vậy sao? Cô còn chưa chê anh là một diễn viên tồi đó.

"Rốt cuộc hung thủ là ai?"

"Suy đoán và suy đoán. Kết luận sẽ được rút ra từ những bước suy đoán. Vụ án này là một bài tập logic" Bạc Cận Ngôn cất giọng từ tốn "Em cũng có thể thử xem sao."

Giản Dao ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. "Em vẫn rất mù mờ."

Bạc Cận Ngôn nói: "Không có sự chỉ bảo của tôi, đương nhiên em không thể suy luận ra."

Giản Dao liền ngậm miệng. Nhưng hiếm có dịp Bạc Cận Ngôn tự nguyện làm thầy, đương nhiên cô không bỏ qua cơ hội. Cô cất giọng dịu dàng: "Cảm ơn anh. Vậy chúng ta bắt đầu từ chỗ nào?"

Bạc Cận Ngôn quả nhiên "trúng kế". Anh liền tháo cái chụp mắt, ngồi dậy, ra lệnh cho Giản Dao: "Cầm giấy bút lại đây."

"Đầu tiên..." Bạc Cận Ngôn lên tiếng. "Em thử nói xem, vụ án giết người này có âm mưu từ trước hay hung thủ không lên kế hoạch mà nảy ra ý định giết người ngay tại hiện trường?"

Giản Dao ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Không có âm mưu. Bởi vì khu nghỉ mát mới khánh thành đầu năm nay. Người của công ty lần đầu tiên đến đây tham gia hội nghị, không quen thuộc địa hình, cũng không rõ bảo vệ và camera giám sát nằm ở vị trí nào. Một

tên tôi phạm bình thường sẽ không lựa chọn nơi xa lạ để gây án, hơn nữa còn là trong đợt hoạt động tập thể của công ty.”

“Bingo! Dưới tiền đề này, chúng ta có thể bắt đầu suy luận.” Bạc Cận Ngôn cúi đầu, nhìn tờ giấy trong tay cô. “Em hãy viết câu hỏi thứ hai. Có mấy người vào phòng của Vương Uyển Vi?”

Lúc nói câu này, Bạc Cận Ngôn ngồi kê vai Giản Dao ở trên giường, tờ giấy đặt trên đầu gối cô. Cô có thể ngửi thấy mùi hương trong lành thoang thoang tỏa ra từ cơ thể anh. Tuy nhiên, điều thu hút Giản Dao hơn cả là những câu hỏi anh đưa ra. Trong cô trào dâng niềm hưng phấn, bởi vì anh đang dẫn dắt cô bước vào một thế giới khác. Giống như anh nói, thế giới đó là một bữa tiệc của trình độ tư duy cao nhất, là thế giới dùng việc “cứu bao nhiêu sinh mạng con người” để đánh giá tính chân thực của giá trị sinh mệnh

“Một người.” Giản Dao đáp. “Vương Uyển Vi có thân hình nhỏ bé, yếu ớt. Nếu là hai người thì dù là Giám đốc Lâm và Thẩm Đan Vi đi chăng nữa cũng có thể dễ dàng khống chế cô ta. Như vậy sẽ không xuất hiện tình huống cô ta chạy trốn khỏi phòng, hơn nữa còn chạy qua không ít nơi. Cũng không thể có trường hợp hung thủ dẫn Vương Uyển Vi đi dạo quanh những nơi đó trong đêm mưa to gió lớn.”

Bạc Cận Ngôn nở nụ cười nhàn nhạt, Giản Dao thấp thỏm: “Không đúng sao?”

“Đúng.” Bạc Cận Ngôn đáp. “Về điểm này chắc em có chung cảm nhận, vì dầu sao em cũng gầy gò như cô ta.”

Giản Dao nói: “... Tiếp tục.” Bạc Cận Ngôn suốt ngày chê cô gầy. Thật ra thân hình của cô thuộc loại bình thường. Chỉ là đứng bên cạnh chiều cao 1m85 của anh thì 1m63 liệu có to lớn nổi không?

“Vương Uyển Vi chạy ra khỏi nhà từ cửa nào? Cửa trước hay cửa sau?” Bạc Cận Ngôn hỏi tiếp.

Giản Dao đột nhiên cảm thấy có áp lực. Vấn đề này phán đoán kiểu gì?

Giản Dao đang suy tư, Bạc Cận Ngôn bỗng lên tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ của cô: “Dừng lại. Đã hết mười giây. Em đã bị out khỏi câu hỏi này.”

Giản Dao không bận tâm, nhìn anh chăm chú. “Cửa nào cơ?”

“Cửa sau.” Bạc Cận Ngôn trả lời. “Nếu là cửa trước, nhà của Mạch Thần ở gần nhất.”

Giản Dao búng tỉnh. Theo sơ đồ các ngôi nhà trong khu nghỉ mát, nhà của Vương Uyển Vi, Châu Tần và Bùi Trạch nằm ở giữa, nhà của Mạch Thần nằm bên trái, nhà của Lâm Vũ Huyền bên phải. Nếu Vương Uyển Vi đi ra từ cửa trước, cô ta sẽ ở gần nhà Mạch Thần nhất.

“Trong phòng, người Vương Uyển Vi tin tưởng nhất chắc chắn là Mạch Thần.” Giản Dao nói. “Vậy thì nhất định cô ta sẽ cầu cứu Mạch Thần. Nếu đi tìm Mạch Thần, cô ta sẽ để lại dấu vết trên lối này, chứ không phải ở khu vực ngôi nhà của lão Châu và Lâm Vũ Huyền.”

Sau khi làm rõ những điểm trên, Giản Dao dần phác họa đường nét cơ bản về hiện trường vụ án. Tối hôm xảy ra vụ án, người khổng chế Vương Uyển Vi đến phòng cô ta.

Hai người vì nguyên nhân nào đó mà phát sinh xung đột. Nhiều khả năng Vương Uyển Vi có ý định làm lại cuộc đời, không chịu sự thao túng của hắn. Người đó tức giận nảy sinh động cơ giết người. Do hắn chặn ở cửa trước nên Vương Uyển Vi chỉ còn

cách trốn thoát từ cửa ra sân sau.

“Câu hỏi thứ tư: sau khi ra khỏi cửa, tại sao Vương Uyển Vi lại chạy ngược lên trên chứ không phải xuống dưới?”

Giản Dao nhớ lại sơ đồ các ngôi nhà. Ở bên dưới có một trạm gác của bảo vệ khu nghỉ mát nhưng cách mấy trăm mét. Cô buột miệng: “Cầu cứu. Vương Uyển Vi muốn cầu cứu các đồng nghiệp, bởi vì bọn họ ở ngay gần đó.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. Anh còn chưa lên tiếng, Giản Dao đã nói: “Cảm ơn.” Thực ra ý của cô là: anh khỏi cần khen.

Bạc Cận Ngôn hỏi tiếp: “Người đầu tiên Vương Uyển Vi cầu cứu là ai?”

Giản Dao nhớ lại, cửa trước nhà Châu Tần đối diện sân sau nhà Vương Uyển Vi. Nhưng tại sao hoa tai của Vương Uyển Vi lại được phát hiện ở sân sau nhà anh ta?

Thế là cô bị “out” một lần nữa.

Bạc Cận Ngôn bất chợt giơ tay, vỗ lên đỉnh đầu Giản Dao. Anh có thân hình cao lớn, ngồi bên cạnh cô nên động tác này tự nhiên như thuận tay.

“Em còn nhớ biểu cảm của Châu Tần không?” Anh cất giọng nhàn nhạt.

Giản Dao sờ đỉnh đầu, liếc nhìn anh. “Hình ảnh giơ tay ôm mặt?”

“Đó là biểu cảm của sự hổ thẹn.” Bạc Cận Ngôn nói. “Sau khi nghe chúng ta nhắc đến vụ Vương Uyển Vi chạy ra khỏi nhà, anh

ta không biểu lộ sự căng thẳng hay kinh ngạc, cũng không sợ hãi, mà có phản ứng cần rút lương tâm điển hình.”

Dao giật mình, đúng là Châu Tần có phản ứng đó.

“Tại sao anh ta lại thấy hổ thẹn?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

“Bởi vì thấy chết mà không cứu.”

“Đây là cách giải thích hợp lý nhất.”

Hai giờ sáng, ngoài cửa sổ mưa đã nhỏ dần nhưng sắc đêm vẫn phớt diêu, tĩnh mịch.

Giản Dao trầm tư một lát rồi lên tiếng: “Nếu Châu Tần không phải là hung thủ, trong cuộc sống anh ta là người lương thiện, tại sao tối hôm đó anh ta lại từ chối giúp đỡ Vương Uyển Vi?”

Bạc Cận Ngôn chống hai tay xuống giường, điềm nhiên trả lời: “Em là thần tiên hay sao mà muốn làm rõ tất cả động cơ và nguyên nhân tồn tại trong quá trình phá án? Trước mắt, em chỉ cần quan tâm đến sự thật, chứng cứ và logic. Còn những chuyện khác, khi nào phá án xong xuôi, chúng ta sẽ tính.”

Giản Dao ngẫm nghĩ, gật đầu. “Anh nói có lý.” Rất nhiều vụ thảm án mà cho tới mãi sau này dư luận mới biết hoặc vĩnh viễn không biết nguyên nhân ẩn giấu đằng sau, bởi vì thứ khó đoán nhất chính là lòng người.

“Cửa trước nhà Châu Tần gần cửa sau nhà Vương Uyển Vi nhất, do đó chắc chắn cô ta sẽ tới gõ cửa nhà anh ta. Cầu hỏi thứ bảy: Châu Tần có cho Vương Uyển Vi vào nhà không?”

Giản Dao ngẫm nghĩ, trả lời: “Chắc là không cho vào nhà.

Chẳng phải Châu Tần không định cứu Vương Uyển Vi hay sao?”

Nơi đáy mắt Bạc Cận Ngôn vụt qua ý cười nhàn nhạt “Được rồi, nếu là em, trong đêm mưa gió, có thể do đối phương ngủ say nên không mở cửa, em sẽ làm thế nào? Em tiếp tục đi vòng ra cửa sau gõ cửa hay đi cầu cứu người khác?”

Giản Dao đáp: “Tất nhiên là đi tìm người khác. Cửa trước không gọi được, cửa sau càng cách phòng ngủ xa hơn, lẽ nào có thể đánh thức người trong nhà? Chi bằng bỏ cuộc, đi tìm cơ hội khác.”

“Vậy tại sao chiếc hoa tai của Vương Uyển Vi lại rơi ở sân sau căn nhà của Châu Tần?” Giọng điệu của Bạc Cận Ngôn sắc bén bức người. “Nơi đó không có dấu vết của sự ẩu đả, chỗ rơi hoa tai nằm hẳn trong sân sau, cách hàng rào một đoạn. Điều đó chứng tỏ, Vương Uyển Vi từng xuất hiện trong sân sau, chứ không phải cô ta đứng ngoài hàng rào, không cần thận để rơi hoa tai xuống sân.”

Giản Dao chau mày suy nghĩ. Đúng vậy, đáng lý ra Vương Uyển Vi nên tiếp tục cầu cứu Bùi - Tiễn hoặc Lâm - Thẩm, tại sao cô ta lại đi vào sân sau nhà Châu Tần?

“Out!” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Bạc Cận Ngôn vang lên bên tai Giản Dao, lại một lần nữa cắt ngang mạch suy nghĩ của cô.

Giản Giao ngược nhìn anh. Tự nhiên cô có cảm giác như Bạc Cận Ngôn đang hưởng thụ quá trình thốt ra bởi ánh mắt anh sáng lấp lánh.

“Em xin kính cẩn lắng nghe.” Giản Dao mỉm cười.

Bạc Cận Ngôn quả nhiên càng vui vẻ. Anh cầm cốc trà ở bên

canh, nhấp một ngụm, từ tốn lên tiếng: "Chỉ có hai khả năng: Vương Uyển Vi từ đi vào sân sau nhà Châu Tần hoặc hung thủ đưa cô ta vào. Hung thủ đưa cô ta vào trong đó làm gì? Tham quan à? Hung thủ hiển nhiên không phải là tên gốc vô vị như vậy."

"Thế thì cô ta từ đi vào?" Giản Dao tiếp lời.

Bạc Cận Ngôn gật đầu. "Việc Vương Uyển Vi xuất hiện ở sân sau do hai khả năng. Thứ nhất, cô ta từ bên ngoài vào trong. Thứ hai, cô ta từ cửa sau nhà Châu Tần chạy ra sân. Vương Uyển Vi chắc cũng không ngốc nghếch. Đằng sau có người truy đuổi, cô ta lại chạy vào một không gian tương đối khép kín thì khác nào rơi vào hang cọp? Do đó khả năng thứ nhất không đúng."

Giản Dao giật mình kinh ngạc. "Vậy thì là khả năng thứ hai... Vương Uyển Vi từ nhà ở của Châu Tần đi ra?"

Ánh mắt Bạc Cận Ngôn hơi tối lại, khóe miệng mang ý cười nhàn nhạt. "Không sai, chỉ có một khả năng là Vương Uyển Vi từ nhà ở của Châu Tần đi ra ngoài. Như vậy, chúng ta có thể dễ dàng suy luận ra tất cả. Sau khi chạy khỏi cửa sau nhà mình, Vương Uyển Vi đến gõ cửa nhà Châu Tần. Châu Tần không rõ tình hình nên để Vương Uyển Vi vào nhà. Nhưng hung thủ nhanh chóng chạy tới nơi. Xuất phát từ nguyên nhân nào đó, Châu Tần quyết định khoanh tay đứng nhìn trong khi nạn nhân đáng thương của chúng ta trốn trong nhà. Cũng có thể do nghe thấy tiếng động của hung thủ, cô ta từ cửa sau chạy ra ngoài, không cẩn thận làm rơi hoa tai ở sân sau nhà Châu Tần."

Giản Dao bị chấn động mạnh, làn sương mù trước đó đang được Bạc Cận Ngôn bóc từng lớp một. Đây mới thật sự là dựng lại nguyên vẹn vụ án. Chỉ có rất ít chứng cứ, vậy mà Bạc Cận Ngôn cứ như tận mắt chứng kiến cả quá trình xảy ra vụ án.

"Ok." Anh nở nụ cười thoải mái, quay đầu nhìn Giản Dao. "Sau

khi rời khỏi nhà Châu Tần, Vương Uyển Vi chạy về hướng nào?”

Giản Dao trả lời: “Chạy về phía... ngôi nhà của Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi.” Bởi vì nơi đó có dấu vết của Vương Uyển Vi.

“Cô ta chạy đến đó làm gì?”

“... Cầu cứu?” Chỉ có thể là cầu cứu, nếu không, Vương Uyển Vi chạy qua bên đó làm gì?

“Thế thì hung thủ là...” Bạc Cận Ngôn nói chậm rãi.

Giản Dao cảm thấy không thể tin nổi. Chỉ có suy luận như vậy mà đã tìm ra kết quả?

Không phải Mạch Thần, không phải Châu Tần, cũng không phải là Lâm Vũ Huyền hay Thẩm Đan Vi, chỉ còn lại...

“Nếu Vương Uyển Vi cầu cứu hai người phụ nữ, vậy tại sao tóc của cô ta lại xuất hiện ở cửa trước và sân sau nhà bọn họ?” Giản Dao hỏi.

Bạc Ngôn Ngôn đáp: “Sân sau có rất nhiều sợi tóc.. Bình thường, một người không thể tự nhiên rụng nhiều tóc như vậy. Do đó, gần như chúng ta có thể khẳng định Vương Uyển Vi bị hung thủ bắt được ở sân sau. Chỉ riêng điều này cũng chứng tỏ trước đó cô ta vẫn tự do hành động. Cô ta chạy về phương hướng này chắc chắn để cầu cứu. Có lẽ cũng giống như Châu Tần, Lâm Vũ Huyền và Thẩm Đan Vi mở cửa nhưng lại dung túng hung thủ, khiến Vương Uyển Vi phải chạy ra cửa sau. Hoặc bọn họ không hề mở cửa, ép Vương Uyển Vi buộc phải chạy tiếp và đến đường cùng.”

Giản Dao cắn môi.

Trong đêm tối mưa gió, cô gái nhỏ yếu ớt Vương Uyển Vi sau khi bị hung thủ khống chế nửa năm, cầu cứu các đồng nghiệp nhưng đều bị cự tuyệt. Cuối cùng, cô chỉ còn con đường chết.

“Tại sao?” Giản Dao khó nhọc lên tiếng. “Mưu sát là tội rất nặng. Một người biết nhưng không báo cảnh sát, có thể có nguyên nhân. Tại sao bọn họ đều làm vậy? Việc này không phải quá trùng hợp đấy chứ?”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. “Cuối cùng em cũng hỏi một vấn đề hay.”

Anh rút một tập tài liệu từ túi hồ sơ, đưa cho Giản Dao. “Tôi từng nói, điều tra vụ án cần đi đường tắt. Ngoài tóc của Bùi Trạch, tôi còn nhờ người của Doãn Tư Kỳ lượm tóc của tất cả mọi người ở văn phòng. Kết quả thật đáng ngạc nhiên.”

Giản Dao nhanh chóng mở ra xem. Cô sửng sốt khi đọc đến cột kết quả xét nghiệm sử dụng ma túy. Trừ Mạch Thần, tất cả đều là dương tính.

Giọng Bạc Cận Ngôn vang lên bên tai Giản Dao: “Từ một số điểm đáng ngờ nhỏ nhất, chúng ta có thể suy ra cả quá trình. Lâm Vũ Huyền là giám đốc, vậy mà tối hôm đó cô ta cho biết cần làm thêm nên ở cùng phòng với Thẩm Đan Vi. Nhiều khả năng bọn họ cùng nhau chơi ma túy. Sau khi bày tỏ tình cảm với Vương Uyển Vi, Mạch Thần liền rơi vào trạng thái “mệt mỏi” và đi ngủ ngay. Điều này không hợp lý. Cậu ta nói cậu ta đi tắm, sau đó uống cốc nước trong phòng. Liệu có phải người nào đó bỏ thuốc ngủ vào cốc nước? Dù sao khi cả đám người cùng “cắn” thuốc người trong sạch như Mạch Thần rất chướng mắt, tốt nhất là để cậu ta ngủ say như chết. Bùi Trạch và Tiền Dục Văn dính đến ma túy và sex. Có lẽ trước khi đi tìm Vương Uyển Vi, Bùi Trạch đã rất “high” rồi.”

“Tại sao người đi tìm Vương Uyển Vi là Bùi Trạch, chứ không phải Tiền Dục Văn?” Giản Dao thắc mắc. Thật ra trong lòng cô cũng cảm thấy người đó chính là Bùi Trạch. Người đàn ông này đẹp trai, phong lưu nhưng thực ra hiểm độc như loài rắn rết.

“Điều này cũng dễ hiểu thôi. Trong cặp Bùi Trạch và Tiền Dục Văn, Bùi Trạch mới là người nắm quyền chủ đạo. Hơn nữa, từ nhật ký của Vương Uyển Vi, có thể thấy cô ta bị người khác mê hoặc nên mới lầm đường lạc lối. Độ tuổi, ngoại hình và giới tính của Bùi Trạch đều phù hợp với điều kiện này. Do đó, nhất định anh ta là kẻ chủ mưu. Ngoài ra, quan hệ giữa Bùi Trạch và Lâm Vũ Huyền cũng không phải bình thường. Từ biểu hiện kinh ngạc của Lâm Vũ Huyền trong buổi tối hôm nay có thể suy đoán cô ta không biết sự thật Bùi Trạch là người lưỡng tính. Theo thông tin từ Doãn Tư Kỳ, Lâm Vũ Huyền không hề có vết nhơ trong công việc, như vậy chỉ có khả năng từ cuộc sống. Nhật ký của Vương Uyển Vi phản ánh đặc tội với Lâm Vũ Huyền, không biết chừng cô ta tình cờ bắt gặp Lâm Vũ Huyền và Bùi Trạch ở bên nhau. Chỉ có điều, cô gái ngốc nghếch không nhận thức được điều đó. Suy luận này cũng giải thích tại sao Lâm Vũ Huyền lại trở thành tòng phạm của Bùi Trạch. Về phần Thẩm Đan Vi và Châu Tần. Nếu Vương Uyển Vi không chết, vụ cả phòng hút ma túy sẽ bị lộ ra ánh sáng. Bọn họ chỉ còn cách khoanh tay đứng nhìn.”

Bạc Cận Ngôn nói rất nhanh, như một dòng nước tuôn trào. Sau đó, anh giật giấy bút khỏi tay Giản Dao, ném xuống giường rồi tựa người vào thành giường, để hai tay ra sau gáy. “Cô trợ lý nghiệp dư, kết luận cuối cùng của chúng ta là?”

Đúng lúc này, điện thoại di động của Giản Dao đổ chuông. Cô bắt máy, là cảnh sát Hoàng gọi tới: “Trợ lý Giản, Châu Tần và Thẩm Đan Vi đã thành thật khai báo, Lâm Vũ Huyền cũng sắp bị “đánh gục”. Lời khai của bọn họ giống nhau...”

“Hung thủ là Bùi Trạch.” Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, giọng nói của anh trầm thấp, du dương như tiếng đàn. “Ngoài Mạch Thần, những người khác đều là tòng phạm.”

“Hung thủ là Bùi Trach. Tiền Dục Văn, Lâm Vũ Huyền, Châu Tân và Thẩm Đan Vi đều là tông phạm.” Cảnh sát Hoàng ở đầu kia điện thoại đồng thời lên tiếng.

Chương 30

Sau khi cúp điện thoại, Giản Dao quay đầu nhìn Bạc Cận Ngôn.

Anh vẫn ngồi trên giường, mười đầu ngón tay đan vào nhau, bộ dạng rất điềm nhiên, thoải mái, ánh mắt vụt qua ý cười. Vẻ đắc ý của anh trông rất...

Tuy nhiên, Giản Dao vẫn cất giọng hết sức thành tâm, thành ý: “Anh lợi hại thật đấy.”

Đâu chỉ đơn giản là lợi hại, mà quả thực vô cùng xuất sắc và ngoạn mục. Đáp lại lời tán thưởng của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn thản nhiên nằm xuống giường, đeo cái chụp mắt, tiếp tục đi ngủ, cứ như việc phá án vừa rồi chỉ là chuyện không đáng kể.

Được thôi, có lẽ đối với anh, đây chỉ là chuyện nhỏ. Anh cũng cho biết, vụ án này là bài tập logic, không hề động đến sở trường tâm lý tội phạm và đối tượng tội phạm tàn bạo của anh.

Giản Dao lên tiếng: “Anh đừng ngủ nữa, cảnh sát Hoàng bảo chúng ta qua bên đó, theo dõi quá trình thẩm vấn.”

“Tôi không đi.” Bạc Cận Ngôn trả lời dứt khoát “Công việc của tôi đã hoàn thành, còn lại là công việc của em và bọn họ.”

Bạc Cận Ngôn không chịu đi, Giản Dao đành một mình đến khu vực được cảnh sát tạm thời trưng dụng làm phòng thẩm vấn.

Phòng thẩm vấn cũng nằm trong trung tâm hội nghị, ở rất gần chỗ cô. Giản Dao và cảnh sát Hoàng vào một căn phòng giám sát. Bên trong có hai người cảnh sát mặc thường phục đang dán mắt vào màn hình.

Giản Dao ngồi xuống trước màn hình, quan sát từng gương mặt quen thuộc.

Lâm Vũ Huyền, Châu Tần, Thẩm Đan Vi, Tiền Dục Văn, Bùi Trạch. Bọn họ được sắp xếp vào những căn phòng riêng rẽ. Cảnh sát đang tiến hành lấy lời khai. Ai nấy đều suy sụp tinh thần. Chỉ duy nhất Bùi Trạch vẫn tỏ ra lạnh lùng, ánh mắt như không hề bận tâm.

Giản Dao nhớ lại những lần tiếp xúc với anh ta, chỉ thấy phản cảm, cô đột nhiên rùng mình.

Khi cảnh sát đưa bản ghi chép lời khai của những người khác đến trước mặt Bùi Trạch, biểu cảm trên gương mặt anh ta không còn thản nhiên và kiêu ngạo mà lộ vẻ hung dữ và khốn quẫn. Nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

"Anh nói hay không đều không thể thay đổi sự thật anh là hung thủ giết người." Nhân viên cảnh sát lên tiếng. Bùi Trạch im lặng trong giây lát rồi hỏi người cảnh sát: "Tôi giết người thì bị xử như thế nào?"

Nhân viên cảnh sát trả lời: "Hình phạt cụ thể phải đợi phán quyết của tòa án. Bây giờ đối với anh, thành thật sẽ được hưởng khoan hồng, quanh co sẽ bị xử lý nghiêm khắc theo pháp luật."

“Ừm...”

Sự việc bắt đầu từ khi nào?

Phòng Khách hàng lớn số 3 vốn là một bãi đầm lầy trong sương mù dày đặc. Vương Uyển Vi chỉ là ngọn cỏ yếu ớt mới sinh trưởng bên bờ đầm lầy. Hai bên vốn không đụng chạm. Mỗi thế giới đều có quy luật của mình, thế giới trầm luân cũng vậy. Bọn họ chỉ vì mục đích thỏa mãn dục vọng, không thiếu tiền, bọn họ cũng rất thận trọng và lạnh lẽo. Những thanh niên trẻ tuổi như Mạch Thần hay Vương Uyển Vi và bọn họ “nước sông không phạm nước giếng”.

Cho đến một buổi tối, Bùi Trạch và Lâm Vũ Huyền mặc sức buông thả bản thân trong phòng hội nghị.

“Có quan hệ gì chứ? Chẳng ai vào nơi này,” Bùi Trạch nói. “Chi Huyền, tôi muốn “yêu” chị ngay tại nơi chị vẫn thường giáo huấn chúng tôi.”

Nữ cường nhân dù sáng suốt lão luyện đến mấy xét cho cùng cũng chỉ là một người phụ nữ. Chồng Lâm Vũ Huyền là giáo sư của Học viện Âm nhạc. Anh ta yêu cô học trò kém anh ta mười mấy tuổi. Người thứ ba đã hủy hoại cuộc hôn nhân của Lâm Vũ Huyền. Người chồng thậm chí không cần đưa con trong bụng mà cô ta rất vất vả mới có được ở tuổi ba mươi tư, bởi vì có người phụ nữ càng trẻ trung, tươi mát hơn chịu sinh con cho anh ta. Lâm Vũ Huyền quyết định phá thai. Kể từ lúc đó, cuộc đời cô ta dường như rơi vào tăm tối.

Một hôm Lâm Vũ Huyền cùng Bùi Trạch làm thêm, cùng ăn cơm và uống chút rượu. Cô ta bắt gặp ánh mắt dâng trào dục vọng của người đàn ông trẻ tuổi. Thật ra Lâm Vũ Huyền biết rõ, người đàn ông khôn ngoan này muốn lấy lòng cô ta, chắc chắn động cơ không đơn giản. Nhưng lý trí không thắng nổi khao khát buông thả trong nội tâm, không thắng nổi tín ngưỡng đã sụp đổ

từ lâu. Cuối cùng, cơ thể trẻ trung, cường tráng của Bùi Trạch đã tưới mát lên cơ thể và sinh mệnh đã khô cằn biết bao ngày của Lâm Vũ Huyền. Hơn nữa... chắc Bùi Trạch cũng thích cô ta. Nếu không, công ty có nhiều nhân viên nữ như vậy, sao anh ta chỉ tìm đến cô ta?

Bản thân Lâm Vũ Huyền cũng không biết mình yêu Bùi Trạch từ lúc nào. Tất cả đều xuất phát từ dục vọng nên ban đầu cô ta coi đó là một cuộc giao dịch. Cô ta nhiều lần lợi dụng quyền lực trong tay để tạo điều kiện thuận lợi cho Bùi Trạch trong công việc. Còn anh ta luôn mỉm cười, thản nhiên đón nhận. Nhưng khi Bùi Trạch muốn rút lui, Lâm Vũ Huyền lại không thể rời xa anh ta. Biết bao đêm cô độc một mình, bị người đời cười chê: "Sự nghiệp thành công thì làm sao chứ? Cuộc đời vẫn thất bại như vậy", bảo cô ta làm thế nào quay về cuộc sống một thân một mình như trước kia?

Hơn nữa, Lâm Vũ Huyền muốn giữ Bùi Trạch không phải là quá khó, một khi anh ta vẫn muốn làm việc ở công ty này. Do đó, hai người vẫn tiếp tục mối quan hệ. Về chuyện Bùi Trạch la cà ở quán bar, bồ bịch với những người phụ nữ khác, Lâm Vũ Huyền mắt nhắm mắt mở cho qua. Bùi Trạch dần dần dụ dỗ cô ta sử dụng ma túy. Cô ta hút cần sa, liều lượng không lớn, đủ để tạo cảm giác ngọt ngào và đau khổ. Trong hai người, không biết ai cưỡng ép ai, ai khống chế ai. Có lẽ là Bùi Trạch khống chế cô ta?

Tối hôm đó, bọn họ đang làm tình say sưa trong phòng hội nghị thì đột nhiên có người đẩy cửa đi vào. Bọn họ thậm chí nghe thấy tiếng hít thở sâu của người đó. Đối phương hoảng hốt, lui ra ngoài ngay lập tức.

Bùi Trạch kéo khóa quần, nhìn qua khe cửa. "Là Vương Uyên Vi. Mẹ kiếp, khóa phòng bị hỏng, vừa rồi tôi không để ý."

Khoảng thời gian sau đó, Lâm Vũ Huyền cảm thấy rất bất an. Mặc dù Bùi Trạch an ủi Lâm Vũ Huyền, thái độ lạc quan, Vương

Uyển Vi không hề tỏ ra bất thường nhưng vẫn không thể xóa tan bóng đen trong lòng cô ta, như thể sự đột nhập của Vương Uyển Vi khiến Lâm Vũ Huyền không còn sáng chói trong con mắt mọi người, sự nhor nhớt, trụy lạc bị vạch trần khiến cô ta không còn chốn dung thân. Cô ta biết mình hơi biến thái nên mới hết lần này đến lần khác gây khó dễ cho cô gái nhỏ hiền lành. Nhưng tại sao mỗi lần bắt gặp vẻ mặt ủ rũ, buồn rầu của Vương Uyển Vi, cô ta lại cảm thấy sáng khoái? Có lẽ cô ta cảm thấy sung sướng vì với những cô gái trẻ trung tựa đóa hoa như thế kia, không phải mọi việc đều như ý nguyện.

“Bởi vì nguyên nhân này, anh và Lâm Vũ Huyền làm cho Vương Uyển Vi dính vào ma túy? Hai người muốn trả thù cô ấy hay định lôi kéo cô ấy nhập bọn?” Cảnh sát hỏi Bùi Trạch.

Bùi Trạch cười. “Ban đầu do Lâm Vũ Huyền bảo tôi đi thăm dò Vương Uyển Vi.”

Thăm dò Vương Uyển Vi xem cô chứng kiến cảnh tượng ngày hôm đó đến mức nào. Bùi Trạch chủ động tiếp xúc với Vương Uyển Vi đúng lúc cô gặp rắc rối trong công việc, tinh thần sa sút nhất. Nam nữ thanh niên trẻ tuổi vốn dễ nói chuyện. Bùi Trạch cảm thấy cô gái này giống con thỏ trắng dè dặt, thận trọng. Cô hiền lành, dịu dàng, thanh tú như một con búp bê, khơi gợi được ham muốn chinh phục của người đàn ông. Mà bản tính Bùi Trạch lại thích chinh phục đàn bà, bất kể là loại phụ nữ nào. Thế là một đêm uống rượu say, có nửa ồm ờ, nửa từ chối có mê hoặc, có thừa dịp lấn tới.

Ngay trong lần đầu tiên, Bùi Trạch gọi cả Tiền Dục Văn cùng tham gia. Sau đó, Vương Uyển Vi sống chết phản kháng, nhưng cuối cùng cô cũng không thể chiến thắng sự nhục nhã và hèn nhát trong nội tâm.

Khoảng thời gian tiếp theo, ba người thường chơi cùng nhau. Vương Uyển Vi chỉ biết hai người đàn ông hung hãn, mạnh mẽ,

chứ không biết những người khác trong phòng cũng dính đến ma túy. Vì vậy, buổi tối trước khi qua đời, cô mới cầu cứu bọn họ. Làm sao cô biết được, chính sự bàng quan của các đồng nghiệp sáng tối gặp mặt đã đẩy cô vào chỗ chết?

Lâm Vũ Huyền lơ mờ nhận ra Bùi Trạch đông đến Vương Uyển Vi, nhưng một điều kỳ lạ là cô ta dung túng chứ không can thiệp.

“Sao Thẩm Đan Vi lại dính vào ma túy?” Nhân viên cảnh sát hỏi. Ai cũng có ý nghĩ, liệu Thẩm Đan Vi có phải là một Vương Uyển Vi khác?

“Chị ta?” Bùi Trạch phì cười. Giậu đổ bìm leo, một khi bọn họ đi khai ra anh ta, cũng đừng trách anh ta bất nghĩa. Bùi Trạch lên tiếng: “Trong phòng Khách hàng lớn số 3, người hút ma túy sớm nhất là Thẩm Đan Vi. Chị ta dính đến ma túy từ thời đại học, do yêu một người nước ngoài nên mới hư hỏng. Sau đó, người đàn ông về nước vì anh ta đã có vợ từ lâu.”

Thẩm Đan Vi là hoa khôi đồng thời là cử nhân tốt nghiệp loại xuất sắc của Đại học Ngoại ngữ. Giấc mơ lấy người nước ngoài nhiều tiền không thành, cũng không thể cai được ma túy, thế là cô ta tiếp tục chơi bời ở quán bar đêm đêm hoan lạc. Một lần, Thẩm Đan Vi tình cờ gặp Bùi Trạch tại một phòng VIP tụ tập những người “cần thuốc”. Hai người gật đầu, mỉm cười, trong lòng biết rõ đối phương.

“Buổi tối hôm đó, Thẩm Đan Vi cũng tham gia xử lý thi thể của Vương Uyển Vi, xóa dấu vết ở hiện trường.” Bùi Trạch nói. “Người nào cũng có phần, coi như là tòng phạm phải không?”

Đúng như Bạc Cận Ngôn suy đoán, sau khi Mạch Thần đến tởn tình, Bùi Trạch vừa vặn đi tìm Vương Uyển Vi. Nhưng lần này, Vương Uyển Vi sống chết không nghe lời. Cô khẳng định, nếu anh ta cưỡng ép cô, cô sẽ đi báo cảnh sát. Bùi Trạch vừa chơi thuốc nên mới đi tìm Vương Uyển Vi, bởi vì lúc này là lúc anh ta

“high” nhất. Vương Uyển Vi không chịu khiến anh ta nổi cơn điên, cuối cùng ra tay giết người.

“Có phải chính anh cung cấp ma túy cho Tiền Dục Văn?” Cảnh sát hỏi tiếp.

Bùi Trạch cười nhạt. “Anh ta chủ động tìm tôi. Anh tưởng tôi ăn no rừng mỡ mà động đến gay?”

Có lẽ trong đám người đó, lý do dính đến ma túy của Tiền Dục Văn là buồn cười nhất. Anh ta hút ma túy chỉ vì cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt, vô vị. Anh ta từ nông thôn ra thành phố, diện mạo bình thường, tính cách bình thường. Nhờ sự nỗ lực, anh ta mới đạt được chức vị và mức lương như ngày hôm nay. Anh ta từng có bạn gái nhưng bị bỏ rơi. Đối phương chê anh ta không có nhà. Cũng phải, mức lương một năm của Tiền Dục Văn hơn bốn trăm ngàn, sau khi nộp thuế và tiêu xài, anh ta chỉ tích cóp nhiều nhất hơn một trăm ngàn mỗi năm. Làm việc mấy năm cũng không lo đủ khoản thanh toán đầu tiên nếu mua nhà.

Sau khi bị “đá”, Tiền Dục Văn không đau khổ, anh ta đi chỉ cảm thấy vô vị. Anh ta chịu khó chịu khổ học tập nhiều năm, trong con mắt bố mẹ nông dân, anh ta cũng được coi là có thành tựu. Anh ta đạt được mọi thứ nhưng không biết vị điều gì. Trên đời này có bao nhiêu người như Tiền Dục Văn? Nỗ lực phấn đấu bao năm, nhưng khi đứng trong văn phòng của tòa nhà cao ốc, ngoảnh đầu nhìn lại, bỗng không biết mình đang ở chốn nào, giấc mơ ở tận nơi đâu.

Một lần cùng mấy khách hàng đi quán bar uống rượu, bọn họ chơi ma túy, Tiền Dục Văn cũng học theo. Tuy anh ta hiền như khúc gỗ nhưng tương đối nhạy bén. Anh ta nhanh chóng nhập hội với Bùi Trạch bởi anh ta biết bọn họ là đồng loại.

Về vụ đồng tính, cũng là sau khi nghiện ma túy, Tiền Dục Văn mới dần phát hiện anh ta có khuynh hướng giới tính này. Anh ta

rất yêu Bùi Trạch. Tuy nhiên, hai người còn có những bạn tình khác. Cuộc đời ngắn ngủi nên phải tranh thủ hưởng lạc, Tiền Dục Văn ở độ tuổi tam thập nhi lập, cuối cùng buông thả bản thân ở các hộp đêm.

Tất cả những chuyện này đều được giữ kín. Bọn họ không phải kẻ ngốc nghếch. Ai muốn vì dính dáng đến ma túy mà đánh mất công việc, hủy hoại tiền đồ và cuộc đời mình? Có lẽ bọn họ đã ở trên con đường tự hủy diệt nhưng quá trình rất chậm chạp, đến mức bọn họ cho rằng một ngày nào đó có thể quay đầu. Bản thân bọn họ cũng không hoàn toàn biết rõ nội tình. Bùi Trạch biết bí mật của cả bọn. Tiền Dục Văn cả ngày đi theo anh ta nên cũng nắm rõ. Những người khác đều không biết Lâm Vũ Huyền cũng dính đến ma túy. Thẩm Đan Vi thường đi đi về về một mình. Cô ta ít nhiều cũng đoán ra nhưng không quan tâm. Về chuyện Vương Uyển Vi bị Bùi Trạch khống chế người trong phòng càng không hay biết. Mạch Thần còn trẻ tuổi mới ra ngoài đời, thật thà, an phận làm việc nên không tạo ra sự uy hiếp. Ai nấy đều là tiền bối của anh ta, anh ta đối xử hòa nhã với mọi người.

“Tại sao Châu Tần lại dính đến ma túy?” Cảnh sát hỏi. “Anh ta cũng giống Tiền Dục Văn?”

Bùi Trạch cười. “Anh ta không liên quan đến tôi.”

Châu Tần mất người bạn đời vào năm hơn ba mươi tuổi. Anh ta và bà xã là bạn học thời đại học, sau đó vì hiểu nhầm nên chia tay. Nhiều năm sau, trong lòng họ vẫn nhớ đến đối phương. Cuối cùng, hai người quay về với nhau, Châu Tần trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên cõi đời này, cho đến khi người vợ qua đời vì tai nạn ô tô. Họ có một đứa con trai. Mỗi lần ngắm con trai, Châu Tần càng nhớ đến người vợ đã khuất. Khoảng thời gian đó, anh ta sa sút tinh thần nghiêm trọng, thậm chí suýt nữa xảy ra sai sót, đánh mất công việc. Ma túy khiến anh ta có được cuộc đời mới. Lỗ hổng lớn trong lòng tựa hồ cũng được lấp đầy. Châu Tần biết anh đã lầm đường lối bước, nhưng người vợ của anh ta không còn, sử dụng ma túy thì sao chứ? Anh ta chỉ cần vượt qua giai

đoạn đau khổ này. Thực tế, Châu Tần cũng đang cai nghiện nhưng chưa thành công.

Đúng lúc này xảy ra sự kiện ở khu nghỉ mát.

Bùi Trạch biết rõ bí mật của mỗi người nên không cho bọn họ ở ngoài cuộc. Bọn họ đều biết, một khi hung án bị phát hiện, tất cả sẽ bị đưa về cục cảnh sát điều tra. Như vậy, sự nhơ nhớp, bẩn thỉu của bọn họ sẽ bị vạch trần. Bọn họ sẽ mất công việc, chẳng còn gì trong tay. Hơn nữa, chẳng phải Vương Uyển Vi cũng có ý định tự tử hay sao? Vì vậy, bọn họ cùng trở mặt chứng kiến cái chết của Vương Uyển Vi, cùng sắp xếp lại hiện trường sao cho kín kẽ nhất. Đây là bí mật không thể tiết lộ trong lòng mỗi người, nhưng cuối cùng nó cũng bị phơi bày dưới ánh sáng.

“Các anh, các chị đối xử với một cô gái yếu ớt như vậy? Lương tâm của các anh, các chị liệu có yên ổn được không?” Nhân viên cảnh sát hỏi bọn họ.

Tất cả đều trầm mặc.

Giản Dao ở lại một lúc rồi rời đi. Bây giờ là hơn ba giờ đêm. Màn đêm tối đen như dòng mực đậm đặc. Giản Dao đi qua hành lang của trung tâm hội nghị, đứng bên cửa sổ. Thời khắc này, cô bỗng nhớ tới rất nhiều người. Cô nhớ bố cô, Lý Huân Nhiên, Bạc Cận Ngôn... và nghĩ đến chính mình.

Mỗi bước đi trên đường đời đều chông chênh, đầy cám dỗ, có thể còn đau đớn và bị giày vò. Nhưng đây không phải là lý do để con người trầm luân và buông thả bản thân. Bất cứ lúc nào, chúng ta đều cần giữ vững lập trường, đừng đi ngược lại bản tính thiện lương vốn có của mình.

Khi Giản Dao đẩy cửa phòng đi vào, cô hơi bất ngờ khi thấy Bạc Cận Ngôn vẫn chưa ngủ, anh đang đứng trước chiếc gương

lớn cài cúc áo vest, sắc mặt nghiêm trang. Bộ dạng của anh trịnh trọng như sắp đi tham gia một cuộc họp quan trọng.

Giản Dao hồ nghi đi đến bên Bạc Cận Ngôn. "Anh định đi đâu thế?"

Bạc Cận Ngôn quay đầu nhìn cô, mỉm cười. "Giản Dao, đã đến lúc chúng ta đi làm việc chính của buổi tối hôm nay."

Giản Dao ngẩn người.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng đi lướt qua cô ra ngoài. Ý cười nơi khóe mắt anh biến mất, để lại vẻ lạnh lùng bức người.

Giản Dao ngồi trong thùng một chiếc ô tô trong bóng tối. Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh cô, cầm một cái ống nhòm hồng ngoại, quan sát con đường ở bên ngoài. Lúc này mưa đã ngừng rơi, mặt đường trơn ướt trải dài trong đêm tối. Cuối con đường lớn là một lối đi nhỏ ngoằn ngoèo dẫn tới khu nhà ở của phòng Khách hàng lớn số 3. Nơi đó bây giờ tối om.

Trong xe còn có hai cảnh sát đang điều khiển hệ thống giám sát trước mặt bọn họ. Trên màn hình là hình ảnh ghi lại từ các ngã đường đi vào khu nghỉ mát. Bạc Cận Ngôn đặt ống nhòm xuống. Anh hơi chau mày, không biết đang nghĩ gì. Nghĩ đến một khả năng, Giản Dao vô cùng chấn động. Cuối cùng cô không kìm được, lên tiếng hỏi: "Anh bày ra nhiều trò như vậy, chỉ vì mục đích đợi hản xuất hiện?"

Hản chính là người đó.

Bạc Cận Ngôn từ tốn trả lời: "Em cho rằng tại sao tôi đồng ý làm theo yêu cầu ngu xuẩn của Doãn Tư Kỳ, bí mật điều tra vụ án? Hơn nữa, còn chạy đến nơi vô vị này, chịu khổ cực dàn dựng lại hiện trường vụ án?"

Giản Dao ngăn người. Không ngờ Bạc Cận Ngôn nhận lời Doãn Tư Kỳ là vì nguyên nhân sâu xa hơn. Anh đã sớm bố trí nước cờ này. Bí mật điều tra có nghĩa không cho cảnh sát nhúng tay vào, vừa vặn cho tên đó cơ hội một lần nữa đến hiện trường, lưu lại lời nhắn?

Nhưng... “chịu khổ cực dần dựng lại hiện trường vụ án” là sao?

“Chẳng phải anh nói anh thích chứng kiến hung thủ tự chuốc lấy nhục nhả nên mới quyết định tái hiện vụ án?” Giản Dao hỏi.

“Đó là một trong những thú vui của tôi nhưng vẫn không đáng để tôi mất công đi một chuyến.”

Nhớ tới những con số viết bằng máu, tâm trạng của Giản Dao trở nên nặng nề và căng thẳng trong giây lát.

“Sao anh biết hẳn nhất định sẽ đến?”

“Tôi biết.” Bạc Cận Ngôn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vô cùng lạnh lùng và kiêu ngạo. “Hẳn sẽ vì tôi mà đến nơi này.”

Chương 31

“Hẳn sẽ vì tôi mà đến nơi này.”

Trong thùng xe tối mờ mờ. Giọng nói của Bạc Cận Ngôn rất bình thản nhưng lọt vào tai Giản Dao lại như tiếng trống trận

vang lên trong đêm tối, ngân vang đến tận đáy lòng cô.

Giản Dao ngoảnh đầu về phía Bạc Cận Ngôn. Mặc dù không có ánh sáng nhưng cô vẫn lơ mờ nhìn thấy thân hình cao lớn, khí chất bất phàm, diện mạo tuấn tú và yên tĩnh như một pho tượng điêu khắc của anh. Giản Dao đột nhiên nhớ tới những vết sẹo đáng sợ dày đặc trên lưng anh, giống như anh từng trải qua hình phạt "lăng trì^[1]". Ngoài ra, lúc anh mới về nước, người xung quanh nhận xét anh "gầy như que củi", "mặt như đầu lâu"...

[1] "Lăng trì" (hay còn gọi là tùng xẻo): một trong những hình phạt tàn khốc và dã man được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa.

Tất cả những chuyện này liệu có liên quan đến tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi?

Phó Tử Ngộ từng nói, đó là vụ án cuối cùng của Bạc Cận Ngôn trước khi về nước. Anh bắt được tên giết người điên cuồng gây chấn động nước Mỹ, khiến hắn tù một gông, cứu mạng sống của vô số người. Trong quá trình đó, có phải chính anh cũng gặp nguy hiểm? Người đàn ông thông minh, ầu trĩ và tự cao tự đại trước mặt cô... có phải từng bị hành hạ tàn nhẫn?

"Hãy cho hắn một bài học." Giản Dao nói nhỏ.

Một khi đối phương đến đây với danh nghĩa của tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi, vậy thì hắn không phải học theo mà là đồng bọn của tên đó.

Bạc Cận Ngôn vốn đang cầm ống nhòm nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe câu nói của Giản Dao, khóe miệng anh nhếch lên: "Khỏi cần em nhắc nhở."

Giọng nói nhàn nhạt của anh toát ra vẻ ngông cuồng, tự phụ.

Giản Dao mỉm cười. Cô hỏi: "Trong vụ án Tôn Dũng, hắc đến hiện trường phạm tội sớm hơn chúng ta. Nếu hôm nay hắc cũng xuất hiện... Tại sao hắc có thể nắm rõ vụ án anh đang điều tra cứ như trong lòng bàn tay vậy?"

Bạc Cận Ngôn buông ống nhòm, cất giọng lạnh nhạt. "Có thể thấy hắc luôn ở bên cạnh tôi."

Giản Dao giật mình. Dù đã đoán ra khả năng này nhưng khi nghe chính miệng Bạc Cận Ngôn nói, cô vẫn có cảm giác nổi da gà.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: "Hắc trốn trong bóng tối nghe lén, rình trộm, tùy cơ hành động... FBI và Bộ Công an đều cử người giám sát xung quanh tôi mà không phát hiện ra hắc. Điều này chứng tỏ hắc ẩn mình mai phục rất thành thạo."

Giản Dao im lặng vài giây rồi hỏi: "Vì vậy... văn phòng của chúng ta cũng có khả năng bị lắp máy nghe lén?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Không phải cũng có khả năng mà sự thật máy nghe lén nằm ở dưới ghế ngồi của chúng ta."

Giản Dao lại một lần nữa giật mình kinh ngạc. Không hiểu rốt cuộc Bạc Cận Ngôn biết rõ mọi chuyện từ lúc nào nên anh mới tương kế tựu kế, bày ra cái bẫy của ngày hôm nay, trong khi bề ngoài anh vẫn điềm nhiên như không?

"Sao anh không nói sớm cho em biết?" Giản Dao hỏi nhỏ.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. "Nói cho em biết, liệu em có thể diễn đạt như vậy không?"

"Tất nhiên có thể. Hơn nữa, em còn sớm có sự phòng bị."

“Có tôi ở đây, em cần phòng bị làm gì?”

Bên ngoài, màn đêm vẫn tối đen, con đường nhỏ đi vào khu nghỉ mát ẩm ướt và yên tĩnh. Trên màn hình giám sát trước mặt hai cảnh sát chỉ xuất hiện hai nhân viên lao công dậy sớm quét rác trên đường. Để nguy trạng một cách triệt để, mọi hoạt động trong khu nghỉ mát vẫn diễn ra bình thường. Những người cảnh sát ẩn mình trong bóng tối chờ đợi.

Một lúc sau, Giản Dao cảm thấy đầu óc vừa nặng trĩu vừa quay cuồng, mũi và cổ họng hơi ngứa. Thôi xong rồi, nhất định là trước đó dẫm mưa nên cổ đã bị cắn. May mà Giản Dao có sự chuẩn bị từ trước. Cô lấy viên thuốc cảm từ túi xách ra uống, lại rút tờ giấy ăn hắt xì mấy lần. Bạc Cận Ngôn quay đầu liếc cổ rồi lại quay đi, tiếp tục theo dõi hiện trường.

Uống thuốc xong, cơn buồn ngủ ập đến, Giản Dao đẩy vai Bạc Cận Ngôn. “Có tình hình gì nhớ gọi em dậy, em chợp mắt một lát.”

“Ừ.”

Chiếc xe bọn họ đang ngồi là xe bảo trì mặt đường nên Bạc Cận Ngôn ngồi im như tượng đá, quan sát tình hình bên ngoài. Lúc này đã hơn bốn giờ sáng mà kẻ tình nghi vẫn chưa xuất hiện. Trong đêm tối yên tĩnh, tiếng thở đều đều của Giản Dao gần kề bên tai anh, nghe rất rõ ràng.

Một lúc sau, Bạc Cận Ngôn đột nhiên cảm thấy bờ vai nặng trĩu, hơi thở mềm mại phả vào cổ anh. Bạc Cận Ngôn lập tức ngoảnh mặt, thấy Giản Dao đang tựa đầu vào vai mình. Anh hơi chau mày, giơ tay kéo cô ngồi thẳng dậy, tựa vào ghế của cô. Nhưng chỉ mấy phút sau, cô lại đổ vào người anh. Cô không chỉ vùi mặt vào vai anh mà hai tay còn ôm chặt cánh tay anh như ôm

cảnh cây nhỏ.

Thật ra cũng khó trách tướng ngủ không đàng hoàng của Giản Dao. Do uống thuốc cảm nên cô ngủ say, chỉ là người hết nóng lại lạnh nên hơi khó chịu. Hơn nữa, chiếc ghế ngồi do cảnh sát bố trí tam vừa cứng vừa cộm, không mấy thoải mái, lại không có thứ gì đệm ở cổ nên cô mới vô thức tìm đến chỗ mềm mại hơn. Trong khi đó, bộ com lê trên người Bạc Cận Ngôn vừa dày vừa mềm mại, cơ bắp của anh không quá cứng, cũng không quá mềm. Phụ nữ dù trong giấc mộng cũng có bản năng tránh hại tim lợi.

Bạc Cận Ngôn cúi xuống nhìn Giản Dao. Những sợi tóc dính vào một bên má cô mềm như những sợi tơ. Hơi thở của cô phả vào cổ khiến anh thấy nhồn nhột.

Vài phút sau...

Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng xoa hai tay, thông thả tựa vào thành ghế rộng rồi lại cầm ống nhòm, nhìn ra ngoài cửa sổ. Người cảnh sát trẻ tuổi ở phía trước ngáp ngừng hỏi anh: "Giáo sư Bạc, để trợ lý Giản nằm xuống sàn xe thật sự không sao đấy chứ?"

Bạc Cận Ngôn đảo mắt qua Giản Dao đang nằm dưới chân anh. Vừa rồi Bạc Cận Ngôn bảo một người cảnh sát tìm tấm thảm trải xuống sàn xe, sau đó cuộn người Giản Dao vào trong. Bây giờ, cô nằm ở chỗ trống bên cạnh chân anh, dáng vẻ ngoan ngoãn trong giấc nồng, không ảnh hưởng đến ai.

"Chẳng sao cả." Anh đáp. "Cô ấy không chê bẩn."

Lại nửa tiếng đồng hồ trôi qua, đối tượng vẫn chưa xuất hiện. Bạc Cận Ngôn buông ống nhòm, giơ tay bóp trán. Vừa cúi đầu, anh liền thấy Giản Dao không biết trở mình từ bao giờ. Người cô co quắp, tư thế rất thiếu cảm giác an toàn. Trong ánh sáng mờ mờ, mái tóc dài đen nhánh của cô xõa xuống tấm thảm, trên

gương mặt nhìn nghiêng trắng ngần, hàng lông mày hơi nhíu lại. Trông cô bây giờ rất giống một con mèo đáng yêu. Tuy nhiên... tư thế ngủ của cô quá tệ, người sắp chui cả vào gầm ghế, khuôn mặt sắp nhô ra ngoài tấm thảm. Cô còn nằm úp mặt, môi hơi mím lại. Cô định hôn mặt đất hay sao?

Giản Dao đột nhiên tỉnh giấc bởi cô cảm thấy ngứa ngứa, giống như có người đang dùng sợi lông ngoáy lên mặt và chóp mũi mình. Vừa mở mắt, nhìn thấy nóc ô tổ tối mù, cô mới bừng tỉnh. Giản Dao đảo mắt một vòng, phát hiện hai ghế kê sát vào nhau. Cô nằm trên ghế ngủ từ bao giờ? Cận Ngôn đâu rồi? Vừa quay đầu, Giản Dao liền bắt gặp thân hình cao lớn của anh ở dưới sàn xe, ngay bên cạnh cô. Anh hơi khom lưng, hai chân gấp khúc, một tay cầm ống nhòm quan sát tình hình bên ngoài, bàn tay còn lại đặt trên đầu gối.

Đây là lần đầu tiên Giản Dao nhìn thấy Bạc Cận Ngôn tùy tiện ngồi xuống đất. Hóa ra anh nhường ghế cho cô, không ngờ anh cũng có lúc dịu dàng như vậy. Giản Dao nhìn chằm chằm gương mặt nhìn nghiêng của Bạc Cận Ngôn. Vừa định lên tiếng, cô liền thấy anh đột nhiên giơ tay về phía mình.

Giản Dao không biết anh định làm gì, chỉ trố mắt nhìn. Bàn tay mỗi lúc một gần, dừng lại trước mặt cô. Sau đó, anh cầm lon tóc của cô từ dưới ghế một cách thành thạo. Tiếp theo, anh bắt đầu cuộn vào ngón tay mình. Cho đến khi những sợi tóc đen cuộn đầy tay, Bạc Cận Ngôn mới dừng lại. Anh đột nhiên rút ngón tay ra. Sợi tóc dài bay trong không trung, chạm vào mặt Giản Dao. Thảo nào vừa rồi Giản Dao thấy ngứa ngứa. Không đợi cô định thần, Bạc Cận Ngôn lại tiếp tục nghịch lon tóc của cô...

Hình như anh rất thích xúc cảm này nên lặp đi lặp lại. Một lúc sau, anh mới buông tóc Giản Dao, để tay xuống đầu gối, tập trung quan sát tình hình bên ngoài. Từ đầu đến cuối, anh không hề nhìn cô.

Giản Dao trầm mặc trong giây lát. Anh... có thể ấu trĩ hơn không? Anh là thần thám cơ mà, không ngờ lại nghịch tặc của cô. Giản Dao ngồi dậy, vén mái tóc đã bị Bạc Cận Ngôn làm cho rối bù ra sau tai. Nghe thấy tiếng động, Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô rồi điềm nhiên ngoảnh mặt, tiếp tục công việc của mình.

Giản Dao vừa cầm ống nhòm của cô, người cảnh sát ở phía trước đột nhiên nói: "Có tình hình mới."

Bạc Cận Ngôn ngồi yên bất động, dán mắt vào ống nhòm. Giản Dao vội áp sát vào khe hở của tấm vải che cửa sổ, lặng lẽ quan sát phía trước. Cô phát hiện ở cuối con đường lớn xuất hiện một người đi xe đạp. Anh ta mặc bộ quần áo đồng phục màu đỏ, đề tên một cửa hàng, là cửa hàng bán đồ ăn 24/24 trong khu vực. Người đàn ông mang đồ ăn đến. Nhưng khu nhà vốn chẳng có ai, tại sao lại có người gọi đồ ăn? Thời khắc này, không chỉ Bạc Cận Ngôn và Giản Dao, mà cả những người cảnh sát đang ẩn náu thông qua hệ thống giám sát hoặc ống nhòm đều theo dõi nhất cử nhất động của người đó.

Trời vẫn chưa sáng, mặt đất trơn ướt phản chiếu ánh đèn đường tù mù. Người đàn ông đạp xe tới lối vào ở bên dưới khu nghỉ mát rồi đột nhiên dừng lại. Anh ta nhắc cái thùng chứa đồ ở sau xe đạp, thông thả đi lên dốc núi.

"Giáo sư Bạc, hãy giao cho chúng tôi giải quyết. Chuẩn bị hành động!" Trong máy bộ đàm vang lên giọng nói một đàn ông xa lạ, là người cảnh sát phụ trách kế hoạch vây bắt lần này.

"Khoan đã." Bạc Cận Ngôn cất giọng thanh lạnh. "Hãy quan sát thêm một lúc."

Người cảnh sát ở đầu kia lưỡng lự vài giây rồi thông báo cấp dưới ở nguyên vị trí, đợi mệnh lệnh. Lúc này, người đàn ông đã đi đến trước khu nhà. Anh ta ngó nghiêng, sau đó đi thẳng vào một ngôi nhà.

Là ngôi nhà của Bùi Trạch và Tiền Dục Văn.

Anh ta dừng lại trước cửa ra vào, lấy mấy cái hộp trong thùng chứa đồ ăn, đặt xuống đất. Sau đó, anh ta thò đầu vào bên trong xem xét rồi cầm cái thùng không, quay người đi ra ngoài.

Trống ngực Giản Dao đập thành thịch, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

“Hành động!” Người cảnh sát nói vào máy bộ đàm.

Khóe miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, để lộ nụ cười mỉa: “Không, không phải hửn.”

Mọi người đều ngây ra, Giản Dao cũng nghi hoặc. Bạc Cận Ngôn tiếp tục: “Ngôi nhà mà người đàn ông kia đến không đúng.”

Đám cảnh sát hoàn toàn không hiểu Bạc Cận Ngôn đang nói gì, Giản Dao cũng hơi mù mờ. Cô hỏi: “Tại sao không đúng? Lần trước hửn để lại lời nhắn ở nhà Tôn Dũng, lần này hửn đi đến ngôi nhà của Bùi Trạch. Cả hai lần đều là nơi ở của hung thủ. Nếu hửn có công thức hành vi cố định, điều này chẳng phải là trùng lặp hay sao?”

Bạc Cận Ngôn ngồi bất động. “No, không phải hửn tới chỗ ở của hung thủ mà là tới nơi nạn nhân bị giết chết. Đối với một tên giết người biến thái, khoảnh khắc từ giả cõi đời mới có ý nghĩa.”

Giản Dao giật mình. Vì vậy đối tượng nên tới ngôi nhà của Vương Uyển Vĩ, để lại lời nhắn mới đúng?

Lúc này, người đàn ông đã đi xuống dốc. Người cảnh sát phụ trách hành động sốt ruột hỏi: “Giáo sư Bạc, đối tượng rất đáng

nghe, có nên giữ anh ta lại không?”

“Không, cứ để anh ta đi.” Bạc Cận Ngôn thản nhiên trả lời. “Người đi đưa đồ ăn là do tên đó gọi để thăm dò tôi.”

Người đàn ông đạp xe đi xa, hình bóng của anh ta nhanh chóng biến mất. Khu nghỉ mát lại trở nên vắng lặng như tờ. Không khí trong xe bỗng nặng nề trong giây lát. Quyết định vừa rồi tương đối mạo hiểm, là cuộc đấu trí căng thẳng giữa Bạc Cận Ngôn và hắn. Từng giây, từng phút trôi qua. Cảnh sát bắt đầu thấy sốt ruột vì dù sao họ cũng không hiểu suy nghĩ và phân tích của Bạc Cận Ngôn.

Trời sáng hơn một chút nhưng mặt đất vẫn xám xịt, nhìn không rõ cảnh vật xung quanh. Đúng lúc này, lại có một người xuất hiện trong tầm ngắm. Đó là một lao công. Trước đó, ông ta quét rác ở con đường bên cạnh, bây giờ di chuyển tới gần khu nghỉ mát nên mới thu hút sự chú ý của mọi người.

Giản Dao tập trung quan sát qua ống nhòm. Dáng người đó hơi lom khom, bước đi chậm chạp, như người đã có tuổi. Ông ta đội mũ đồng phục lao công, che hết nửa khuôn mặt. Trên mặt có vết râu màu trắng, da đầy nếp nhăn, chừng hơn năm mươi tuổi. Quần áo và đôi giày của ông ta rất cũ kĩ.

Một tay ông ta cầm cái chổi, tay kia cầm xẻng hốt rác. Ông ta cúi người quét lá rơi và rác rưởi. Trên mặt đất có chai nhựa rỗng, ông ta nhặt từng cái, ném vào thùng rác ở bên cạnh, động tác rất tự nhiên và thành thạo.

Mọi người không rời mắt khỏi ông ta. Người lao công từ từ tiến đến sườn núi, lên khu nghỉ mát. Ông ta bỏ cái xẻng vào một bãi cỏ bằng phẳng khuất nẻo, bắt đầu quét rác trong đó. Một lúc sau, ông ta đi ra ngoài, thuận tay cầm cái xẻng.

Mọi người đều nghĩ, đối phương có lên dốc núi không?

Có để lại tin nhắn ở ngôi nhà của Vương Uyển Vi không? Nhưng đúng lúc này, người lao công rời khỏi khu vực đó. Ông ta cầm cái chổi, tiếp tục quét rác dọc theo con đường phía trước.

“Xem ra chỉ là một người lao công bình thường.” Một nhân viên cảnh sát ở trong xe ô tô phát biểu.

Bầu không khí căng thẳng dường như vỡ đi ít nhiều theo hành động của người lao công.

“Một lúc nữa là trời sáng mất rồi.” Người cảnh sát còn lại lên tiếng.

Giản Dao nhận ra ống nhòm của Bạc Cận Ngôn từ từ di chuyển, từ đầu đến cuối dõi theo người lao công đó. Cô lại quan sát theo. Ông ta đã đi bộ một đoạn, xem ra sắp rời khỏi con đường đó.

Sao cô cảm thấy...

“Người lao công này có vẻ không bình thường...” Giản Dao nói nhỏ.

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy một luồng khí ấm nóng từ sau lưng bao trùm cả người cô. Ở giây tiếp theo, cánh tay của Bạc Cận Ngôn chống lên vách thùng xe bên cạnh mặt Giản Dao, lồng ngực của anh nhẹ nhàng áp vào lưng cô.

“Có gì bất thường?” Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm ấm ngay bên tai Giản Dao.

Cả người Giản Dao ở trong lòng anh, hơi thở nóng hổi của anh phả vào tai cô, khiến cô rùng mình. Toàn thân Giản Dao cứng đờ. Nhưng cô biết, vào giây phút này, anh làm gì có tâm trí nghĩ ngợi lung tung. Do đó, cô cũng không để bụng, quay đầu nói với anh: "Anh xem ông ta..."

Cô im bật. Bởi vì vào thời khắc Giản Dao buông ống nhòm, quay người và ngẩng đầu, Bạc Cận Ngôn cũng vừa vặn buông ống nhòm, cúi đầu chờ cô trả lời.

Hai người vốn tựa vào nhau. Trong một khoảnh khắc, Giản Dao cảm thấy môi cô chạm vào làn da mềm mại, cuối cùng lướt qua nơi mềm mại ướt ươn trên gương mặt Bạc Cận Ngôn. Đó là... bờ môi của anh.

Đầu óc Giản Dao như nổ tung, hai má cô nóng ran. Bạc Cận Ngôn như hóa đá, gương mặt hai người cách nhau chưa đến mười xentimét, họ lẳng lẽ mắt đối mắt. "Chỗ nào không đúng?" Bạc Cận Ngôn phá vỡ không khí trầm mặc, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"À..." Giản Dao lập tức lên tiếng. "Thu nhập của người lao công rất thấp. Em thấy tất cả những người lao công khác đều nhặt chai nước khoáng mang về bán lấy tiền. Còn người đàn ông kia ném hết..."

Bạc Cận Ngôn nhíu mày. Anh trưởng thành ở nước ngoài nên không biết chuyện này. Nhưng chỉ trầm tư một vài giây, Bạc Cận Ngôn lập tức cảm thấy bộ đàm: "Hành động!"

Ở đầu bên kia, người canh sát ngáp ngừng: "Giáo sư Bạc, anh có chắc chắn không? Đối tượng không hề tiến lại gần khu nghỉ mát..."

Đúng lúc này, người cảnh sát ở trong xe cất cao giọng: "Giáo sư Bạc, anh hãy nhìn bức tường của ngôi nhà."

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn đồng thời cầm ống nhòm, hướng về phía khu nghỉ mát. Trước mắt họ xuất hiện cảnh tượng sờn gai ốc.

Bức tường bên ngoài ngôi nhà của Vương Uyển Vi không biết từ lúc nào xuất hiện một quang sáng cực lớn. Trong ánh sáng nhàn nhạt đó hiện lên hàng chữ màu đỏ.. Đó là hàng chữ tiếng Anh, từng nét chữ giống như chưa khô mực, dòng mực chảy xuống từ con chữ, khiến hàng chữ đỏ này trông như một bức huyết thư đáng sợ.

"I miss U so much, buddy.^[1]"

[1] Có nghĩa là: Người anh em, tao rất nhớ mày.

Vừa nhìn kĩ dòng chữ, Giản Dao liền nghe thấy một tiếng nổ cực lớn từ phía xa vọng tới. Cô đưa mắt quan sát, phát hiện dưới dốc núi của khu nhà đột nhiên khói bốc mù mịt. Không biết thứ gì vừa phát nổ.

Cùng lúc này, hàng chữ tiếng Anh trên bờ tường cũng biến mất.

"Là hình chiếu." Bạc Cận Ngôn cất giọng lạnh lùng: "Vừa rồi hẳn để máy chiếu trên bãi cỏ."

Giản Dao lập tức hiểu ra vấn đề. Cô vội vàng quay vừa vặn nhìn thấy người lao công lẫn vào rừng cây bên đường. Lần này không cần Bạc Cận Ngôn ra lệnh, vô số cảnh sát đang ẩn mình lập tức xông ra ngoài. Một số chạy về phía khu nghỉ mát, một số đuổi theo người lao công. Hai cảnh sát trên ô tô mở cửa xe, định nhảy xuống. Bạc Cận Ngôn nói với một người: "Anh ở lại, để tôi

đi.”

Người cảnh sát đó đành phải ngồi xuống.

Giản Dao giật mình. Chẳng phải Bạc Cận Ngôn chỉ lao động đầu óc, tại sao anh lại xông ra hiện trường?

Trong chớp mắt, đã không thấy bóng dáng của Bạc Cận Ngôn và người cảnh sát đó.

Giản Dao vô cùng căng thẳng. Cô và người cảnh sát ở lại không rời mắt khỏi màn hình giám sát. Người cảnh sát lên tiếng an ủi: “Cô yên tâm đi. Chúng tôi đã thông báo với bộ phận bảo vệ của khu nghỉ mát, không cho bất cứ người nào rời khỏi đây. Chỉ cần tên đó còn ở trong khu vực này, hẳn sẽ không chạy thoát.”

Giản Dao khấp khởi mừng thầm. Bất kể tên đó giả dạng trốn tránh đến mức nào, Bạc Cận Ngôn nhất định sẽ tìm ra hắn. Ván này anh thắng chắc.

Tuy nhiên, khu nghỉ mát rất rộng, rừng cây và dốc núi san sát, nhà cửa tương đối nhiều. Muốn tìm một người trong khoảng thời gian ngắn không phải dễ dàng. Mấy chục cảnh sát chia nhau tìm kiếm. Bạc Cận Ngôn cũng cùng họ đi tìm. Lực lượng cảnh sát có hạn, công việc canh phòng ở vòng ngoài chỉ có thể giao cho bảo vệ của khu nghỉ mát. Một vài người cảnh sát ở lại để đôn đốc, chỉ huy bọn họ.

Hơn nửa tiếng đồng hồ trôi qua, trời đã tờ mờ sáng.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đến bên ngoài rừng cây. Đằng sau khu rừng là mấy tòa nhà thương mại. Anh đi xuyên qua đó. Đi một đoạn anh đột nhiên dừng bước, khước miệng hơi nhếch lên, để lộ ý cười nhàn nhạt.

Trên đất bùn xuất hiện áo đồng phục lao công, chính là chiếc áo đối phương vừa mặc. Anh sải bước dài, đi rất nhẹ nhàng. Dưới gốc cây lại xuất hiện một cái quần, chiếc chổi và một đôi giày.

Bạc Cận Ngôn bất thành linh dừng lại. Bởi vì anh nhìn thấy tòa biệt thự trung tâm của Doãn Tư Kỳ nằm ngay sau sườn núi này, trông đầy nhà thương mại. Tên đó rất giỏi trốn tránh, đây chắc chắn không phải sự trùng hợp. Bạc Ngôn lập tức rút điện thoại di động: "Bảo cho bộ phận bảo vệ, xe của Doãn Tư Kỳ cũng không cho ra ngoài."

Đối phương nhanh chóng đáp lời: "Giáo sư Bạc, vừa rồi xe của Chủ tịch Doãn đã rời khỏi cửa phía tây. Bởi vì là xe của Chủ tịch nên đội trưởng đội bảo vệ không dám chặn lại."

Bạc Cận Ngôn văng một từ..."... Fuck!"

Đối phương hồ nghi hỏi: "Giáo sư... Anh nói gì vậy?"

Bạc Cận Ngôn không bận tâm đến anh ta. Anh cúp điện tiếp tục tiến bước. Đi thêm một đoạn, quả nhiên anh nhìn thấy một người nằm dưới gốc cây. Doãn Tư Kỳ mặc bộ váy dài, trên người khoác khăn choàng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, nằm bất động.

Bạc Cận Ngôn biết cả buổi tối Doãn Tư Kỳ ở trong ngôi biệt thự sang trọng của cô, xung quanh có nhiều vệ sĩ canh gác, có thể nói không một chút sơ hở. Bây giờ cô xuất hiện ở nơi này, chỉ có thể xuất phát từ nguyên nhân nào đó cô tự ý rời khỏi ngôi biệt thự, sau đó bị hãm tấn công, cướp xe ô tô, chạy mất.

Bạc Cận Ngôn kiểm tra mạch của Doãn Tư Kỳ, may mà cô không sao. Anh thở dài một hơi, đánh mặt, cúi người bế cô.

Chương 32

Buổi tối, Doãn Tư Kỳ vốn ở trong ngôi biệt thự trung tâm vừa an toàn vừa dễ chịu của mình. Chỉ vì nhận được tin nhắn của Bạc Cận Ngôn nên cô mới ra khỏi nhà.

Lúc đó là hơn bốn giờ sáng, Doãn Tư Kỳ không có tâm tư để ngủ, bởi cô lỡ mớ nghe tin, Bạc Cận Ngôn dẫn khách đông cảnh sát vào khu nghỉ mát. Điều này đi ngược lại thỏa thuận của hai người trước đó, khiến Doãn Tư Kỳ không khỏi tức giận. Nhưng Doãn Tư Kỳ không lập tức đi tìm Bạc Cận Ngôn. Bởi cô biết, Bạc Cận Ngôn không phải người đàn ông chịu ngoan ngoãn nghe lời. Bây giờ làm phiền anh, đủ khiến anh thấy phản cảm. Sự việc đã xảy ra, chỉ bằng để mặc anh xử lý, còn có thể khiến anh thiếu cô một món nợ ân tình. Việc duy nhất cô cần làm lúc này là đợi anh đến giải thích, xin lỗi. Trong vấn đề cư xử với đàn ông, nhiều khi phụ nữ cũng phải dùng chiêu "lấy nhu khắc cương".

Không ngoài định liệu của Doãn Tư Kỳ, Bạc Cận Ngôn nhanh chóng gửi tin nhắn: "Tôi đang ở bên dưới nhà chị, một mình xuống đây, cho chị năm phút."

Doãn Tư Kỳ phì cười. Ngay cả việc giải thích, giọng nói của anh cũng vô cùng ngạo mạn. Người trợ lý định đi theo nhưng bị Doãn Tư Kỳ ngăn lại. Lúc ở bên cạnh Bạc Cận Ngôn, cô không thích bị người khác quấy rầy.

Bấy giờ, trời vẫn tối, con đường bên ngoài ngôi biệt thự trung tâm không một bóng người. Doãn Tư Kỳ nhìn thấy một người đàn ông đứng bên hàng cây nhỏ ở phía trước Người đó mặc bộ com lê đen, thân hình cao lớn nhưng hơi gầy. Anh ta đứng quay lưng về phía Doãn Tư Kỳ nên cô không nhìn rõ mặt. Tất nhiên, Doãn Tư Kỳ nghĩ ngay đó là Bạc Cận Ngôn.

Cô mỉm cười, tiến lại gần, dừng lại sau lưng người đàn ông. "Lần này không phải cậu nói câu xin lỗi là tôi sẽ tha thứ cho cậu... À..." Doãn Tư Kỳ kêu một tiếng, bởi vì người đàn ông đột nhiên quay người, ôm cô vào lòng.

eo Doãn Tư Kỳ bị siết chặt, mắt cô vùi vào ngực anh ta. Vừa định ngẩng đầu hỏi chuyện, bỗng mỗi người đàn ông đã phủ xuống, bàn tay mềm mại và mát lạnh đồng thời che đôi mắt của cô.

Tiếp theo, người đàn ông cười khẽ một tiếng. Đầu lưỡi anh ta mạnh mẽ tiến vào khoang miệng của Doãn Tư Kỳ, quấn lấy đầu lưỡi của cô. Doãn Tư Kỳ bị giam hãm trong vòng tay người đàn ông, chẳng nhìn thấy gì. Cô ngoái đầu né tránh nhưng càng bị hôn sâu. Sau đó, không biết Doãn Tư Kỳ đánh mất ý thức từ lúc nào. Ý nghĩ cuối cùng trong đầu cô là: thì ra nụ hôn của Bạc Cận Ngôn mát lạnh, không mấy thành thực nhưng tràn đầy sức mạnh như trong tưởng tượng của cô.

Khi mở mắt, Doãn Tư Kỳ phát hiện cô đang nằm trên giường phòng mình. Căn phòng bật đèn sáng trưng, Bạc Cận Ngôn ngồi trên chiếc ghế cạnh giường. Đôi mắt đen sáng ngời của anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt chứa đựng hàm ý.

Tin tức Chủ tịch bị "hắn" tấn công nhanh chóng truyền đến tai đám cảnh sát, cũng đến tai Giản Dao. Cô và người cảnh sát ở lại xe quay về ngôi biệt thự trung tâm.

Vừa xuống xe, Giản Dao nhìn thấy tại đại sảnh của ngôi biệt thự xuất hiện không ít người, đều là lãnh đạo cấp cao của công ty. Bọn họ ngược lên tầng trên, ai nấy đều có vẻ mặt lo lắng và quan tâm. Giản Dao không rõ tại sao lại kinh động đến nhiều người như vậy. Mới đi vài bước, cô liền nghe thấy có người gọi tên mình. Hóa ra là cô trợ lý ở bộ phận kinh doanh linh kiện ô tô cô làm trước đây, chính là đồng nghiệp nữ trước đó nói Bạc Cận Ngôn "cường thế, thâm hiểm, cao quý". Đồng nghiệp nữ này và Giản Dao có quan hệ khá thân thiết.

Cô ta nhìn anh chàng cảnh sát đi cùng Giản Dao, hỏi nhỏ: "Sao em lại đi cùng cảnh sát?"

Giản Dao hàm hồ trả lời: "Tình cờ gặp trên đường. Chị đến đây làm gì vậy?"

"Em còn không biết sao? Xảy ra chuyện lớn rồi." Cô ta nói. "Chủ tịch bị ngất ở khu rừng phía trước, nhưng hình như không sao cả. Bạc Tổng của phòng em vừa bế chị ta trở về, nhân viên làm việc trong ngôi biệt thự đều tận mắt chứng kiến."

Giản Dao tỏ vẻ ngạc nhiên: "Vậ à... Em đi tìm Bạc Tổng đây."

"Những người khác ở phòng em đâu rồi?" Đồng nghiệp nữ hỏi, giọng hiếu kỳ.

Giản Dao cười cười, không trả lời.

Đồng nghiệp nữ không để tâm, hạ giọng tán phét với cô: "Nghe nói sắc mặt Bạc Tổng rất tệ, Bạc Tổng rất lo lắng cho Chủ tịch... Đợt trước có tin đồn anh ta là bạn trai mới của Chủ tịch, em có biết vụ này không?"

"Tất nhiên là không phải, chị đừng nói linh tinh!" Giản Dao đáp.

Vệ sĩ của Doãn Tư Kỳ đều ở bên ngoài. Giản Dao đi vào phòng khách, chỉ thấy người trợ lý ngoài ba mươi tuổi. Cô ta đứng dậy, mỉm cười với Giản Dao. "Chủ tịch tỉnh rồi, Bạc Tổng đang ở bên trong nói chuyện với Chủ tịch. Để tôi dẫn cô vào."

Hai người đi qua hành lang, tới phòng ngủ ở sâu trong cùng. Cánh cửa phòng ngủ khép hờ. Đi đến cửa, Giản Dao chợt nghe

thấy tiếng Doãn Tư Kỳ vọng ra ngoài: "Cận Ngôn, vừa rồi tại sao cậu hôn tôi?"

Giản Dao ngẩn người. Cô không nghe nhầm, đúng là từ "hôn".

Người trợ lý ở bên cạnh cũng dừng bước. Nhưng cô ta chỉ bất động một, hai giây, sau đó nhẹ nhàng khép chặt cánh cửa và kéo tay Giản Dao. Hai người lại quay về phòng khách.

"Giản Dao, bất kể cô nghe thấy điều gì thì đều là chuyện riêng tư của Chủ tịch, đừng tiết lộ ra ngoài, cô hiểu không?" Người trợ lý lên tiếng.

Giản Dao đáp: "... Tôi hiểu."

Đầu óc cô hoàn toàn mù mờ, sao Bạc Cận Ngôn có thể hôn Doãn Tư Kỳ? Doãn Tư Kỳ là chị gái của anh cơ mà. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trong lòng Giản Dao vẫn dâng tràn cảm giác chua chát và nóng ruột.

Trong phòng ngủ. Bạc Cận Ngôn ngồi ở sofa, đôi chân dài bắt tréo. Anh khoanh tay quan sát thần sắc phức tạp của Doãn Tư Kỳ. Bạc Cận Ngôn mỉm cười. Nụ cười rất ôn hòa và nhã nhặn, khiến gương mặt anh bừng sáng. Ngắm gương mặt tuấn tú của người đàn ông đối diện, trái tim Doãn Tư Kỳ loạn nhịp.

Vài giây sau, Bạc Cận Ngôn lãnh đạm lên tiếng: "Thật ngại quá, nụ hôn đầu của tôi..." Anh dừng lại một, hai giây. "...tuy đã mất nhưng tôi không có ý nghĩ loạn luân với chị. Chúc mừng chị, xem ra chị đã hôn trúng tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi số 2 rồi."

Mặt trời đã nhô cao, ánh nắng vàng rực rỡ bao phủ lên vùng núi bất ngát thơ mộng.

Giản Dao ngồi chờ người bên cửa sổ.

Hắn đã trốn thoát. Cảnh sát huy động toàn bộ lực lượng, triển khai cuộc truy kích trên đường quốc lộ. Nghi phạm của phòng Khách hàng lớn số 3 đã được bí mật áp giải về thành phố. Cô và Bạc Cận Ngôn chỉ còn mỗi công việc chờ đợi tin tức.

Anh thật sự hôn Doãn Tư Kỳ hay sao?

Giản Dao đột nhiên nhớ đến lời của đồng nghiệp nữ: "Nghe nói sắc mặt của Bạc Tổng rất tệ. Bạc Tổng rất lo lắng cho Chủ tịch..."

Giản Dao chưa bao giờ chứng kiến Bạc Cận Ngôn lo lắng cho sự an nguy của một người phụ nữ. Hơn nữa, Bạc Cận Ngôn đối xử với Doãn Tư Kỳ dường như rất khác biệt. Anh nghe lời cô, bao gồm cả chuyên phá lệ điều tra vụ án nhỏ lần này. Lẽ nào... Doãn Tư Kỳ là người phụ nữ trong lòng Bạc Cận Ngôn? Dù sao cô cũng là người phụ nữ duy nhất ở bên cạnh anh bao nhiêu năm. Chỉ vì thân phận là chị em nên anh phải đè nén tình cảm của mình?

Hôm nay rơi vào hoàn cảnh nguy nan, bọn họ mới bộc lộ chân tình?

Giản Dao cười gượng gạo. Nếu đúng như vậy, cảm giác của cô quả thật không tốt lắm.

Giản Dao đang chìm trong suy tư thì có người đẩy cửa, đi vào phòng. Đó là Bạc Cận Ngôn, thần sắc của anh vẫn thản nhiên như không. "Tối nay chúng ta quay về thành phố B." Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện Giản Dao, ngón tay đặt trên đầu gối gỗ nhẹ, không biết anh đang nghĩ gì.

"Vâng." Giản Dao đáp. Có thể bắt được hắn hay không, hoàn toàn dựa vào cảnh sát. Bọn họ có ở lại nơi này cũng chẳng giúp được gì.

Hai người im lặng một lúc, Giản Dao hỏi: "Vụ Chủ tịch bị tấn công là thế nào?"

Cô không nhắc đến thì thôi, vừa hỏi, sắc mặt Bạc Cận Ngôn lạnh hẳn.

"Hừ, hẳn dùng trộm số điện thoại của tôi, nhắn tin cho Doãn Tư Kỳ, lừa chị ta ra khỏi nhà."

Giản Dao hiểu ra vấn đề, cảm thấy may mắn vì tên đó không làm gì Doãn Tư Kỳ. Tình huống đúng là quá nguy hiểm. Cô lén quan sát gương mặt u ám của Bạc Cận Ngôn. Anh tức giận vì Doãn Tư Kỳ bị sỉ nhục?

Nhịp tim của Giản Dao không còn ổn định. Một vấn đề cứ lớn vờn mãi trong đầu cô, cuối cùng cô giả bộ điềm nhiên thốt ra miệng: "Hôm nay anh hôn Doãn Tư Kỳ đấy à?"

Không sai, chính là giọng điệu này, giống một người bạn bình thường tò mò đưa ra nghi vấn mà thôi.

"Hừ." Bạc Cận Ngôn tựa vào ghế nhắm mắt trả lời: "Vào thời điểm then chốt lòng bắt tội phạm, tôi còn tranh thủ đi hôn chị gái của mình? Em cho rằng hôm nay tôi không mang theo trí tuệ và đạo đức khi ra khỏi nhà hay sao?"

Giản Dao hỏi: "... Anh không hôn chị ấy?"

"Hỏi câu thừa thãi, người hôn Doãn Tư Kỳ là tên đó."

Giản Dao chờ người. Cô thầm thở phào nhẹ nhõm, niềm vui len lỏi trong lòng. Nhưng nghĩ đến chuyện Doãn Tư Kỳ bị hãm hôn, cô lại cảm thấy không đành lòng, chẳng trách Bạc Cận Ngôn tức giận

như vậy.

Giản Dao đang mãi suy nghĩ, Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh đột nhiên từ tốn lên tiếng: "Hôm qua, tôi chỉ hôn một người."

Giản Dao hóa đá trong giây lát. Không phải anh nhắc đến nụ hôn chuẩn chuẩn đập nước đầy chứ? Giản Dao ngoảnh đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh đã mở mắt, nơi khóe mắt dài ẩn hiện ý cười như trêu chọc, cũng có phần đắc ý. Cô nóng bừng mặt tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Biểu cảm này của anh... là muốn báo cho cô biết điều gì? Có phải... anh cũng cùng một cảm nhận như cô? Nụ hôn đó... cũng khiến anh xao động? Trái tim cô... như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Đó không phải là nụ hôn đầu của em đấy chứ?" Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm ấm, ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Giản Dao càng đỏ mặt nhưng giọng điệu rất bình thản "Thế thì sao? Lẽ nào anh không phải? Anh đã hai mươi sáu tuổi rồi."

Lần này đến lượt Bạc Cận Ngôn ngẩn người, im lặng trong giây lát.

"Yên tâm." Anh cầm áo khoác ngoài và hành lý. "Sau này nếu em có bạn trai, tôi sẽ không tiết lộ chuyện đó. Đi thôi."

Đầu óc Giản Dao nổ tung.

Sau này nếu em có bạn trai...

Sau này nếu em có bạn trai...

Giản Dao vẫn đứng nguyên tại chỗ. Bạc Cận Ngôn đi ra cửa, ngoảnh đầu lại, chau mày nhìn cô, ánh mắt như thúc giục. Giản Dao liền mỉm cười, cầm túi hành lý đi theo anh.

Thì ra là vậy. Cô nghĩ, hóa ra trong lòng anh không có cô.

Ngày hôm sau vừa thức giấc, Giản Dao nhận được điện thoại của Bạc Cận Ngôn: "Tới cục cảnh sát xem một số vật chứng."

Giản Dao không hiểu tại sao cô và anh phải tới cục cảnh sát nhưng cô vẫn đáp rất nhẹ nhàng: "Vâng."

Bạc Cận Ngôn hỏi: "Sáng nay ăn gì?"

Giản Dao vuốt mái tóc lòa xòa. "Em quên nấu rồi."

Cuối cùng, hai người ăn sáng ở quán cháo bên ngoài khu chung cư. Bạc Cận Ngôn ăn hết phần của mình rất nhanh. Khi anh ngẩng đầu, Giản Dao vẫn đang chậm chậm ăn từng miếng. Anh đặt hai ngón tay lên cằm, nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú. "Hôm nay em đặc biệt ít nói, tại sao?"

Giản Dao buột miệng trả lời: "Bị cảm vẫn chưa khỏi."

"Ờ."

Cảnh sát Hoàng đón hai người ở phòng tiếp khách. Anh ta chỉ mang theo hai vật chứng là điện thoại của Bùi Trạch và một túi đựng dây... sợi tóc.

"Hai người cứ từ từ nghiên cứu, tôi đi lấy lời khai đã." Cảnh sát Hoàng đi ra ngoài, khép cửa lại. Trong phòng chỉ còn lại Giản Dao và Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn cầm máy di động, bấm một hồi, cuối cùng đưa tới trước mặt cô. "Là cái này?"

Giản Dao đưa mắt nhìn, đó chính là tấm ảnh Bùi Trạch chụp trộm cô hôm ăn cơm ở nhà anh ta. Bạc Cận Ngôn bấm nút xóa tấm ảnh.

Giản Dao không kìm được, đành lên tiếng: "Anh đưa em đến đây chỉ để xóa tấm ảnh này?" Chỉ vì một việc còn con con như vậy?

Dường như đoán ra suy nghĩ của cô, Bạc Cận Ngôn đáp: "Chuyện tôi hứa với em, tôi sẽ thực hiện, bất kể lớn nhỏ."

"... Cảm ơn anh."

Sau đó, anh lại cầm túi đựng tóc, xem ra bên trong có cả trăm sợi. Mỗi sợi tóc đều có độ dài tương đương, để riêng trong từng chiếc túi nylon nhỏ. Có một số túi đựng tóc còn để tên người.

Giản Dao hỏi: "Đây là gì vậy?"

Bạc Cận Ngôn giơ tay, bới cả đồng túi tóc, không biết đang tìm kiếm thứ gì. "Em có nhớ cây bút lông ở nhà Bùi Trạch không?"

"Ừm, em vẫn nhớ."

"Những sợi tóc này được tháo từ cây bút lông đó, đều là tóc của phụ nữ."

Giản Dao giật mình, nghe anh nói tiếp: "Nhà anh ta chẳng có một bức tranh nào, cũng không thấy lọ mực, chỉ có mỗi cây bút lông đặt ở vị trí trang trọng trong tủ. Anh ta dám nói với em thường luyện viết chữ... Kết quả giám định cho thấy, mỗi sợi tóc là của một người phụ nữ khác nhau. Cảnh sát đã điều tra ra, đó

là những người phụ nữ từng hẹn hò hoặc có quan hệ xác thịt với Bùi Trạch. Những sợi tóc này là vật kỷ niệm do Bùi Trạch đặc biệt sưu tầm."

Giản Dao chợt hiểu ra vấn đề. Xem ra Bạc Cận Ngôn đã sớm nghi ngờ khi nhìn thấy chiếc bút lông, do đó anh mới coi Bùi Trạch là đối tượng tình nghi trọng điểm.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn rút một cái túi nhỏ, đưa cho Giản Dao. "Của em đây."

Giản Dao cảm thấy buồn nôn: "Em không cần."

"Không cần thì thôi!" Bạc Cận Ngôn ném cái túi xuống bàn.

"Không được." Giản Dao hét lên, sao có thể để tóc của cô ở lại nơi này? Cô không muốn tóc của mình trở thành một vật kỷ niệm của Bùi Trạch, chứng cứ ở cục cảnh sát.

"Rốt cuộc em có cần hay không?" Bạc Cận Ngôn nhìn cô, nơi khóe mắt đầy ý cười. Anh cố ý trêu cô.

"Đem về rồi đốt đi." Giản Dao ra lệnh.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. "Phiền phức." Tuy nhiên, anh vẫn bỏ cái túi nhỏ đựng sợi tóc vào túi áo. Ra khỏi cục cảnh sát, Giản Dao đi mua một cái bật lửa, đưa cho Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn đốt sợi tóc đó, nó hóa thành tro bụi, tan biến trong cơn gió ngay tức thì.

Rời khỏi cục cảnh sát hai người tới công ty của Doãn Tư Kỳ. Trên suốt đoạn đường, Giản Dao chỉ trầm mặc. Anh tốt như vậy, đến một tấm ảnh, một sợi tóc của cô cũng tìm về cho có. Anh nói Bùi Trạch thích tóc con gái, lẽ nào anh không thích? Không thích

mà anh lau đầu cho cô, còn nghịch tóc cô trong lúc cô ngủ say? Nếu không thích cô, tại sao anh lại đối xử với cô kiểu đó? Hoặc giả, anh chỉ coi cô là một người bạn giống Phó Tử Ngộ mà thôi.

“Hôm nay em làm sao thế?” Giọng rói lãnh đạm của Bạc Cận Ngôn chợt vang lên.

“Em buồn ngủ...” Giản Dao lẩm bẩm, nhắm nghiền hai mắt.

Buổi sáng hôm nay, Doãn Tư Kỳ bận rồi tinh rồi mù. “Con tàu” phòng Khách hàng lớn số 3 chìm chìm, tin tức này muốn giấu cũng không giấu nổi. Doãn Tư Kỳ chỉ có thể triển khai hoạt động cấp tốc để đối phó, tranh thủ giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Trước sự nghiệp và công việc, cô đã gạt hết tâm trạng hỗn loạn với Bạc Cận Ngôn và nụ hôn của tên biến thái giết người ra khỏi đầu, lấy lại hình ảnh của một người phụ nữ quyết đoán trên thương trường. Mặc dù vô cùng bận rộn nhưng khi Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đến nơi, Doãn Tư Kỳ vẫn tiếp họ ngay.

“Tôi xin nói ngắn gọn.” Doãn Tư Kỳ nhìn hai người “Cận Ngôn, về mặt thủ tục, cậu đã rời khỏi chức vụ. Nguyên nhân do không biết quản lý cấp dưới nên bị tôi cho nghỉ.”

Nơi đáy mắt Bạc Cận Ngôn vụt qua ý cười. Anh gạt đầu, đây là sự che giấu tốt nhất.

Doãn Tư Kỳ quay sang Giản Dao. Trước mặt cô là cô gái thanh tú, lanh lợi. Ngoài cô ra, cô gái này là người phụ nữ thứ hai có thể tiếp cận Bạc Cận Ngôn.

Doãn Tư Kỳ mỉm cười. “Giản Dao, trong quá trình điều tra vụ án, cô có biểu hiện rất xuất sắc. Theo cam kết với Cận Ngôn trước đó, chỉ người của phòng Khách hàng lớn số 3 biết thân phận của cô, bây giờ cô vẫn chưa bị lộ. Xét về mặt cống hiến của cô đối với công ty, bây giờ tôi cho cô sự lựa chọn, cô có thể đến bất

cứ phòng ban nào của công ty, kể cả văn phòng chủ tịch. Có điều chức vụ cần cứ vào lý lịch của cô, bắt đầu từ vị trí thấp nhất. Cô thấy thế nào?”

Trong lòng Doãn Tư Kỳ có một cảm giác khó diễn tả thành lời. Nhưng cô biết rõ, cô không muốn cô gái trẻ này ở bên cạnh Bạc Cận Ngôn. Bây giờ cô trao cho cô ấy cơ hội phát triển nghề nghiệp tốt hơn, chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao?

Doãn Tư Kỳ nói xong, Bạc Cận Ngôn nhú mày, Giản Dao lộ vẻ cảm động.

“Cảm ơn Chủ tịch...”

“Cô rất xứng đáng.” Doãn Tư Kỳ mỉm cười.

“Khỏi cần.” Bạc Cận Ngôn cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ. Anh cầm cốc trà nhấp một ngụm. “Hiện tại cô ấy là người của tôi, cô ấy sẽ không làm thuê cho chị.”

Giản Dao ngẩn người. Doãn Tư Kỳ nhìn Giản Dao chăm chú.

Nếu nói từ hôm qua đến giờ, tâm trạng của Giản Dao rất sa sút thì câu “hiện tại cô ấy là người của tôi” đã đẩy nỗi phiền muộn của cô lên đến đỉnh điểm. Ai là người của anh? Chẳng phải anh bảo cô sau này có bạn trai còn gì?

Giản Dao ngoảnh đầu nhìn Bạc Cận Ngôn, mỉm cười. “Xin lỗi hình như em không phải là người của anh.” Sau đó, cô quay sang Doãn Tư Kỳ: “Chủ tịch, tôi có thể suy nghĩ vài ngày được không?”

Doãn Tư Kỳ gật đầu. “Được, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô.”

Lúc hai người phụ nữ nói chuyện, Bạc Cận Ngôn trầm mặc

quan sát gương mặt nhìn nghiêng của Giản Dao, ánh mắt tối sầm.

Chương 33

Sáng thứ Bảy, Phó Tử Ngộ đang chơi tennis với cô hàng xóm xinh đẹp, đột nhiên nhận được điện thoại của Bạc Cận Ngôn: “Đến đây ăn cơm đi.”

Phó Tử Ngộ hơi bất ngờ. Từ khi có cô trợ lý vạn năng Giản Dao, Bạc Cận Ngôn sống rất sung sướng, một thời gian dài không nhớ đến người bạn thân là anh. Thậm chí có lần, anh hẹn Bạc Cận Ngôn ra ngoài ăn cơm, còn bị bạn thân nhiên từ chối: “Tôi không đi, Giản Dao đã nấu bữa tối rồi. Cô ấy chỉ chuẩn bị phần cơm của hai người, cậu đừng đến đây.”

Bây giờ, Bạc Cận Ngôn đã chuyển đổi giới tính hay bị Giản Dao bỏ rơi?

Là một người rất thích “xoáy” bạn, Phó Tử Ngộ liền bỏ mặc người đẹp, vui vẻ lái xe đến điểm hẹn.

Vừa vào nhà, Phó Tử Ngộ đã nhìn thấy Bạc Cận Ngôn mặc com lê, ngồi trên sofa đọc sách, sắc mặt thanh lạnh.

Nghe thấy tiếng động, Bạc Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn bạn, sau đó tiếp tục đọc sách. Nhìn bề ngoài, Bạc Cận Ngôn không có gì bất thường.

Phó Tử Ngộ ngồi đối diện anh, điềm nhiên lên tiếng: “Đi đâu ăn cơm?”

“Tùy cậu.”

Phó Tử Ngộ tự rót một cốc trà, buột miệng hỏi: “Gọi cả Giản Dao nữa.”

Bạc Cận Ngôn lật trang sách, không ngẩng đầu. “Tùy cậu.”

Nhắc đến mới nhớ, lâu lắm Phó Tử Ngộ không gặp cô gái nhỏ, anh cũng cảm thấy nhớ cô. Anh đứng dậy, đi lên tầng trên tìm Giản Dao. Vừa đến thang máy, Phó Tử Ngộ chợt nghe thấy tiếng bước chân đều đều quen thuộc ở sau lưng. Anh quay đầu, đúng lúc Bạc Cận Ngôn đi đến, cùng chờ thang máy.

Phó Tử Ngộ hỏi: “Sao cậu đi theo tôi?”

“Tôi ra ngoài hít thở không khí trong lành, không được sao?”

Trong thang máy, Phó Tử Ngộ hết nhìn con số nhấp nháy lại quay sang nhìn Bạc Cận Ngôn đứng bên cạnh. Đến nhà con gái để hít thở không khí trong lành quả là một ý tưởng hay.

Hai người đàn ông đứng trước cánh cửa khép chặt. Phó Tử Ngộ bấm chuông một lần nữa nhưng vẫn không có người mở cửa. Anh ngoảnh đầu, nhìn Bạc Cận Ngôn. “Chắc công chúa không ở nhà. Cậu gọi điện cho cô ấy đi.”

Bạc Cận Ngôn nhìn chằm chằm vào lỗ mắt mèo trên cánh cửa, cất giọng khinh bỉ: “Cậu không biết tự gọi sao?”

Phó Tử Ngộ quan sát vẻ mặt của bạn, đầu óc bưng bít. “Không phải hai người... đang chiến tranh lạnh đấy chứ?”

Mặt Bạc Cận Ngôn hơi biến sắc, anh liếc nhìn bạn nhưng không lên tiếng phủ nhận. Bắt gặp vẻ bất lực của Bạc Cận Ngôn, tâm trạng của Phó Tử Ngộ càng trở nên vui vẻ. Anh cười ngoác miệng, mở máy di động, gọi điện cho Giản Dao: “Dao mỹ nữ, em đang ở đâu?... Chụp ảnh tốt nghiệp ở trường à?”

Phó Tử Ngộ vừa lái xe vừa gặng hỏi tình hình.

“Vì vậy... đã hai ngày cô ấy không gặp cậu?”

Bạc Cận Ngôn ngồi ở ghế lái phụ, sắc mặt càng tệ hơn. Từ cổ họng anh phát ra một tiếng: “Ừ.”

Phó Tử Ngộ cười ngoác miệng. “Cô ấy không gọi điện cho cậu? Cũng không chủ động tìm cậu?”

“Ừ.”

“Cậu hẹn cô ấy đi ăn, cô ấy đều từ chối, không thèm để ý đến cậu?”

“Hừ.”

Nụ cười trên môi Phó Tử Ngộ càng tươi, động tác lái xe trở nên điệu nghệ, mạnh mẽ. Thấy bạn “vui trên nỗi đau của người khác”, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng công kích: “Ấu trĩ.”

Phó Tử Ngộ không do dự, lập tức đáp trả: “Xin hãy làm rõ, ai mới là người ấu trĩ? Giản Dao tốt tính có một không hai trên đời, bây giờ đến cô ấy cũng mặc kệ cậu, chứng tỏ cậu đã mắc sai lầm.”

Cậu còn chần chừ gì nữa, mau tìm cô ấy xin lỗi đi!”

Bạc Cận Ngôn trầm mặc.

Phó Tử Ngô ngẫm nghĩ, hỏi thăm dò: “Không phải đến nguyên nhân vì sao cổ ấy tức giận, cậu cũng không biết đấy chứ?”

Bạc Cận Ngôn lại nhìn bạn bằng ánh mắt khinh bỉ. “Đương nhiên tôi biết. Trước mặt tôi, cô ấy như một tờ giấy trắng.”

Phó Tử Ngộ thu lại nụ cười, cất giọng nghiêm túc “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Bạc Cận Ngôn gác tay lên cửa xe, ngón tay gõ nhẹ. Im lặng vài giây, anh mới trả lời: “Cô ấy không chịu gặp tôi là vì đang phân vân giữa tôi và Doãn Tư Kỳ.”

Anh kể lại vắn tắt chuyện Doãn Tư Kỳ đưa ra điều kiện làm việc ưu đãi với Giản Dao.

Phó Tử Ngộ nói: “Thì ra là vậy.”

Bạc Cận Ngôn nhếch mép: “Cô gái nhỏ vì chuyện này nên bị áp lực tâm lý tương đối lớn. Vì vậy cô ấy mới tỏ ra giận dữ.”

Phó Tử Ngộ gật đầu. “Cũng khó trách Giản Dao. Cậu thử nghĩ xem, cô ấy học tập bao nhiêu năm, bây giờ lại bỏ hết thức chuyên ngành, đương nhiên rất khó quyết định. Hơn nữa, công việc của cậu vừa nguy hiểm vừa mệt nhọc, một người con gái bình thường chắc chắn không chịu nổi. Nếu là tôi, tôi sẽ chọn Doãn Tư Kỳ. Mình có thể tự lựa chọn phòng ban trong công ty, làm gì có cơ hội nào tốt hơn thế này?”

Một câu nói trúng trọng tâm vấn đề, Bạc Cận Ngôn lặng thinh. Anh nhớ đến hình ảnh Giản Dao ở văn phòng của Doãn Tư Kỳ mấy hôm trước. Cô nở nụ cười nhã nhặn nhưng giọng điệu vô cùng xa cách: “Xin lỗi, hình như em không phải là người của anh.”

Cô do dự, không quả quyết chọn anh ngay lập tức.

Phó Tử Ngộ gơ tay vỗ vai bạn. “Bây giờ cậu biết làm thế nào

rồi chứ?”

“Làm thế nào?”

“Con gái là phải dễ ngọt. Nếu cậu không muốn cô trợ lý của cậu chạy mất thì việc gì cũng nên thuận theo ý cô ấy. Cô ấy là lớn nhất. Phụ nữ là động vật cảm tính. Một khi cậu khiến cô ấy xúc động, cô ấy nhất định sẽ chọn cậu.”

Bây giờ đang là giữa mùa hè, sân trường tràn ngập ánh nắng. Trên thảm cỏ xanh trước tòa nhà giảng đường màu trắng được phủ một lớp ánh sáng màu vàng lấp lánh. Vì đang là mùa tốt nghiệp nên đâu đâu cũng thấy các sinh viên mặc bộ đồ cử nhân, đội mũ vương, hớn hở chụp ảnh lưu niệm.

Phó Tử Ngộ dừng xe dưới bóng cây, cùng Bạc Cận Ngôn đứng tựa vào xe, quan sát nhóm nữ sinh đang đứng trên bãi cỏ cách chỗ họ không xa. Đại học Ngoại ngữ quả là danh bất hư truyền, mỹ nữ như sao trên trời. Giản Dao đứng lặn trong đám đông. Có không phải là người xinh đẹp nhất nhưng vẫn có nét riêng với mái tóc dài mềm mại, nước da trắng ngần và đôi mắt đen láy. Lúc này, Giản Dao đang cùng một nữ sinh tựa vào lưng nhau, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, như tư thế thực nữ, quyến rũ và lạnh lùng của các người mẫu trên tạp chí để bạn học chụp ảnh. Ánh nắng chiếu xuống gương mặt mịn màng của cô, hàng mi cong cong, nụ cười ngọt ngào như dòng suối trong lành.

Hai người đàn ông chưa từng chứng kiến bộ dạng hoạt bát của Giản Dao. Phó Tử Ngộ cười cười. “Cảnh tượng này khiến tôi nhớ lại thời đại học tươi đẹp.” Vừa quay đầu, anh chợt phát hiện trên mặt Bạc Cận Ngôn cũng ẩn hiện ý cười.

Phó Tử Ngộ nhú mày, hiện tượng này rất không bình thường.

Anh hỏi: “Chẳng phải cậu ghét nhất mấy cô gái uốn éo hay

sao?" Thời đại học cũng có cô gái nóng bỏng, ra vẻ vô tình uốn ngực, khoe thân hình gợi cảm trước mặt Bạc Cận Ngôn. Sau đó, cô ta đưa ra đề nghị hẹn hò, lý do từ chối của Bạc Cận Ngôn rất thẳng thắn, đúng trọng tâm: "Tôi ghét phụ nữ suốt ngày uốn éo."

Trước lời chất vấn của Phó Tử Ngộ, Bạc Cận Ngôn cất giọng thản thản nhiên: "Đây gọi là uốn éo à? Cồ ấy rất tự nhiên." Ảnh lườm bạn. "Có thời gian cậu nên nâng cao trình độ thẩm mỹ đi."

Phó Tử Ngộ từng hẹn hò với với người mẫu nổi tiếng. Vừa định lên tiếng phản bác, anh liền bắt gặp ý cười lấp lánh nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn. Phó Tử Ngộ thuận theo ánh mắt bạn, cũng quay đầu nhìn Giản Dao ở cách đó không xa. Lúc này, đám sinh viên đã giải tán. Thời tiết nóng bức nên Giản Dao và mấy nữ sinh ở lại bắt đầu cởi bộ đồ cử nhân.

Phó Tử Ngộ chỉnh lại áo xong rồi quay sang Bạc Cận Ngôn. "Cậu lên xe trước đi!"

"Tại sao?"

"Nhìn thấy cậu, nhớ cô ấy chạy mất thì sao? Bây giờ cô ấy vẫn không muốn gặp cậu."

Bạc Cận Ngôn nhìn bạn mấy giây, cuối cùng mở cửa xe, ngồi vào ghế lái phụ.

"Kéo cửa kính lên!" Phó Tử Ngộ tiếp tục ra lệnh. Thật sự anh phải nín cười rất khổ sở.

Đến khi Bạc Cận Ngôn mặt lạnh đóng cửa kính ô tô Phó Tử Ngộ mới cất cao giọng: "Giản Dao!"

Giản Dao chào các bạn rồi đi về phía Phó Tử Ngộ. Mặc dù lờ

mờ nhìn thấy một hình bóng ngồi trong xe ô tô đỗ đằng sau Phó Tử Ngộ nhưng cố vẫn giả bộ không để ý chỉ vui vẻ chào hỏi anh.

Thật ra mấy ngày nay, không phải cô cố ý tránh mặt Bạc Cận Ngôn. Đúng dịp nhà trường tổ chức lễ tốt nghiệp, Giản Dao bận đi ăn liên hoan với các bạn học, hết bữa này đến bữa khác.

Có điều, đúng là cô cũng không muốn gặp Bạc Cận Ngôn.

“Đi ăn cơm đi!” Phó Tử Ngộ mở cửa sau xe ô tô, hơi cúi người, làm động tác mời. “Chắc em không biết tôi nhớ em đến mức nào.”

Giản Dao mỉm cười với anh, ngồi vào xe.

Buổi trưa ngày cuối tuần, xe cô thừa thớt, chiếc Lexus phóng nhanh trên đường phố. Trong xe vang lên tiếng nhạc du dương, Phó Tử Ngộ lẩm nhẩm hát, thỉnh thoảng trò chuyện một hai câu với Giản Dao. Giản Dao hỏi thăm công việc của anh ở bệnh viện, bầu không khí hòa hợp, vui vẻ. Chỉ có Bạc Cận Ngôn ngồi im lặng một bên, không biết anh đang nghĩ gì. Một lúc sau, Giản Dao không kìm được, đưa mắt nhìn anh. Từ chỗ cô ngồi chỉ thấy gương mặt nhìn nghiêng tĩnh tại của anh.

“Giản Dao, lát nữa em muốn ăn gì?” Phó Tử Ngộ hỏi.

“Gì cũng được, anh cứ quyết định đi.” Giản Dao đáp.

Cô luôn cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Giản Dao đảo mắt một vòng, đột nhiên ngẩn người. Là gương chiếu hậu phản chiếu đôi mắt sáng của Bạc Cận Ngôn. Anh đang nhìn cô chăm chú, nghiêm túc quan sát nhất cử nhất động của cô. Anh nhìn cô bao lâu rồi? Mặt Giản Dao nóng ran, trong lòng càng

buồn bực. Cô dịch người về chỗ ngồi sau lưng Phó Tử Ngộ, để tránh tầm nhìn của anh.

Ba người đến một quán ăn Quảng Đông. Nhân viên đưa họ tới một bàn ăn có tấm bình phong ngăn cách với gian ngoài. Bên ngoài cửa sổ là vườn hoa nhỏ, chim hót líu lo, cách bài trí rất độc đáo và dễ chịu.

Giản Dao vừa ngồi yên vị, Bạc Cận Ngôn liền thản nhiên ngồi xuống cạnh cô như thường lệ. Giản Dao vẫn không để ý đến anh.

Phó Tử Ngộ đưa thực đơn cho cô. "Hôm nay phụ nữ toàn quyền làm chủ."

Giản Dao không từ chối, nhận quyển thực đơn. Lúc cô gọi món, hai người đàn ông dùng tiếng Anh hạ giọng bàn luận về vụ án tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi số 2.

Hôm nay có hai món canh, Giản Dao vừa lật giở quyển thực đơn vừa hỏi: "Canh nấm và canh dạ dày, các anh ăn món nào?"

"Dạ dày." Phó Tử Ngộ ở phía đối diện đáp. Giản Dao không ngắt đầu. "Cận Ngôn thì sao?" Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, cổ hơi ngậy người.

"Nấm." Giọng nói Bạc Cận Ngôn mang ý cười.

Giản Dao không nhìn anh, tiếp tục gọi món. Nhân viên phục vụ hỏi: "Tiểu thư, cô muốn gọi món canh nào?"

Giản Dao cũng thích canh nấm nhưng cô định đáp "dạ dày". Ai ngờ Bạc Cận Ngôn đã trả lời trước: "Cô ấy cũng ăn canh nấm."

Phó Tử Ngộ bị quên lãng ở một bên, âm thầm quan sát hai

người. Ánh mắt Bạc Cận Ngôn đầy ý cười, còn gương mặt Giản Dao dần ửng đỏ. Nếu không khí mờ ám cũng có nhiệt độ, chắc anh bị nướng chín từ lâu.

Ăn một lúc, cốc nước hoa quả trước mặt Giản Dao hết sạch. Khi cô đưa mắt về phía bình nước, Phó Tử Ngộ tinh tường, lập tức nháy mắt ra hiệu cho Bạc Cận Ngôn. Giản Dao vừa định giơ tay lấy thì đột nhiên một cánh tay cầm cái bình trước cô.

Giản Dao trở mắt quan sát Bạc Cận Ngôn tao nhã rót đầy cốc rồi đưa cốc nước hoa quả ngon lành đến trước mặt cô.

“Em cứ uống từ từ.”

Giản Dao lúng túng: “... Cảm ơn anh.”

Mỗi lần ăn cơm, công tử Bạc Cận Ngôn chưa bao giờ động chân động tay, mà đều do Giản Dao hoặc Phó Tử Ngộ rót nước pha trà, còn anh điềm nhiên ngồi một chỗ hưởng thụ. Hôm nay, anh tự tay rót nước cho cô, còn nói rất lịch sự.

Mặc dù vô cùng nghi hoặc nhưng Giản Dao vẫn lặng thinh, tiếp tục ăn cơm. Có lẽ do trong lòng nhiều tâm sự nên hôm nay cô rất trầm mặc. Ba người im lặng một lúc, Phó Tử Ngộ lại đưa mắt ra hiệu cho Bạc Cận Ngôn: “Cậu nên chủ động trò chuyện. Cậu đặc tội với người ta, còn đợi người ta chủ động nói chuyện với cậu hay sao?”

Bạc Cận Ngôn gật đầu, tỏ ra đã hiểu ý. Ai ngờ gật đầu xong, anh liền cầm cúi cầm thìa và đĩa, tiếp tục gỡ cá trong đĩa của mình. Phó Tử Ngộ hết nói nổi. Bầu không khí tẻ nhạt tương đối khó chịu, thế là anh mặc kệ Bạc Cận Ngôn, tiếp tục trò chuyện với Giản Dao.

Giản Dao tán gẫu với Phó Tử Ngộ nhưng vẫn hơi lơ đãng. Ánh

nhìn của cô thỉnh thoảng dừng lại ở Bạc Cận Ngôn. Cô có thể làm gì bây giờ? Tất cả đều do cô cam tâm tình nguyện, có lẽ đã đến lúc cô giải quyết dứt khoát và âm thầm rút lui.

Một lúc sau, điện thoại của Phó Tử Ngô đổ chuông. Anh hạ giọng, nghe máy, Giản Dao vẫn cầm cúi ăn, coi như người bên cạnh không tồn tại.

Đột nhiên bờ vai bị vỗ một cái. Giản Dao ngẩng đầu, phát hiện Bạc Cận Ngôn đẩy chiếc bát đựng đầy cá đến trước mặt cô.

Giản Dao ngẩn người.

Trong bát đầy thịt cá đã được gỡ hết xương, thịt cá mềm mại, trắng nõn xếp tầng tầng lớp lớp, trông rất ngon miệng.

“Em cứ ăn từ từ.” Bạc Cận Ngôn lại lịch sự lên tiếng, đồng thời vận động mười đầu ngón tay tê cứng.

Giản Dao bất động vài giây. Sau đó, cô ngoảnh đầu nhìn Bạc Cận Ngôn bằng ánh mắt phức tạp. “Anh làm gì thế?”

Tại sao anh đột nhiên nhường món cá anh thích ăn nhất cho cô?

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. “Em còn chưa nhận ra à?”

Giản Dao lắc đầu. Không biết có phải do ảo giác của cô hay vì ăn cơm đến mức toát mồ hôi mà cô thấy gương mặt anh hơi ửng đỏ, nhưng ánh mắt vẫn kiên nghị.

“Tôi đang dỗ em.” Bạc Cận Ngôn nói.

Chương 34

“Tôi đang dỗ em.”

Câu nói này lọt vào tai Giản Dao, khiến trái tim cô rung lên một nhịp.

Một niềm vui sướng và ngọt ngào chợt ủa vào lòng cô, nhưng dường như bị lý trí phủ định ngay lập tức, thay thế là cảm giác bất lực và chua chát.

Giản Dao ngoảnh đầu nhìn Bạc Cận Ngôn. “Anh dỗ em là vì muốn em làm trợ lý của anh?”

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn gõ ngón tay xuống bàn, nhìn cô chăm chú.

Giản Dao cố gắng nở nụ cười, cô biết ngay mà.

“Cũng không hoàn toàn vì nguyên nhân này.” Bạc Cận Ngôn đột nhiên lên tiếng.

Giản Dao giật mình.

Anh nhìn cô, ánh mắt sắc bén. “Tôi cho rằng chúng ta nên làm lành.”

Giản Dao nhất thời không biết nói gì.

Phó Tử ngọ ngời đối diện đã sớm cúp điện thoại, hưng phấn

quan sát hai người. Nghe đến đây, anh bất giác phì cười, nói xen ngang: "Bát thịt cá này không tồi."

Giản Dao chọc chọc đôi đũa vào cái đĩa không, vẫn lặng thinh.

Phó Tử Ngộ liếc Bạc Cận Ngôn, cười nói vui vẻ: "Em cứ ăn đi, là cậu ấy cảm tâm tình nguyện làm vậy, đâu phải có người ép buộc cậu ấy. Dù em chén hết cũng không có nghĩa em chấp nhận làm lành với cậu ấy, càng không có nghĩa bắt buộc làm trợ lý của cậu ấy. Tôi nói có đúng không?"

Giản Dao bị Phó Tử Ngộ chọc cười. "Vâng."

Bạc Cận Ngôn làm lạnh mặt, nói với bạn: "Hình như cậu đã quên mất lập trường của mình."

Phó Tử Ngộ lên tiếng: "Tôi đâu có quên! Tôi làm tất cả vì Giản Dao mà."

Trong lúc hai người đàn ông nói chuyện, Giản Dao gắp một miếng cá, bỏ vào miệng. Thịt cá rất mềm. Vừa rồi anh cầm cúi bần rợn một lúc lâu, đến mức ngón tay cứng đờ, hóa ra để gỡ thịt cá cho cô.

Người đàn ông này...

Ăn cơm xong, ba người đứng dưới bóng râm của bãi đỗ xe. Phó Tử Ngộ hỏi: "Tiếp theo em định làm gì?"

Giản Dao đáp: "Em định đi siêu thị mua ít đồ, em không đi cùng các anh nữa."

Bạc Cận Ngôn im lặng đứng bên cạnh cô.

Phó Tử Ngộ mỉm cười. "Được, vậy chúng tôi cũng đi siêu thị. Chẳng phải chúng tôi nói sẽ đồ dành em hay sao? Hôm nay em là nữ hoàng. Nữ hoàng đi đâu, chúng tôi đi đó, đúng không Cận Ngôn?"

Giản Dao bật cười. "Anh nói gì chứ?"

Kết quả Bạc Cận Ngôn ở bên cạnh cất giọng nhàn nhạt: "Ừ, chúng tôi đi cùng em."

Giản Dao đi siêu thị mua chút đồ dùng hằng ngày. Nhưng cô chưa bao giờ trở thành tâm điểm chú ý như hôm nay. Cô đẩy chiếc xe chở đồ của siêu thị đi giữa. Hai người đàn ông, một trai một phải từ tốn đi cùng cô. Các cô nhân viên trong siêu thị không ngừng liếc nhìn hai anh chàng cao lớn điển trai.

Phó Tử Ngộ hôm nay có vẻ rất hưng phấn, anh nhiệt tình đóng vai "kỵ sĩ của nữ hoàng", luôn miệng hỏi: "Nữ hoàng, chúng ta đi lối nào?", "Nữ hoàng, có lấy túi muối này không? Em không cần thì tôi lại để vào chỗ cũ..."

Giản Dao cảm thấy không tự nhiên. Bị Phó Tử Ngộ "hành hạ", cô không kìm được, lên tiếng: "Anh đừng gọi em như vậy nữa!"

Bạc Cận Ngôn im lặng đi bên cô. Giản Dao có thể cảm nhận được thỉnh thoảng ánh mắt sắc bén của anh dừng lại trên gương mặt cô. Điều này khiến cô càng không muốn nhìn anh. Hai người, chẳng ai nói với ai một lời.

Đến khu vực đồ ăn vặt, Giản Dao chọn mấy gói đồ. Một nhân viên tiếp thị trẻ tuổi đứng gần đó lập tức tiến lại gần chào mời sản phẩm bánh quy mới của công ty cô ta. Bạc Cận Ngôn đương nhiên không thèm để ý, Giản Dao mỉm cười nói không cần. Từ trước đến nay, Phó Tử Ngộ chưa bao giờ nhân tâm từ chối người đẹp, anh ném thử một miếng rồi trò chuyện với cô tiếp thị xinh

đẹp đảm ba câu. Sau đó, anh đi theo người ta sang giá để hàng ở bên kia mua bánh. Lúc này chỉ còn lại Giản Dao và Bạc Cận Ngôn. Giản Dao giả bộ chăm chú chọn đồ ăn vặt, coi như anh không tồn tại.

Một lúc sau, cô đột nhiên phát hiện bên cạnh không có người. Cô quay đầu, chỉ thấy chiếc xe đẩy ở sau lưng. Bạc Cận Ngôn đã biến mất từ bao giờ. Cô vô thức ngó xung quanh tìm kiếm nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh.

Giản Dao bỗng có cảm giác mất mát. Cô nhìn chăm chăm giá để hàng, đến mức thất thần.

Đột nhiên bên tai Giản Dao vang lên giọng nói trầm ấm quen thuộc, có ý trêu chọc: "Nữ hoàng, kẹo gum đây này."

Giản Dao ngẩn người. Vừa ngoảnh đầu, cô liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn đứng ngay bên cạnh cô, tay cầm một hộp kẹo gum, nơi khóe mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Kẹo gum là một trong những thứ đồ nằm trong danh sách mua sắm của cô ngày hôm nay. Không ngờ Bạc Cận Ngôn chủ động giúp cô đi lấy.

Giản Dao cố cất giọng thoải mái và tự nhiên: "Sao anh cũng gọi linh tinh theo Phở Tử Ngộ vậy?"

Bạc Cận Ngôn ném hộp kẹo gum vào trong chiếc xe đẩy. "Không sao, là tôi cam tâm tình nguyện, không cần báo đáp."

Nghe câu nói của anh, Giản Dao tủm tỉm cười. Cô lắc đầu. "Em không lấy vị táo, em thích vị cam."

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, giơ tay cầm hộp kẹo. "Tuân lệnh nữ

hoàng!”

Giản Dao dõi theo Bạc Cận Ngôn, sai bước dài đi về một bên. Anh hơi cúi người, chăm chú tìm kiếm. Dưới ánh đèn sáng trưng, thân hình cao lớn của anh như bức tượng điêu khắc, diện mạo thanh tú. Đây chính là người đàn ông cô thích.

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng chọn xong, từ tốn quay về chỗ Giản Dao.

Giản Dao giơ tay ra nhận. “Cảm ơn anh.”

Bạc Cận Ngôn lập tức đưa cho cô. Giản Dao định lấy cái hộp nhưng anh đột nhiên không buông tay. Cô bất giác nhướng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn, còn anh bỗng tiến lên một bước, thu hẹp khoảng cách với cô. Ánh mắt anh ngời sáng bức người.

“Chúng ta làm lành rồi phải không?” Bạc Cận Ngôn cất giọng trầm thấp, pha lẫn ý cười.

Giản Dao đỏ mặt, cúi đầu, không lên tiếng. Cô ra sức kéo hộp keo nhưng Bạc Cận Ngôn không chịu buông tay. Hộp keo vốn rất nhỏ, đầu ngón tay anh chạm vào mu bàn tay cô, mang lại cảm giác mát lại nhồn nhột. Bạc Cận Ngôn vẫn thản nhiên nhìn Giản Dao, tay nắm chặt hộp keo.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Giản Dao thăm thở dài. Cô ngẩng đầu, mỉm cười. “Em sợ anh rồi. Làm lành thì làm lành, em không tránh mặt anh nữa. Sáng ngày mai anh muốn ăn gì?”

Cô vừa dứt lời đôi mắt Bạc Cận Ngôn sáng rực, vẻ mặt của anh nhẹ nhõm trong giây lát. “Tôi nghe theo nữ hoàng.”

Giản Dao mỉm cười: “Đi thôi!”

“Ừm.”

Cô quay người đẩy xe đi trước, còn Bạc Cận Ngôn thông thả đi sau. Mới đi vài bước, Giản Dao bất chợt có cảm giác mềm mại nơi đỉnh đầu. Bạc Cận Ngôn đột nhiên giơ tay vuốt tóc cô.

Giản Dao thần thờ. Đúng vậy, tuy chúng ta đã làm lành nhưng nếu anh không thích em, em chẳng có cách nào tiếp tục ở cạnh anh, dù với tư cách một người bạn.

Về đến nhà, trời đã tối đen, vì hôm nay đã chấp nhận “làm lành” nên Giản Dao về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi cầm túi đồ ăn vặt và hoa quả xuống nhà dưới, tìm Bạc Cận Ngôn và Phó Tử Ngộ.

Bạc Cận Ngôn đang tắm trong phòng ngủ chính, còn Phó Tử Ngộ đang ngồi dưới mái hiên màu trắng bên ngoài phòng khách. Anh tươi cười vẫy tay. “Lại đây.”

Bầu trời trong vắt, ánh trăng bàng bạc. Hai người ngồi trên hai chiếc ghế nằm, ngắm cây cỏ, vừa thư thái vừa dễ chịu.

Phó Tử Ngộ tự rót cho mình một ly rượu vang rồi đưa một cái ly cho Giản Dao. “Em có uống một chút không?”

Giản Dao lắc đầu. Cô không có thói quen kiểu tiểu tư sản đó. Giản Dao đứng dậy, đi vào bếp, cầm một túi sữa ra ngoài. “Em uống cái này.”

Phó Tử Ngộ mỉm cười. “Ngoan quá!”

Hai người im lặng uống đồ một lúc, Phó Tử Ngộ đột nhiên lên tiếng: “Em thích Cận Ngôn phải không?”

Nghe câu hỏi của anh, Giản Dao bị sắc sứa. Mặt đỏ bừng, cô ho sặc sụa.

Phó Tử Ngộ không nhìn được cười. Anh vừa vỗ nhẹ vào lưng cô vừa lên tiếng: "Không việc gì phải vội, anh đứng về phía em. Anh thấy hai người khá quan đây."

Giản Dao đã lấy lại vẻ mặt bình thường. "Anh nói gì thế?"

Phó Tử Ngộ nói: "Em đừng giả bộ nữa."

Giản Dao không lên tiếng. Cô là người thẳng thắn, tuy chuyện thích Bạc Cận Ngôn khiến cô không khỏi ngượng ngùng nhưng một khi bị bạn anh nhận ra, cô cũng không phủ nhận.

Yên lặng một lúc, Giản Dao lên tiếng: "Anh đừng nói cho anh ấy biết."

"Tất nhiên anh không nói." Phó Tử Ngộ cười cười. "Những chuyện như thế này phải do đàn ông chủ động mới được." Anh sờ cằm. "Nhưng muốn Cận Ngôn chủ động, quả thực hơi khó."

"Không cần. Anh ấy không thích em." Giản Dao nói nhỏ.

Phó Tử Ngộ nhướn mày. "Làm gì có chuyện đó!"

Giản Dao do dự vài giây rồi kể lại vụ Bạc Cận Ngôn bảo cô "sau này nếu có bạn trai" cho Phó Tử Ngộ nghe. Chuyện này khiến trái tim cô bị tổn thương mấy ngày hôm nay. Bây giờ có người để trút bầu tâm sự, cô cảm thấy khá hơn nhiều.

Ai ngờ Phó Tử Ngộ không hề tỏ ra bất ngờ hoặc đồng tình, mà

vẻ mặt như muốn nói "biết ngay là như vậy". Anh cười, nói: "Chỉ vì lý do đó mà em khẳng định trong lòng cậu ấy không có em?"

Giản Dao trầm tư trong giây lát, cô không trả lời mà hỏi ngược lại: "Nếu anh thích một người con gái, liệu anh có bảo cô ấy đi tìm bạn trai không?"

"Anh đương nhiên không làm vậy, nhưng Giản Dao à, quan trọng ở chỗ cậu ấy là Bạc Cận Ngôn." Ánh mắt của Phó Tử Ngộ như thể chỉ hận "sắt không thể rèn thành thép": "Tuy cậu ấy có IQ rất cao nhưng EQ chỉ bằng 0. Cậu ấy hầu như không tiếp xúc với con gái nhưng lại tự đề cao bản thân một cách cực đoan."

Giản Dao mỉm cười. "Em tán thành!"

Phó Tử Ngộ cũng cười. "Vì vậy, cậu ấy nói "sau này nếu em có bạn trai" thì vẫn chưa là gì cả. Dù bây giờ em thông báo với cậu ấy, ngày mai em lấy chồng, cậu ấy cũng sẽ nói câu chúc mừng một cách cao ngạo, thậm chí thoải mái rút tờ chi phiếu làm tiền mừng cho em. Một ngày nào đó, em khoác tay người đàn ông khác xuất hiện trước mặt cậu ấy, có lẽ lúc bấy giờ cậu ấy mới nhận ra, ừm, không đúng, tại sao Giản Dao không phải là người phụ nữ của mình?"

Giản Dao rất muốn cười nhưng trong lòng dâng nổi chua xót, cô ngáp ngừng, do dự. Có đúng như vậy không? Anh có thể ngốc nghếch trong vấn đề tình cảm đến mức này?

Hình như là... có thể.

Vẻ mặt và giọng điệu của Phó Tử Ngộ trở nên ôn hòa và chắc chắn: "Giản Dao, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy quan tâm đến một người phụ nữ nào như quan tâm đến em."

Giản Dao không lên tiếng.

“Con người cậu ấy là vậy. Cậu ấy rất xuất sắc, luôn thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng cậu ấy cũng rất chậm hiểu, tự cho mình là nhất. Đúng rồi, cậu ấy còn lập dị, không hòa đồng. Vì vậy, bất kể em là bạn hay là người yêu của cậu ấy, đều có số trở thành một “bà mẹ”.” Phó Tử Ngộ ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng nhếch lên. “Giản Dao, Cận Ngôn không hiểu gì về chuyện tình cảm, chúng ta phải tiến nhiều hơn một bước. Ban đầu, anh cũng bước rất nhiều bước thì mới có thể trở thành người bạn duy nhất của cậu ấy. Bây giờ, với tư cách người bạn thân, anh hy vọng em cho cậu ấy thêm một chút cơ hội và thời gian. Anh không muốn cậu ấy đánh mất em.”

Bầu trời đêm đẹp đẽ, cơn gió mùa hạ nhẹ thổi qua như vỗ về nỗi buồn và mất mát trong lòng con người. Giản Dao ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Phó Tử Ngộ. Cô vừa định lên tiếng, chợt nhìn thấy Bạc Cận Ngôn từ trong phòng ngủ đi ra. Giản Dao lập tức ngậm miệng. Phó Tử Ngộ quay đầu, nơi khóe miệng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt. Anh nâng ly rượu vang, chạm vào cốc sữa trong tay cô. “Liên minh thành lập.”

Bạc Cận Ngôn đi đến sau lưng bọn họ. “Liên minh gì cơ?” Anh vừa tắm xong, chỉ mặc bộ đồ ngủ, quần short và áo phông cotton màu trắng căng tôn lên nước da trắng của anh. Anh mắt anh dừng lại trên mặt Giản Dao. “Sao em đỏ mặt?”

Phó Tử Ngộ chỉ cười cười, không lên tiếng.

Giản Dao đứng dậy. “Không còn sớm nữa, em về đây, chào hai anh!”

Sáng sớm hôm sau.

Lúc tỉnh dậy, Bạc Cận Ngôn thấy hơi buồn bực bởi tối qua tuy Giản Dao đồng ý làm lành với anh nhưng cô bỏ về mà chẳng nói

câu nào. Đây là lần đầu tiên trong đời anh rơi vào tình cảnh bị người khác lựa chọn. Từ trước đến nay đều là anh tùy ý chọn, từ nơi công tác, chức vụ, trợ lý... Có lẽ hôm nay anh nên tiếp tục đồ dành cô, để xem hiệu quả thế nào?

Đang ở trong nhà vệ sinh đánh răng, Bạc Cận Ngôn nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Anh chau mày, bỏ bàn chải xuống. Ừm... đã đến giờ ăn sáng.

Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài phòng khách, quả nhiên thấy Giản Dao ngồi ở sofa. Trên bàn đặt hộp sủi cảo nhân tôm, da cá thơm phức.

Hôm nay, Giản Dao mặc bộ váy màu ngó sen, trông rất mát mẻ. Cô ngẩng đầu, mỉm cười với anh. Ừm, cô gái nhỏ nhìn rất vừa mắt. Nếu sáng nào cũng như hôm nay, chắc chắn cả ngày sẽ thư thái, dễ chịu.

Đúng lúc này, Giản Dao lên tiếng hỏi: "Công việc của chúng ta ngày hôm nay là gì?"

Nơi khóe mắt Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười. "Tam thời chưa có việc gì" Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Vây... tôi đi thay quần áo, sau đó chúng ta ăn sáng." Có lẽ do tâm trạng vui vẻ, giọng nói của anh đặc biệt ôn hòa.

"Được" Giản Dao bình thản cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh. Tuy nhiên, khóe miệng cô cong lên, hai má nóng ran.

Cận Ngôn à, em đã tiến thêm một bước. Nếu anh muốn đi về phía em, em sẽ đứng ở nơi này đợi anh. Nếu anh vẫn không chịu cất bước, lần sau, em sẽ không quay đầu.

Bạc Cận Ngôn huýt sáo, đứng trước gương, thay áo sơ mi và quần âu, sau đó gọi điện cho Phó Tử Ngộ. Phó Tử Ngộ tươi cười

chúc mừng bạn: "Tôi sẽ bảo người chuẩn bị hợp đồng. Cậu vẫn ký ba năm như thường lệ?"

Bạc Cận Ngôn im lặng vài giây, cất giọng nhàn nhạt: "Sửa thành mười năm."

Phó Tử Ngộ ngậy người vài giây, lắc đầu, phì cười. Cuối cùng, anh nói một câu: "Chị gái cậu chắc buồn lắm, vụ đoạt người không thể vượt mặt cậu."

Câu nói của Phó Tử Ngộ nhắc nhở Bạc Cận Ngôn, anh lập tức nhắn tin cho Doãn Tư Kỳ: "Rất đáng tiếc, Giản Dao là của tôi rồi." Ký tên: "Bạc Cận Ngôn thật."

Doãn Tư Kỳ không trả lời.

Khi mở cửa phòng ngủ, Bạc Cận Ngôn nhìn thấy Giản Dao đang cầm một cuốn sách, ngồi ở sofa. Tên cuốn sách là Đại cương phân tích chứng cứ hành vi.

Anh mỉm cười, vừa định đi ra ngoài thì di động đổ chuông.

Bạc Cận Ngôn vẫn nhìn Giản Dao chăm chú, đồng thời bắt máy: "Xin chào!"

"Phó giáo sư Bạc, tôi là Hoàng Hy." Người cảnh sát phụ trách vụ án Vương Uyển Vi ở khu nghỉ mát và vụ bắt "hắn" cất giọng nghiêm túc.

"Anh nói đi." Giọng của Bạc Cận Ngôn lạnh hẵn.

"Chúng tôi đã tìm thấy hắn." Giọng nói của Hoàng Hy có phần nặng nề. "Thi thể của hắn."

Chương 35

Giản Dao cùng Bạc Cận Ngôn đi xem thi thể của hắc. Đó là nhà xác của một đơn vị trực thuộc Bộ Công an. Bốn bức tường trong phòng màu xám trắng, không khí lạnh lẽo, nghiêm túc và không có sinh khí.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy xác chết, Giản Dao vẫn cảm thấy cơn buồn nôn dâng lên cổ họng.

Hắc bị thiêu, chỉ còn bộ xương đen sì, gương mặt hoàn toàn bị hủy hoại. Điều duy nhất có thể nhìn ra là người hắc cao lớn, không béo, không gầy, trùng khớp với đặc điểm người đàn ông trong lời khai của Đoàn Tư Kỳ. Nghe nói, trong quá trình lái xe tháo chạy, hắc đã đâm phải lan can bảo vệ trên đường quốc lộ. Xe ô tô rơi xuống vực, nổ tung nên hắc mới bị thiêu cháy.

“Có đúng là hắc không?” Giản Dao hỏi Bạc Cận Ngôn.

Hôm nay, dù thời tiết nóng bức nhưng Bạc Cận Ngôn không mặc áo sơ mi như thường ngày mà diện com lê, thắt cà vạt chỉnh tề. Đến đôi giày da cũng bóng loáng. Giản Dao hiểu tâm lý của anh. Điều này chứng tỏ anh coi trọng lần đầu tiên gặp hắc, tuy đối phương chỉ còn là cái xác chết cháy đen.

Bạc Cận Ngôn không trả lời câu hỏi của Giản Dao, cúi đầu nhìn chằm chằm thi thể mấy giây, sau đó khóe miệng nhếch lên: “Hi.”

Giọng nói của anh trầm thấp, ôn hòa, nơi đáy mắt thấp thoáng ý cười rất nhạt.

Giản Dao đã quen với tính cách của Bạc Cận Ngôn nên vẫn điềm nhiên như không. Nhân viên của nhà xác đứng bên cạnh hết sức kinh ngạc: “Phó giáo sư quen biết người chết?”

Bạc Cận Ngôn quay người đi ra ngoài.

Tại một phòng hội nghị của trụ sở Bộ Công an. Đèn trong phòng sáng trưng, bàn gỗ đen uy nghiêm. Mọi người ngồi xung quanh chiếc bàn, bầu không khí rất nặng nề. Bạc Cận Ngôn cũng là một trong số đó. Anh ngồi với đại diện của phía Trung Quốc. Bạc Cận Ngôn lúc này hoàn toàn khác người đàn ông hôm qua mỉm cười, gọi Giản Dao là “nữ hoàng”. Về mặt lạnh lùng và tập trung, ánh mắt sắc bén bức người, giống một chuyên gia trẻ tuổi tài cao thật sự. Giản Dao biết, đây chính là hình ảnh chân thật của anh trong khi làm việc. Với tư cách là trợ lý của Bạc Cận Ngôn, Giản Dao cùng các nhân viên ngồi ở hàng ghế sau, yên lặng lắng nghe.

Một đầu của bàn tròn là mấy người Mỹ gốc Hoa, đại diện của FBI. Đầu tiên, bọn họ đưa ra kết quả giám định ADN: “Các vị, chúng tôi đã hoàn thành việc kiểm tra và đối chiếu với kho ADN, có thể xác nhận thân phận của người chết.”

Bọn họ mở máy chiếu. Trên màn hình trắng ở phía trước xuất hiện hình ảnh một người đàn ông trẻ tuổi người châu Á. Hắn mặc bộ com lê, thân hình cao lớn nổi bật.

“Người chết là Giang Hạo, hai mươi bảy tuổi, kỹ sư IT, người Mỹ gốc Hoa.” Đại diện FBI đột nhiên quay sang Bạc Cận Ngôn, giọng nói mang hàm ý sâu xa: “Simon biết cậu ta.”

Đại diện FBI vừa dứt lời, mọi người đều cảm thấy bất ngờ. Giản Dao cũng kinh ngạc.

Ánh mắt của Bạc Cận Ngôn vẫn trầm tĩnh như nước, khóe miệng anh nhếch lên, để lộ nụ cười mỉa mai. "Thật vinh hạnh. Anh ta là một trong những nạn nhân may mắn được tôi cứu thoát khỏi bàn tay của tên ăn thịt người Hoa tươi."

Sự thật là thế nào?

Xét từ mọi phương diện, Giang Hạo, thi thể được phát hiện trong chiếc ô tô của nghi phạm phù hợp với chân dung tội phạm do FBI phác họa. Đầu tiên là hình dáng. Từ kết quả xét nghiệm những vật thể còn sót lại trên người chết, có thể thấy lúc đó hắn cũng mặc com lê, trùng khớp với những gì Doãn Tử Kỳ nhìn thấy. Giang Hạo là người có IQ cao, gia đình giàu có. Hắn lặng lẽ về nước từ nửa năm trước, hoàn toàn có thời gian và năng lực lén lút theo dõi Bạc Cận Ngôn, thực hiện hành vi khiêu khích.

Vậy động cơ của hắn là gì? FBI đưa ra hai suy đoán:

Thứ nhất, hắn là một nạn nhân bị tên biến thái giam giữ. Sau bị tổn thương tạo thành chứng ngại, khiến tâm lý của hắn không thể khôi phục bình thường. Do đó, hắn tưởng tượng bản thân thành kẻ đã hành hạ mình, vì thế mới có một loạt hành động quái lạ như vậy.

Thứ hai, suy đoán này tương đối táo bạo. Có lẽ ngay từ đầu, Giang Hạo là đồng bọn của tên biến thái ăn thịt người. Lúc Bạc Cận Ngôn và FBI phá án, hắn đóng giả làm nạn nhân, thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật. Bây giờ, hắn tìm Bạc Cận Ngôn để trả thù.

Cuộc họp kết thúc, Giản Dao đứng dậy, đi đến bên Bạc Cận Ngôn. Anh vẫn đứng cạnh bàn, cúi đầu đọc tài liệu về Giang Hạo. Lúc này, đại diện của phía cảnh sát Trung Quốc đã rời khỏi phòng hội nghị. Đại diện của FBI ngồi đối diện tiến lại gần, bắt tay Bạc Cận Ngôn. "Simòn, anh làm rất tốt."

Ý bọn họ khen ngợi Bạc Cận Ngôn đặt bẫy ngược lại, dù đối phương rơi vào vòng vây của cảnh sát, cuối cùng hẳn không thoát khỏi cuộc truy bắt.

Giản Dao vui mừng nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh chỉ nhếch miệng, cười rất nhạt, vẻ mặt không một chút hưng phấn hay xúc động.

Lúc hai người ngồi trên xe rời khỏi Bộ Công an đã là buổi chiều.

Bạc Cận Ngôn nghiêm mặt, lặng lẽ lái xe. Giản Dao nhìn anh vài giây về đồ xét rồi lên tiếng: “Vụ án này coi như kết thúc rồi phải không?” Ban nãy cô nghe thấy mấy nhân viên FBI thương lượng đặt vé máy bay về nước.

Bạc Cận Ngôn nói: “Kết quả chính thức là như vậy.”

Câu nói này có nhiều tầng ý nghĩa, Giản Dao hỏi: “Lẽ nào anh nghi ngờ Giang Hạo không phải là người đó?”

Bạc Cận Ngôn cất giọng dứt khoát: “Tôi không biết.”

Giản Dao im lặng. Đúng là mọi chứng cứ đều chứng minh người chết là Giang Hạo, tâm trạng nơm nớp, thấp thỏm nhiều ngày của cô với đi không ít. Tuy nhiên, cái chết của hắn quá đột ngột, khiến cô có cảm giác không chắc chắn.

“Làm thế nào bây giờ?” Giản Dao hỏi. Hiện tại người đã chết, bọn họ không còn cách nào nghiệm chứng.

Bạc Cận Ngôn để lộ nụ cười cao ngạo quen thuộc. “Chờ mấy vụ án tiếp theo là biết ngay.”

“Ý anh là...”

“Nếu hần chưa chết, hần nhất định sẽ quay lại. Trò chơi vô vị của hần mới bắt đầu, làm sao hần nỡ bỏ đi?”

Buổi tối mát rượi, trăng sáng trên bầu trời, Giản Dao ngồi trong thư phòng của Bạc Cận Ngôn đọc sách. Một khi đã quyết tâm đi theo Bạc Cận Ngôn, cô muốn tranh thủ thời gian bổ sung kiến thức chuyên ngành. Có điều, “quyết tâm đi theo” đương nhiên ám chỉ công việc, còn về con người anh... Nghĩ đến đây, Giản Dao không kìm được, ngẩng đầu, nhìn Bạc Cận Ngôn đang ngồi ở đầu kia của giá sách. Anh mặc áo sơ mi đơn giản, gương mặt thanh tú, yên tĩnh và tập trung.

Cô phải làm thế nào để nhìn thấu trái tim anh?

“Em nhìn tôi làm gì?” Bạc Cận Ngôn không ngẩng đầu, đột nhiên lên tiếng.

Giản Dao đỏ mặt nhưng cô vẫn bình thản trả lời: “Em vô tình nhìn thôi.”

Bạc Cận Ngôn không tiếp tục đề tài này. Anh buông cuốn sách, nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. “Tối nay em hãy dọn xuống đây. Sau này em sẽ sống ở thư phòng.”

Giản Dao nói lại “... Em không dọn.”

Bạc Cận Ngôn nheo mắt. “Lẽ nào trợ lý của tôi không nên ở bên cạnh tôi 24/24?”

Đối với yêu cầu không phân biệt phải trái, tự theo ý mình của anh, Giản Dao đã quen từ lâu nên cô không hề thấy xao động hay kinh ngạc. Cô chỉ cười nhạt. “Em thích có không gian riêng. Anh cần, có thể gọi em xuống nhà bất cứ lúc nào.”

Bạc Cận Ngôn không lên tiếng, sắc mặt tương đối khó coi. Anh đứng dậy, tháo cà vạt, cởi cúc áo ở cổ, xem ra anh chuẩn bị đi tắm.

Anh vừa đi hai bước, Giản Dao ngập ngừng vài giây, lại lên tiếng: "Hơn nữa... sau này nếu em có bạn trai, nếu tình cảm tiến triển tốt đẹp, em cũng sẽ sống cùng anh ấy, không thể ở bên anh 24/24 được."

Lời nói vừa thốt ra miệng, hai má cô lập tức nóng ran.

Câu này có hiệu quả ngay tức thì bởi Bạc Cận Ngôn dừng bước. Anh rõ ràng ngăn người, sau đó quay lại nhìn Giản Dao.

Bốn mắt nhìn nhau, tròng mắt đen của anh từ từ trở nên sắc lạnh, khiến trái tim Giản Dao hơi loạn nhịp.

"Hừ..." Bạc Cận Ngôn thốt ra một tiếng rất nhẹ rồi lạnh lùng quay người bước đi.

Đây là... phản ứng kiểu gì thế?

Nghe tiếng cửa phòng ngủ khép lại, Giản Dao không thể nén cười. Mặc kệ phản ứng của anh. Mấy hôm trước chính anh bảo cô tìm bạn trai, bây giờ cô cho anh biết, thế nào gọi là bạn trai.

Giản Dao đọc sách một lúc, nhớ đến chuyện xảy ra lúc ban ngày, trong đầu vụt qua một ý nghĩ. Cô ngẩng đầu, quan sát giá sách chứa hồ sơ vụ án ở bên tường.

Hộp hồ sơ lớn nhất, nổi bật nhất hiển nhiên là: Tên biến thái ăn thịt người Hoa tươi California. Giản Dao đứng lên ghế, lật xem hồ sơ trong hộp. Đầu tiên là tài liệu chung về toàn bộ vụ án. Giản

Dao xem lướt qua, hiểu đại khái tại sao tên ăn thịt người Tommy lại trở thành kẻ giết người hàng loạt khó bắt giữ nhất trong lịch sử của FBI những năm gần đây. Hắn chọn nạn nhân không có quy luật, từ độ tuổi, màu da, giới tính đến nghề nghiệp. Hơn nữa, hắn có điều kiện kinh tế tương đối khá. Tuy xuất thân từ gia đình tan vỡ, nghèo khó nhưng nhờ đầu óc thông minh, dựa vào đầu tư tài chính nên Tommy đã đổi đời. Người như hắn, muốn che giấu tội ác cũng dễ dàng hơn người bình thường. Sau đó, Giản Dao xem đến tập hồ sơ về từng nạn nhân cụ thể. Tập hồ sơ rất dày, cô giở vài trang, cảm thấy khó có thể xem tiếp vì những tấm ảnh trên đó quá tàn nhẫn. Giản Dao vô ý giở đến tài liệu về nạn nhân cuối cùng. Vừa nhìn thấy tên in trên hồ sơ, Giản Dao sửng sốt trong giây lát.

Simon, Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn tắm rửa xong, đi ra ngoài, anh mặc áo sơ mi mới, đầu tóc vẫn ướt rượt.

Nghĩ tới câu “nếu có bạn trai” Giản Dao vừa nói, anh rất không hài lòng. Đương nhiên ai cũng sẽ đi tìm một nửa của mình, nhưng trong lòng Giản Dao, anh không quan trọng bằng một người đàn ông tâm thường không biết từ đâu chui ra. Buồn cười thật đấy.

Bạc Cận Ngôn đi ra ngoài phòng khách, thấy Giản Dao đang ngồi ở sofa. Trong tay cô là tập hồ sơ về tên biến thái ăn thịt người, trên đó có tên anh.

Nghe thấy tiếng bước chân, Giản Dao ngẩng đầu nhìn, đôi mắt cô ánh lên tia phức tạp.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn Giản Dao, tiến lại gần rồi ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh cô. Anh mở ti vi, xem chương trình “Tuồng thuật pháp luật”.

Một lát sau, Bạc Cận Ngôn cảm thấy có người kéo tay áo mình. Anh ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt trong veo sáng ngời của Giản Dao.

“Cho em xem vết thương của anh.” Giản Dao cất giọng nhẹ nhàng.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Từ trước đến nay chưa có người phụ nữ nào nhìn thấy cơ thể của tôi.” Anh trả lời cứng nhắc, sau đó quay đầu, tiếp tục xem chương trình trên ti vi.

“Em muốn xem!” Giản Dao nắm tay anh, giọng rất kiên quyết. “Em là trợ lý của anh, vết thương của anh liên quan đến vụ án, đương nhiên em có quyền được xem.”

Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới quay sang nhìn Giản Dao. Trầm mặc một giây, anh giơ tay, cởi cúc áo nhưng mắt lại hướng về phía màn hình ti vi.

Trong khi Bạc Cận Ngôn vẫn tỏ ra điềm nhiên như không thì Giản Dao càng lúc càng thấy hồi hộp. Hàng cúc cởi hết, hai vạt áo sơ mi mở ra, vòm ngực rộng và vùng bụng phẳng lì của người đàn ông hiện ra trước mặt Giản Dao.

Da của anh rất trắng, bắp thịt có vẻ dẻo dai, cân đối, trông không hề yếu ớt. Anh thậm chí còn có cơ bắp... Lần trước, Giản Dao đã nhìn thấy vết thương trên lưng Bạc Cận Ngôn. Đây là lần đầu tiên cô ngắm nhìn anh từ phía trước. Vết thương ở đẳng trước không nhiều nhưng trông rất đáng sợ. Phía dưới ngực, vị trí gần tim có một vết sẹo màu hồng. Dưới bụng anh xuất hiện vết sẹo rất dài. Trong đầu Giản Dao chợt hiện lên hình ảnh máu me đáng sợ của Bạc Cận Ngôn trong tập hồ sơ, mắt đột nhiên cay sè.

Trong hồ sơ còn có lời ghi chú: "... Simon mất tích khoảng nửa năm. Lúc được giải cứu, anh bị thương rất nặng, mất quá nhiều máu, các cơ quan nội tạng suy kiệt, hôn mê bất tỉnh. Sau bốn ngày đêm nằm ở phòng cấp cứu, cuối cùng anh cũng thoát khỏi cơn nguy kịch... Dựa vào tin tức mà Simon bí mật cung cấp cho FBI trong thời gian bị giam cầm, tên ác ma ăn thịt người trứ danh mới bị bắt giữ. Simon còn cứu mười hai người dân vô tội cũng bị giam giữ ở dưới tầng hầm giống anh..."

Bạc Cận Ngôn từng bị tàn phá cơ thể để cứu sống mười hai sinh mạng. Những chuyện này...

Giản Dao ngẩng đầu, ngăm nhìn gương mặt nhìn nghiêng lãnh đạm và ánh mắt tỏ ra hơi mất kiên nhẫn của anh. Anh chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, lúc nào cũng chỉ tỏ thái độ ngạo mạn và ầu trĩ...

Nghĩ đến đây, viền mắt Giản Dao bắt đầu ươn ướt.

"Em đã nhìn đủ chưa?" Tiếng Bạc Cận Ngôn đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu cô.

Giản Dao mặc kệ anh, gơ tay, nhẹ nhàng sờ lên vết sẹo trên bụng. Từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác mát lạnh và lồi lõm. Cô thầm nghĩ, không biết lúc đó, anh bị rạch sâu đến mức nào?

Bạc Cận Ngôn đột nhiên nắm chặt ngón tay cô.

Ánh mắt Giản Dao dừng lại ở bàn tay đầy sức mạnh của Bạc Cận Ngôn, sau đó di chuyển lên khuôn mặt anh. Gương mặt tuần tú dường như hơi ửng đỏ. Anh cất giọng trầm trầm: "Rất nhột, em đừng sờ nữa."

Giản Dao không ngờ mình lại rơi lệ trong hoàn cảnh này. Lúc câu nói của anh lọt vào tai cô, cô còn mỉm cười. Nhưng trái tim cô

mềm nhũn, một giọt nước mắt trào ra nơi khoé mi. Bạc Cận Ngôn rõ ràng cũng không lường trước được tình huống này. Anh ngăn người, nhìn Giản Dao chăm chú. Giản Dao hơi ngượng ngùng, quay đầu sang một bên, rút tờ giấy ăn trên bàn uống trà, lau nước mắt.

Bạc Cận Ngôn lên tiếng: “Nếu biết trước sẽ làm em khóc, tôi sẽ không cho em xem.” Vừa nói anh vừa giơ tay cài cúc áo.

Giản Dao đã ngừng khóc, ai ngờ anh lại đột nhiên buông ra một câu hết sức dịu dàng, viền mắt cô lại nóng ran, từng giọt nước mắt chảy dài xuống gò má. Cô không nhìn Bạc Cận Ngôn, liên tục rút giấy ăn lau nước mắt. Mặc dù vậy, cô vẫn cảm thấy ánh mắt sáng quắc ở bên cạnh chiếu vào mặt mình.

“Đừng nhìn em, xem chương trình của anh đi!” Giản Dao nói nhỏ.

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn nói nhỏ. Sau đó, anh quay đầu, chăm chú xem ti vi.

Giản Dao ngồi bên cạnh anh, viền mắt vẫn ướt nước. Cô tiếp tục lau nước mắt và khịt khịt mũi, cho đến khi hồi phục tâm trạng. Bờ vai đột nhiên nặng trĩu, Bạc Cận Ngôn đã đặt tay lên vai cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Giản Dao cứng đờ người trong giây lát.

“Em đừng khóc nữa!” Giọng nói của anh nhẹ nhàng như gió thoảng.

“... Vâng.”

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn tối đen, ti vi vẫn chiếu tiếp

chương trình, tay Bạc Cận Ngôn vẫn đặt trên vai Giản Dao. Hai người ngồi tựa vào nhau một lúc lâu, Giản Dao dường như có thể ngửi thấy mùi xà phòng thơm dịu dịu toát ra từ cơ thể anh và hơi thở ấm toả ra từ người đàn ông... Bàn tay anh ôm vai Giản Dao rất nhẹ nhàng nhưng cô cảm thấy nó mang sức mạnh to lớn. Mỗi tế bào dưới lớp da như cảm nhận được trọng lượng của cơ thể anh, nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh.

Không biết bao lâu sau, có thể là nửa tiếng đồng hồ, hoặc giả chỉ mười mấy phút, điện thoại di động trong túi Bạc Cận Ngôn đột nhiên đổ chuông. Anh rút tay về, Giản Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng hình như cô có chút cảm giác... không ổn.

Bạc Cận Ngôn chẳng hề để ý đến tâm trạng của Giản Dao, anh bắt máy: "Tử Ngộ."

Hai người đàn ông nói chuyện về vụ án Giang Hạo ngày hôm nay. Giản Dao càng ngồi càng thấy không tự nhiên, thế là cô đứng dậy. "Em về đây."

Bạc Cận Ngôn nhìn cô. "Chúc em ngủ ngon!"

"Chúc anh ngủ ngon!"

Ở đầu kia điện thoại, Phó Tử Ngộ cười cười. "Muộn như vậy rồi, Giản Dao vẫn ở chỗ cậu sao?"

"Ừ, cô ấy vừa khóc, tôi đang dỗ cô ấy." Bạc Cận Ngôn đáp rất tự nhiên.

Giản Dao đang mở cửa, nghe câu nói của anh, cô nhăn mặt. "Không được nói với anh ấy!"

Giản Dao về nhà, tắm rửa, thay bộ đồ ngủ rồi thư thái nằm

xuống giường. Lúc này, đêm đã về khuya, bên ngoài cửa sổ không một tiếng động. Cô nhắm mắt một lúc rồi lại ngồi dậy, rút một thứ từ túi xách ra.

Đó là một tấm ảnh chụp Bạc Cận Ngôn mà cô photo từ tập hồ sơ vụ án tên biến thái ăn thịt người. Có lẽ tấm ảnh này được chụp khi anh bị nhốt dưới tầng hầm. Mặt đất vừa đen vừa bẩn thỉu. Bạc Cận Ngôn nằm trên mặt đất. Giản Dao không rõ anh mặc đồ gì, bởi toàn thân anh thấy nhầy nhụa máu. Tuy nhiên, gương mặt anh vẫn bình thản, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ say, cũng như đã từ giã cõi đời.

Giản Dao nằm xuống giường, giơ tấm ảnh lên cao. Yên lặng một lúc, cô đưa tấm ảnh lên miệng, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên má anh.

Giản Dao rời đi không bao lâu, Bạc Cận Ngôn về phòng đi ngủ.

Dưới ngọn đèn dịu dàng, anh kéo rèm cửa sổ, đứng trước gương, cởi áo sơ mi.

Khi da thịt lộ ra, Bạc Cận Ngôn quan sát vết sẹo qua chiếc gương. Anh đột nhiên nhớ đến sự đụng chạm vừa rồi của Giản Dao. Anh cũng giơ tay sờ lên vết thương trên bụng nhưng không thấy ngứa, cũng chẳng có cảm giác gì khác. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh ngón tay thon thả, mềm mại của Giản Dao. Lúc ngón tay cô chạm vào làn da anh, cảm giác đó giống như một sợi lông nhẹ nhàng lướt qua, khiến anh thấy ngứa ngứa, tê tê.

Ngón tay của người phụ nữ...

Một cảm giác khô nóng khó diễn tả đột nhiên trào ra từ vết thương ở vùng bụng. Bạc Cận Ngôn đứng bất động trước gương một lúc, cuối cùng anh quyết định vào phòng vệ sinh, tắm nước lạnh, sau đó mới đi ngủ.

Chương 36

Buổi sớm mai, ánh nắng vàng bao phủ khắp không gian. Bên ngoài cửa sổ, cả thành phố tựa như mới tỉnh dậy sau giấc ngủ say. Trên đường phố, xe cộ đã bắt đầu tập nập.

Giản Dao mặc váy ngủ, túm tóc đứng trước tủ quần áo.

Hôm nay cô nên mặc đồ gì?

Cô rút một cái áo sơ mi lụa ngắn tay màu xanh nhạt và chiếc quần lửng màu trắng đục. Kể từ lúc đi làm, phong cách ăn mặc của cô luôn đơn giản, phóng khoáng và chắc chắn. Giản Dao cởi váy ngủ. Vừa định thay bộ quần áo, đột nhiên cô ngừng động tác. Anh mắt cô di chuyển đến một bên tủ quần áo, dừng lại ở khu vực treo bộ váy màu sắc rực rỡ. Một chút tâm tư dấy lên trong lòng. Tuy hơi then thụng nhưng Giản Dao vẫn quả quyết lấy bộ váy đẹp nhất ra mặc. Đây là một cái váy tương đối "mát mẻ". Chiếc váy không tay, hai dây nằm trên bờ vai trắng ngần, xương quai xanh, cánh tay và một vùng lưng để lộ. Tuy nhiên, những chỗ cần che kín vẫn kín nên không tạo cảm giác hở hang. Chiếc váy bó sát người tạo cảm giác phóng khoáng, tôn đường nét cơ thể. Điều Giản Dao thấy hài lòng nhất là màu sắc của chiếc váy. Màu vàng nhạt khiến làn da của người mặc trông càng sáng. Cô lấy một chiếc cặp tóc pha lê từ bàn trang điểm, buộc cao mái tóc dài. Sau đó, cô bôi ít son dưỡng môi. Cuối cùng, cô không đi giày da như ngày thường mà chọn đôi xăng đan gót nhỏ.

Lúc Giản Dao xuống nhà, Bạc Cận Ngôn đang ngồi ở sofa đọc báo. Anh rõ ràng còn trẻ tuổi nhưng có thói quen cứng nhắc như

ông già. Anh đọc rất chăm chú, thậm chí không ngẩng đầu nhìn cô. Tuy nhiên, Giản Dao bất ngờ phát hiện, anh đã mua đồ ăn sáng, đặt trên chiếc bàn uống trà.

“Hôm nay anh dậy sớm thế?” Giản Dao ngồi đối diện Bạc Cận Ngôn, cầm bát cháo và một tờ báo.

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn trả lời.

Thực tế, sáng nay anh dậy sớm là bởi tối qua anh ngủ không ngon. Nghĩ đến đây, Bạc Cận Ngôn rời mắt khỏi tờ báo, hướng về nguyên nhân gây ra “tội lỗi”.

Giản Dao đọc báo một lúc, đột nhiên có cảm giác bị ai đó “chiếu tướng”. Anh mắt rất quen thuộc, gần gũi. Cô bắt gặp Bạc Cận Ngôn đang nhìn mình chăm chú. Hai má Giản Dao nóng bừng. Hôm nay, cô buộc tóc cao, để lộ bờ vai mảnh mai. Hiện tại, ánh mắt của Bạc Cận Ngôn dừng lại ở nơi đó.

Giản Dao giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục ăn cháo.

Một lúc sau...

Sao anh vẫn còn nhìn? Mỗi tắc da trên người cô như bị ngọn đèn cực mạnh chiếu vào, đến mức nóng ran.

“Em định đi thi hoa hậu đấy à?” Giọng đàn ông trầm thấp cuối cùng cũng vang lên.

Giản Dao đỏ mặt, ngẩng đầu, nhìn Bạc Cận Ngôn. Anh tỉnh bơ như không, ánh mắt lạnh đậm, giống như lời nhận xét về ngoại hình của cô là một chuyện hết sức bình thường.

“Anh nói hôm nay phải đi gặp người của cục cảnh sát còn gì?”

Giản Dao đáp. "Em muốn để lại ấn tượng tốt cho bọn họ ngay từ lần gặp đầu tiên."

Hôm qua, Bạc Cận Ngôn nói cho cô biết, Bộ Công an bố trí một phòng nghiên cứu tội phạm cho anh ở thành phố này. Hôm nay, anh phải đi gặp người của cục cảnh sát để bàn về chuyện đó. Nghe Giản Dao nói vậy, Bạc Cận Ngôn không phát biểu ý kiến. Vài giây sau, anh lại liếc nhìn cô. "Sao lần đầu tiên gặp tôi, em chẳng ăn mặc trang trọng gì cả? Lẽ nào em không cần để lại ấn tượng tốt với tôi?"

Giản Dao bất giác cười tủm tỉm. "Anh chẳng biết thưởng thức phụ nữ, tại sao em cần quan tâm đến ấn tượng của anh?"

Mắt Bạc Cận Ngôn tối sầm.

Giản Dao đứng dậy định đi rửa tay, chợt nghe giọng nói thản nhiên của anh từ phía sau truyền tới: "Tôi không biết ư? 33C, 22, 34."

Giản Dao ngẩng người, một, hai giây sau mới có phản ứng, anh vừa nhắc đến số đo ba vòng của cô.

Cô liền quay người, trừng mắt nhìn Bạc Cận Ngôn. "Sao anh biết... Anh xem hồ sơ kiểm tra sức khỏe của em?"

Khoé miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên: "Tôi mà cần làm chuyện vô vị đó? Với năng lực tính toán của tôi, chỉ quan sát là ra hết." Lúc nói câu này, anh đảo mắt một lượt từ đầu đến chân Giản Dao.

Giản Dao hét lên: "Anh đừng nhìn em nữa!"

Muốn điều tra vụ án thuận lợi thì cần có danh phận. Hôm nay, Bạc Cận Ngôn đưa Giản Dao đi xác nhận danh phận đó.

Bây giờ là giữa mùa hè, cục cảnh sát rợp bóng cây xanh, các toà nhà văn phòng màu trắng sừng sững, uy nghiêm. Giản Dao đi theo Bạc Cận Ngôn vào văn phòng cục trưởng trước.

Theo kết quả thương lượng với Bộ Công an trước đó, Bạc Cận Ngôn sẽ thành lập một phòng nghiên cứu trong cục với tư cách phó giáo sư. Mặc dù phòng nghiên cứu nằm trong cục cảnh sát nhưng không chịu sự quản lý của cục.

Bọn họ có hai trách nhiệm chủ yếu:

Thứ nhất, nếu xảy ra vụ án lớn, ví dụ như vụ án giết người hàng loạt, Bạc Cận Ngôn sẽ chỉ đạo đội cảnh sát hình sự tiến hành điều tra.

Thứ hai, phòng nghiên cứu tham gia điều tra những vụ hung án hình sự của thành phố với tư cách một phòng ban độc lập.

Điều thứ nhất không khó lý giải, bởi vì đây là công việc cơ bản của ngành tâm lý tội phạm.

Điều thứ hai chỉ mang tính chất thí nghiệm. Từ trước đến nay, tâm lý học tội phạm gần như chưa được ứng dụng trong ngành cảnh sát nên Bộ Công an không thể thành lập đơn vị độc lập. Do đó, Bộ Công an để Bạc Cận Ngôn làm thí điểm trước.

Nếu trong thành phố xảy ra vụ án giết người, phòng nghiên cứu của Bạc Cận Ngôn sẽ tham gia điều tra như một nhóm nhỏ độc lập. Bọn họ không can thiệp vào công việc của đội cảnh sát hình sự nhưng hai bên có thể chia sẻ nguồn thông tin. Thông qua quá trình phá án, nghiệm chứng tâm lý học tội phạm của Bạc Cận Ngôn liệu có tác dụng ở Trung Quốc? Làm thế nào để ngành này

hữu dụng hơn? Đồng thời cũng coi như một sự thăm dò, nếu ứng dụng tâm lý học tội phạm vào cơ tầng đội cảnh sát hình sự, sẽ đạt hiệu quả ra sao?

Sau khi trao đổi tình hình, Cục trưởng mỉm cười, đứng dậy. “Phó giáo sư Bạc, tôi đưa cậu đi gặp đội cảnh sát hình sự.”

Bạc Cận Ngôn gật đầu.

Người thư ký văn phòng ở bên cạnh nói: “Vậy tôi đưa Giản Dao đi làm thủ tục giấy tờ.”

“Được ạ!” Giản Dao mỉm cười, đáp.

Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, Giản Dao không còn việc gì khác. Thấy cô thư ký văn phòng bận tối mắt tối mũi, cô cũng không muốn làm phiền mà đi ra ngoài hành lang, tìm một cái ghế rồi ngồi đó, đợi Bạc Cận Ngôn.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đang cùng Cục trưởng, đội trưởng đội cảnh sát hình sự ở trong phòng hội nghị nói chuyện. Đối diện chỗ Giản Dao ngồi, chỉ cách vài bước là văn phòng của đội cảnh sát hình sự.

Gần đây, trong thành phố không có vụ án lớn, đám cảnh sát hình sự ở văn phòng xem tài liệu... Rất nhanh có người chú ý đến cô gái lạ xinh đẹp ngồi ngoài cửa.

“Ai vậy nhỉ? Cô gái có liên quan đến vụ án nào hay sao?” Một người hỏi.

“Nghe nói là trợ lý của phòng nghiên cứu tội phạm mới thành lập, chắc là nghiên cứu sinh do Phó giáo sư Bạc hướng dẫn.”

“Thế à?” Mọi người ồ lên.

Đến giờ nghỉ trưa, trời tiết nóng bức, đám đàn ông không ở nguyên vị trí mà đứng dậy, tiến lại gần quan sát. Bị bọn họ trắng trợn nhìn, Giản Dao không thấy thoải mái. Nhưng cô lớn lên trong cục cảnh sát từ nhỏ nên không đến nỗi quá ngỡ ngàng. Cô mỉm cười, đứng dậy, đi đến bắt tay bọn họ: “Chào các anh, em là Giản Dao.”

Lúc Bạc Cận Ngôn cùng mấy vị lãnh đạo rời khỏi phòng hội nghị, bắt gặp một đám đàn ông đang ở ngoài hành lang trò chuyện. Giản Dao đứng giữa, chiếc váy màu vàng nhạt của cô nổi bật nhất, cô nở nụ cười ngọt ngào với bọn họ.

Bạc Cận Ngôn hơi chau mày.

Thấy các lãnh đạo đi ra ngoài, những cảnh sát hình sự tươi cười chào hỏi. Nhìn thấy Bạc Cận Ngôn, nụ cười trên môi Giản Dao càng rạng rỡ, cô liền đi đến bên cạnh anh.

Cục trưởng chính thức giới thiệu mọi người với Bạc Cận Ngôn và Giản Dao. Sau đó, ông nói: “Cố cô gái xinh đẹp là các cậu chạy hết ra đây, không ai chịu làm việc cho tôi?”

Một người cảnh sát đáp: “Cục trưởng, bây giờ là giờ nghỉ trưa. Chúng tôi bày tỏ sự quan tâm đến đồng nghiệp mới ấy mà.”

Mọi người đều cười ha hả, Giản Dao phát hiện chỉ có Bạc Cận Ngôn không cười. Anh chàng này... đúng là không hoà đồng. Nhưng như vậy mới là Bạc Cận Ngôn.

Lúc này, Cục phó phụ trách đội cảnh sát hình sự lên tiếng: “Vây đi, trưa nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm.”

Mọi người đều mỉm cười, gật đầu, Bạc Cận Ngôn đột ngột lên tiếng: "Khỏi cần, chúng tôi không có thời gian. Tạm biệt." Nói xong, anh quay sang Giản Dao. "Đi thôi!"

Mọi người trở mắt về bất ngờ. Giản Dao phản ứng nhanh, lên tiếng cứu vãn tình hình: "Đúng rồi, chúng tôi còn có chút việc với Bộ Công an, cần qua đó ngay bây giờ. Chúng tôi không làm phiền mọi người nữa. Lần sau có cơ hội, Phó giáo sư Bạc sẽ mời mọi người."

Bộ Công an đương nhiên chẳng có việc gì tìm bọn họ. Xe ô tô vừa rời khỏi cục cảnh sát, Giản Dao liền ngoảnh đầu, hỏi Bạc Cận Ngôn: "Sao anh lại từ chối?"

Bạc Cận Ngôn đang tập trung lái xem từ tốn trả lời: "Em không những không cảm ơn tôi đã kéo em khỏi nơi đây hoóc môn giống đực mà còn can thiệp vào việc ăn cơm của tôi sao?"

Giản Dao không nhịn được cười. "Hoóc môn gì chứ? Bọn họ rất thân thiện." Cô biết Bạc Cận Ngôn không phải không hiểu nhân tình thế thái, chỉ là anh chẳng thèm bận tâm. Cô cất giọng dịu dàng: "Hay là thế này, lần sau ăn cơm, để em sắp xếp, được không? Đây là trách nhiệm của người trợ lý, anh không được can thiệp đâu đấy. Hơn nữa, dù anh đi ăn cơm cùng bọn họ cũng chẳng cần nói chuyện, coi như bọn họ không tồn tại là được."

Câu nói này phát huy tác dụng. Bạc Cận Ngôn lặng thinh, coi như mặc nhận. Giản Dao đạt được mục đích, trong lòng rất vui mừng. Cô tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Một lúc sau, cô chậm rãi lên tiếng: "Nhắc đến hoóc môn giống đực mới nói, chắc anh không có thứ này?"

Bạc Cận Ngôn chau mày, liếc nhìn Giản Dao, thần sắc rất không vui.

Cô vẫn nhắm mắt. Dưới ánh nắng, gương mặt cô thanh tú, trắng ngần, thân hình mảnh mai trong chiếc váy ôm át. Làn da để lộ ra bên ngoài nõn nà, không chút tí vết. Bạc Cận Ngôn thu ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía trước.

“Tất nhiên tôi cũng có hoóc môn.” Anh đáp lại lời chất vấn của cô bằng giọng kiêu ngạo. “Nhưng tôi biết cách kiểm soát hơn đám cảnh sát ngốc nghếch đó.”

Buổi tối về nhà, Giản Dao gọi điện thoại cho mẹ trước. Về công việc hiện thời, mẹ cô tuy không vui nhưng vẫn tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Trò chuyện một lúc, bà Giản đột nhiên hỏi: “Con và cậu Phó Tử Ngộ gần đây thế nào rồi?”

Giản Dao nói: “Mẹ, con không có hứng thú với anh ấy!”

“Thế hả?” Bà Giản hơi thất vọng nhưng cũng không hỏi nhiều. Giản Dao có vẻ buồn vì mẹ cô không nhắc đến Bạc Cận Ngôn.

Sau khi cúp điện thoại, cô lại gọi cho em gái Giản Huyền. Em gái nhạy cảm hơn mẹ. Vừa nghe Giản Dao nói chính thức trở thành trợ lý của Bạc Cận Ngôn, Giản Huyền liền cười hì hì. “Chị, không phải chị thích Bạc Đại Thần đấy chứ?”

Giản Dao cười cười, coi như mặc nhận. Giản Huyền tỏ ra hứng thú, thao thao phân tích và bày mưu tính kế giúp chị gái.

Cuối cùng, Giản Dao gọi điện thoại cho Lý Huân Nhiên. Kể từ lúc đi làm, cô chưa liên lạc với anh. Tuy nhiên, trước đây những lúc bận rộn, hai người cũng từng mấy tháng không có tin tức của nhau. Đối với Giản Dao, chỉ cần còn tình cảm, điều này không quan trọng. Bây giờ là hơn tám giờ tối, vẫn còn sớm. Giản Dao gọi cho Lý Huân Nhiên nhưng không có người bắt máy. Cô chỉ còn

cách gửi tin nhắn cho anh, nhắn anh khi nào rảnh thì gọi cho cô.

Chương 37

Hai tháng sau.

Tầng cao nhất của toà văn phòng cục cảnh sát là nhà ăn của nhân viên. Bây giờ là buổi trưa, nơi này ồn ào, náo nhiệt, mùi thức ăn thơm phức. Giản Dao lấy hai phần cơm, một phần đựng bằng hộp cơm, phần còn lại để nguyên trong khay. Vừa định tìm chỗ ngồi, cô liền nghe thấy tiếng gọi: “Giản Dao, bên này!”

Giản Dao ngoảnh đầu, phát hiện mấy người của đội cảnh sát hình sự. Cô mỉm cười, đi về bên đó, ngồi cùng bọn họ. Có người đẹp ngồi cùng, đám thanh niên trẻ tuổi thừa hoác môn càng sôi sục, nhiệt tình. Bọn họ không trò chuyện về vụ án ở khu vực nào đó mà chuyển đề tài sang chuyện xung quanh Giản Dao.

“Phó giáo sư Bạc không lên đây ăn cơm à?” Một người hỏi.

Giản Dao gật đầu. “Anh ấy bận đến mức không có thời gian ăn trưa.”

Một người cảnh sát khác cười, nói: “Có đề tử tuyệt vời như Giản Dao, Phó giáo sư Bạc chẳng cần bận tâm đến những việc vụn vặt này.”

Mọi người đều gật gù tán thành, Giản Dao mỉm cười. “Em không phải học trò của anh ấy, chỉ là trợ lý thôi.”

Đến cục cảnh sát lâu như vậy mà vẫn có người hiểu nhầm Giản Dao là nghiên cứu sinh do Bạc Cận Ngôn hướng dẫn. Những lúc như vậy, cô đều kiên nhẫn giải thích. Đương nhiên là phải dính chính. Cô không muốn bị mọi người lầm tưởng quan hệ giữa cô và Bạc Cận Ngôn là quan hệ "thầy - trò". Bởi nếu bị hiểu nhầm... sau này cô và anh sẽ ra sao?

Ăn cơm xong, cả nhóm quay về phòng làm việc. Gần đến cửa phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm, một cảnh sát trẻ tuổi đi chậm lại, sánh vai với Giản Dao đi cuối cùng.

"Tiểu Giản, ngày mai ngoài rạp bắt đầu chiếu bộ phim Chiến hạm ngân hà, anh định đi xem, em có đi không?" Anh ta hỏi.

Giản Dao liếc nhìn anh ta, cười cười. "Ngày mai em bận rồi ạ!"

Trong mắt của anh chàng cảnh sát vut qua một tia thất vọng nhưng anh ta chỉ cười, nói lần sau có cơ hội sẽ mời cô rồi quay về phòng làm việc.

Giản Dao mở cửa, thấy Bạc Cận Ngôn đang ngồi bên bàn làm việc, trước mặt anh chất đầy tài liệu. Anh vẫn đang lật giở tài liệu giống như lúc cô đi ăn.

Gần đây không có vụ án nghiêm trọng, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao bận rộn bắt tay vào xây dựng kho dữ liệu tâm lý tội phạm Trung Quốc. Công việc cụ thể của hai người là đi thăm gia đình của từng tên biến thái giết người hàng loạt, tìm hiểu cuộc đời chúng. Hai người còn tới mấy nhà tù xung quanh thành phố B, "trò chuyện" với những tên hung thủ của các vụ án lớn.

Công việc này tuy không căng thẳng và áp lực như điều tra vụ án nhưng không hề nhẹ nhàng chút nào. Hơn nửa tháng qua, Giản Dao bận tối mắt tối mũi, ngoài những vấn đề liên quan đến công việc cần trao đổi, về cơ bản cô chẳng có thời gian nói

chuyên phẩm với Bạc Cận Ngôn. Tuy công việc rất có ý nghĩa, Giản Dao hết sức nghiêm túc và tận tâm nhưng thỉnh thoảng khó tránh khỏi thầm than vãn: trong lòng anh chàng này chỉ có công việc, bao giờ anh ấy mới nghĩ đến chuyện khác?

Nghe thấy tiếng động, Bạc Cận Ngôn không ngẩng đầu, chỉ cất giọng trầm trầm: "Hi, hoa khôi của ngành tâm lý tội phạm!"

Kể từ khi Giản Dao đi làm ở cục cảnh sát, mọi người phong cho cô danh hiệu "hoa khôi của cục cảnh sát". Đặc biệt, đội cảnh sát hình sự ở phòng bên cạnh đều gọi cô bằng biệt danh này. Hồi còn ở trường đại học, Giản Dao thậm chí chưa đạt tiêu chuẩn hoa khôi của khoa Tiếng Anh. Do trong cục cảnh sát phái nữ hiếm hoi, nhan sắc bình thường nên vinh dự này mới rơi trúng Giản Dao.

Không hiểu tại sao Bạc Cận Ngôn biết chuyện này. Tuy nhiên, qua miệng anh, nó lại trở thành biệt danh dài dòng: hoa khôi ngành tâm lý tội phạm. Giản Dao cũng không bận tâm, cô đặt hộp cơm xuống trước mặt Bạc Cận Ngôn. "Anh ăn trưa đi."

"Ừ."

Tuy nhận lời nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn không nhúc nhích. Giản Dao đã quên, cô giật lấy tập tài liệu trong tay anh. Lúc này, Bạc Cận Ngôn mới ngẩng đầu, chau mày nhìn cô.

Giản Dao nói như ra lệnh: "Anh lập tức ăn cơm cho em!"

Mạch suy nghĩ của Bạc Cận Ngôn vẫn phiêu diêu ở phương nào, ánh mắt anh chuyển từ mặt cô xuống màn hình vi tính. Tuy nhiên, anh mở hộp cơm, cầm đũa một cách máy móc, vừa đọc tài liệu vừa ăn cơm.

Giản Dao ngồi xuống đối diện Bạc Cận Ngôn, lẳng lẽ nhìn anh ăn cơm. Cô cảm thấy hơi buồn cười, người đàn ông cao lớn diện

com lê rất chỉnh tề bây giờ trông giống như một đứa trẻ.

Bạc Cận Ngôn ăn một lúc, đột nhiên hỏi: “Em đã sắp xếp lại bản ghi chép phỏng vấn mấy tên tội phạm bị tuyên án tử hình ở nhà tù Thành Tây chưa?”

“Rồi. Em vừa gửi cho anh.”

“Ừ.” Bạc Cận Ngôn không hỏi tiếp. Có lẽ vì sự phân tâm vừa rồi, cuối cùng anh cũng cúi đầu nhìn thức ăn trong hộp cơm, lông mày nhíu lại. “Em mua ở đâu mà khó nuốt thế?”

Giản Dao thò đầu quan sát. Ăn hết một nửa hộp cơm anh mới cảm thấy khó nuốt?

Nói một cách khác, bây giờ anh mới phát hiện ra vấn đề. Bạc Cận Ngôn vốn rất kén ăn, đến bữa sáng còn cầu kỳ chọn quán Quảng Đông, cơm ở nhà ăn của cục cảnh sát sao có thể vừa miệng anh?

Giản Dao mỉm cười, nói ra sự thật: “Anh đã ăn cơm hộp mấy ngày liền rồi, anh không phát hiện ra mà thôi. Mùi vị không ngon lắm nhưng tương đối sạch sẽ và đủ chất dinh dưỡng, anh mau ăn đi!”

Bạc Cận Ngôn lạnh lùng “hừ” một tiếng nhưng vẫn tiếp tục ăn, mắt dán vào màn hình vi tính. Giản Dao lên mạng một lúc, vô tình đọc tin tức liên quan đến bộ phim Chiến hạm ngầm hà mà người cảnh sát trẻ tuổi vừa mời cô đi xem. Trong đầu vụt qua một ý nghĩ, Giản Dao giả bộ điềm nhiên hỏi: “Đúng rồi, ngày mai anh có đi xem phim không? Là một bộ phim khoa học viễn tưởng mới công chiếu.”

Bạc Cận Ngôn đã ăn xong. Anh đứng dậy, đi đến bồn rửa tay trong phòng rửa mặt. Nghe Giản Dao hỏi vậy, anh quay người,

mỉm cười. "Tôi không đi."

Giản Dao hơi thất vọng. Bạc Cận Ngôn đi đến bên bàn làm việc của cô. Anh tựa người vào mép bàn, cúi đầu nhìn cô, nơi khoé mắt để lộ ý cười dịu dàng. "Cuối tuần này, tôi đã bố trí một kế hoạch rất lý thú."

Giản Dao cầm cốc trà, uống một ngụm nhỏ. "Kế hoạch gì thế?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Tới nhà tù Trịnh Châu. Ở đó có mấy tên tội phạm giết người khá thú vị."

Giản Dao im lặng vài giây. Cô đặt cốc trà xuống bàn, dán mắt vào màn hình vi tính. "Em không đi. Ngày mai là thứ Bảy, em cần nghỉ ngơi." Điều tra tội phạm là công việc lâu dài, đâu cần vội vàng, tuần sau đi thì có gì khác biệt?

Bạc Cận Ngôn dường như có vẻ bất ngờ. Giản Dao cảm nhận được anh nhìn chằm chằm vào cô mà không lên tiếng.

"Em có tâm sự à?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Giản Dao biết nói thế nào? Chẳng lẽ bảo Bạc Cận Ngôn: Em chỉ muốn hai chúng ta ở riêng bên nhau, cùng vui vẻ đi xem phim? Cô quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến Bạc Cận Ngôn. Bạc Cận Ngôn đứng một lúc rồi làm mặt lạnh quay về vị trí.

Cả buổi chiều, không ai nói với ai một lời. Ban đầu, trong lòng Giản Dao có chút buồn bực. Nhưng làm việc một lúc, cô quên mất chuyện vừa rồi. Thỉnh thoảng ngẩng đầu, cô bắt gặp bộ dạng im lặng và tập trung của Bạc Cận Ngôn ở phía đối diện. Sắp hết giờ làm, đột nhiên có người gõ cửa. Là nhân viên văn thư, cô ta đưa một phong bì chuyển phát nhanh cho Giản Dao. "Giản Dao, cái này của cô."

Giản Dao cảm ơn, cầm lấy phong bì. Người gửi là trung tâm đặt vé XX, trên phong bì còn đóng dấu "Khẩn cấp". Giản Dao mở phong bì, bên trong cái hai tấm vé xem Chiến hạm ngân hà. Hơn nữa còn là vé phòng dành riêng cho cặp tình nhân màu hồng. Giản Dao bỏ vé vào trong phong bì, cầm phong bì, đứng dậy đi ra cửa.

Giọng nói lãnh đạm của Bạc Cận Ngôn từ phía sau vọng tới: "Em đi đâu vậy?"

Giản Dao ngoảnh lại, nhìn anh. "Tiểu Trần ở phòng bên cạnh đặt vé xem phim, mời em đi cùng. Em đi tìm anh ấy." Cô nghĩ là Tiểu Trần đặt vé mời cô đi xem phim, rất có khả năng khi đến địa chỉ nhận vé, anh đã đến nhầm tên cô.

Bạc Cận Ngôn dừng công việc. Anh tựa vào ghế, bắt rẻo chân, hơi ngẩng mặt, nhìn cô chăm chăm.

"Tiểu Trần gì chứ?" Anh lên tiếng. "Vé là do tôi đặt."

Giản Dao ngạc nhiên: "Anh đặt?"

Bạc Cận Ngôn bình thản cầm tập tài liệu lên xem. "Ờ, em đã hài lòng chưa, cô trợ lý hay giận dỗi?"

Giản Dao cầm phong bì quay lại, ngồi xuống ghế, khoé miệng cong cong: "Em hài lòng rồi!"

Nơi khoé mắt Bạc Cận Ngôn cũng vụt qua ý cười. Nhìn bốn chữ "Cặp vé tình nhân", tim Giản Dao rung lên một nhịp, cô nhẹ nhàng lên tiếng: "Sao anh lại mua vé tình nhân?"

Bạc Cận Ngôn nói: "Em hỏi câu quá thừa. Lẽ nào em bắt tôi chen chúc ngồi cùng người khác ở phòng chiếu lớn?"

Được thôi, cô cũng lờ mờ đoán là nguyên nhân này. Sao anh có thể đột nhiên trở nên lẳng mạn được chứ?

Tuy nhiên, Giản Dao vẫn rất vui. Đúng lúc này, điện thoại của Bạc Cận Ngôn đổ chuông. Anh hạ giọng nói chuyện điện thoại, trong khi Giản Dao cầm tấm vé ngẫm nghĩ. Cô chưa bao giờ ngồi ghế tình nhân, nghe nói là ở một gian phòng độc lập, bên trong chỉ có một chiếc sofa dài... chắc sẽ rất tuyệt. Giản Dao còn đang mơ màng, Bạc Cận Ngôn đã cúp máy, đứng dậy, đi đến bên cô.

Giản Dao ngẩng đầu, cười với anh. "Ngày mai em chuẩn bị bữa sáng, coi như cảm ơn anh."

"Không cần." Anh trả lời dứt khoát.

Giản Dao ngẩn người. Bạc Cận Ngôn đoạt hai tấm vé trong tay cô trong nháy mắt,

"Vứt hết những chuyện vô vị này đi!" Anh ném hai tấm vé vào một góc, gương mặt tuần tú ẩn hiện ý cười nhàn nhạt. "Có vụ án mới rồi."

Tâm trạng Giản Dao trở nên căng thẳng ngay tức khắc. Bạc Cận Ngôn tiếp tục lên tiếng: "Là vụ án giết người ở trường trung học 79 của thành phố."

Nhận tin báo có án, không khí của toà văn phòng rất khẩn trương. Đội cảnh sát hình sự ở phòng bên cạnh người đi đi lại lại tấp nập. Bạc Cận Ngôn xuống dưới khởi động xe trước. Giản Dao thu dọn đồ, vừa định đi ra ngoài, cô chợt thấy hai tấm vé vừa bị Bạc Cận Ngôn ném đi. Ngày mai đương nhiên không thể đi xem phim nhưng Giản Dao vẫn nhặt hai tấm vé, cất vào túi xách.

Ánh chiều tà bao phủ khắp không gian.

Trường trung học 79 nằm ở ngoại ô thành phố, bên cạnh khu danh lam thắng cảnh Hương Sơn là trường trung học trọng điểm có phong cảnh rất đẹp.

Lúc Bạc Cận Ngôn, Giản Dao và mấy cảnh sát đến nơi, cả ngôi trường đã bị phong tỏa. Nhìn từ xa, ngôi trường chìm trong ánh hoàng hôn, nhiều học sinh từ các lớp học thò đầu ra ngoài ngó nghiêng. Bầu không khí căng thẳng và nặng nề.

Cảnh sát khu vực báo cáo với bọn họ: "Người chết tên Nguyễn Minh Hoài, mười tám tuổi, học sinh lớp 12-5. Chiều hôm nay, có học sinh phát hiện ra thi thể của cô bé trên đỉnh núi Kỳ Sơn."

Giản Dao và mọi người đều ngẩn đầu. Đằng sau sân thể dục rộng lớn của ngôi trường là một ngọn núi đá nhỏ lờm chờm.

"Đó là cảnh quan thiên nhiên nhà trường đặc biệt giữ lại. Trên đỉnh núi đang xây dựng một đài quan sát, làm chỗ nghỉ ngơi cho thầy cô và học trò trong tương lai." Người phụ trách trường học giải thích: "Do hiện tại xây chưa xong nên chúng tôi không cho phép mọi người lên đó. Tuy nhiên, vẫn có học sinh lén lút trèo lên đỉnh núi."

Trên đỉnh núi Kỳ Sơn. Bạc Cận Ngôn đeo găng tay, ngồi xổm xuống cạnh tử thi. Anh nghiêm mặt chăm chú quan sát, không rõ đang nghĩ gì. Giản Dao đứng sau lưng anh. Nhìn tử thi, cô cảm thấy rất xót xa.

Nguyễn Minh Hoài nằm sấp bên cạnh một tảng đá lớn. Trên tảng đá dính đầy máu, dưới đất còn nhiều máu hơn. Chỗ cô bé nằm là bãi xi măng màu xám trắng bằng phẳng, xung quanh toàn máu. Giản Dao có cảm giác toàn bộ máu trong người cô bé đã chảy hết ra ngoài.

Vết thương trí mạng là ở cổ họng, một nhát dao cắt đứt cổ họng. Động mạch bị vỡ, mất máu quá nhiều là nguyên nhân khiến Nguyễn Minh Hoài tắt thở. Không chỉ có vậy, trên người cô bé còn có nhiều vết thương đáng sợ. Trên gương mặt trắng trẻo của cô nữ sinh xuất hiện một vết dao chém vừa sâu vừa dài, gương mặt bết máu và đất cát. Nếu không có vết thương này, Nguyễn Minh Hoài vốn là một nữ sinh có dung nhan không tồi. Bây giờ, gương mặt cô bé đã bị huỷ hoại hoàn toàn.

Ngoài ra, trên đùi và cánh tay của Nguyễn Minh Hoài cũng có nhiều vết dao chém, nông sâu khác nhau. Bộ váy trên người cô bé dính đầy máu và bùn đất.

Qua tìm hiểu, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao được biết Nguyễn Minh Hoài chuẩn bị thi đại học. Cô bé có đạo đức và lực học khá, gia đình giàu có, là uỷ viên ban đời sống của lớp. Tối qua, cô vừa thu tiền ăn của các bạn, tổng cộng bốn mươi ngàn tệ, định nộp lên phòng tài vụ của nhà trường. Lúc đó, một nữ sinh tên Hoắc Tiểu Lộ, bạn thân của Nguyễn Minh Hoài, cùng cô đi nộp tiền, thời gian là hơn tám giờ tối. Bởi vì kế toán không ở trong văn phòng, hai người đành ngồi đợi. Hoắc Tiểu Lộ bị đau bụng nên vào nhà vệ sinh, sau đó về ký túc xá trước. Học sinh lớp mười hai vừa kết thúc cuộc thi tháng, ngày hôm sau được nghỉ nên Hoắc Tiểu Lộ tưởng Nguyễn Minh Hoài nộp tiền xong, đã về thẳng nhà ở trong thành phố. Ai ngờ ngày hôm nay, có học sinh lên lên đỉnh núi, mới phát hiện ra thi thể.

Gần chín giờ tối, kế toán của nhà trường quay lại văn phòng nhưng không thấy Nguyễn Minh Hoài. Nói cách khác, không ai biết tại sao Nguyễn Minh Hoài đột nhiên rời khỏi phòng tài vụ. Thời gian tử vong là từ chín giờ đến mười một giờ, có nghĩa là lúc cô rời khỏi phòng tài vụ không bao lâu. Chiếc ba lô đựng tiền của cô không cánh mà bay.

Trong lúc Bạc Cận Ngôn và Giản Dao quan sát tử thi, cảnh sát

và nhân viên giám định bận rộn đi lại. Bạc Cận Ngôn chỉ ngồi xồm bên cạnh tử thi chưa đến mười phút đã đứng dậy. Anh đảo mắt qua mọi người rồi nhìn Giản Dao.

“Một vụ mưu sát gấp gáp và non nớt.” Giọng nói của anh trầm thấp như nước, trong khi ánh mắt vẫn lãnh đạm như thường lệ. “Em có suy nghĩ gì?”

Giản Dao lại quan sát thi thể của cô nữ sinh, khẽ đáp: “Em chỉ muốn nhanh chóng phá án, bắt được hung thủ.” Tên tội phạm đúng là không có nhân tính nên mới huỷ hoại thiếu nữ như bông hoa đang nở rộ.

“Không tồi.” Bạc Cận Ngôn gật đầu. Anh đi đến bên Giản Dao, nhìn ngôi trường rộng lớn và yên tĩnh nằm dưới chân núi. “Đó là kẻ biến thái. Nếu chúng ta không nhanh chóng bắt hắn, hắn sẽ càng giết nhiều người.”

Giản Dao gật mình. Bạc Cận Ngôn đưa mắt về phía nhân viên pháp y. “Hung thủ là người mới, hiện trường rất lộn xộn, chắc chắn sẽ để lại nhiều dấu vết như sợi tóc, vân tay, dấu chân... Kỹ thuật giám định của bọn họ không tồi. Chúng ta có thể phá án trong hai mươi tư tiếng đồng hồ.”

Giản Dao thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười. “Chỉ cần hai mươi tư tiếng? Nhanh như vậy sao? Tốt quá.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô đầy vẻ khinh bỉ. “Thế mà gọi là nhanh? Tồi chỉ cần bốn tiếng là đủ.”

Giản Dao chấn động, nhưng cô biết Bạc Cận Ngôn không phải là loại người khoắc lác. Thế là cô thành tâm thành ý cất giọng khâm phục: “Nếu anh có thể phá án trong bốn tiếng đồng hồ, chứng tỏ anh quá lợi hại. Hiện tại anh có phát hiện gì không?”

Câu nói này khiến Bạc Cận Ngôn mát lòng mát dạ, anh thông thả đáp: “Em không biết suy nghĩ sao? Vấn đề thứ nhất: Hung thủ là người trong trường hay người ở bên ngoài?”

Giản Dao ngậy người. Lại là kiểu hỏi đáp này! Anh đang dạy cô cách suy luận để phá án.

Giản Dao không nhịn được cười. Người đàn ông này cũng không tồi, mới nịnh nọt một tí, anh đã chịu kiên nhẫn dạy cô rồi.

Giản Dao ngẫm nghĩ vài giây, trả lời: “Người trong trường. Bởi vì theo lời người phụ trách, phải đăng ký mới được ra vào trường. Người không liên quan, không được phép vào.” Vừa thốt ra lời, Giản Dao ngẩn người. Vì vậy hung thủ không phải là thầy giáo thì cũng là học sinh hoặc nhân viên trong trường?

Hung thủ có thể làm vậy với người sống ngay bên cạnh mình, quả thực quá tàn nhẫn.

“Vấn đề thứ hai.” Bạc Cận Ngôn dứt tay vào túi quần, đứng kề vai Giản Dao: “Nạn nhân tự nguyện lên đỉnh núi, hay bị người khác ép buộc?”

Giản Dao đảo mắt một lượt khu lớp học và sân thể dục: “Em nghĩ là tự nguyện. Tuy vụ án xảy ra vào buổi tối nhưng trong sân trường chắc chắn có người đi lại. Cưỡng ép một người sống lên đỉnh núi không phải là chuyện dễ dàng. Hơn nữa Nguyễn Minh Hoài đi từ phòng tài vụ. Người khác không thể cưỡng ép cô bé ở nơi đó. Trên đường lên núi, chúng ta cũng không thấy dấu vết ầu đả hay vùng vẫy.”

Nơi khóe miệng Bạc Cận Ngôn ẩn hiện ý cười nhạt. Anh ngoảnh đầu nhìn cổ. “Vậy thì một cô thiếu nữ buổi tối tự nguyện lên đỉnh núi gặp ai? Người nào đã hẹn gặp cô bé tới nơi này?”

Giản Dao lại ngậy người, còn chưa kịp suy nghĩ, đáp án đã bật khỏi miệng: "Bạn trai."

Thầy giáo, nhân viên trong trường hay bạn gái thân thiết, ai trong số đó hẹn gặp trên đỉnh núi cũng đều kỳ lạ. Nhưng nếu là một trai, một gái thì đây là địa điểm hẹn hò lý tưởng nhất.

"Ok." Bạc Cận Ngôn sai bước dài, quay người, đi xuống núi. "Đã đến lúc chúng ta đi tìm bạn học của nạn nhân tìm hiểu xem cô bé đạo đức và lực học khá này có mối quan hệ tình cảm sâu sắc với chàng trai nào."

Giản Dao vội đi theo anh. Vừa đi một đoạn, Bạc Cận Ngôn đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu, nói với cô: "Đây chính là phân tích hành vi, không hề phức tạp." Nói xong, anh tiếp tục đi về phía trước.

Vài giây sau Giản Dao mới có phản ứng, anh vừa dạy cô tổng kết vấn đề.

Giản Dao cười tủm tỉm. Biết Bạc Cận Ngôn thích nghe lời tán dương nên cô lập tức khen anh: "Đó là nhờ anh đơn giản hóa vấn đề."

Bạc Cận Ngôn đi đằng trước nghe những lời này, khóe miệng nhếch lên.

Rõ ràng dưới sự dạy bảo của anh, cô ngày càng có khả năng xuyên qua hiện tượng, nhìn thấu cốt lõi vấn đề.

Chương 38

Gần trường trung học 79 có một khu nhà xưởng cũ. Đó từng là nhà máy dệt may của thành phố B. Sau khi nhà nước tiến hành cải cách xí nghiệp quốc doanh ở đầu thế kỷ XXI, những doanh nghiệp kiểu này bị phá sản hàng loạt. Bây giờ, khu vực đó rất hoang tàn. Nhiều công nhân thất nghiệp đều sống dựa vào việc buôn bán nhỏ ở khu thắng cảnh Hương Sơn. Con cái họ phần lớn là học sinh của trường trung học 79.

Hoắc Tiểu Lộ, bạn thân của nạn nhân Nguyễn Minh Hoài là một trong số đó.

Giản Dao và Bạc Cận Ngôn ngồi một bên, lắng nghe cuộc trò chuyện giữa một điều tra viên của đội cảnh sát hình sự và Hoắc Tiểu Lộ.

Lúc này trời đã tối mịt, sân trường bật đèn sáng choang, nổi bật giữa khu vực núi non, gợi cảm giác trống trải, cô tịch. Trong văn phòng được cảnh sát tạm thời trưng dụng, thiếu nữ vừa mất đi người bạn thân không che giấu được nỗi bi thương và đau đớn.

“Nguyễn Minh Hoài có nói với cháu tối hôm qua cô bé hẹn ai không?” Điều tra viên hỏi.

Hoắc Tiểu Lộ mắt ngân ngấn nước, lắc đầu: “Không ạ!”

Xét về ngoại hình, Hoắc Tiểu Lộ là một nữ sinh bình thường. Cô bé mặc áo phông và quần jeans giản dị, thân hình gầy gò, gương mặt nhỏ, trên sống mũi còn xuất hiện mấy nốt tàn nhang. Tuy nhiên, ánh mắt của cô bé trong trẻo và rất sáng.

“Nguyễn Minh Hoài có người yêu không?” Điều tra viên hỏi tiếp.

Hoắc Tiểu Lộ lại lắc đầu: "Đương nhiên không có."

"Hãy kể lại tỉ mỉ một lượt chuyện xảy ra tối hôm qua." Bạc Cận Ngôn đột nhiên lên tiếng. "Em nhìn thấy những gì, gặp người nào, làm những việc gì?"

Giản Dao quay sang nhìn anh.

Hoắc Tiểu Lộ cũng ngẩng lên, đưa mắt về phía người đàn ông trầm mặc từ đầu đến giờ. Khi ánh mắt giao nhau, Hoắc Tiểu Lộ như được khích lệ, khẽ gật đầu.

"Lúc đó, khoảng tám giờ tối, Hoài Hoài thu xong tiền ăn của các bạn, bọn cháu cùng rời khỏi lớp học, đi sang tòa nhà văn phòng. Cháu nhớ trên đường chúng cháu không gặp ai. Khối lớp mười hai đã được nghỉ học, các khối khác đang trong giờ tự học buổi tối." Cô bé nghẹn ngào. "Bọn cháu tới phòng tài vụ. Lúc đó, cửa phòng mở toang, trong phòng sáng đèn nhưng không có người. Bọn cháu đợi ở cửa một lúc. Có mấy thầy cô giáo đi qua nhưng bọn cháu mãi nói chuyện nên không để ý."

Điều tra viên nói xen ngang, giải thích với Bạc Cận Ngôn: "Chúng tôi đã xem camera quan sát."

Hoắc Tiểu Lộ kể tiếp: "Sau đó, khoảng tám giờ rưỡi, đột nhiên cháu thấy nhâm nhâm đau bụng. Cháu đoán chắc đến... tháng, nên về ký túc xá trước."

"Ký túc xá có người không?" Điều tra viên hỏi.

"Không ạ! Tuy lớp cháu đã được nghỉ nhưng mấy bạn cùng phòng đều ở phòng tự học." Hoắc Tiểu Lộ đáp.

"Sau đó thì sao? Em làm gì ở ký túc?" Bạc Cận Ngôn hỏi.

Hoắc Tiểu Lộ kể tiếp: “Cháu vào nhà vệ sinh, quần áo bị dính bẩn nên đem đi giặt. Sau đó, cháu pha một cốc nước đường đỏ, nằm trên giường đọc sách rồi ngủ lúc nào không hay.”

Cuối cùng, điều tra viên hỏi: “Nguyễn Minh Hoài có dây dưa tình cảm với bạn nam nào? Ví dụ như yêu thầm hay theo đuổi chẳng hạn, không nhất thiết phải là người yêu.”

Hoắc Tiểu Lộ ngẩn người, cắn môi, không trả lời.

Giản Dao cất giọng dịu dàng: “Chi tiết này rất quan trọng với việc phá án. Nếu có, em hãy nói ra đi.”

Hoắc Tiểu Lộ nói: “Có ạ, có một người.”

Người thứ hai được thăm vẫn là Thích Tiểu Nhiễm, một người bạn thân khác của Nguyễn Minh Hoài.

Nhà cô cũng ở trong khu chính phủ như Nguyễn Minh Hoài. Nhắc đến chuyện xảy ra tối hôm qua, hai hàng lệ chảy dài xuống gò má Thích Tiểu Nhiễm: “Nếu biết Hoài Hoài xảy ra chuyện, cháu nhất định sẽ ở bên cạnh bạn ấy.” Cô bé sụt sùi: “Sau khi tàn học, cháu liền ra về. Trước khi xảy ra sự cố, bạn ấy không hề có dấu hiệu bất thường, sao lại có người giết bạn ấy chứ?”

“Sau khi rời khỏi trường học, em làm gì?” Bạc Cận Ngôn hỏi.

Thích Tiểu Nhiễm im lặng vài giây, đáp: “Cháu... cháu cùng bạn trai đi chơi đến hơn mười giờ mới về nhà. Chú cảnh sát, chú đừng nói với bố mẹ cháu chuyện này.”

Bạc Cận Ngôn đặt hai tay lên đầu gối, trên gương mặt tuần tú vụt qua ý cười nhạt: “Đương nhiên, bất cứ người nào cũng có

quyền tự do yêu đương.”

Giản Dao nhượng mắt nhìn anh. Lời nói này thốt ra từ miệng anh nghe có vẻ kỳ quái. Cô không ngờ anh cũng có quan niệm về yêu đương.

Điều tra viên ở bên cạnh ho khan một tiếng, hỏi tiếp: “Cháu cùng bạn trai làm gì?”

“Không làm gì cả... Bọn cháu chỉ ngồi tán gẫu. Thật ra chúng cháu hẹn nhau ở trong vườn cây bên ngoài trường học chứ không đi đâu cả.” Thích Tiểu Nhiễm nói tên bạn trai, cũng là một nam sinh cùng lớp.

Kể xong, viền mắt Thích Tiểu Nhiễm đỏ hoe: “Cháu thật sự không ngờ, Hoài Hoài bị... Hôm nay, cháu thật sự bị shock khi nghe tin này. Sao lại có người giết bạn ấy... Sang năm thi đại học, vậy mà bạn ấy...”

Người cảnh sát đưa một tờ giấy ăn cho Thích Tiểu Nhiễm. “Câu hỏi cuối cùng, Nguyễn Minh Hoài có quan hệ tình cảm với nam sinh nào không? Vấn đề này rất quan trọng, cháu phải kể tỉ mỉ cho chúng tôi biết.”

Thích Tiểu Nhiễm ngẩng đầu nhìn bọn họ: “Ô Bắc. Hoài Hoài thích Ô Bắc nhưng Ô Bắc không thích bạn ấy. Quan hệ giữa hai người không tốt lắm...” Cô lộ vẻ không tin nổi. “Lẽ nào liên quan đến Ô Bắc?”

“Tô Bắc.”

Nữ sinh thứ ba tên Triệu Huỳnh Tử, là con của một giáo viên trong trường. Cô cũng đưa ra cái tên tương tự.

Triệu Huỳnh Tử có vẻ là một nữ sinh rất thẳng thắn. Dù khóc đến mức hai mắt sưng húp nhưng giọng nói của cô vẫn kiên định rõ ràng: “Hoài Hoài thích Tô Bắc hai năm nhưng Tô Bắc lại ghét bạn ấy. Bây giờ quan hệ giữa bọn họ rất tệ. Hoài Hoài là ủy viên của ban đời sống, Tô Bắc là ủy viên của ban thể thao, nhưng hai người chẳng thèm nói chuyện với nhau.”

“Dù không thích đi chẳng nữa nhưng tại sao quan hệ giữa hai người lại tệ hại như vậy?”

Triệu Huỳnh Tử ngập ngừng vài giây mới trả lời: “Bởi vì trước kia Hoài Hoài từng nói, Tô Bắc có khả năng là gay, nguyên nhân là cậu ta thường đi cùng người của đội bóng rổ. Thật ra, lúc bấy giờ Hoài Hoài bức bối nên mới thốt ra câu này. Nhưng không ngờ lời của bạn ấy lan truyền khắp nơi, có lẽ Tô Bắc cảm thấy mất mặt.”

Bạc Cận Ngôn cười nhạt. “Nguyễn Minh Hoài có tính cách tiểu thư, đúng không? Người khác không thích cô ta, cô ta liền nói là đồng tính?”

Triệu Huỳnh Tử gật đầu. “Hơi hơi. Hình như Tô Bắc cho rằng Hoài Hoài quá cao ngạo. Nhưng Tô Bắc cũng chẳng phải người tốt. Cháu nghe nói... mấy bạn nam của đội bóng rổ hình như còn cá độ bóng đá. Gần đây cậu ta thua suốt.”

Tô Bắc chơi cá độ? Vậy khoản tiền bốn mươi ngàn tệ không cánh mà bay...

“Bây giờ Nguyễn Minh Hoài còn thích Tô Bắc không?” Giản Dao

hỏi.

“Thích.” Triệu Huỳnh Tử đáp khẽ: “Bạn ấy vẫn rất thích.”

Vụ án như con tằm nhả tơ, từ từ rõ ràng.

Sau khi hỏi chuyện một số học sinh khác và các giáo viên, cảnh sát đã chứng thực lời khai của ba người bạn thân của Nguyễn Minh Hoài. Nam sinh duy nhất có dính dáng tình cảm với nạn nhân chính là Tô Bắc.

Tô Bắc năm nay mười tám tuổi, bố mẹ là công nhân nghỉ việc ở nhà máy dệt may. Qua tài liệu do nhà trường cung cấp, có thể thấy cậu ta là một nam sinh cao lớn, đẹp trai, gương mặt tỏa ra khí chất ngạo mạn. Giản Dao thấy cũng dễ hiểu. Những nam sinh như Tô Bắc dù thành tích học tập bình thường, gia cảnh không tốt nhưng nhờ vào ngoại hình và tài chơi bóng, vẫn có thể thu hút các nữ sinh như thường. Ngoài ra, đúng là Tô Bắc cùng vài bạn học tham gia cá độ bóng đá, thua mất mấy ngàn tệ.

Động cơ phạm tội đã có. Điểm đáng ngờ rõ ràng nhất là tối qua không biết Tô Bắc rời khỏi trường học từ lúc nào, đến bây giờ cậu ta vẫn biệt tăm biệt tích, điện thoại di động tắt máy. Bố mẹ Tô Bắc đi làm thuê ở Chu Hải, nhà chỉ có ông nội già nua, ông nói cháu trai thường mấy ngày liền không về nhà, ông cũng chịu, không rõ thằng bé đi đâu.

Lúc này đã chín giờ tối, một tiếng rưỡi trôi qua kể từ lúc Bạc Cận Ngôn tuyên bố sẽ phá án trong vòng bốn tiếng đồng hồ.

Tại mấy phòng làm việc, cảnh sát vẫn tiếp tục thẩm vấn học sinh và nhân viên trong trường học. Bạc Cận Ngôn cho rằng không cần thiết, anh và Giản Dao xuống dưới, đứng ở sân thể dục sáng đèn.

Bây giờ đã tối muộn nhưng ngôi trường này không yên tĩnh như mọi ngày mà căng thẳng và hỗn loạn. Phía cảnh sát vẫn chưa hủy bỏ lệnh phong tỏa. Tất cả không được phép rời khỏi trường. Bên ngoài cổng trường vang lên tiếng ồn ào, náo nhiệt. Không ít phụ huynh nghe tin dữ, vội đến trường, sốt ruột muốn đón con về nhà.

Trong khi các điều tra viên đi đi lại lại bận rộn, Bạc Cận Ngôn và Giản Dao đứng yên lặng ở sân thể dục, bộ dạng như chờ đợi sự việc nào đó xảy ra. Mùa hè sắp qua đi, ngọn gió đêm mang theo hơi lạnh. Giản Dao chỉ mặc áo phông mỏng và quần lửng. Cổ run run trong cơn gió, giơ tay ôm vai.

“Phải thù hận đến mức nào mới khiến một học sinh cấp ba quyết tâm sát hại bạn học của mình?” Giản Dao hỏi nhỏ.

Bạc Cận Ngôn đứng bên cạnh cô như một thân cây thẳng đứng. Anh dõi mắt về phía trước, thản nhiên trả lời: “Có lúc, đối với bọn họ, giết người chỉ là tìm kiếm một lối thoát.”

Trái tim Giản Dao rung lên một nhịp. Cô quay đầu, nhìn gương mặt nhìn nghiêng tuấn tú của anh. Giản Dao biết Bạc Cận Ngôn vốn là người lạnh lùng. Dù đối diện với cả chục thi thể trong vụ án “Cỗ máy giết người”, sắc mặt anh vẫn không chút xao động. Nhưng anh là người hiểu bọn họ nhất, bất kể là hung thủ hay nạn nhân. Chỉ một câu nói nhẹ nhàng của anh là có thể nhìn thấu nội tâm của tên tội phạm, dù bọn chúng giỏi che giấu đến mức nào.

“Anh vẫn còn hai tiếng rưỡi.” Giản Dao mỉm cười, chuyển sang chuyện khác.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. “Ừ.” Vẻ mặt anh thoải mái như muốn nói: Em sốt ruột làm gì?

Đúng lúc này, sau lưng hai người vang lên tiếng bước chân. Là

Tiểu Trần, anh chàng cảnh sát trẻ tuổi ban ngày mời Giản Dao đi xem phim. Anh ta rào bước nhanh đến chỗ hai người, sắc mặt tương đối nặng nề. "Phó giáo sư Bạc, chúng tôi sẽ xuất phát ngay bây giờ, đến những nơi Tô Bắc thường tới. Anh có đi cùng chúng tôi không?"

Bạc Cận Ngôn lắc đầu, nơi khoé miệng ẩn hiện ý cười như có như không. "Khỏi cần."

Tiểu Trần không nói thêm lời nào. Vừa định quay người bước đi, ánh mắt anh ta chợt dừng lại ở Giản Dao. Dưới ngọn đèn sân thể dục, gương mặt cô hơi nhợt nhạt, hai tay ôm vai, bộ dạng trông rất yếu ớt. Tiểu Trần lập tức cởi áo ngoài. "Nơi này gần núi nên ban đêm nhiệt độ xuống thấp. Em phải mặc ấm hơn một chút."

Đúng là Giản Dao cảm thấy hơi lạnh, nhưng cô xua tay. "Không sao đâu! Anh cứ mặc đi."

Bạc Cận Ngôn đứng bên cạnh, bộ não bắt đầu hoạt động, đối chiếu anh chàng cảnh sát trẻ tuổi đẹp trai ở trước mặt với tay "Tiểu Trần".

Hừm... chính là cậu ta, người hẹn Giản Dao đi xem phim, khiến cô không tập trung làm việc, còn nổi nóng với anh. Cuối cùng, làm anh phải đặt hai tấm vé xem phim vô vị. Bây giờ cậu ta ân cần như vậy làm gì? Cậu ta nhìn trúng cô trợ lý nhỏ của anh, muốn tán tỉnh cô?

Cái áo khoác cảnh sát bụi bặm không biết dính bao nhiêu mồ hôi và bốc mùi nặng đến mức nào, trong khi da của Giản Dao... Bạc Cận Ngôn đảo mắt qua cánh tay trắng ngần của cô. Làn da cổ sạch sẽ như vậy, chẳng cần ông vớ vẩn chui từ đâu ra mà muốn khoác áo của mình lên người cô? Cậu ta định truyền hoóc môn cho cô chắc?

Đúng là hành động thừa thãi.

Lúc này, Tiểu Trần đã cởi áo khoác, khoác lên vai Giản Dao. Giản Dao cảm thấy không cần thiết, kiên quyết từ chối. Cô vừa định mỉm cười, nói cảm ơn, thì bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lẽo: "Cô ấy không mặc áo của người lạ."

Tiểu Trần và Giản Dao đều ngây người. Hai người đồng thời ngoảnh đầu, thấy Bạc Cận Ngôn đã cởi áo vest của anh.

"Cô ấy mặc đồ của tôi." Anh đưa áo cho Giản Dao, mắt liếc Tiểu Trần. "Cậu có thể đi được rồi."

Gió đêm mát lạnh. Giản Dao khoác áo của Bạc Cận Ngôn, âm thầm ngắm gương mặt nghiêng bình thản của anh.

Tiểu Trần lập tức bỏ đi, chỉ là anh ta có vẻ ngượng ngập, ánh mắt nhìn hai người như chợt hiểu ra vấn đề. Nhưng Giản Dao không rõ vấn đề anh ta hiểu ra có phải là điều cô nghĩ tới không?

Trong lòng cô dâng tràn cảm giác ngọt ngào. Nhớ đến lúc mới quen nhau, anh lạnh lùng từ chối yêu cầu mượn áo của cô, suýt làm cô chết cứng. Cuối cùng, anh mới miễn cưỡng đưa áo của Phó Tử Ngộ cho cô. Có điều, ngọt ngào thì ngọt ngào, Giản Dao vẫn lên tiếng "dạy dỗ" Bạc Cận Ngôn: "Tiểu Trần chỉ quan tâm đến em. Anh nói như vậy, trong lòng người ta chắc chắn không dễ chịu."

Bạc Cận Ngôn hỏi lại: "Tại sao tôi phải bận tâm đến cảm nhận của cậu ta?"

Giản Dao hết nói nổi. Được rồi, thôi không nhắc đến chuyện này nữa. Nhìn Bạc Cận Ngôn chỉ mặc chiếc áo sơ mi mỏng, cô hỏi: "Anh có lạnh không?"

Bạc Cận Ngôn dõi mắt phía trước, không trả lời Giản Dao, bởi vì một bác sĩ pháp y và một người cảnh sát hình sự đang đi về phía bọn họ.

“Nhắm nhò gì!” Anh trả lời lãnh đạm. “Lẽ nào em cho rằng tôi không đủ cường tráng?”

Cảnh sát mang đến tin tức mới nhất.

Thứ nhất, theo kết quả giám định sơ bộ của bên pháp y, vết thương trên người Nguyễn Minh Hoài gần như được tạo thành trong quá trình tử vong. Nói cách khác, trong lúc nạn nhân bị cắt cổ họng, máu phun ra ngoài, hung thủ còn điên cuồng chém lia lịa vào người cô bé.

Thứ hai, theo lời khai của ông chủ siêu thị nhỏ cách trường học hai cây số, ngày hôm trước Tô Bắc từng đến siêu thị mua một con dao găm lưỡi sắc. Bởi vì Tô Bắc thường qua lại với đám côn đồ ở khu vực gần đó nên ông chủ nhận ra cậu ta.

Thứ ba, đây cũng là phát hiện quan trọng nhất, các cảnh sát đã tìm ra chiếc ba lô bị lá cây che lấp trong một cái hầm ở trên sườn núi Kỳ Sơn. Qua xác nhận của học sinh, đó chính là ba lô Nguyễn Minh Hoài đeo vào ngày hôm qua.

Bạc Cận Ngôn cầm chiếc ba lô. Mặt ngoài của ba lô làm bằng vải cotton đã nhuộm máu, bên trong cũng đầy vết máu khô.

“Số tiền đều ở đây.” Người cảnh sát đưa ra túi đựng vật chứng. “Hung thủ không lấy tiền mà giấu trên núi. Chúng tôi sẽ kiểm tra vân tay ngay, nhưng cần một khoảng thời gian mới có kết quả.”

Dưới ánh đèn sáng, chiếc phong bì màu vàng trong túi vật chứng bị nhuộm đầy máu. Bạc Cận Ngôn rút mấy tờ tiền, tiền cũng bị dính máu. Anh mỉm cười, trả lại vật chứng cho cảnh sát.

Giản Dao lặng lẽ quan sát vẻ mặt của anh. Các điều tra viên nhanh chóng rời đi.

“Tại sao hung thủ không lấy tiền?” Giản Dao hỏi.

Bạc Cận Ngôn chấp hai tay ra sau lưng, dõi mắt về phía cổng trường: “Nó không dám.”

Giản Dao nghĩ cũng phải. Tiền dính đầy máu mà mang trên người thì đúng là tương đối mạo hiểm.

Lúc này, các cảnh sát đã đi về phía cổng ra vào. Cảnh sát huy động một lực lượng lớn đi tìm đối tượng tình nghi Tô Bắc. Hiện tại, mọi manh mối đều hướng về phía cậu ta, từ động cơ, hung khí, thời gian gây án đến chuyện cậu ta đột ngột mất tích. Từ các tòa nhà sau lưng Giản Dao vang lên tiếng bước chân dồn dập, từng tốp học sinh đi ra ngoài. Trường đã hủy bỏ lệnh phong tỏa, mọi người được phép về nhà.

Giản Dao quay sang Bạc Cận Ngôn. “Xem ra cảnh sát hình sự chỉ cần hai tiếng đồng hồ đã có thể xác nhận hung thủ.” Tuy phương hướng là do Bạc Cận Ngôn chỉ ra nhưng các cảnh sát cũng rất lợi hại.

Ai ngờ Bạc Cận Ngôn chau mày, cười nhạt: “Thật sao?”

Giản Dao giật mình.

Bạc Cận Ngôn cất giọng lãnh đạm: “Đương nhiên cần bắt cả Tô Bắc, bởi cậu ta cũng dính dáng đến vụ án. Cứ để bọn họ đi tìm cậu ta. Có điều...” Anh đưa mắt về phía khu lớp học. Nơi đó lại xuất hiện một nhóm học sinh, sắc mặt tái nhợt, đang đi ra ngoài.

Đột nhiên Bạc Cận Ngôn vỗ nhẹ đầu Giản Dao một cái. Anh

đứng kề vai cô, khoanh tay, quan sát bọn họ, đồng thời cất giọng trầm trầm như dòng nước: “Em thử đoán xem... là người nào?”

Giản Dao nhìn ba nữ sinh ở phía trước. Bọn họ đều khóc sưng mắt, để lộ vẻ mặt thê lương, nhưng hình như cũng có điểm khác biệt. Một người thần sắc trầm lặng, một người tâm trạng vẫn còn xúc động, người còn lại có ánh mắt trong suốt toát ra vẻ buồn bã.

Ánh mắt của Giản Dao cuối cùng dừng lại ở người thần sắc trầm lặng.

“Hoắc Tiểu Lộ?” Giản Dao chậm rãi hỏi.

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, khóe miệng anh nhếch lên: “Có tiến bộ, bông hoa ngành tâm lý tội phạm của chúng ta cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.”

Chương 39

Màn đêm mờ lung, tiếng bước chân học sinh rầm rập.

Bạc Cận Ngôn dõi mắt theo thân hình gầy gò của Hoắc Tiểu Lộ lúc ẩn lúc hiện trong dòng người. Anh mỉm cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

Giản Dao hỏi: “Đi đâu?”

Bạc Cận Ngôn sai bước dài, tiến về phía trước. “Không phải em đang nghiên cứu tội phạm hay sao? Chúng ta đi theo con bé đó,

xem kẻ tâm lý biến thái nhỏ tuổi của Trung Quốc được hình thành như thế nào?”

Đây là khu vực ngoại ô thành phố. Khác với không khí ồn ào, hỗn loạn bên ngoài trường học, chỉ cách một con đường, nơi này người thưa thớt, bốn bề yên tĩnh, vắng lặng. Ngọn đèn đường tù mù, một số hàng quán ở hai bên đường đã đóng cửa. Hoắc Tiểu Lộ gầy guộc đi chậm chậm dưới ngọn đèn.

Giản Dao vừa lên xe liền gọi điện cho đội trưởng đội cảnh sát hình sự, báo cáo kết luận của Bạc Cận Ngôn. Mặc dù đối phương nửa tin nửa ngờ nhưng Giản Dao không bận tâm. Chẳng phải giá trị của tâm lý học tội phạm cần được chứng thực hay sao? Bạc Cận Ngôn có thể xác nhận hung thủ trong hai tiếng đồng hồ, đội cảnh sát hình sự tự nhiên sẽ tâm phục khẩu phục. Hơn nữa, Bạc Cận Ngôn cũng nói sẽ nhanh chóng có kết quả giám định dấu vân tay, DNA... Đến lúc đó chứng cứ rõ ràng rành, tội phạm không thể chối cãi.

Sau khi cúp điện thoại, Giản Dao quay sang Bạc Cận Ngôn. Anh vừa lái xe vừa chăm chú theo dõi Hoắc Tiểu Lộ, đồng thời hỏi cô: “Em nói đi, sao bỗng dưng đầu óc em mở mang nhanh nhạy vậy?”

Giản Dao liếc nhìn Bạc Cận Ngôn. Cách sử dụng ngôn từ của anh quả là đáng ghét, nhưng cô vẫn nghiêm túc trả lời: “Bên ngoài, Tô Bắc là đối tượng tình nghi lớn nhất. Theo suy luận của anh trước đó, người hen gặp Nguyễn Minh Hoài ở trên đỉnh núi Kỳ Sơn chắc là Tô Bắc. Hơn nữa, cậu ta còn mua dao găm, lại thua cờ bạc nên rất có khả năng tối hôm đó, cậu ta lên kế hoạch cướp tiền của Nguyễn Minh Hoài. Còn về chuyện cậu ta có định giết cô bé hay không thì em không rõ.”

Bạc Cận Ngôn gõ gõ ngón tay xuống vô lăng, sắc mặt điềm nhiên như không.

“Anh từng nói, phân tích tâm lý tội phạm là phải tìm đáp án từ “hành vi” của đối tượng.” Giản Dao nói tiếp. “Tuy hiện tại các chứng cứ đều chỉ ra hung thủ là Tô Bắc nhưng xét từ góc độ phân tích hành vi, tồn tại không ít điểm đáng ngờ.”

“Điểm đáng ngờ nào?”

“Em cảm thấy rõ ràng nhất là vết thương trên người Nguyễn Minh Hoài. Hung thủ rạch mặt nạn nhân, còn rạch nhiều nhất trên người cô bé. Nếu là Tô Bắc, cậu ta có cần làm vậy không? Mục đích quan trọng nhất của cậu ta là cướp tiền. Rạch mặt con gái là hành vi nghiêng về ghen ghét hơn. Tô Bắc là con trai, dù là người đồng tính đi chăng nữa, cậu ta cũng không đến nỗi đổ kị với nhan sắc của nữ sinh, đúng không? Hơn nữa, em có để ý, trên bộ váy của nạn nhân xuất hiện nhiều vết bùn đất. Nhưng nơi cô bé nằm là nền xi măng, xung quanh cũng không có dấu hiệu ẩu đả. Vì vậy, bùn đất chỉ có thể do người nào đó lấy từ bãi đất bùn ở bên ngoài đài quan sát, bôi lên bộ váy đẹp đẽ của nạn nhân. Về trạng thái tâm lý này... em cảm thấy hung thủ là con gái. Xét gia cảnh và dung mạo của ba nữ sinh, người có khả năng ghen ghét Nguyễn Minh Hoài nhất chính là Hoắc Tiểu Lộ.”

Mặc dù trong lòng đã sớm nghi ngờ nhưng khi thốt ra miệng, Giản Dao vẫn rung mình.

Bạc Cận Ngôn thốt ra lời khen ngợi hiếm hoi: “Không tồi, tiếp tục!”

Giản Dao hồi tưởng cảnh tượng lúc thẩm vấn Hoắc Tiểu Lộ, trong lòng càng trở nên lạnh lẽo. Có lẽ ở bên Bạc Cận Ngôn lâu ngày, cảm giác của cô đối với kẻ tâm lý biến thái ngày càng nhạy bén. Cô tiếp tục: “Hơn nữa, Hoắc Tiểu Lộ hơi kỳ lạ. Lúc chúng ta đưa ra câu hỏi, con bé tuy có khóc nhưng câu trả lời của nó... rất bình tĩnh và ngắn gọn. Em có cảm giác nó không hề sợ hãi.”

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng.

Giản Dao thăm thở dài, tiếp tục quan sát cô nữ sinh đang cúi đầu đi bộ ở phía trước, đồng thời lên tiếng: “Điểm cuối cùng, Hoắc Tiểu Lộ ở bên cạnh nạn nhân suốt buổi tối hôm qua. Nếu nạn nhân hẹn gặp Tô Bắc, chắc chắn con bé sẽ biết. Hơn nữa, nó khai bị đau bụng và quay về ký túc ngay nhưng chẳng có ai làm chứng.”

Tuy Giản Dao “dùng thử dao mổ trâu” theo cách dạy bảo của Bạc Cận Ngôn nhưng cô cảm thấy ba điểm phân tích trên là đủ. Giản Dao không biết Bạc Cận Ngôn còn đưa ra lời suy luận nào xác đáng hơn. Tuy nhiên cô biết, anh luôn khiến người khác chấn động. Do đó, sau khi phân tích xong, cô mở to mắt nhìn anh. Anh mắt của cô chứa đầy sự tự tin, chờ đợi và hiếu kỳ.

Bạc Cận Ngôn lập tức nhận được tín hiệu từ Giản Dao, bởi anh hỏi một câu mang tính chất đả kích: “Chỉ có vậy thôi à?”

Giản Dao nói nhỏ: “... Chỉ có vậy thôi.”

Nơi khoe miệng Bạc Cận Ngôn để lộ ý cười nhàn nhạt.

Giản Dao lập tức nín nọt: “Em xin rửa tai lắng nghe, anh còn bao nhiêu phát hiện nữa?”

Bạc Cận Ngôn nhẹ nhàng đánh tay lái, chậm rãi bám theo Hoắc Tiểu Lộ qua ngã rẽ rồi mới từ tốn lên tiếng: “Ba điểm có đủ không?”

Không ngờ vẫn còn ba điểm. Giản Dao nói nhỏ: “Đủ rồi ạ!”

“Thứ nhất là khoảng cách.”

“... Khoảng cách ư?”

Gương mặt nhìn nghiêng của Bạc Cận Ngôn trầm tĩnh trong đêm tối. Anh đáp: "Nạn nhân bị cắt cổ họng, một nhát dao trí mạng ngay tức thì. Đây là thao tác rất khó thực hiện. Đầu tiên, hung thủ không phải giết chết nạn nhân từ phía chính diện, bởi như vậy máu từ động mạch sẽ phun vào mặt và tay hung thủ, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của người khác. Qua dấu vết máu phun ở hiện trường, có thể thấy hành vi giết người của hung thủ không gặp trở ngại. Vì vậy, hung thủ sát hại nạn nhân từ phía sau và ở cự ly gần. Đài quan sát là bãi đất trống, không có gì che chắn. Hung thủ không thể âm thầm tiến lại gần nạn nhân mà không bị phát hiện. Nói cách khác, hung thủ ở rất gần, thậm chí cùng ngồi trên một tảng đá với nạn nhân. Đây chính là yếu tố khoảng cách. Con người giao tiếp với con người đều giữ một khoảng cách nhất định. Nhìn chung, trong các trường hợp xã giao bình thường, khoảng cách từ 1,2 đến 3,3 mét. Từ 0,6 đến 1,2 mét là khoảng cách khiến con người thấy dễ chịu. Còn dưới 0,6 mét là khoảng cách thân mật, giống như tôi và em."

Giản Dao ngăn người. "Theo anh, hung thủ ngồi rất gần, rất thân thiết với nạn nhân?"

"Rõ ràng là như vậy." Bạc Cận Ngôn đáp. "Quan hệ giữa nạn nhân và Tổ Bắc rất tệ, hơn nữa, nạn nhân là người có tính cách cao ngạo. Liệu có khả năng tối qua bọn họ gặp nhau mà không xảy ra tranh cãi, ngược lại thăm thiết ngồi bên nhau trong một khoảng cách gần gũi đến mức khiến con người thoải mái không?"

Giản Dao tiếp lời: "Càng có khả năng nạn nhân thật ra ở cùng bạn thân của mình. Do đó mới không đề phòng, dẫn đến việc bị cắt đứt cổ họng từ phía sau. Căn cứ vào hiện trường, cách giải thích này càng hợp lý hơn."

Lúc này, Hoắc Tiểu Lộ đã đi vào cổng khu tập thể nhà máy dệt may. Bên trong là những dãy nhà lụp xụp, tối om, chẳng có đèn đường chiếu sáng. Bạc Cận Ngôn dừng xe bên lề đường, đợi Hoắc

Tiểu Lộ đi xa mới tiếp tục lái xe vào khu tập thể. Bây giờ anh mới rảnh rồi quay sang Giản Dao. "Điểm thứ hai là tiền."

Giản Dao ngẫm nghĩ. "Ý anh là, Hoắc Tiểu Lộ có gia cảnh bần cùng nên cũng cần số tiền bốn mươi ngàn?"

"No." Bạc Cận Ngôn cất giọng khinh bỉ. "Tôi lại đưa ra suy đoán vớ vẩn đó sao?"

Giản Dao đành nói: "... Anh tiếp tục đi."

Bạc Cận Ngôn vừa nổ máy, lái xe vào lối đi chật hẹp trong khu tập thể vừa lên tiếng: "Em còn nhớ tình trạng của Nguyễn Minh Hoài lúc qua đời không? Cô ta nằm sấp, máu phun về đằng trước, trong khi ba lô dựng tiền ở sau lưng cô ta. Cho dù máu từ động mạch có chảy ra đằng sau thì cũng phải mất một thời gian nhất định mới khiến ba lô, phong bì dựng tiền và tập tiền nhuộm máu. Khi chúng ta tìm thấy chiếc ba lô đó, tiền bị dính đầy máu..."

"Điều đó có nghĩa là..." Giản Dao bưng tỉnh. "Nguyễn Minh Hoài bị giết chết một lúc, chiếc ba lô và tiền mới bị lấy đi."

"Ít nhất là nửa tiếng." Bạc Cận Ngôn nói. "Theo kết quả giám định của pháp y, hung thủ điên cuồng chém giết nạn nhân, cả quá trình đó không quá năm phút đồng hồ. Hung thủ chẳng có lý do gì ở lại hiện trường thêm nửa tiếng mới cầm tiền đi mất."

"Hơn nữa, hành vi giết người điên cuồng, lạnh lùng và dứt khoát cũng mâu thuẫn với hành động giấu tiền của kẻ nhát gan." Giản Dao nói: "Do đó, hung thủ và kẻ lấy tiền thật ra là hai người."

Bạc Cận Ngôn dời mắt về phía trước. "Có lẽ là đồng bọn, cũng có thể chúng hành động riêng rẽ, không liên quan đến nhau. Chúng ta đi xem là biết ngay."

Giản Dao thuận theo ánh mắt của anh, chỉ thấy xung quanh đều là những ngôi nhà cũ kĩ có ống thông hơi vắng lặng. Ở phía trước, cách chỗ bọn họ không xa là một dãy nhà hai tầng. Mỗi tầng hình như có hơn mười hộ nhưng chỉ có ba, bốn gian nhà sáng đèn. Theo tư liệu do nhà trường cung cấp, Hoắc Tiểu Lộ sống tại dãy nhà này.

“Thứ ba.” Bạc Cận Ngôn nói nhỏ: “... là lời khai của Hoắc Tiểu Lộ.”

Giản Dao mang theo laptop. Nghe anh nói vậy, cô liền mở đến phần lời khai của Hoắc Tiểu Lộ. Tuy lúc bấy giờ cô cảm thấy Hoắc Tiểu Lộ hơi kỳ lạ nhưng cô không thể xác định không đúng ở điểm nào. Trong khi đó, lời khai của Hoắc Tiểu Lộ có vẻ bình thường.

“Tất cả lời khai đều có sơ hở.” Bạc Cận Ngôn nói.

Giản Dao gấp laptop, nhìn anh chăm chú. Bạc Cận Ngôn lại nói câu này. Trong mắt anh thì đây sơ hở thật đấy nhưng người khác vẫn hoàn toàn mù mịt. Giản Dao vừa định nói câu “rửa tai lắng nghe” thì Bạc Cận Ngôn đã dừng hẳn xe ở một góc tối.

“Khi nào về, phân tích sau.” Anh nói khẽ, sau đó cầm ống nhòm dùng trong đêm ở bên cạnh lên quan sát.

“Vâng.” Giản Dao cầm ống nhòm. Lúc này, hai chiếc xe cảnh sát đi theo bọn họ cũng đã dừng lại, cùng bọn họ theo dõi tình hình.

Ô cửa sổ đầu tiên ở gần cầu thang trên tầng hai là nhà của Hoắc Tiểu Lộ. Rèm cửa sổ đã bị kéo, chỗ hở bên mép cửa sổ để lộ ánh đèn nhàn nhạt. Xung quanh tĩnh mịch vô cùng.

Giản Dao hướng ống nhòm vào khe hở của rèm cửa sổ. Sau vài giây mờ mờ, cuối cùng cô cũng có thể điều chỉnh tiêu điểm. Đến khi nhìn rõ, Giản Dao hoàn toàn sửng sờ. Cô thấy ở góc tường trong phòng khách có một cậu thiếu niên bị trói chặt trên ghế, miệng cậu dán miếng băng dính lớn. Gương mặt cậu trông quen quen... Đó chính là Tô Bắc đang mất tích.

Tô Bắc trốn trừng hai mắt, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ. Đúng lúc này, phòng khách xuất hiện một hình bóng thiếu nữ tay cầm dao, đi về phía Tô Bắc.

“Ầm!” Một tiếng động lớn vang lên.

Giản Dao buông ống nhòm, liền thấy một thân hình cao lớn lao về ngôi nhà. Đó là Bạc Cận Ngôn, anh vừa đóng sập cửa xe, chạy về phía nhà Hoắc Tiểu Lộ. Giản Dao cũng đẩy cửa, xuống xe. Hai người cảnh sát hình sự đã chạy theo Bạc Cận Ngôn.

Đêm tối tù mù. Giản Dao bám vào tay vịn cầu thang gỗ sét loang lổ, chân thấp chân cao leo lên cầu thang. Lúc cô lên đến nơi, Bạc Cận Ngôn và hai người cảnh sát đã đứng trước cửa nhà Hoắc Tiểu Lộ.

“Hoắc Tiểu Lộ, mở cửa!” Một cảnh sát hét lớn.

Bên trong vang lên tiếng động hỗn loạn.

“Phá cửa.” Bạc Cận Ngôn nghiêm mặt ra lệnh.

Người cảnh sát đập mạnh vào cánh cửa gỗ cũ kĩ. Cánh cửa bật tung, hai cảnh sát lập tức xông vào nhà. Giản Dao vội vàng đi theo bọn họ. Đột nhiên một cánh tay đưa ra, che chắn trước mặt cô.

Bác Cận Ngôn không ngoảnh đầu, chỉ giơ tay bảo vệ Giản Dao, tiến lên phía trước cô. "Đi theo tôi."

"Vâng!" Giản Dao đi nép vào sau lưng anh.

Trong căn phòng ánh sáng nhàn nhạt, Hoắc Tiểu Lộ cầm con dao nhọn hoắt. Rõ ràng là gương mặt thiếu nữ non nớt nhưng ánh mắt vô cùng hung ác. Bên cạnh Hoắc Tiểu Lộ, Tô Bắc bị trói chặt, cậu ta ra sức giãy giụa.

Một cảnh sát nhanh chóng lao vào giữ cánh tay Hoắc Tiểu Lộ, bẻ quặt ra đằng sau, ấn người nó vào bờ tường xám trắng. Con dao găm trong tay nó rơi xuống đất. Người cảnh sát còn lại tháo dây thừng trói Tô Bắc, xé miếng băng dính trên miệng cậu ta.

"Bắt lấy nó!" Tô Bắc vừa được giải cứu lập tức hét lên, gương mặt thiếu niên điển trai đỏ phừng phừng vì kích động. Cậu ta túm tay người cảnh sát. "Nó điên rồi! Nó đã giết người, nó đã giết Nguyễn Minh Hoài! Nó còn định giết cháu! Nó là con điên!"

"Câm miệng!" Người cảnh sát quát. "Cậu cũng phải theo chúng tôi về đồn." Nói xong, anh ta liền còng tay Tô Bắc.

Lúc này, Hoắc Tiểu Lộ cũng đã bị còng tay. Nó nhìn Tô Bắc chằm chằm, ánh mắt chất chứa bi thương và đau khổ. "Điên ư? Không ngờ cậu nói mình bị điên? Mình làm tất cả vì cậu. Mình loại bỏ người cậu ghét nhất. Mình... mình thích cậu biết bao..."

Chương 40

Câu chuyện của Hoắc Tiểu Lộ bắt đầu từ năm mười một tuổi.

Lần đầu tiên gặp Tô Bắc vào lúc đó, Hoắc Tiểu Lô đã thích cậu thiếu niên điển trai này. Tô Bắc cũng có bố mẹ là công nhân của nhà máy dệt may. Nhưng cậu ta hoàn toàn khác Hoắc Tiểu Lô. Bố mẹ cậu ta đi làm thuê ở bên ngoài, mặc dù vậy cậu ta vẫn sống rất vui vẻ. Cậu giống Hoắc Tiểu Lô, nỗ lực có gì cả. Nhà chỉ có hai phòng ngủ, nó chưa bao giờ muốn về nhà. Vì chỉ cần đặt chân vào phòng một bước, bên tai nó sẽ vang lên âm thanh của đêm qua. Tiếng giường cọt két, tiếng đàn ông thở dốc, tiếng phụ nữ rên rỉ, tiếng xác thịt va chạm... Mỗi lần là một người đàn ông khác nhau.

Năm 2003, sau khi thất nghiệp, bố Hoắc Tiểu Lô đã bỏ đi Đông Hoàn làm thuê cùng một người đàn bà. Như vậy cũng tốt, Hoắc Tiểu Lô đã chịu đủ cảnh bố mẹ cãi lộn, đánh nhau hằng ngày, chịu hết nỗi cảnh ông bố thường dẫn những người phụ nữ khác nhau về nhà, bắt nó gọi là "dì". Bố nó bỏ đi, đôi tai nó cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Nhưng cuộc sống bình lặng của hai mẹ con Hoắc Tiểu Lô chỉ duy trì trong hai năm. Người phụ nữ ba mươi, ba sáu tuổi, ngoài công việc là nhân viên quản lý kho, không có bất cứ tay nghề gì, cũng không có học vấn. Công nhân viên của xí nghiệp quốc doanh phá sản đã bị tách khỏi sự phát triển và đổi mới từng ngày của thành phố B. Mẹ Hoắc Tiểu Lô còn có thể làm gì khác ngoài việc tận dụng thân hình vẫn khá thon thả, nuốt nà.

Trong nhà máy có không ít phụ nữ giống mẹ Hoắc Tiểu Lô. Bọn họ xưng hô là "chị em", làm gái điếm rẻ mạt nhất ở ngoài rìa thành phố B.

Tuy nhiên, mẹ Hoắc Tiểu Lô chưa đến nỗi chạm tới giới hạn chịu đựng cuối cùng của nó. Ít nhất mẹ nó không bắt khách ở gần nhà hay trường học. Các bạn học đều tưởng mẹ nó cũng ra ngoài làm thuê. Chỉ có điều, mỗi lần nhận những đồng tiền bẩn thỉu từ tay mẹ để đi nộp học phí và các chi phí sinh tồn khác cho nhà

trường, nó đều cảm thấy buồn nôn.

Hoắc Tiểu Lộ hận cô nữ sinh lạnh lùng, kiêu ngạo Nguyễn Minh Hoài từ khi Nguyễn Minh Hoài chạm đến giới hạn của nó.

Nguyễn Minh Hoài dám lan truyền tin đồn nhảm Tô Bắc là gay.

Tô Bắc là một giới hạn khác của Hoắc Tiểu Lộ. Nó quyết định trở thành bạn thân của Nguyễn Minh Hoài, sau đó tìm nhược điểm của cô bé. Thật ra, buổi tối hôm qua, Hoắc Tiểu Lộ vốn không có ý định giết Nguyễn Minh Hoài. Bất thành linh nhận được điện thoại của Tô Bắc, Nguyễn Minh Hoài đuổi Hoắc Tiểu Lộ về trước. Bất gặp nụ cười mừng rỡ và ngạo mạn trên gương mặt bạn, Hoắc Tiểu Lộ đau đớn nghĩ thầm, còn bé này đã chiếm được Tô Bắc, không ngờ Tô Bắc chịu cúi đầu, bị nó thu hút.

Hoắc Tiểu Lộ khuyên Nguyễn Minh Hoài không nên đi đến điểm hẹn: "Lần trước cậu nói cậu không thích Tô Bắc còn gì? Tại sao bây giờ lại đi gặp cậu ta?"

Lúc đó, vẻ mặt của Nguyễn Minh Hoài như thế nào? Hiểu ra vấn đề và còn biểu lộ sự khinh thường.

"Tiểu Lộ, cậu đừng tưởng tôi không nhìn ra bộ mặt thật của cậu!" Nguyễn Minh Hoài nói. "Con gái "đào chân tường" của bạn^[1]" là loại vô liêm sỉ nhất."

[1] Có nghĩa là có ý với người yêu của bạn.

Sau đó, Hoắc Tiểu Lộ đi theo Nguyễn Minh Hoài lên núi Kỳ Sơn. Tô Bắc vẫn chưa đến, nó xin lỗi Nguyễn Minh Hoài, hứa rằng từ nay về sau sẽ không tơ tưởng đến Tô Bắc nữa.

Chứng kiến cảnh cổ họng Nguyễn Minh Hoài phun trào máu

tươi, nhìn bạn co giật trên mặt đất, Hoắc Tiểu Lộ đột nhiên cảm thấy... rất sáng khoái.

Nó gặp Tô Bắc trên một ngọn tháp quan sát ở khu nhà xưởng bỏ hoang. Nhiều năm nay, mỗi lần gặp chuyện không vui, cậu ta đều một mình ngồi trên ngọn tháp, phóng tầm mắt ra xa. Hoắc Tiểu Lộ đứng dưới chân tháp, ngược nhìn Tô Bắc bằng ánh mắt đầy tình ý, nhưng không biết lên tiếng thế nào. Lúc bấy giờ, có lẽ vẫn còn cảm thấy niềm hưng phấn khó diễn tả thành lời, Hoắc Tiểu Lộ lên tiếng: "Tô Bắc, cậu sao thế? Cậu không vui à?"

Sắc mặt Tô Bắc tái nhợt, tựa hồ rất sợ hãi. "Không có gì..." Cậu ta gượng cười. "Tiểu Lộ, có khả năng tối nay tớ sẽ rời khỏi thành phố B, vĩnh viễn không quay về. Cậu hãy bảo trọng."

Câu nói này như sét đánh giữa trời quang nhưng Hoắc Tiểu Lộ chỉ im lặng vài giây, sau đó lên tiếng: "Cậu có mang đủ tiền không? Nhà mình còn ít tiền mặt, mình có thể cho cậu mượn."

Tô Bắc không thể ngờ cô nữ sinh có ngoại hình hiền lành, lương thiện nói những lời này chỉ nhằm lừa cậu ta về nhà.

Ban đầu, Tô Bắc hẹn gặp Nguyễn Minh Hoài trên đỉnh núi là muốn cướp khoản tiền bốn mươi ngàn tệ. Sau đó, cậu ta sẽ rời thành phố B, đi miền nam tìm bố mẹ. Dù sao cậu ta cũng không có khả năng thi đỗ đại học, bỏ đi nơi khác là quyết định không tồi. Tô Bắc nghĩ, Nguyễn Minh Hoài là con nhà giàu, lại thích cậu ta mấy năm nay, không biết chừng cô sẽ tự bỏ tiền túi bù vào khoản cậu ta lấy đi, thế là xong chuyện. Ai ngờ khi lên đỉnh núi, Tô Bắc liền nhìn thấy thi thể của Nguyễn Minh Hoài. Trong lúc hoảng loạn, phát hiện ba lô đựng tiền vẫn còn ở đó, cậu ta liền vợ chiếc ba lô, chạy mất. Xuống lưng chừng núi, Tô Bắc mới định thần, nhận ra mình đã trở thành kẻ tình nghi giết người. Trong lúc luống cuống, Tô Bắc tạm thời giấu chiếc ba lô đựng tiền vào trong hầm rồi tính sau.

Hoắc Tiểu Lộ không chế Tô Bắc bằng cách thức rất đơn giản. Mẹ nó bị mất ngủ nên trong nhà thường có sẵn thuốc ngủ. Hơn nữa, mười ngày, nửa tháng mẹ nó không về nhà. Chính vì vậy, Hoắc Tiểu Lộ không sợ mẹ phát hiện ra Tô Bắc. Mà dù bị mẹ phát hiện, nó cũng có cách giải quyết.

Từ xa văng đến tiếng còi hụ của xe cảnh sát.

Một cảnh sát ở phòng khách trông chừng hai tên tội phạm vừa đến tuổi thành niên, Bạc Cận Ngôn và người cảnh sát còn lại đeo găng tay, tìm kiếm chứng cứ trong nhà.

Giản Dao đứng ở cửa, lặng lẽ quan sát dáng vẻ trầm mặc của Hoắc Tiểu Lộ.

Ngoài cầu thang vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một phụ nữ trung niên mặc bộ váy đen và quần tất chân mỏng từ cầu thang đi lên nhà.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cô là ai?” Người phụ nữ trang điểm rất nhạt, cất giọng ngạc nhiên. “Tiểu Lộ đâu rồi? Tiểu Lộ!” Giày cao gót của cô ta nện cồm cộp.

Giản Dao nhường lối, đồng thời lên tiếng: “Chúng tôi là người của cảnh sát.”

Mặt người phụ nữ lập tức biến sắc. Cô ta đứng ở cửa, nhìn con gái đang bị còng tay, ngồi ở sofa.

“Tiểu Lộ, con... Tại sao các người lại bắt con gái tôi?”

“Con đã giết người.” Hoắc Tiểu Lộ cắt ngang lời cô ta, vẻ mặt nó bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Bạc Cận Ngôn và một cảnh sát vừa vặn từ phòng đi ra. Người cảnh sát cầm túi nylon đựng vật chứng. Bên trong là một con dao găm dính đầy máu. Mẹ Hoắc Tiểu Lộ trợn mắt, há hốc miệng.

“Chúng ta về Cục Cảnh sát trước...” Giản Dao nhẹ nhàng đỡ cánh tay cô ta.

Nhưng ngoài định liệu của mọi người, phản ứng đầu tiên của người phụ nữ không phải lao đến bảo vệ con gái mình, mà cô ta quay người chạy mất. Có lẽ cô ta quá bất ngờ và hoảng sợ.

“Cẩn thận!” Giản Dao nhanh tay tinh mắt, thấy giày cao gót của người phụ nữ bị trật gót, cô vội túm lấy cánh tay của cô ta. Nhưng người phụ nữ cao lớn hơn Giản Dao nên kéo cả cô về phía trước. Người phụ nữ lao đảo mất vài giây mới đứng vững. Giản Dao thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô ta đột nhiên gầm lên: “Tránh ra!” rồi đẩy mạnh Giản Dao.

Giản Dao đứng ở mép bậc cầu thang. Cô mất thăng bằng, chân lúi lại, người lao đảo. Giản Dao giật mình, chưa kịp phản ứng, người đã ngã nhào.

“Giản Dao!”

Bạc Cận Ngôn lập tức xông ra cửa, nhìn về phía Giản Dao. Ánh mắt hai người chạm nhau, sắc mặt Bạc Cận Ngôn biến đổi ngay tức thì.

Lúc này, Giản Dao đã ngã xuống cầu thang. Miệng “hôn” mặt đất, người lằn lốc. Trong lúc trời đất quay cuồng, cô nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo mình. Sau đó, đầu Giản Dao đập vào bờ tường, người tiếp đất. Toàn thân cô đau nhức, đầu óc quay cuồng. Giản Dao chống tay, định đứng dậy thì hai cánh tay mạnh mẽ bất ngờ ôm vai và thắt lưng cô. Giản Dao ở trong vòng

tay ấm áp quen thuộc.

Bạc Cận Ngôn lao tới. Mắt anh như tỏa ra khí lạnh, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm ở cự ly gần.

“Em sao rồi?”

“Em không sao.” Giản Dao vịn vào cánh tay anh, đứng dậy, nào ngờ chân đau buốt, người mềm nhũn, cô lại trượt xuống đất.

Bạc Cận Ngôn phản ứng rất nhanh. Anh kéo cô vào lồng ngực của mình. Giản Dao áp mặt vào áo sơ mi của anh, trái tim rung lên một nhịp. Sắc mặt Bạc Cận Ngôn trở nên khó coi hơn. Anh cúi đầu im lặng, nhìn cô chăm chú.

Lúc này, hai cảnh sát đã chạy ra khỏi nhà, đứng ở đầu cầu thang, hỏi: “Cô không sao đấy chứ?”

Bạc Cận Ngôn vẫn ôm Giản Dao. Anh ngẩng đầu, liếc nhìn mẹ Hoắc Tiểu Lộ vẫn đứng ngây ngốc một chỗ rồi nói với người cảnh sát: “Không sao, các anh cứ tiếp tục công việc đi.”

Giản Dao túm cánh tay Bạc Cận Ngôn: “Em có vài lời muốn nói với chị ta.”

Bạc Cận Ngôn đỡ Giản Dao hướng về mẹ Hoắc Tiểu Lộ ở trên đầu cầu thang.

“Con bé là con gái chị, chị hãy nghĩ xem mình cần đối xử với nó như thế nào.” Giản Dao cất giọng nhẹ nhàng: “Dù nó giết người đi chăng nữa, chị cũng không nên từ bỏ con gái mình.”

Mẹ Hoắc Tiểu Lộ tựa vào bờ tường, vẻ mặt ủ rũ và tuyệt vọng.

“Em nói xong chưa?” Giọng nói lạnh lẽo của Bạc Cận Ngôn chọt vang lên bên tai Giản Dao.

Thái độ của anh khiến Giản Dao hơi ngẩn người: “Xong rồi...”

Cô còn chưa dứt lời, cơ thể đột nhiên nhẹ bẫng. Bạc Cận Ngôn bế ngang người cô, sải bước dài đi về phía xe ô tô đỗ cách đó không xa.

Đêm đã về khuya. Phía trước xuất hiện vô số luồng đèn pha ô tô, tiếng còi xe cảnh sát và tiếng bước chân hỗn loạn. Đội cảnh sát hình sự nghe tin, vội tới nơi. Ở đằng sau, hai người cảnh sát áp giải hai phạm nhân xuống dưới, mẹ Hoắc Tiểu Lộ, nước mắt giàn giụa đi theo bọn họ.

Giản Dao nằm trong lòng Bạc Cận Ngôn, đầu áp vào ngực anh. Cô ngược nhìn gương mặt lạnh lùng của anh. Anh đang không vui, rất không vui. Đôi mắt anh lạnh lẽo như kết băng, bờ môi hơi mím lại. Cô cũng không rõ anh bức tức với ai. Trong lòng Giản Dao dấy lên chút cảm giác ngọt ngào. Cô chỉ muốn ở trong lòng anh như bây giờ, mãi mãi không rời xa.

Tuy nhiên...

“Anh bỏ em xuống đi.” Giản Dao nói nhỏ: “Mọi người đến rồi kìa.”

Bạc Cận Ngôn cúi đầu, liếc cô gái đang ở trong lòng mình, cất giọng lãnh đạm: “Hai chuyện này có liên quan đến nhau à?”

Giản Dao: “...”

Lúc này, đội trưởng đội cảnh sát hình sự và mấy điều tra viên đi tới. Mọi người đều giật mình, hỏi: “Tiểu Giản có sao không?”

Giản Dao quay đầu, vừa định lên tiếng thì Bạc Cận Ngôn đã lạnh lùng trả lời thay cô: “Không sao, cô ấy chưa chết được.”

Giản Dao im lặng.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự không để ý đến Giản Dao, hỏi tiếp: “Phó giáo sư Bạc, tình hình thế nào rồi?”

Bạc Cận Ngôn đảo mắt về phía mọi người, điều chỉnh hai cánh tay, ôm Giản Dao chặt hơn. Sau đó, anh mới lên tiếng: “Hung thủ là Hoắc Tiểu Lộ, chúng tôi đã tìm thấy vật chứng...”

Mặc dù sắc mặt tương đối tệ nhưng Bạc Cận Ngôn vẫn phân tích gãy gọn và rõ ràng như thường lệ. Anh nói tình hình và đưa ra suy đoán của mình. Đám cảnh sát đều bị thu hút, tập trung tinh thần lắng nghe.

Giản Dao nằm trong vòng tay Bạc Cận Ngôn, ngắm đường nét trên gương mặt anh, hai má cô ửng hồng. Vào thời khắc này, ở nơi này... Anh không đổi sắc mặt, tiến hành báo cáo giản lược trong khi đang bế một người phụ nữ dưới cái nhìn chăm chú của mọi người...

Bạc Cận Ngôn nhanh chóng kết thúc báo cáo. Đám cảnh sát hình sự lập tức tản đi, tiếp tục bận rộn công việc của mình.

Bạc Cận Ngôn gật đầu với đội trưởng đội cảnh sát hình sự. “Chúng tôi đi trước đây.”

Người đội trưởng hơi bất ngờ khi thấy Bạc Cận Ngôn chưa gì đã tử biệt. Suy luận vừa rồi của Bạc Cận Ngôn đúng là khiến mọi người tấm phục khẩu phục. Đối với cảnh sát hình sự, đây là phương thức phá án hữu hiệu và mới mẻ. Bọn họ như tìm thấy

kho báu mới, đời nào nữ buông tay?

“Phó giáo sư Bạc, hy vọng anh ở lại tiếp tục chỉ đạo công việc. Tôi có thể cử người đưa Tiểu Giản tới bệnh viện. Này... Tiểu Trần, Tiểu Châu, hai cậu...” Đội trưởng nói.

Nghe đến cái tên “Tiểu Trần”, tim Giản Dao đập nhanh một nhịp.

Bạc Cận Ngôn quả nhiên gườm gườm nhìn Tiểu Trần đang chạy về phía bọn họ, ánh mắt anh sắc bén bức người. Tiểu Trần hơi lúng túng, không biết nên nói thế nào.

“Anh chọn người hay thật đấy.” Bạc Cận Ngôn cất giọng lãnh đạm.

Đội trưởng ngây ra không hiểu. Giản Dao vội kéo vạt áo sơ mi trên ngực Bạc Cận Ngôn. Anh cúi xuống nhìn cô rồi lại ngẩng đầu nói với người đội trưởng: “Công việc của tôi đã hoàn thành, những việc còn lại giao cho các anh. Vài hôm nữa tôi sẽ tiến hành phân tích tâm lý tội phạm. Chào các anh.”

Nói xong, Bạc Cận Ngôn liền bế Giản Dao, sải bước dài đi về phía xe ô tô của mình. Anh đặt cô xuống ghế lái phụ. Giản Dao tưởng anh sẽ lái xe đi ngay, ai ngờ anh giơ tay bật đèn trong xe. “Quay ra đây cho tôi xem nào.”

Giản Dao hơi nghiêng người, quay mặt về phía Bạc Cận Ngôn. “Em không sao, chỉ bị xước da thôi.”

Dưới ánh đèn, gương mặt Bạc Cận Ngôn được phủ một lớp ánh sáng dịu dàng. Anh đặt một tay lên vô lăng, bàn tay còn lại đưa về phía mặt Giản Dao, ánh mắt lạnh lùng và chăm chú.

Anh vẫn còn tức giận...

Ngón tay mát lạnh chạm nhẹ vào trán Giản Dao, cô có cảm giác đau buốt. Giản Dao cũng sờ lên trán mình, quả nhiên sưng một cục.

“Tuyệt quá!” Bạc Cận Ngôn cất giọng lạnh lùng. “Em suýt nữa bị vỡ đầu.”

Giản Dao nói nhỏ: “... Đây chỉ là sự cố bất ngờ.”

Bạc Cận Ngôn thu tay về. “Còn đau không?”

Thật ra, một chút đau đớn này chẳng là gì với Giản Dao nhưng cô vẫn hạ giọng, nói: “Rất đau.” Sau đó, cô nhướn đôi mắt trong veo nhìn Bạc Cận Ngôn.

Bạc Cận Ngôn trả lời dứt khoát: “Em cố chịu đựng.”

Giản Dao im lặng, nghe anh nói tiếp: “Về đến nhà tôi sẽ chườm đá cho em.”

“...Vâng.”

Bạc Cận Ngôn cúi đầu, quan sát chân cô. “Cởi giày để tôi xem nào.”

Giản Dao vừa nhắc chân trái liền bị anh nắm chặt gót chân. Bàn tay to lớn của người đàn ông ôm gọn bàn chân cô, có cảm giác hơi mát và ngứa ngứa. Khi ngón tay dài của anh lướt qua mắt cá chân, mặt Giản Dao nóng ran.

Bạc Cận Ngôn không nhận ra sự thẹn thùng của Giản Dao. Anh

vẫn cúi đầu quan sát, lông mày đen chau lại.

“Hơi sưng nhưng không đến nỗi nghiêm trọng.” Bạc Cận Ngôn buông chân cô, kết luận một câu: “Không hoành tráng như cái sưng trên trán em.”

Giản Dao liếc nhìn anh một cái, vô thức sờ cục u trên trán.

Hôm nay đúng là tai bay vạ gió, cô thở dài: “Đầu óc em liệu có bị dẫn đi không?”

Bạc Cận Ngôn khởi động xe. Anh đổi mắt về phía trước, trả lời bằng giọng lãnh đạm: “Khổng sao cả. Nếu dẫn, vẫn còn có tôi.”

Giản Dao ngẩn người, trong lòng dâng lên cảm giác rất ngọt ngào.

Nhưng Bạc Cận Ngôn nói tiếp một câu không mặn, không nhạt: “Dù sao IQ của tôi là 180, em nhiều hơn hay bớt đi một chút cũng có gì khác biệt!”

Giản Dao hỏi: “Có người nào an ủi như anh không?”

Lúc này, khoe miệng Bạc Cận Ngôn mới nhếch lên. Anh đánh tay lái, điều khiển ô tô rẽ ra đường cái.

Bây giờ đã là nửa đêm, chiếc xe chạy bon bon trên con đường vắng lặng. Giản Dao tựa người vào ghế, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bạc Cận Ngôn tập trung lái xe. Đến chỗ có đèn đỏ, anh giảm tốc độ rồi dừng lại. Anh tựa vào ghế, ngón tay gõ nhẹ lên vô lăng, yên lặng chờ đợi. Anh đột nhiên quay đầu, ngắm nhìn gương mặt an lành của Giản Dao trong giấc ngủ. Một lúc sau, anh mới rời mắt, tiếp tục nhìn về phía trước.

Chương 41

Giản Dao mở mắt, liền nhìn thấy mảnh trăng lưỡi liềm treo lơ lửng trên đỉnh toà nhà cao tầng, giữa bầu trời tối đen. Cô vẫn ngồi trong xe, cảnh vật xung quanh rất quen thuộc. Đây là bên dưới toà nhà cô và Bạc Cận Ngôn sinh sống. Trong xe không bật đèn, chỉ có ngọn đèn đường của khu chung cư chiếu vào. Bạc Cận Ngôn ngồi bên cạnh Giản Dao, hai tay đặt trên vô lăng. Anh dõi mắt ra ngoài cửa sổ, thần sắc lạnh lẽo.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Giản Dao tựa người vào ghế, ngoảnh đầu hỏi anh.

Bạc Cận Ngôn gõ ngón tay lên vô lăng, từ tốn trả lời: “Hắn không xuất hiện.”

Giản Dao im lặng. Cô biết lần này Bạc Cận Ngôn không bố trí ai theo dõi hiện trường. Anh muốn cho hắn cơ hội để lại lời nhắn nếu hắn vẫn còn sống. Tối nay, trên đỉnh Kỳ Sơn, người đông, hỗn loạn. Nếu hắn định xuất hiện, quả thực dễ như trở bàn tay.

Bây giờ Bạc Cận Ngôn nói hắn không xuất hiện, chứng tỏ hắn sẽ không lộ diện, bởi vì bọn họ đã rời khỏi hiện trường gây án một lúc lâu.

“Hắn chết thật rồi sao?” Giản Dao hỏi nhỏ.

“Có lẽ vậy.”

Bạc Cận Ngôn đột nhiên ngoảnh đầu về phía Giản Dao. Ánh sáng trong xe ô tô mờ mờ. Do mặc áo sơ mi trắng nên trông anh

càng cao lớn, nổi bật. Trên gương mặt lạnh lùng của anh, hai mắt sáng rực bức người.

Giản Dao bị anh nhìn chằm chằm đến mức trong lòng khẽ run rẩy. Cô hỏi nhỏ: "Sao thế?"

"E.T.^[1]" Bạc Cận Ngôn lên tiếng, giọng anh trầm thấp như dòng nước trong đêm đen. "Tôi cho rằng chúng ta nên đặt ra nguyên tắc mới. Sau này, mỗi khi phá án, em phải ở bên cạnh tôi hai mươi tư tiếng đồng hồ, không được rời một bước."

[1] **E.T. the Extra-Terrestrial**: bộ phim kinh điển của Mỹ về người ngoài hành tinh.

Giản Dao ngẩn người. "Ở bên cạnh anh, không thành vấn đề. Em không nghe rõ câu trước đó của anh. E.T.?"

"Ờ." Bạc Cận Ngôn mỉm cười, đẩy cửa, bước xuống xe.

Giản Dao nói lớn: "... Anh mới là E.T. ấy."

Bạc Cận Ngôn đi vòng sang cửa bên này, bế Giản Dao ra khỏi ghế ngồi, ung dung trả lời: "Trên đầu tôi không mọc sừng."

Hai người lên đến nhà đã là một giờ sáng.

Bạc Cận Ngôn đặt Giản Dao xuống sofa rồi đi vào phòng bếp. Một lúc sau, anh cầm hai túi đá, đi ra ngoài. Anh ngồi xuống cạnh Giản Dao, lấy một túi đá chườm lên trán cô. Đá lạnh buốt khiến Giản Dao bất giác hít một hơi sâu. Bạc Cận Ngôn nhếch miệng, để lộ ý cười nhân nhật: "Em tự chườm đi."

Giản Dao im lặng cầm túi đá.

Người đàn ông này... Anh rất dịu dàng và lo lắng cho cô. Nhưng chẳng bao lâu sau, anh chọc cô là E.T, nói cô mọc sừng rồi cười cười, không che giấu thái độ vui vẻ khi "thưởng thức" bộ dạng quần bách của cô.

Đúng là ấu trĩ.

Lúc này, gót chân Giản Dao đột nhiên bị anh nắm chặt. Bạc Cận Ngôn hơi cúi người cởi giày cho Giản Dao, động tác hết sức tự nhiên. Tiếp theo, anh nhẹ nhàng đặt chân cô lên đùi anh. Giản Dao then thùng, im lặng nhìn động tác của anh.

Về mặt Bạc Cận Ngôn vẫn tỉnh bơ như không. Tay trái anh đặt túi đá lên mắt cá chân cô, tay phải cầm cái điều khiển ở bên cạnh bật ti vi, xem phóng sự "Nửa đêm truy bắt tội phạm".

Lúc túi đá chạm vào da, Giản Dao khẽ xuýt xoa. Bạc Cận Ngôn vẫn dán mắt vào màn hình ti vi nhưng khoé miệng nhếch lên. Được rồi... Anh vừa dịu dàng vừa ấu trĩ.

Giản Dao vốn không có hứng thú với mấy phóng sự về pháp chế hay phá án. Cô nhìn gương mặt nhìn nghiêng của Bạc Cận Ngôn thất thần một lúc, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"Này!" Giản Dao động đậy ngón chân, chạm vào lòng bàn tay anh. "Anh nói lời khai của Hoắc Tiểu Lộ đầy sơ hở. Anh hãy giải thích đi."

Bạc Cận Ngôn túm chặt bàn chân cô, để cô không thể nhúc nhích. Anh lên tiếng, trong khi mắt vẫn không rời màn hình tivi: "Em còn nhớ bức di thư của Vương Uyển Vi không?"

Giản Dao hồi tưởng. Lúc đó, Bạc Cận Ngôn khẳng định bức di thư là thật, bởi vì nó không trôi chảy, có nhiều sơ hở và mang văn phong cá nhân. Nếu là bức thư giả, nó sẽ ngắn gọn, chặt chẽ và

rõ ràng.

Từ góc độ này, lời khai của Hoắc Tiểu Lô đúng là giống vế sau hơn. Nhưng chỉ vì lời khai trôi chảy mà nhận định nó là giả thì có vẻ không thuyết phục lắm.

Dường như nhận ra sự nghi hoặc của Giản Dao, Bạc Cận Ngôn thông thả lên tiếng: "Lần trước là viết ra, lần này là trần thuật bằng miệng, phương pháp phân tích đương nhiên khác nhau."

"Vâng."

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô. "Phương pháp phân tích càng đơn giản hơn bởi vì lúc biểu đạt bằng lời nói, con người có nhiều điểm chung."

Giản Dao mỉm cười. "Xin hãy chỉ bảo."

Bạc Cận Ngôn nhếch miệng: "E.T, em đến Trái Đất nên chịu khó đọc sách. Đây là phương pháp phân tích cơ bản nhất."

"Em sẽ đọc, anh mau nói đi."

"Thứ nhất, thứ dẫn dắt ký ức con người là tình cảm chứ không phải trật tự thời gian." Bạc Cận Ngôn đột ngột thốt ra một câu.

Giản Dao mù mờ. Tuy nhiên, những lúc như thế này, giống Bạc Cận Ngôn từng nói "chưa bao giờ ỷ vào ưu thế chuyên môn miệt thị người khác", anh không hề tỏ ra khinh thường hay chế nhạo mà từ tốn lên tiếng: "Tôi lấy một ví dụ đơn giản, nếu bây giờ bảo em kể chuyện tối nay em bị ngã cho bạn em nghe. Em sẽ nói thế nào?"

Giản Dao ngẫm nghĩ rồi nói: "Hôm nay mình bị ngã trong lúc

đi điều tra vụ án. Khi tìm ra hung thủ ở hiện trường, mình không cẩn thận bị mẹ của hung thủ đẩy xuống cầu thang, ngã rất đau. Lúc đó là hơn chín giờ tối...”

“Dừng.” Bạc Cận Ngôn cắt ngang lời cô. “Em đã thấy chưa? Khi em hồi tưởng sự việc bị ngã, đầu tiên em sẽ nghĩ tới bộ phận sâu nhất chạm đến tình cảm của em trong toàn bộ sự kiện. Đó là em bị mẹ của hung thủ đẩy xuống cầu thang và ngã đau, chứ không phải trật tự thời gian. Vì vậy em sẽ không kể một cách nhạt nhẽo và cứng nhắc: “Chín giờ rưỡi tối nay, tôi túm tay mẹ Tiểu Lộ. Lúc đó, tôi và chị ta đứng bên mép cầu thang, chẳng may bị chị ta đẩy ngã. Do khả năng giữ thăng bằng của tôi khiến Bạc Cận Ngôn hết sức thất vọng nên tôi mới ngã xuống dưới. Sau khi rơi xuống cầu thang, tôi cảm thấy rất đau...””

Giản Dao ngẫm nghĩ. Đúng thế, bình thường nhớ lại một sự việc nào đó, mọi người sẽ không kể như Bạc Cận Ngôn, câu nói của anh rất không tự nhiên.

Nhĩ đến đây, Giản Dao lập tức rút quyển sổ ghi chép, tìm đến lời khai của Hoắc Tiểu Lộ và các bạn học.

Bọn họ mở đầu như thế nào?

Hoắc Tiểu Lộ: “Khoảng tám giờ tối, Hoài Hoài thu xong tiền ăn của các bạn...”

Thích Tiểu Nhiễm: “Nếu biết Hoài Hoài xảy ra chuyện, cháu nhất định sẽ ở bên cạnh bạn ấy...”

Trắng đen đã rõ ràng trong giấy lát.

Giọng nói trầm trầm của Bạc Cận Ngôn lại vang lên: “Đối với đám nữ sinh này, chuyện người bạn thân bị giết chết khiến chúng bị sốc nặng. Bất cứ người nào khi nhớ lại sự việc cũng có cảm xúc

mạnh liệt, do dự trước mặt cảnh sát. Nhưng Hoắc Tiểu Lộ không thể hiện điều đó, lời khai của nó dựa theo trình tự thời gian. Chứng tỏ nó đã có sự chuẩn bị từ trước, nó đang trần thuật chứ không phải hồi tưởng.”

Giản Dao gật đầu.

Đúng như phân tích của Bạc Cận Ngôn, sự thật quả thực rất đơn giản. Phần lớn con người khi hồi tưởng, kể lại một sự việc nào đó sẽ dựa theo cảm xúc của bản thân. Nhưng nếu Bạc Cận Ngôn không chỉ rõ, người bình thường chắc không chú ý đến điểm này.

Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Thứ hai, trong lời khai của Hoắc Tiểu Lộ đầy rẫy những chi tiết nhỏ không liên quan đến sự việc và chủ thể. Bởi người nói dối thường cho rằng, chi tiết mới thể hiện tính chân thực, mới mang lại cảm giác an toàn. Nhưng trên thực tế, tình cảm mới là yếu tố dẫn dắt hồi ức. Đối diện với sự kiện bị đã kích nặng nề về mặt tình cảm như vậy, liệu em có nhớ mà khai với cảnh sát chuyện pha một cốc nước đường đỏ không?”

Giản Dao xem lại lời khai. Quả nhiên là vậy: “Khối lớp mười hai được nghỉ học, các khối khác đang trong giờ tự học buổi tối”, “pha một cốc nước đường đỏ” ...

“Thứ ba.” Bạc Cận Ngôn nói tiếp. “Nếu gặp chuyện gây sốc sau khi kể xong, con người thường có thói quen thêm một câu mang cảm xúc cá nhân. Đây là nhu cầu tình cảm của con người, cảm xúc càng sâu sắc, câu cuối cùng sẽ càng tình cảm. Nhưng kẻ nói dối sẽ không có câu cuối cùng, bởi vì anh ta hoặc cô ta cho rằng kể xong là hết chuyện.”

Giản Dao chăm chú lắng nghe. Bạc Cận Ngôn nói tiếp: “Em hãy ghi chép của em ra, xem câu cuối cùng của Hoắc Tiểu Lộ và Thích Tiểu Nhiệm như thế nào. Đây chính là một ví dụ sống động.”

Giản Dao mở ra xem.

Hoắc Tiểu Lộ: "Sau đó, cháu pha một cốc nước đường đỏ, nằm trên giường đọc sách rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay." Nó chỉ nói đến đây là hết, cho đến khi điều tra viên chủ động hỏi nó vấn đề quan hệ nam nữ của người chết.

Sau khi kể xong mọi chuyện, Thích Tiểu Nhiễm cất giọng ghen ngào: "Hôm nay, cháu thật sự bị shock khi nghe tin này. Sao lại có người giết bạn ấy... Sang năm thi đại học, vậy mà bạn ấy..."

Đêm tối tĩnh mịch, nhìn bên ngoài cửa sổ, trong khu chung cư gần như không còn nhà nào sáng đèn.

Bạc Cận Ngôn đã xem xong hai tập của phóng sự "Nửa đêm truy bắt tội phạm". Anh chầm đả cho Giản Dao gần một tiếng đồng hồ. Tuy nhiên, nhìn anh vẫn tỉnh táo, không hề có vẻ đã buồn ngủ.

Mí mắt Giản Dao nhú lại, cô đá vào người anh. "Em về nhà ngủ đây. Cảm ơn anh."

Bạc Cận Ngôn quay đầu lại, nói: "Đêm nay em ngủ lại đây đi."

Giản Dao hỏi: "Tại sao?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Em cho rằng em không cần người chăm sóc? Nếu có chuyện gì, tôi phải chạy lên tầng trên? Em ngủ ở phòng ngủ chính, tôi ngủ ở thư phòng. Khi nào cần, em gõ tường là được."

Đêm nay, đương nhiên Giản Dao không cần gõ tường. Cô

chầm chậm lê chân đi vào nhà tắm của phòng ngủ chính tắm rửa rồi mơ mơ màng màng trèo lên chiếc giường đen cực lớn của Bạc Cận Ngôn, ngủ say như chết.

Bạc Cận Ngôn nằm trên chiếc giường có kích cỡ bình thường trong thư phòng. Có lẽ do không quen, anh không ngủ ngay mà ngấm sao trời bên ngoài cửa sổ. Trong đầu anh lại một lần nữa hiện lên cảnh tượng Giản Dao bị ngã cầu thang. Trên cầu thang tối mờ mờ, thân hình mảnh mai của cô nhìn không rõ. Lúc xông ra cửa, anh nhìn thấy cô lăn xuống dưới. Lúc anh lao xuống cầu thang ôm cô, mái tóc cô lòa xòa, mặt trắng bệch, cơ thể mềm nhũn trong vòng tay anh. Trong lòng đột nhiên dâng tràn cảm giác bút rút. Bạc Cận Ngôn kéo chụp mắt đi ngủ, tầm nhìn trở nên tối đen trong giấy lát.

Lúc Giản Dao tỉnh giấc, bên ngoài nắng chói chang. Cô nhìn đồng hồ, đã là buổi chiều.

Giản Dao sờ mắt cá chân, có vẻ nó không còn sưng như tối qua, nhưng cục u trên trán vẫn còn. Giản Dao mỉm cười, ngồi dậy, xuống giường. Cô ra ngoài phòng khách. Bạc Cận Ngôn đang ngồi ở sofa đọc báo, nghe thấy tiếng bước chân, anh hỏi mà không ngẩng đầu: "Em có cần bế không?"

Giản Dao ấp úng: "... Không cần."

Giản Dao đi chầm chậm đến chỗ sofa ngồi xuống. Trên bàn trà có đồ ăn sáng, cô không khách sáo liền cầm lên ăn, tuy rằng lúc này ăn sáng thì thật có chút khoa trương.

Hai người yên lặng một lúc, Giản Dao hỏi: "Hôm nay chúng ta làm gì?"

Bạc Cận Ngôn rời mắt khỏi tờ báo, liếc trán cô rồi lại quan sát chân cô. "Tùy em."

Giản Dao hết nói nổi. Anh đúng là có bản lĩnh chỉ một câu nói mà khiến người khác nghen giọng. Đương nhiên là tùy cô, bởi vì chân cô bị đau nên chẳng thể làm gì khác.

Chương 42

Bây giờ đã là cuối hè, bầu trời bên ngoài cửa sổ xanh biếc, mang không khí của mùa thu. Anh nắng chiếu vào phòng khách rất dễ chịu.

Giản Dao ngồi dưới ánh nắng, chẳng có việc gì để làm. Bạc Cận Ngôn ngồi đối diện cô. Anh lặng lẽ cầm cuốn sách, đọc một lúc lâu. Giản Dao không hề nghi ngờ chuyện anh có thể một mình đọc suốt ngày suốt tháng. Trừ lúc phá án cần đi ra ngoài, thời gian còn lại anh hoàn toàn là một "trạch nam" siêu cấp.

Giản Dao buồn chán cầm túi xách, định lấy quyển sổ ghi chép ra ôn lại "bài giảng" của Bạc Cận Ngôn. Vừa rút quyển sổ, cô liền nhìn thấy một góc giấy màu hồng kẹp trong đó.

Là tấm vé xem phim Giản Dao bỏ vào túi xách ngày hôm qua.

Giản Dao thờ dài. Trước đó, cô không ngờ Bạc Cận Ngôn có thể phá án trong bốn tiếng đồng hồ. Nếu chần chừ không bị thương, hai người vẫn kịp đi xem phim. Giản Dao không để tâm. Cô nhét tấm vé vào túi xách, tập trung xem ghi chép liên quan đến vụ án. Vừa đọc vài trang, Giản Dao đột nhiên có cảm giác bị ai đó chiếu tướng. Cô ngẩng đầu, phát hiện Bạc Cận Ngôn ngồi vắt chân trên sofa, đang nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý nào đó.

“Sao thế?” Giản Dao hỏi.

Anh đột nhiên mỉm cười, điềm nhiên buông cuốn sách, đứng dậy, đi vào phòng ngủ, khép cửa lại. Giản Dao hoàn toàn mờ mịt trước động thái của anh. Vừa rồi, anh để lộ nụ cười kiểu “Bạc Cận Ngôn” điển hình. Đó là nụ cười ngạo mạn, thanh cao và lãnh đạm. Khoé miêng mỏng của anh hơi nhếch lên, dường như muốn nói: “Mọi chuyện quả nhiên đúng như tôi định liệu”, nhưng cũng như muốn nói: “Cô gái, tôi nắm rõ em như trong lòng bàn tay.”

Rốt cuộc anh đang cười cái gì? Hay là anh tự dưng lại có kết luận mới nhưng rất ầu trĩ?

Giản Dao đang chìm trong suy tư, cửa phòng ngủ lại mở toang. Bạc Cận Ngôn thong thả đi ra.

Giản Dao ngẩn người.

Anh đã thay bộ com lê, còn thắt cà vạt, bên trong mặc áo sơ mi trắng tinh, giày da bóng loáng, đầu tóc cũng chải gọn gàng, trông anh rất tuấn tú và lịch sự.

Giản Dao hỏi: “Anh phải đi ra ngoài à?”

Bạc Cận Ngôn đáp: “No, tôi thay bộ đồ này để đi ngủ.”

Giản Dao ngậm miệng. Cách nói chuyện của anh lúc nào cũng khiến người khác lộn ruột. Cô cúi đầu, tiếp tục đọc tài liệu, không để ý đến Bạc Cận Ngôn. Anh thích đi đâu thì đi, dù sao cô cũng chỉ có thể ở nhà. Ai ngờ Bạc Cận Ngôn đi đến bên cạnh Giản Dao, giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đầu cô: “Em định bắt tôi đợi em bao lâu, tiểu thư Giản Dao?”

Giản Dao ngẩng đầu, liền bắt gặp bàn tay anh đưa về phía cô. Trên tay áo vest đen, chiếc cúc màu hổ phách lấp lánh.

“Sắp đến giờ chiếu phim rồi.” Bạc Cận Ngôn nói.

Rạp chiếu phim dịp cuối tuần, người đông như đi trẩy hội, rất ồn ào, náo nhiệt.

Bạc Cận Ngôn đương nhiên không hài lòng. Vừa đặt chân vào cửa rạp, lông mày anh đã chau lại. Quay sang Giản Dao ở bên cạnh, bắt gặp nụ cười vui vẻ trên gương mặt cô, lông mày của anh mới dần ra. Một khi cô thích, anh cũng có thể chịu đựng. Đi qua quầy bán đồ ăn vặt, Bạc Cận Ngôn đảo mắt một lượt. Nơi đó là một lối đi chật hẹp, người xếp hàng chờ mua đồ phần lớn là thanh niên. Bọn họ mua bắp rang bơ, nước uống có ga, ô mai... Đều là những thứ vợ vẫn mà phụ nữ ưa thích.

Đúng là vô vị.

Bạc Cận Ngôn vừa định đỡ Giản Dao đi vào cửa soát vé, cô đột nhiên đẩy nhẹ người anh. “Anh đi mua bắp rang bơ cho em.”

Khoé miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, phụ nữ quả nhiên chẳng chêch đi đâu được. Vừa định lên tiếng từ chối, đồng thời phê bình phẩm vị dở tệ của cô thì Bạc Cận Ngôn vô tình cúi xuống, chạm phải đôi mắt trong veo, đen láy như hai viên đá quý trên gương mặt trắng ngần của cô.

“Đi đi mà!” Giản Dao lắc cánh tay anh, cất giọng nũng nịu.

Bạc Cận Ngôn trầm mặc trong giây lát. Cuối cùng, anh rút ví tiền, hỏi cô: “Em cần mỗi bắp rang bơ?”

“Vâng... Vậy anh mua thêm hai chai nước nữa, em uống trà

xanh.”

Phòng tình nhân là một gian phòng có sức chứa năm, sáu mươi người, bên trong đặt hơn ba chục chiếc sofa đôi màu đỏ. Chỗ ngồi của Bạc Cận Ngôn và Giản Dao ở chính giữa. Đứng ở cửa phòng chiếu phim, sắc mặt Bạc Cận Ngôn tương đối khó coi. Do chưa bao giờ tới rạp chiếu phim, anh tưởng vé tình nhân là một gian phòng dành riêng cho hai người, chỉ có anh và Giản Dao, biết đâu xung quanh còn nhiều người tạt nham như vậy.

Nhưng Giản Dao rất vui mừng. Cô quay đầu, nói: “Anh mua chỗ rất tuyệt.”

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn cô, nơi khoé miệng ẩn hiện ý cười. “Đó là lẽ đương nhiên.”

Hai người vừa vào chỗ ngồi, trên màn ảnh rộng bắt đầu chiếu phim. Đèn tắt hết, chỉ còn lại ánh sáng lấp loáng trên màn hình. Giản Dao dõi mắt về phía trước, không chỉ nhìn thấy màn ảnh, cô còn thấy các đôi tình nhân đang ôm nhau hoặc dựa vào nhau.

Sofa không rộng, vừa đủ hai người ngồi, chẳng còn không gian thừa. Bạc Cận Ngôn yên lặng ngồi cạnh Giản Dao. Bọn họ đương nhiên không thân mật như những người khác. Bạc Cận Ngôn chỉ đặt một cánh tay lên thành ghế sau lưng Giản Dao. Nhưng Giản Dao đã cảm thấy rất thoải mái rồi bởi có anh ở bên cạnh cô trong không gian yên tĩnh, dịu dàng như vậy.

“Cảm ơn anh!” Giản Dao thì thầm, mắt vẫn dõi về phía trước. Cô cảm ơn anh vì anh đã chịu đi xem phim cùng cô, cảm ơn sự chăm sóc chu đáo của anh tối qua, cũng có thể, cô muốn cảm ơn anh, con người cao ngạo nhưng nhẫn nại từng bước dẫn dắt cô sánh vai cùng anh cùng đi trên một con đường.

“Gì cơ?” Giọng nói trầm ấm của Bạc Cận Ngôn vang lên trong

đêm tối.

Giản Dao mỉm cười, không đáp lời. Tuy nhiên, vì đối phương là Bạc Cận Ngôn nên không khí lắng mạn, ảm áp chẳng duy trì được bao lâu. Bộ phim chiếu được tầm mười phút, vẫn chưa vào nội dung chính mà dừng lại ở cảnh nhân vật nam nữ chính quần quýt nhau. Cuối cùng, Bạc Cận Ngôn mất hết kiên nhẫn. Anh rút điện thoại di động, tựa người vào ghế. "Khi nào người ngoài hành tinh xuất hiện thì gọi tôi."

Giản Dao đành đáp: "... Vâng."

Bạc Cận Ngôn xem tin tức một lúc, lại kiểm tra email. Đang định vào google tìm kiếm tư liệu, anh đột nhiên nghe thấy khán giả xung quanh cười rần rần. Anh nhướn mắt. Có lẽ nam chính trong bộ phim vừa nói câu hài hước gì đó khiến nữ chính và khán giả bật cười. Anh quay sang Giản Dao, cô ngồi ngay bên cạnh anh, tay cầm hộp bắp rang bơ, mắt dán vào màn hình chiếu, cười tủm tỉm. Cô đang rất vui vẻ.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười, cúi xuống, tiếp tục tra tài liệu trên máy di động. Sau khi ấn vào ô xác nhận tìm kiếm, nhìn một dãy kết quả hiện lên trên màn hình điện thoại, Bạc Cận Ngôn hoàn toàn sững sốt. Anh lại đưa mắt về phía Giản Dao. Hoá ra, anh định tìm kiếm tài liệu hình sự nhưng vừa rồi mãi nhìn cô, ngón tay anh bấm thành "Giản Dao". Không ngờ anh bị mất tập trung. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong đời.

Giản Dao xem phim một lúc. Đến đoạn từng chiếc lô cốt vũ trụ xuất hiện trên màn ảnh, cô giơ tay đẩy người Bạc Cận Ngôn. "Anh có thể xem rồi đấy."

"Ờ." Bạc Cận Ngôn đáp lời nhưng vẫn không ngẩng đầu mà dán mắt vào điện thoại, nơi khoé miệng để lộ ý cười vui vẻ. Tuy cô không nhìn rõ hình ảnh trên đó nhưng trông có vẻ quen quen.

“Anh đang xem gì thế?”

Bạc Cận Ngôn không né tránh, để mặc Giản Dao ngó sang cùng xem.

“Đây là...” Giản Dao hơi ngạc nhiên.

Ý cười trên khoé miệng Bạc Cận Ngôn càng rõ.

Trên màn hình điện thoại xuất hiện tấm ảnh chụp Giản Dao lúc nhỏ mà anh tìm thấy trên mạng. Lúc bấy giờ, cô tham gia một cuộc thi múa hát được đăng tin trên báo nên ảnh mới được lưu trên mạng, bên cạnh còn có họ tên của cô.

Bé gái trong ảnh mặc bộ váy thiên nga màu trắng, giơ chân giơ tay, trông rất non nớt và đáng yêu. Chỉ có điều, gương mặt bé xú trang điểm đậm, mắt đánh đen sì, hai bên má bôi phấn hồng, nhìn không rõ.

Giản Dao giật lấy chiếc điện thoại, cười, nói: “Lúc đó em mới lên tiểu học, cô giáo trang điểm cho đấy.”

Bạc Cận Ngôn nhận xét: “Ờ, diêm dúa, loè loẹt quá!”

Giản Dao phì cười. “Gì chứ?”

Trong lúc hai người nói chuyện, Giản Dao nghiêng người xem ảnh nên gần như lọt thỏm trong lòng Bạc Cận Ngôn. Cô cúi xuống xem ảnh, sợi tóc đen mềm mại rơi xuống vòm ngực của anh. Còn anh chỉ cần cúi đầu là chạm vào tóc cô. Trong ánh sáng mờ mờ, một mùi hương dịu dịu vương vấn ở đầu mũi Bạc Cận Ngôn. Đó là mùi hương toả ra từ cơ thể Giản Dao. Bạc Cận Ngôn trầm mặc trong giây lát. Sau đó, anh cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi tóc cô.

Giản Dao đang xem ảnh một cách vô tư. Đột nhiên ý thức về chuyện đang diễn ra, trong đầu bật ra ý nghĩ: Bạc Cận Ngôn tìm kiếm tư liệu liên quan đến cô?

Tất nhiên, có lẽ anh cảm thấy buồn chán nên mới làm vậy. Giản Dao quay đầu, hỏi anh: "Tại sao anh lại tìm kiếm thông tin về em?"

Giây phút cô ngẩng đầu, Bạc Cận Ngôn đang cúi xuống ngửi tóc cô. Cơ thể hai người vốn ở rất gần nhau nên khi cùng cử động, khuôn mặt họ gần như chạm vào nhau, mắt đối mắt. Hơi thở của người đàn ông rất gần. Khí chất thanh lạnh của anh dường như bao phủ khắp người Giản Dao trong giây lát, đôi mắt đen ở ngay trên mặt cô, chỉ cách vài xentimet.

Giản Dao đột nhiên nhớ tới "nụ hôn đầu" vô tình lướt qua lần trước. Tim cô đập thình thịch, người cứng đờ. Cô không thể nhúc nhích, không biết nên tiến hay nên lùi.

Bạc Cận Ngôn cũng hoá đá như Giản Dao. Cảnh tượng trước mắt anh là Giản Dao ở trong lòng anh, ngẩng mặt nhìn anh. Hai người ở rất gần nhau, hơi thở như hoà quyện.

Ánh sáng hắt ra từ màn ảnh rộng chiếu lên gương mặt cô, khiến anh có thể lơ mơ nhìn thấy đôi mắt trong veo như nước, sống mũi gọn gàng, đáng yêu, bờ môi đỏ mọng của cô. Hơi thở từ hai cánh môi xinh xinh phả vào mặt anh, mang mùi hương dịu dàng khiến lòng anh ngứa ngáy.

Bạc Cận Ngôn cảm thấy từ nơi sâu thẳm trong cơ thể mình như có một dòng khí nóng lặng lẽ dâng trào. Trong đầu anh như xuất hiện một luồng sáng trắng, chiếu rọi tất cả trong giây lát.

Bạc Cận Ngôn nhớ tới cảnh ngón tay Giản Dao chạm vào làn da anh, mặc dù rất nhẹ nhưng mang lại cảm giác kích thích lạ

thường. Anh nhớ mỗi lần cô xuất hiện trong tầm nhìn của anh, trong trái tim anh lại dâng niềm vui khó tả. Anh nhớ đến hôm cô mặc bộ váy màu vàng nhạt, ngấm làn da trần của cô, hoác môn cũng chạy tán loạn trong cơ thể anh như bây giờ.

Anh cũng nhớ đến giây phút cô ngã xuống cầu thang tối hôm qua. Lúc đó, trái tim trong lồng ngực anh co rút mãnh liệt.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Nghĩ đến đây, tư duy của Bạc Cận Ngôn đột nhiên bừng sáng. Anh cúi nhìn người phụ nữ đang ở trong lòng mình. Sau đó, anh mím môi, ghé sát mặt Giản Dao...

“Bíp... bíp... bíp...” Chấn rung của điện thoại đột nhiên từ người cô truyền tới.

Bạc Cận Ngôn lập tức dừng động tác. Giản Dao ngồi dậy, giơ tay mò tìm di động trong túi áo.

Sự yên lặng bị phá vỡ, bầu không khí mờ ám nóng bỏng biến mất hoàn toàn trong giây lát. Bạc Cận Ngôn ngồi bất động, nhìn Giản Dao chăm chăm. Trống ngực Giản Dao đập thành thịch. Khoảng khắc vừa rồi vô cùng ngắn ngủi nhưng đối với cô nó dài như một thế kỷ. Cô hồ nghi bầu không khí mờ ám vừa rồi chỉ là ảo giác của cô, còn Bạc Cận Ngôn vẫn không hề có cảm giác? Hay là anh cũng cảm nhận được xúc cảm dâng trào trong hai người?

Vì vậy, khi có điện thoại, Giản Dao lập tức ngồi dậy. Cô thở phào nhưng cũng thấy hơi hụt hẫng. Trong khi đó, nhịp tim và hơi thở của cô vẫn hỗn loạn. Cố cố gắng trấn tĩnh, nghe điện thoại: “A lô!”

Ở đầu bên kia vang lên giọng nói quen thuộc của Lý Huân

Nhiên: "Anh đến thành phố B rồi."

Giản Dao ngẩn người, lập tức mỉm cười. "Anh đợi một lát." Cô quay sang Bạc Cận Ngôn, nói: "Em ra ngoài nghe điện thoại." Màn hình chiếu phim đột nhiên tối lại, gương mặt Bạc Cận Ngôn chìm trong bóng tối nên cô không nhìn rõ biểu cảm của anh.

"Ờ." Anh đáp.

Chân Giản Dao vẫn chưa lành hẳn. Cô đi chầm chậm ra ngoài phòng chiếu phim. Đứng ở hành lang không một bóng người, cô bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Huân Nhiên ở đầu kia điện thoại nhạy cảm phát hiện ra điều bất thường: "Sao thế?"

"Không sao." Giản Dao cười, trả lời. "Anh đến thành phố B ư?"

Lý Huân Nhiên cười khẽ. "Ừ, anh vừa xuống máy bay."

Lần trước Giản Dao gọi mà Lý Huân Nhiên không bắt máy, tính ra đã một thời gian dài cô không liên lạc với anh. Sau đó, Giản Dao hỏi mẹ, mới biết gần đây Lý Huân Nhiên bận phá một vụ án lớn nên cắt đứt liên lạc với bên ngoài. Không ngờ hôm nay anh đột nhiên tới thành phố B.

"Anh ở đây mấy ngày, tham gia một khoá huấn luyện của Bộ công an." Lý Huân Nhiên nói. "Mai là Chủ nhật, anh rảnh rồi cả ngày, em dành thời gian cho anh đi!"

Giản Dao cười. "Anh bá đạo thật đấy."

"Bây giờ em mới biết sao?" Lý Huân Nhiên nói. "Anh đã mượn xe của bạn, sáng mai anh đến đón em."

“Vâng.”

Hai người lại trò chuyện một lúc. Nghe Giản Dao kể chuyện cô chính thức tham gia điều tra vụ án, Lý Huân Nhiên khen ngợi: “Không hổ danh là em gái anh.”

Nửa tiếng sau Giản Dao mới ngắt máy.

Giản Dao cười tủm tỉm, vừa quay đầu, cô liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang đứng trên hành lang cách chỗ cô không xa. Không biết Bạc Cận Ngôn ra ngoài từ lúc nào. Anh khoanh tay, ngắm trời đêm bên ngoài cửa sổ, thần sắc rất lãnh đạm.

Giản Dao tiến lại gần. “Em xin lỗi. Là điện thoại của Lý Huân Nhiên, lâu lắm rồi chúng em không liên lạc nên mới nói chuyện hơi lâu.”

Bạc Cận Ngôn cùng cô đi xem phim, vậy mà cô chạy ra ngoài “nấu cháo” điện thoại, hành động này đúng là có phần bất lịch sự.

Anh liếc mắt về phía cô. “Không sao. Tôi mới bị bỏ rơi nửa tiếng đồng hồ thôi.”

Giản Dao cảm thấy buồn cười. “Em xin lỗi, chúng ta vào trong đi.”

Bạc Cận Ngôn nhếch mép, giơ tay đỡ cô. “Không xem nữa, chúng ta về thôi.”

Giản Dao nghi hoặc: “Tại sao không xem hết? Chẳng phải đến đoạn Trái đất bị thất thủ rồi hay sao?” Đã chiếu đến tình tiết

chiến tranh mà anh thích.

Bạc Cận Ngôn từ tốn trả lời: “Bởi vì tôi đang nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.”

Giản Dao ngó người. Vẻ mặt anh lúc này vô cùng thâm trầm và nghiêm túc, ánh mắt đầy suy tư. Hay là liên quan đến hắn?

Cô hỏi nhỏ: “Chuyện gì thế? Có cần em làm gì không?”

Bạc Cận Ngôn đột nhiên dừng bước, quay sang nhìn cô. Ánh mắt anh sáng quắc, toàn thân anh toả ra khí chất bức người.

“Tôi sẽ nhanh chóng cho em biết.” Anh nói.

Về đến khu chung cư, Giản Dao nói cô về nhà mình. Bởi sáng sớm ngày mai Lý Huân Nhiên sẽ đến đón cô. Cô ở nhà Bạc Cận Ngôn sẽ không hay lắm. Chân Giản Dao đã đỡ sưng, Bạc Cận Ngôn cũng không bắt ép.

Giản Dao hỏi anh ngày mai có muốn cùng Lý Huân Nhiên đi dạo quanh thành phố B không? Bạc Cận Ngôn tựa hồ đang nghĩ tới “chuyện vô cùng quan trọng” của anh. Anh trả lời bằng một giọng mất kiên nhẫn: “Tại sao tôi phải đi cùng anh ta?”

Giản Dao sớm đoán anh sẽ trả lời như vậy nên cô không nhắc đến vấn đề đó nữa.

Sau khi tắm rửa, Giản Dao lên giường nằm. Nghĩ đến chuyện xảy ra tối hôm nay, tim cô lại loạn nhịp. Cô thở dài. Giản Dao đoán, chắc Bạc Cận Ngôn không hề có cảm giác gì. Khoảnh khắc anh sưng sồ, có lẽ do anh nghi hoặc, bởi anh không biết cô định làm gì. Lần trước, hai người đã chạm môi, vậy mà anh còn điềm nhiên tuyên bố: “Tôi sẽ không nói với bạn trai tương lai của

em.” Bây giờ cô còn trông chờ anh có cảm giác gì chứ? Thôi, không nghĩ nữa, duy trì tình trạng như bây giờ đã đủ khiến cô vui mừng rồi.

Giản Dao rút ra tấm ảnh của Bạc Cận Ngôn nằm trên vũng máu trong ngăn kéo. Ngắm gương mặt nhìn nghiêng trầm tĩnh của anh, lòng cô mềm đi.

Bạc Cận Ngôn, lúc nào em mới có thể bước vào trái tim anh?

Buổi tối hôm đó, tuy có chút tâm sự nhưng đó là tâm sự khiến Bạc Cận Ngôn hết sức vui vẻ. Vì vậy, nằm xuống giường chưa được bao lâu, anh liền chìm vào giấc ngủ. Sau đó, anh nằm mơ, một loạt giấc mơ nối tiếp nhau.

Đầu tiên, anh mơ đến lúc nhỏ, mẹ ôm anh ngồi bên bờ sông câu cá. Anh không còn nhớ rõ khuôn mặt của mẹ, chỉ có ấn tượng về đường nét mềm mại và giọng nói dịu dàng của bà.

Sau đó, Bạc Cận Ngôn mơ đến cảnh lần đầu tiên gặp Giản Dao. Cô cầm chiếc cần câu, ngồi bên bờ sông, dáng vẻ nhàn hạ, gương mặt thanh tú, ôn hoà. Anh thích ăn cá nhưng chẳng có lòng kiên nhẫn để câu. Vì vậy, mỗi lần mẹ anh đi câu, anh lại chạy khắp sườn núi chơi. Đến khi anh quay về, mẹ đã câu được đầy xô cá.

Tiếp theo, Bạc Cận Ngôn mơ đến chuyện xảy ra tối nay. Anh và Giản Dao quay về phòng chiếu phim. Nhưng trong giấc mơ, trên màn ảnh chỉ có cảnh các lô cốt ngoài vũ trụ đánh nhau, chứ không có đoạn tình cảm vô vị.

Giản Dao dựa vào người anh, ngược mặt nhìn anh. Anh mỉm cười, rút di động ra khỏi túi áo cô, ném ra xa. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô. Bờ môi cô mềm mại hơn anh tưởng tượng, hơi thở thơm mát vương vấn trong miệng anh. Hai tay anh nâng mặt cô,

hôn cô không ngừng nghỉ...

Giấc mơ hỗn độn biến mất trong giây lát. Bạc Cận Ngôn tỉnh giấc, từ từ mở mắt. Anh bật đèn ở đầu giường, ngồi dậy. Đập vào mắt anh đầu tiên là hình ảnh người đàn ông trong gương, trên khóe miệng vẫn vương nét cười từ giấc mộng. Bạc Cận Ngôn xuống giường, rót một cốc nước, nụ cười trên môi càng rõ. Giấc mơ vừa rồi vô cùng chân thực, chỉ trừ nụ hôn cuối cùng là bị cuộc điện thoại cắt ngang.

Sigmund Freud^[1] từng nói, đối với giấc mơ, bộ não của con người có chức năng gia công trừu tượng. Vì vậy, giấc mơ thường khác hiện thực, thậm chí cách hiện thực rất xa. Nhưng nếu giấc mơ gần với cuộc sống hiện thực, vậy thì chỉ có hai khả năng.

[1] Sigmund Freud (1856-1939): bác sĩ thần kinh và tâm lý người Áo gốc Do Thái. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu phân tâm học. Cho đến nay, mặc dù lý thuyết về phân tâm học của ông còn gây nhiều tranh cãi và người ta vẫn so sánh hiệu quả của các phương pháp phân tâm học của ông với phương pháp điều trị khác nhưng cũng phải thừa nhận rằng ông là một nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn trong thế kỷ XX.

Thứ nhất, do gần đây tinh thần và thể xác mệt mỏi quá độ, khiến chức năng gia công của đại não đối với giấc mơ bị thái hoá.

Bạc Cận Ngôn mỉm cười. Điều này không thể xảy ra, vụ án gần đây quá đơn giản, anh vốn chẳng cần động não, sức lực của anh vô cùng dồi dào.

Vậy thì chỉ có khả năng thứ hai. Một dự cảm mãnh liệt nào đó bị đè nén đã lâu ở nơi sâu thẳm trong nội tâm của anh đã hoàn toàn được giải phóng.

Chương 43

Sáng Chủ nhật, bầu trời trong xanh, mây trắng lững lờ trôi.

Đêm qua, Bạc tiên sinh mới được khai sáng, do tâm trạng quá vui vẻ, sức lực quá dồi dào nên anh không hề cảm thấy buồn ngủ. Anh mở một chai rượu vang, bật đĩa nhạc, ngồi dưới ánh trăng, hồi tưởng từng giây, từng phút ở bên Giản Dao trong hơn nửa năm qua. Nếu có người nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc bấy giờ, nhất định sẽ cảm thấy người đàn ông này có khí chất mạnh mẽ, ung dung và thần bí. Bởi vì khóe miệng anh ẩn hiện ý cười thâm sâu khó dò. Nhưng trên thực tế, suy nghĩ của Bạc Cận Ngôn rất đơn giản. Hồi tưởng chuyện quá khứ, anh vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình. Trước đó, dù không ý thức được là mình thích Giản Dao, nhưng anh đã đi trước đón đầu, thu hút Giản Dao về bên cạnh anh.

Hờ hờ...

Phó Tử Ngộ thường cười nhạo anh không có kinh nghiệm. Bây giờ mới thấy không có kinh nghiệm thì sao chứ? Về phương diện yêu đương, anh đúng là có khả năng thiên phú hơn người, nhạy bén không ai sánh bằng.

Bây giờ việc anh cần làm là khiến cô gái nhỏ một lòng một dạ yêu anh.

Yêu anh, cùng chiếm hữu và tận hưởng dự vọng tuyệt vời nhất của con người mà cả hai chưa từng nếm trải. Cô sẽ ở bên anh, ôm anh, hôn anh mỗi ngày. Anh có thể dẫn cô đi du ngoạn khắp thế giới, từ Paris, biển Caribbean, Zurich, Istanbul đến Nam Cực... Tưởng tượng cảnh Giản Dao đứng tại nhiều địa danh khác nhau, mỉm cười với anh, cảm giác này nhất định không tồi. Bạc

Cận Ngôn càng nghĩ càng thấy hưng phấn. Anh chỉ muốn lên tầng trên đánh thức cô, ôm cô vào lòng ngay bây giờ.

Anh tao nhả hơi ly rượu lên cao.

Ngày mai gặp, người phụ nữ của tôi.

Về phần Giản Dao, có thích anh hay không?

Xin lỗi, vấn đề này có thể khiến người bình thường thấp thỏm, băn khoăn hay mong chờ, còn Bạc Cận Ngôn tiên sinh chưa từng nghĩ tới. Anh chỉ biết anh thích cô, anh sẽ có được cô, thế là đủ.

Sau đó, người đàn ông mới biết yêu lần đầu lại lên giường đi ngủ. Cho tới khi anh mở mắt đã là hơn mười giờ sáng. Anh hơi chau mày khi nhìn đồng hồ. Anh vốn lên kế hoạch đi mua đồ ăn sáng mà Giản Dao thích nhất, sau đó gõ cửa, đánh thức cô dậy. Kế hoạch này hiển nhiên không thể thực thi, vậy thì anh sẽ đổi thành bữa trưa.

Bạc Cận Ngôn lập tức gọi điện thoại đến nhà hàng ở gần khu chung cư, đặt một phòng ăn trang nhã. Sau đó, anh đi tắm, thay áo sơ mi màu trắng và quần âu mới. Lúc chọn cà vạt, anh ngẫm nghĩ vài giây, chọn màu tươi sáng để phù hợp với không khí ngày hôm nay. Bạc Cận Ngôn lần đầu tiên sử dụng kem dưỡng da dành cho nam giới mà Giản Dao mua cho anh. Nếu cô muốn ngửi mùi hương của anh, anh vô cùng sẵn lòng.

Đúng mười một giờ, Bạc Cận Ngôn đứng trước cửa nhà Giản Dao, bình thản bấm chuông gọi cửa.

Ding dong, ding dong...

Không có ai trả lời.

Bạc Cận Ngôn đột nhiên nhớ ra, Giản Dao nói hôm nay cùng Lý Huân Nhiên đi dạo quanh thành phố B. Trong bộ não của Bạc Cận Ngôn, "dạo quanh" có nghĩa là khoảng thời gian ngắn ngủi, cô đi một lát rồi sẽ quay về ngay. Nhưng bây giờ... Bạc Cận Ngôn nhìn cánh cửa khép chặt, hình như Giản Dao không định trở về cùng anh ăn trưa.

Bạc Cận Ngôn lần đầu tiên theo đuổi con gái, kết quả xôi hỏng bỏng không.

Trong lúc đó, Giản Dao và Lý Huân Nhiên cùng vài đồng nghiệp của anh đang gọi món trong một quán vịt quay. Lý Huân Nhiên đã đến thành phố B mấy lần, còn những cảnh sát hình sự khác lần đầu tiên đến đây. Giản Dao nhất quyết làm chủ, nhiệt tình tiếp đãi khách. Cô mở quyển thực đơn, đảm cảnh sát hút thuốc trò chuyện. Lý Huân Nhiên gác cánh tay lên thành ghế sau lưng Giản Dao, chọn mấy món ăn anh thích.

Một người phụ nữ trao gửi tình cảm cho một đối tượng, tâm tình ít nhiều cũng có sự lưu luyến, nhớ nhung. Gọi món xong, Giản Dao trò chuyện với Lý Huân Nhiên hai câu rồi rút điện thoại, gửi tin nhắn: "Anh nhớ ăn cơm trưa."

Lý Huân Nhiên cầm điều thuốc, hút một hơi, ngắm gương mặt dịu dàng của Giản Dao dưới ánh mặt trời. Khi cô bỏ điện thoại xuống, ngẩng đầu, anh cười tủm tỉm. "Em nhắn tin cho ai thế? Đi chơi với anh mà còn nhung nhớ nhớ nhung. Bạn trai à?"

Giản Dao cười. "Đâu có!"

Cô vừa dứt lời, máy di động đổ chuông, trên màn hình nhấp nháy ba chữ "Bạc Cận Ngôn".

Anh gọi điện cho cô.

Lúc này, Bạc Cận Ngôn đang một mình ngồi trong phòng khách nhà mình, xem phim tài liệu pháp luật “Lưới trời lồng lộng”. Sau khi xem hết một tập, anh tắt ti vi, ánh mắt dừng lại ở bàn uống trà. Trên đó có mấy hộp cơm và thức ăn. Bạc Cận Ngôn chau mày, anh không hề có hứng thú ăn uống. Sau đó, anh lại nhìn máy di động ở bên cạnh. Anh cầm điện thoại, đi đến bên cửa sổ. Vừa định gọi điện cho Giản Dao, anh liền nhìn thấy tin nhắn mới.

Ờ... Khoé miệng Bạc Cận Ngôn nhếch lên, quả nhiên cô vẫn nhớ đến anh.

Anh liền bấm số, gọi cho cô.

“Lát nữa tôi ăn.” Bạc Cận Ngôn chống tay lên bệ cửa sổ, ngược nhìn bầu trời, đồng thời cất giọng trầm thấp hơn mức bình thường. “Lúc nào em mới về?”

Giản Dao đang ở trong nhà hàng ồn ào nên không nhận ra sự khác thường qua giọng nói của Bạc Cận Ngôn. Nhưng chỉ nghe giọng nói của anh, trong lòng cô đã trào dâng cảm giác ngọt ngào. Cô cười, trả lời: “Em và mọi người đang ăn vịt quay. Hôm nay chắc em về muộn, có chuyện gì sao?”

Người cao ngạo như Bạc Cận Ngôn tuyệt đối không có chuyện tỏ tình qua điện thoại, hơn nữa bên cạnh cô còn một đồng người tạp nham.

Yên lặng vài giây, anh mỉm cười đáp: “Chúc em dùng bữa vui vẻ!”

Giản Dao nói: “Ừm... Anh cũng thế.”

Cúp điện thoại, Giản Dao phát hiện Lý Huân Nhiên nhìn cô,

cười cười.

Gò má Giản Dao ửng hồng, cô giơ tay đẩy anh. "Anh cười gì chứ?"

Bởi vì kế hoạch tỏ tình chuyển sang buổi tối, Bạc Cận Ngôn trở nên nhàn rỗi. Anh liên hệ với cục cảnh sát thành phố, giải quyết nốt vụ án Hoắc Tiểu Lộ tại nhà. Khi ánh hoàng hôn buông xuống, anh gọi điện cho Phó Tử Ngộ: "Ra ngoài ăn cơm đi!"

Buổi tối, thời tiết ở thành phố B rất mát mẻ, ánh đèn rực rỡ, người và xe cộ đi lại tấp nập. Phó Tử Ngộ đến nhà hàng, liền nhìn thấy Bạc Cận Ngôn một mình ngồi trong phòng ăn được trang trí nhã nhặn. Tâm trạng của Bạc Cận Ngôn không tồi, nơi khoé mắt đầy ý cười nhàn nhạt.

"Giản Dao đâu rồi?" Phó Tử Ngộ hỏi. "Sao không đi cùng cậu?"

Bạc Cận Ngôn đáp: "Không việc gì phải vội." Câu nói này hơi kỳ quặc nhưng Phó Tử Ngộ không để tâm.

Phó Tử Ngộ ngồi xuống, tự rót cho mình một cốc nước chanh. Anh uống một ngụm rồi lên tiếng: "Gần đây có chuyện gì không?"

Bạc Cận Ngôn nhướng mắt nhìn bạn. "Tôi yêu Giản Dao mất rồi."

Nói xong câu này, anh tỉnh bơ nhìn bạn bị sặc nước đến đỏ mặt tía tai.

Khó khăn lắm mới trở lại được trạng thái bình thường, Phó Tử Ngộ hỏi: "Cuối cùng cậu cũng phát hiện ra điều đó?"

Bạc Cận Ngôn liếc nhìn bạn, gõ ngón tay trên đầu gối. "Sớm

hay muộn thì có khác biệt sao?"

Dù thế nào Giản Dao cũng là của anh.

Phó Tử Ngộ đương nhiên hiểu ý bạn. Có điều... anh chàng này đã chậm hiểu lại còn không chịu thừa nhận. Tuy nhiên, anh vẫn mừng cho hai người. Là người tung hoành trong chốn tình trường, Phó Tử Ngộ không làm chuyện tầm thường như ông mai bà mối, "bóng đèn" gì đó. Hai người phát triển tự nhiên là tốt nhất.

Phó Tử Ngộ nâng cốc. "Chúc mừng cậu!"

Bạc Cận Ngôn cùng ly với bạn. "Cám ơn."

Phó Tử Ngộ hỏi tiếp: "Cậu định theo đuổi cô ấy thế nào?"

Bạc Cận Ngôn: "Tôi đã có kế hoạch rồi."

Buổi tối, thời tiết mát lạnh như tiết trời mùa thu. Bạc Cận Ngôn về đến khu chung cư đã hơn tám giờ. Anh đỗ xe, ngẩng đầu nhìn lên ô cửa sổ nhà Giản Dao, nơi đó vẫn tối om. Bạc Cận Ngôn tựa vào xe, gọi điện cho cô.

Lúc này, Giản Dao đang ngồi trên xe ô tô của Lý Huân Nhiên. Những người khác đã quay về trung tâm huấn luyện. Lý Huân Nhiên lái xe chở cô về nhà.

"Có chuyện gì sao?" Giản Dao mỉm cười, hỏi. Lý Huân Nhiên đang bận lái xe cũng cười cười.

"Bao giờ em mới về nhà?" Bạc Cận Ngôn nói khẽ. "Tôi có lời muốn nói với em."

Giản Dao ngẩng đầu quan sát biển báo trên đường. "Chắc khoảng một tiếng nữa."

Có thể nói, ở bên cạnh người đàn ông chậm hiểu, EQ thấp lâu ngày, người phụ nữ cũng trở nên chậm hiểu. Vừa rồi, Bạc Cận Ngôn thốt ra một câu dịu dàng vô hạn: "Tôi có lời muốn nói với em". Nhưng khi lọt vào tai Giản Dao, cô tự động lý giải thành: "Tôi có phát hiện mới về vụ án, nên muốn nói với em", hay "Hôm nay tôi ở nhà một mình nên rất buồn chán, tôi có chuyện muốn nói với em".

"Được." Bạc Cận Ngôn mỉm cười. "Lát nữa tôi sẽ lên nhà tìm em. Tạm biệt."

"Nhưng..." Lý Huân Nhiên cũng sẽ đến nhà cô. Giản Dao chưa kịp nói hết câu, Bạc Cận Ngôn đã cúp máy.

Sau khi tắt điện thoại, Bạc Cận Ngôn đảo mắt qua dãy cửa hàng trong khu chung cư. Trong đó, có một tiệm bán hoa tươi vẫn sáng đèn. Anh đi bộ qua bên đó. Cô nhân viên bán hàng sắp đóng cửa, nở nụ cười rạng rỡ khi đột nhiên xuất hiện một vị khách đẹp trai: "Chào anh, anh cần mua hoa gì? Bây giờ mua sẽ được giảm giá năm mươi phần trăm."

"Tôi không cần giảm giá." Bạc Cận Ngôn thản nhiên đáp. Anh đứng ở giữa cửa hàng, đảo mắt một lượt qua tất cả các loài hoa.

Ừm... Anh chẳng biết gì về hoa hoét.

Bạc Cận Ngôn ngoảnh đầu, nói với cô nhân viên bán hàng: "Hãy nói cho tôi biết ý nghĩa của tất cả các loài hoa có ở đây."

Cô nhân viên ngần ngừ. Nhưng cô ta phản ứng rất nhanh, chọn ra mười mấy loài đẹp nhất, đương nhiên cũng đắt tiền nhất, sau đó giảng giải một lượt. Khi cô nhân viên nói đến ý nghĩa của

hoa lan hồ điệp, Bạc Cận Ngôn lạnh lùng cắt ngang lời cô ta: "Tôi lấy hoa này."

Cô nhân viên cười thật tươi. "Anh biết chọn thật đấy!"

Bạc Cận Ngôn nhận bó hoa đã được gói giấy bóng từ tay cô nhân viên, nơi khóe miệng thoáng qua nụ cười rất nhạt.

Mấy bông hoa nhỏ có hình dạng chẳng ra sao nhưng ý nghĩa thì rất tuyệt: Anh yêu em, hạnh phúc bay đến với em.

Phụ lục 1

Giải mã những con số bí ẩn

7 dãy số thu được trên hiện trường, khi tập trung lại sẽ cho ta 4 cột số. Mỗi cột sẽ tuân theo một công thức toán học như sau:

Cột 1: Tổng hai bình phương, tức $a^2 + b^2$

Cột 2: Hiệu hai bình phương, tức $a^2 - b^2$

Cột 3: Bình phương của một tổng, tức $(a + b)^2$

Cột 4: Bình phương của một hiệu, tức $(a - b)^2$

Loạt con số cần tìm phải thoả mãn cả bốn điều kiện nêu trên. Từ đó ta có:

Cột 1	145	162	250	365	421	586	425
$= a^2 + b^2 =$	$8^2 + 9^2$	$9^2 + 9^2$	$9^2 + 13^2$	$13^2 + 14^2$	$14^2 + 15^2$	$15^2 + 19^2$	$19^2 + 8^2$
Cột 2	297	17	0	88	27	29	136
$= a^2 - b^2 =$	$19^2 - 8^2$	$ 8^2 - 9^2 $	$9^2 - 9^2$	$ 9^2 - 13^2 $	$ 13^2 - 14^2 $	$ 14^2 - 15^2 $	$ 15^2 - 19^2 $
Cột 3	289	324	484	729	841	1156	729
$= (a + b)^2 =$	$(8 + 9)^2$	$(9 + 9)^2$	$(9 + 13)^2$	$(13 + 14)^2$	$(14 + 15)^2$	$(15 + 19)^2$	$(19 + 8)^2$
Cột 4	121	1	0	16	1	1	16
$= (a - b)^2 =$	$(19 - 8)^2$	$(8 - 9)^2$	$(9 - 9)^2$	$(9 - 13)^2$	$(13 - 14)^2$	$(14 - 15)^2$	$(15 - 19)^2$

Tổng hợp kết quả từ bảng giải thích ở trên giúp ta thu được 7 con số thoả mãn điều kiện mà kẻ giết người muốn ám chỉ:

8, 9, 9, 13, 14, 15, 19

Phụ lục 2

Sơ đồ các ngôi nhà trong khu biệt thự

Ngôi nhà C:
Tiền Đức Văn, Bùi Trách

Ngôi nhà A:
Lâm Vũ Huyền, Thẩm Đan Vi

Ngôi nhà D:
Mạch Thần

Ngôi nhà B:
Châu Tấn

Ngôi nhà E:
Vương Uyên Vi

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi STENT Forum. Để
download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:
<http://www.luv-ebook.com>